

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

V. C. Andrews

Çatıdaki Dikenler

Seeds Of Yesterday

FOXWORTH MALİKÂNESİ

Ve ancak yaşıım elli ikiyi, Chris'inki de elli dördü bulduğu yaz, annemizin yıllar önce, ben on iki ve Chris on dört yaşındayken verdiği zenginliğe kavuşma sözü sonunda gerçekleşebildi.

Ve şimdi bir daha göreceğimi hiç sanmadığım, o görkemli kocaman yapının yine karşısındaydık. Eski Foxworth Malikânesinin tam bir kopyası sayılmazdı, ama yine de içimi ürpertmeye yetiyordu. Aslında enkaz halinde bırakılması gereken bu dev binanın, geçici de olsa, sahipleri olarak karşısında durabilmek bize nelere malolmuştu... Oysa bir zamanlar bu evde prens ve prenses gibi yaşayacağımıza, Kral Midas'ın dokunduğu her şeyi altın yapan eline -ama daha kontrollü olarak- sahip olacağımıza inanıyordum.

Ama böyle tatlı masallara inancımı yitireli çok oldu.

Belleğimde, kadife gibi lacivert gökyüzü ve büyüü ay ışığı altında, o serin yaz gecesi bu eve doğru yürüyüşümüz, daha dün olmuşçasına gözlerimin önünde canlandı. Bizi en iyi şeylerin beklediğini sanıyorduk, oysa en kötüsünü bulduk.

O sıralar çocuktuk, saftık, annemize güveniyor, ona tapıyorduk. Karanlık, biraz da ürkütücü o gece annemiz Chris'le beni ve beş yaşındaki ikizlerini Foxworth Malikânesi denilen yere, peşine takmış götürürken, bundan sonraki günlerimizin mutluluk ve zenginlik içinde geçeceğine inanıyorduk.

Öylesine körü körüne peşine takılıp gitmiştik ki...

Yukarıdaki loş ve kasvetli odada kilit altında yaşarken, tozlu küflü çatıda oynarken, annemizin Foxworth Malikânesi ve tüm zenginliğinin bir gün bizim olacağı vaadine sıkı sıkıya sarılmıştık. Ne çare ki, onun tüm vaadlerine karşın, duygusuz ve acımasız bir büyükbabanın kalbi, dört körpe ve umut dolu kalbin yaşamasına engel olmak istercesine çarptı durdu ve biz de bekledik... tam upuzun üç yıl bekledik ve sonunda da annemiz sözünde durmadı.

Annemiz ölene ve vasiyet okunana dek Foxworth Malikânesinin kontrolü elimize geçmedi. Vasiyetnamesinde malikâneyi benim onun ikinci kocasından olma çocuğuma, yani en gözde torunu Bart'a bırakıyordu. Yalnız Bart yirmi beşine gelene dek Chris ona vasilik edecekti.

Annem bizi bulmak için Califomia'ya taşınmadan önce malikânenin yeniden yapılmasını emretmişti, ama yeni bina ancak onun ölümünden sonra bitirilebilmişti.

Malikâne on beş yıl boyunca bakıcıların elinde boş durmuş, yasal işlemler avukatlarca yürütülerek çıkan sorunlar mektup ya da telefonla Chris'e iletilmişti. Ev boştu, mahzun bekliyordu, belki de Bart'ın orada yaşamaya karar vereceği günü bekliyordu ve bunun bir gün olacağını hepimiz biliyorduk. Şimdiyse Bart, kısa bir süre için, kendisi gelip devralana dek evi bize sunuyordu.

Her cazip önerinin ardında bir bityeniği olduğunu uyarıyordu daima kuşkucu olan aklım. Bizi bir kez daha tuzağa düşürecek çekiciliği hissediyordum. Yoksa Chris'le bunca yolu eli boş dönmek için mi gelmiştik?

Bu kez ne bekliyordu bizi?

Hayır, hayır, bu yalnızca benim kuşkucu yaratılışımın aklımı bulandırmasıydı. Lekesiz, saf altın vardı elimizde... buna sahiptik ve inanmalıydık. Gene bitmişti artık ve gün bizim günümüzdü, gerçekleşen düşlerin aydınlığı etrafımızı sarmıştı.

Yine içinde yaşama amacıyla bu evin önünde bulunduğumuzu düşünmek, bir an o tanıdık acılığı getirdi ağzıma. Tüm hevesim söndü ve uykudan uyanınca yokolmayacak bir kâbusun ürküntüsü doldurdu içimi.

Bu duyguyu içimden atarak Chris'e gülümsedim, elini sıktım ve yeniden inşa edilen Foxworth Malikânesine gözlerimi çevirdim. Tüm haşmeti, dev boyutları, gözkapaklarını andıran kara kepenkli sayısız penceresi ve gizemli görünümüyle bizi yine sindirmek ister gibiydi. Çoğu otelden daha büyük, muazzam bir T biçiminde dört bir yana uzanıyordu.

Gül pembesi tuğlayla örülmüştü ve ön cephedeki zarif geniş revak dört dev beyaz korint sütunun üzerine oturtulmuştu. Çift kanatlı büyük siyah kapının üzeri renkli camla kaplıydı. İri pirinç anahtar plakaları, siyah kapıları süsleyerek görünüşlerindeki ciddiyeti hafifletmişti.

Bu görünüm, eğer güneş birden kara bir bulutun ardında kalmasaydı, neşemi yerine getirebilirdi. Başımı kaldırıp kapanan ve yağmurla fırtınanın başlayacağını haber veren gökyüzüne baktım. Çok geçmeden sertleşen rüzgârla korudaki ağaçlar sallanmaya, uyarıyı alan kuşlar bir sığınak için havalanmaya başladılar. Az sonra da tertemiz çim alanlar düşen yapraklar ve kırılan dallarla kaplandı. O sırada belli bir düzen içinde ekilmiş çiçekler acımasızca kamçılanıyordu.

İçim titredi. Söyle, Christopher Bebek, her şeyin yolunda gideceğini yine söyle, çünkü güneşin gittiğine ve fırtınanın yaklaştığına gerçekten inanmak istemiyorum.

Chris de göğe bakıyordu. Kaygımın ve ikinci oğlum Bart'a verdiğim söze karşın, bu işe kalkışmakta gönülsüz oluşumun farkındaydı. Yedi yıl önce oğlumun psikiyatristleri tedavinin başarılı geçtiğini ve Bart'ın artık tam anlamıyla normale döndüğünü ve bundan böyle sürekli terapiye gerek duymaksızın yaşamını sürdürebileceğini söylemişlerdi.

Chris beni yatıştırmak amacıyla kolunu omzuma doladı ve yanağıma hafifçe öptü. «Hepimiz için iyi olacak. Bundan eminim. Artık yukarı odada tutsak, büyüklerin boyunduruğu altındaki Dresden Bebekleri değiliz. Yetişkin birer kişiyiz ve kendi yaşamımıza egemeniz. Bart vasiyetnamenin belirttiği yaşa gelene dek sen ve ben bu yerin sahibiyiz. Marin County, California'dan Dr. ve Bayan Christopher Sheffield. Ve Kimse ikimizin üvey kardeş olduğunu bilmeyecek. Gerçekten Foxworth'lann soyundan geldiğimizden bile kuşku duyulmayacak. Tüm zorlukları geride bıraktık. Cathy, bu bizim için bir fırsat. Bize, çocuklarımıza, özellikle Bart'a yapılan kötülükleri ve zararı onarabiliriz. Bu yeri, Malcolm gibi katı ve acımasızca değil, anlayış ve sevecenlikle yöneteceğiz.»

Chris'in omzuma dolanmış ve beni sıkıca kendisine yapıştıran kolundan güç alarak eve yeni bir gözle baktım. Güzeldi. Bart'ın hatırına, onun yirmi beşinci doğum gününe dek burada kalacak, sonra Cindy'i de alarak hep düşlediğimiz, deniz ve beyaz kumsalların olduğu yere, Hawaii'ye gidecektik. Evet, böyle olacaktı. Böyle olması gerekirdi. Gülümseyerek Chris'e baktım. «Haklısın. Artık ne bu evden, ne de başka bir yerden korkuyorum.» Gülerken kolunu belime indirdi ve beni ileri doğru hafifçe itti.

Büyük oğlum Jory liseyi bitirdikten sonra New York'taki büyükannesi Madam Marisha'nın yanına gitmişti. Orada büyükannesinin bale topluluğunda çalışmaya başlamış ve çok geçmeden eleştirmenlerce farkedilerek önemli rollere getirilmişti. Çocukluk aşkı Melodie de onunla birlikte olmak için New York'a uçmakta gecikmemişti.

— 10 —

Jory yirmi yaşına geldiğinde, kendinden bir yaş küçük olan Melodie'yle evlendi. Genç çift zirveye tırmanmak için var-güçleriyle çabaladılar ve sonunda ülkenin en tanınmış bale çifti oldular. Sanki birbirlerinin akıllarından geçenleri okuyormuş-çasına, aralarında inanılmaz bir uyum sağlamışlardı. Beş yıl boyunca başarıya koştular, her gösterileri halk ve eleştirmenlerce övgüyle söz edildi. Televizyon gösterileriyle, daha büyük hayran kitlesi toplamalarını sağladı.

Madam Marisha iki yıl öncesi uykusunda öldü. Seksen yedi yaşına dek yaşamış ve son gününe kadar çalışmış olması avuntumuzdu.

İkinci oğlum Bart silik bir çocukken, sanki sihirli bir değnek değmişçesine, on yedisinde birden okulunun en parlak öğrencisi oluverdi. Bart'ın kabuğundan çıkmasının ve okumaya ilgi duymasının nedenini, Jory'nin yokluğuna yormuştum o sıralar. Ve iki gün önce Bart, Harvard Hukuk Fakültesinden mezun olurken törende sınıfı adına konuşmayı yapan öğrenciydi.

Melodie, Jory'le Boston'da buluşup Harvard Hukuk Fakültesinin kocaman anfisinde Bart'ın diploma alışını izlerken, aile bireylerimizden yalnızca manevi kızım Cindy orada değildi. Güney Carolina'da yakın bir arkadaşının evinde kalmayı yeğlemişti. Bart'ın hiç hak etmediği halde kendisine yaklaşmak ve dostluğunu kazanmak için elinden geleni yapan kıza karşı düşmanlığını sürdüreceği kesindi ve benim için çok acıydı bu. Daha da acısı, Cindy'nin de onu kutlamaya gelmeyecek kadar Bart'tan soğumuş olmasıydı.

«Hayır!» diye bağırıyordu kız telefonda. «Bana davetiye yollamış olması umurumda değil! Sırf bunu hava atmak için yapmıştır. İsterse adının önüne bir düzine unvan koydursun, ona ne hayranlık duyarım, ne de onu sevebilirim... bana yaptıklarından sonra. Jory ve Melodie'ye neden gelmediğimi açıkla,

— 11 —

gücenmesinler. Ama Bart'a bir şey demen gerekmez. O anlar.»

Chris ve Jory'nin arasında, evde ağızından laf alamadığımız oğlumun sınıfı adına yaptığı veda konuşmasını nerdeyse ağızım açık dinlemiştim. Coşkulu, içten sözleriyle dinleyicileri âdeta büyümüşti. Chris gururdan kabına sığmaz bir haldeydi.

«Vay canına, kim derdi böyle olacağını? Müthiş, Cathy. Onunla gurur duymuyor musun? Ben duyuyorum.»

Ah, evet, kuşkusuz Bart'ı orada görmekten gurur duyuyordum. Yine de kürsüdeki Bart'ın evdeki Bart olmadığını biliyordum. Belki de artık tehlikeyi tümüyle atlatmış, tam anlamıyla normaldi... doktorları da öyle demişti ya.

Öte yandan onda doktorların sandıkları kadar olumlu değişim olmadığını gösteren ufak belirtiler algılıyordum. Tören sonrası ayrılmamızdan önce, «Orada olmalısın, anne,» demişti bana. Chris'in de olması için tek kelime yok. «Törende olman benim için çok önemli.»

Chris'in adını söylemek Bart'a her zaman zor gelmişti. «Jory'le eşini de çağırırız ve tabii Cindy'i de.» Kızın adını söylerken yüz hatları gerilmişti. Manevi kızım kadar tatlı ve güzel bir kıza nasıl bu denli nefret duyulabilir, aklım almıyordu. Eğer Cindy benim canımdan, Chris'in kanından olsa bundan fazla sevemezdim. Hem bir bakıma, iki yaşında bize geldiğinden beri, gerçek anlamda bizim diyebileceğimiz tek çocuğumuz oydu.

Cindy şimdi on altınsındaydı ve benim o yaşta olduğumdan çok daha fazla serpilmişti. Ama benim gibi yoksunluk çekmemişti ki... Tutsak dört çocuk olan bizlerden esirgenen temiz hava ve güneş, onun gıdası olmuştu. İyi besin, idmanlar... gerekli her şeyin en iyisine sahip olmuştu. Bizse en kötüsüne.

— 12 —

Chris evin önünde bütün gün böyle durup sağanağın bizi sıırıslamak etmesini mi beklediğimizi sordu ve beni kolumdan tutarak peşine taktı.

Gök gürüldü ve şimşekler çakarken malikânenin kocaman revaklı kapısına doğru ilerlemeye başladık.

«Şu günün tadını bozacak şeyler düşünmeyi bırak artık lütfen, Cathy. Gözlerinden okuyorum bunu. Sana söz veriyorum, Bart bu evi devralır almaz buradan ayrılıp Hawaii'ye uçacağız. Eğer bu ara bir kasırga gelir de evi havaya uçurursa, bil ki, bu senin böyle bir uğursuzluk beklediğin için olacaktır.»

Sözleri beni güldürmüştü. «Yanardağını unutma,» dedim kıkırdarak. «Kızgın lavlar altında bırakabilir bizi.»

Chris güldü ve kalçama bir şaplak attı.

«Tamam, kes artık. Ağustosun on beşinde bir bakacağız, Hawaii'ye giden uçaktayız... ama bire yüz bahse girerim, yine o sıra ya Jory için endişeleneceksin ya da Bart'ın yalnız başına bu evde ne yaptığını düşünüyor olacaksın.»

Ve o an unuttuğum bir şey aklıma geldi. Bart malikânenin içinde bizi bir sürprizin beklediğini söylemişti. Söylerken de bir garip bakmıştı.

«Anne, gözlerine inanamayacaksın onu...» Sözüünü tamamlamaktan vazgeçip huzursuzca gülümsemişti.

«Her yaz eve gidip kontrol ettim, her şeyi gözden geçirdim. Dekoratörlere her şeyin eskisi gibi olması için emir verdim, benim çalışma odam dışında. Orasının modern ve gerek duyacağım her türlü elektronik donanımına sahip olmasını istiyorum. Ama... eğer dersen, evin şirin olması için bazı şeyler yaptırabilirim.»

Şirin? Böyle bir ev nasıl şirin olabilir? İnsanı nasıl yutup tutsak ettiğini bir ben bilirim. Pirinç plakaları hanedan armala-rıyla işlemeli siyah kapılara yaklaşıırken, ince topuklarımin tıkrıtları ve Chris'in ökçelerinden çıkan tok sesler hepten sinirleri-

— 13 —

mi bozuyordu. Her iki kapıdaki kocaman pirinç tokmakların aralarında zorlukla farkedilebilen bir düğme vardı. İçerde bir yerde zili çalıyor olmalıydı.

«Eminim bu evde gerçek tarihi Virginia evlerini iğrendirecek kadar elektronik donanım vardır,» diye fısıldadı Chris.

Kuşkusuz haklıydı.

Bart'ın geçmişe sevgisi vardı, ama geleceğe âşıktı. Onun satın almadığı hiçbir elektronik aygıt yoktu.

Chris, Boston'dan ayrılmadan önce Bart'ın bana verdiği evin anahtarını cebinden çıkardı ve kocaman pirinç anahtarı deliğe sokarken benden yana bakıp gülümsedi. Daha kiliti çevirmeden, kapı kendiliğinden sessizce açıldı.

Ürkerek bir adım geri sıçradım.

Chris beni tekrar öne doğru çekerken, kapıda buyur edercesine duran yaşlı adamı başıyla selamladı.

«İçeri buyrun,» dedi adam cılız, boğuk bir sesle, bir yandan da bizi süzüyordu. «Oğlunuz telefonla arayıp sizi beklememi söyledi. Yardımcınızım... da denilebilir.»

Öne doğru eğilmiş haliyle sanki tepeye tırmanan birini andıran zayıf yaşlı adama baktım. Saçları ne griydi, ne sarı, ikisinin karışımı soluk bir renkti. Uçuk mavi sulu gözleri çukura kaçmıştı. Avutları çökük, sanki yıllarca cefa çekmiş gibiydi. Ama bir şey vardı onda... tanıdık bir şey.

Kurşun gibi ağırlaşmış bacaklarım bir türlü içeri girmek istemiyordu. Sert rüzgâr beyaz yazlık elbisemi kalçalarımaya doğru uçururken, Foxworth Malikânesinin büyük girişine adımımı attım.

Chris hemen yanı basımdaydı. Elimi bırakıp kolunu omzuma koydu. «Ben Dr. Christopher Sheffield ve eşim,» diye tanıttı, kendimizi nazikçe, «Ya siz?»

Yaşlı adam Chris'in güçlü, yanık tenli eliyle tokalaşmak için isteksiz gibiydi, ince, yaşlı dudakları çarpık, alaylı bir şekilde kıvrılırken, bir kaşı da kalktı. «Sizinle tanışmak bir zevk, Dr. Sheffield...»

— 14 —

Gözlerimi bu yaşlı adamın sulu mavi gözlerinden ayıramı-yordum. Gülüşünde, yol yol grileşmiş seyrek saçlarında, siyah kirpikli gözlerinde bir şey... Baba!

Bu yaşa dek yaşamış ve büyük acılar çekmiş olsa, babamın da görünüşü ancak böyle olurdu.

Babam, gençliğimin neşe kaynağı, sevgili, yakışıklı babam. Onu bir daha görebilmek için ne dualar etmiştim.

Ancak Chris yaşlı eli sıkıca kavradıktan sonra, yaşlı adam bize kendini tanıttı. «Yıllar önce kaybolan dayınız. Tam elli yedi yıl önce İsviçre Alpleri'nde kaybolduğu sanılan dayınız.»

JOEL FOXWORTH

İkimizin de yüzünde beliren şaşkınlığa bir özür olarak, Chris hemen uygun sözcüklerle durumu açıklamaya çalıştı. «Karımı gerçekten şaşırttınız,» dedi nazikçe. «Biliyorsunuz, kendisinin kızlık soyadı Foxworth'du... ve şu ana dek anne tarafından tüm büyüklerinin öldüğünü sanıyordu.»

Belli belirsiz çarpık gülücüklerden sonra, Joel Dayı'nın yüzü dindar, temiz bir ifadeye büründü. «Anlıyorum,» dedi yaşlı adam hışırtılı, ölgün bir sesle.

Joel'in sulu gök mavisi gözlerinin derinliklerinde gölgeler, bulanık karaltılar oynayıyordu. Chris'e daha bunu söylemeden onun nasıl karşılık vereceğini tahmin edebiliyordum. Yine hayal gücümün fazla mesai yaptığını söyleyeceği kesindi.

Gölge yok, karaltı yok... onları yalnızca kendim yaratıyorum.

Annemin ölmüş iki ağabeyinden biri olduğunu söyleyen bu yaşlı adama duyduğum kuşkulardan kurtulmak için gözlerimi ve ilgimi eskiden balo salonu olarak kullanılan fuayeye çe-

— 15 —

virdim. Dışarıda rüzgârın daha da sertleştiğini, gök gürlemele-rinin iyice yaklaştığını duyuyordum.

Ah, nasıl unuttum, daha on iki yaşında, gözlerim yağan yağmurda, o adamla bu salonda dans edişimi düşlediğim günü... ve gün gelecek annemin ikinci kocası olan bu adam, daha sonra da benim ikinci çocuğum, Bart'ın babası olacaktı.

Ne saftım, nasıl inancım vardı dünyanın güzel ve iyilik dolu olduğuna...

Chris'le birlikte Avrupa'yı, Mısır'ı, Hindistan'ı ve daha nice yeri gezip gördükten sonra, çocukken beni büyüleyen bu salonun artık gözümde büyüsünü yitirmiş olması gerekirdi, oysa şu an, on iki yaşında olduğundan iki misli daha etkileyici ve görkemli geliyordu bana.

İşin acı yanı, hâlâ heyecanlanabilmek! Kalbim sıkışarak, karşı koyamadığım bir hayranlık ve şu huşu içinde çervemi seyrediyordum. Salonu süsleyen yaklaşık beş metre çapındaki kristal ve altından yapılmış üç avize yedi kattı. Ya eskiden kaç kattı? Beş? Üç? Bilemiyorum. Duvarları çepeçevre dolanan altın yıldız çerçeveli dev aynalara XIV Louis möbelleri yansımıştı.

Böyle olmamalıydı! Anımsanan şeyler beklentileri doğrula-mamalıydı. Bu ikinci Foxworth Malikânesi niye beni ilkinden bile çok heyecanlandırıyordu?

Sonra gözüme bir şey ilişti... göreceğimi ummadığım bir şey.

Kırmızı ve beyaz damalı geniş mermer panonun her iki yanından kıvrılarak yükselen ikili merdiven. Aynı merdiven değil miydi bu? Kazınmış, parlatılmış, ama yine de aynı mı? Fox-worth Malikânesinin yanışını kül ve duman olana dek seyret-memiş miydik? Yalnızca sekiz baca ayakta kalmıştı. Demek ki, mermer merdivene de bir şey olmamıştı. Zorlukla yutkundum. Bu evi yeni, yepyeni istemiştim... eskiden kalan hiçbir şey olmamalıydı.

— 16 —

Joel'in gözleri üzerimdeydi. Bu da yüzümün, neler hissettiğimi Chris'inkinden çok daha fazla açığa vurduğunu gösteriyordu. Gözlerimiz buluştuğunda, Joel hemen bakışlarını kaçırıp kendisini izlememizi isteyen bir hareket yaptı. Daha sonra Joel'in peşinde birbirinden güzel birinci kat odalarını gezdiğimizde, ben sağır ve dilsiz gibi ağızımı açmazken, Chris tüm soruları sordu. Sonunda bir salonda oturduk ve Joel öyküsünü anlatmaya başladı.

Gezintimiz sırasında girdiğimiz koca mutfakta, Joel öğle yemeği niyetine bize aleminüt bir şeyler hazırlamış, Chris'in yardım önerisini geri çevirerek çay ve ufak sandviçler koyduğu tepsiyi kendisi taşımıştı, iştahım yoktu, ama böyle olması da doğaldı. Oysa Chris aç kurtlar gibi saldırıp birkaç dakika içinde sandviçlerin beş, altısını mideye indirmiş, Joel çayını tazelerken bir yenisine uzanıyordu. Aklım Joel'in anlatacağı hikâyede, lezzetsiz sandviçlerden birini yiyip sıcak ve koyu çaydan bir, iki yudum aldım.

Sesi sanki soğuk almış, zorlukla konuşuyormuş gibi hımhımdı. Ama hep bilmek istediğim annemin çocukluğu, büyükbabam ve büyükkannem hakkında konuşmaya başlayınca, ses tonunun tatsızlığını unuttum. Ve ancak babasından ne denli nefret ettiğini anladıktan sonra ona ısınmaya başladım.

«Babanıza ilk adıyla mı hitap ederdiniz?» Öyküsünü anlatmaya başlayalı beri ilk kez soru soruyordum ve sanki Malcolm buralarda bir yerdeymiş de, duyacakmış gibi sesim ürkek bir fısıltı halinde çıkmıştı.

İnce dudakları alaycı bir biçimde kıvrıldı. «Elbette. Ağabeyim Mel benden dört yaş büyüktü ve kendi aramızda babamızdan ilk adıyla söz ederdik, ama asla onun huzurunda değil. Buna cesaret edemezdik. Ona 'baba' da demezdik, bu komik olurdu, çünkü gerçek bir baba değildi. Baba dememiz aramızda sıcak bir ilişkinin olduğu anlamına gelirdi, oysa böyle bir şey yoktu, olmasını da istemiyorduk. Ancak çok zorun-

— 17 —

Çatıdaki Dikenler - F: 2

lu olduğunda 'baba' derdik ona. Aslında ikimiz de onun kulağından ve gözünden uzak durmaya çalışırdık. Evde olduğunda ortadan kaybolurduk. İşlerinin çoğunu yürüttüğü kentte bir bürosu ve evde de bir çalışma odası vardı. Bize bir barikat gibi görünen kocaman masasının ardında çalışır dururdu. Evde olduğu zamanlar bile kendini uzakta ve ulaşılmaz yapmayı başarırdı. Hiçbir zaman boş olmazdı, her zaman yapacak bir işi ya

da telefon görüşmesi bulunurdu. Annemle de pek konuşmazdı, ama annem buna aldırılmaz görünürdü. Ara sıra babamızın küçük kız kardeşimizi kucağına almış olduğunu görürdük ve onları gizlice seyrederken yüreğimizde bir eziklik duyardık.

«Niye Corrine'i o denli kıskandığımızı aramızda konuşurduk daha sonra, çünkü kız kardeşimiz de bizim kadar şiddetle cezalandırılırdı. Ama babamız onu ne zaman cezalandırırsa, sonradan hep pişmanlık duyardı. Azarlanma, dövme ya çatıya kapatma gibi cezalardan sonra, Corrine'in gönlünü almak için ya değerli bir takı ya da oyuncak bir bebek getirirdi. Corrine'in küçük bir kızın sahip olabileceği her şeyi vardı... ama yanlış bir şey yaptığında, babam onun en çok sevdiği şeyi alır ve hamisi olduğu kiliseye verirdi. Corrine ağlar, yalvarıp yakarak onu yumuşatmaya çalışırdı. Yumuşatırdı da, çünkü babam onu affetmeye istekli olurdu.

«Oysa Mel'le ben gönül alıcı hediyeler için sızlandığımızda, babam bize sırtını döner ve çocuk gibi değil, adam gibi davranmamızı söylerdi. Annenizin istediği şeyi elde etmek için babamızı kandırmayı çok iyi bildiğini düşünürdük. Bizse bunun yolunu, şirin ya da kurnaz olmasını bilemiyorduk.»

Annemin çocukken bu güzel ama lanetli evde koşturmasını gözümde canlandırabiliyordum. Dilediği her türlü lüks ve pahalı şeylere sahip olmaya o zamandan alışmıştı. Daha

— 18 —

sonraları orta halli geliri olan babamla evlendiğinde de, aldığı şeylerin parasını düşünmeyi hiç aklına getirmemişti.

Joel konuşmasını sürdürürken gözlerim irileşmiş, onu can kulağıyla dinliyordum. «Corrine'le annem birbirinden hiç hoşlanmazlardı. Büyüdükçe anladık ki, annemiz öz kızının güzelliğini, istediği erkeği parmağında oynatacak alımını kıskanıyordu. Erkek kardeşleri olarak bizler bile onun gücünün farkındaydık.» Joel ince, soluk tenli ellerini bacaklarının üzerine koydu. Kırıksık, boğum boğum ama hâlâ zarifteler. «Tüm bu gördüğünüz ihtişam ve güzelliklerin yanı sıra... Malcolm'un zincirlerinden kurtulmak için mücadele veren, acı çeken tüm bir ev halkını gözünüzde canlandırın. Kendi ailesinden yüklü bir mirası olan annemiz bile Malcolm'un sıkı gözetimi altındaydı.

«Mel nefret ettiği ve Malcolm'un zoruyla girdiği banka işinden kurtulmak için çareyi motoruna atlayıp kaçmakta buldu ve bir zamanlar ikimizin birlikte yaptığı dağlar arasındaki kulübeye gitti. Oraya kız arkadaşlarımızı davet eder, Malcolm'un boyunduruğundan uzakta, onun hoşlanmayacağı her şeyi yapardı.

«Mel korkunç bir yaz günü bir uçurumdan aşağı uçtu, cesedini uçurumun dibinden kazımak zorunda kaldılar. Daha yirmi bir yaşındaydı. Bense on yedi. Onun ölümünden sonra kendimi yapayalnız hissettim, yarı ölü gibiydim. Mel'in cenaze töreninden sonra babam bana ağabeyimin yerini almam gerektiğini ve para dünyasını öğrenmem için bankalarından birinde çalışacağımı söyledi. Bileklerini kes dese daha iyiydi. Ve o akşam evden kaçtım.»

Konuşmasını kesen Joel anılarının içinde dalmış gitmiş, bizi unutmuş gibiydi.

«Nereye gittiniz?» diye sordu Chris, çay fincanını sehpaye koyup bacak bacak üstüne atarken. «On yedi yaşında bir çocuk için zor olmalı...»

— 19 —

Joel bu âna döndü, yeniden kendini nefret ettiği evin içinde bulmaktan ürkmüş gibiydi. «Kolay değildi. Elimden bir şey gelmiyordu, yalnızca müziğe yeteneğim vardı. Bir şilep bulup Fransa'ya gittim, parasını da güverte de çalışarak ödedim. Ömrümde ilk kez ellerim şişmiş, berelenmişti. Fransa'ya geldiğimde, haftalığı birkaç franka bir gece kulübünde çalışmaya başladım. Ama uzun gecelerden bıkip isviçre'ye geçtim. Kafamda tüm dünyayı görmek ve hiçbir zaman eve geri dönmek düşüncesi vardı, italyan sınırına yakın bir yerde, ufak bir isviçre otelinde müzisyen olarak iş buldum ve çok geçmeden de kayak partilerine katılmaya başladım. Boş zamanımın çoğunu kayarak, yazın da bisiklete binerek, otostop yaparak geçiriyordum. Bir gün arkadaşlarım yüksek bir zirveden kayakla inmek için kendilerine katılmamı teklif ettiler. Oldukça tehlikeli bir iniş olacaktı bu. Daha sonra inişe geçtiğimizde, önümde güle oynaya kayan dört arkadaşım kontrolümü kaybedip bir yarıktan aşağı düştüğümü farketmediler. Bir bacağım kırılmıştı. Orada acı içinde kıvranarak bir buçuk gün kaldım, sonunda eşekleriyle oradan geçen iki keşiş benim cılız bağrımları duydular. Açlık ve acıdan kendimi bilmez haldeydim ve beni nasıl kurtardıklarını anımsamıyorum, ama kendime geldiğimde onların manastırındaydım ve temiz; sevgi dolu yüzler bana gülümsüyordu. Manastırları Alpler'in İtalya yakasındaydı ve ben tek kelime İtalyanca bilmiyordum. Kırık ayağım iyileşirken bana Latince öğretiler ve o az buçuk sanatçı yönümden duvar resmi, elyazması kitabeleri işlemede yararlandılar. Ara sıra orglarını çalıyordum. Ayağım iyileşip yürümeye başladığımda, onların sakin yaşamını, bana verdikleri işi ve tekdüze, dualarla geçen günlerini sevdiğimi anladım ve orada kaldım. Sonunda dağların tepesinde, o manastırda huzur bulmuştum.»

Öyküsü bitmişti. Chris'e baktı, sonra soluk ama içi yanan gözlerini bana dikti.

— 20 —

Onun delici bakışlarına renk vermeden karşı durmaya çalıştım. Çok sevdiğim babamı andırmasına ve ondan hoşlanmamak için hiçbir nedenim bulunmamasına karşın, yine de onu sevememiştım. Korku ve kaygımın nedeni, onun Chris'le üvey kardeş olduğumuzu bilmesinden kuşku duymam olabiliirdi. Acaba Bart ona bizden

söz etmiş miydi? Chris'in Foxworth'la-ra ne kadar benzediğini farketmiş miydi? Daha şimdiden inandırılması gerekenin Chris değil, ben olduğumu anlamıştı bile...

«Niye geri döndünüz?» diye sordu Chris. Joel yine gülümsemeye çalıştı. «Bir gün Amerikalı bir gazeteci gelip günümüzde bir keşiş olarak yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında bir röportaj yapmak istediğini söyledi. Manastırda İngilizce bilen tek kişi ben olduğumdan onlar adına konuştum. Gazeteciye laf arasında Virginia'dan Foxworth' lan tanıyıp tanımadığını sordum. Malcolm'un muazzam bir servetin sahibi olması ve politikayla uğraşması yüzünden, onu tanıdı. Ancak o zaman onun ve annemin öldüğünü öğrenebildim. Gazeteci gittikten sonra, bu malikâneyi ve kız kardeşimi düşünmekten kendimi alıkoyamadım ve sonunda bir gün eve geri dönmeyi, kız kardeşimle görüşüp konuşmayı istediğimi anladım. Gazeteci onun evli olup olmadığını söylememişti. Bunu ve malikânenin bir yılbaşı gecesi yanışını, kız kardeşimin bir akıl hastanesine konuşunu ve ona kalan muazzam mirası, ancak bir yıl öncesi kasabaya geldikten ve bir motele yerleştikten sonra öğrenebildim. Ve geri kalanını da o yaz Bart buraya gelince anlattı... kız kardeşimin ölümünü, mirasın ona kalışını.»

Gözlerini alçakgönüllülükle yere indirdi. «Bart çok iyi bir genç. Onunla birlikte olmak hoşuma gidiyor. O gelmeden önce, buraya sık sık gelir bakıcıyla konuşurdum. Bana Bart'dan, onun inşaatçı ve dekoratörlerle konuşmak için sık sık gelişinden ve evin eskisi gibi olması için nasıl uğraştığından söz

— 21 —

ederdi. Bir gelişinde Bart'ı yakalamaya çalıştım. Sonunda onunla konuşabildim ve kendimi tanıttım. Buna çok sevinmiş göründü... İşte hepsi bu.»

Acaba? Aklında olanı okumaya çalışıyordum. Malcolm'un servetinden kendi payını almak için gelmiş olamaz mıydı? Annemin vasiyetini bozarak kendine bir pay çıkarabilir miydi? Eğer öyleyse, Bart onun sağ olmasını niye sevinçle karşılamıştı?

Düşüncelerimi kendime saklayıp ağzımı açmadım. Joel de derin bir sessizliğe gömülmüştü. Chris ayağa kalktı. «Bizim için çok yoğun bir gün oldu, Joel. Eşim çok yoruldu. Bize odalarımızı gösterir misin? Biraz dinlenelim de kendimize gelelim.»

Joel birden ayağa kalkıp kötü bir evsahibi olduğu için özür diledi ve merdivenlere doğru yolu gösterdi.

«Bart'ı tekrar görmekten mutlu olacağım. Bu evde bana bir oda verme cömertliğini gösterdi. Ama bu odaların hepsi bana anne ve babamı anımsatıyor. Benim odam garajın üstünde, hizmetkârlar bölümünün yanında.»

Tam o sıra telefon çaldı. Joel almacı bana uzattı. «Büyük oğlunuz New York'tan arıyor,» dedi o tutuk sesiyle. «Eğer ikiniz de konuşmak isterseniz, ilk salondaki telefonu kullanabilirsiniz.»

Jory'le konuşmaya başladığımda, Chris de öteki telefona seğırtmişti. Oğlumun şen sesi içimdeki sıkıntıyı biraz olsun dağıttı. «Anne, baba, önümüzdeki günlere ait sözleşmelerimizi iptal etmeyi başardık ve Mel'le ben sizinle birlikte olabileceğiz. İkimiz de yorgunluktan ölüyoruz ve iyi bir tatile ihtiyacımız var. Ayrıca onca sözü edilen o ünlü evi de görmek isteriz. Aslının gerçekten aynısı mı?»

Ah, evet, gereğinden de fazla. Jory ve Melodie'nin geleceğini öğrenmek beni sevince boğmuştu. Bart'la Cindy de gç-

— 22 —

ünce yine tam bir aile olacaktık, aynı çatı altında... uzun zamandır tatmadığım bir şeydi bu.

«Yo, hayır, çalışmalarımıza bir süre ara vermemizin bir sakıncası yok,» diye yanıtladı sorumu. Jory neşeyle, «Çok yoruldu. İnan kemiklerim sızlıyor. İkimizin de iyice bir dinlenmesi gerek... ve size haberlerimiz var.»

Bu konuda daha fazla konuşmayacağı belliydi.

Telefonu kapadıktan sonra Chris'le birbirimize gülümse-dik. Joel bizi yalnız bırakmak için ortalıktan kaybolmuştu, şimdi yeniden belirip bir Fransız stili masanın etrafında dolanarak Bart'ın benim için düşündüğü odanın takımlarından söz etmeye başladı. Gözlerini benden ayırarak Chris'ten yana baktı. «Ve tabii sizin için de, Dr. Sheffield.»

Joel'in sulu gözleri sanki hoşuna gidecek bir şey bulmak istercesine yüzümü inceliyordu.

Chris'in koluna girerek bizi yukarıya, ikinci kata, o tozlu, küflü tavanarasının yarı karanlığında Chris'le aramızdaki o güzel ve günahkâr aşkın filizlendiği yere çıkaracak merdivenlere cesaretle baktım.

ANILAR

Merdivenlerden yukarı çıkarken bir an durup, gözümünden kaçmış bir şeyi görmeyi umarak aşağı salona baktım. Joel'in öyküsünü dinlerken de, yeterince görememişcesine her şeyi yeni baştan tek tek gözden geçirip durmuşum. Oturduğumuz salondan dev aynalarla kaplı fuayeyi ve içindeki zarif Fransız takımlarını rahatlıkla görebiliyordum. Öbek öbek yerleştirilmiş möbleler de salonun ağırbaşlı havasını bozmaya yetmemişti. Cılalana cılalana ayna gibi parıldayan mermer dö-

— 23 —

şemede, parmaklarımın ucunda kendimden geçene dek çılgınca dans etmek için dayanılmaz bir istek duymuştum içimde...

Sabırsızlanan Chris beni kolumdan çeke çeke sonunda merdivenin başına getirebildi, ama oradan da aşağıdaki balo salonuna bir kez daha bakmadan edemedim.

«Cathy, anılar mı yine?» diye fısıldadı kulağıma Chris, «Artık geçmişi unutup ileriye bakmamızın zamanı gelmedi mi? Hadi gel, çok yorgun olduğumu biliyorum.»

Anılar... hepsi birden üstüme çullanmıştı. Cory, Carrie, Bartholomew Winslow... tümü çevremde dolanıyor, fısıldaşı-yorlardı. Gözüm Joel'e kaydı. Ona Joel Dayı dememizi istememişti. Bu ayrıcalığı çocuklarıma saklıyordu.

Malcom'a benziyor olmalıydı, yalnızca gözler «anı» odasında gördüğümüz o gerçek boyutlu resimdekilerden daha yumuşak, daha az deliciydi. Tüm mavi gözlerin zalim ve kalpsiz olmadıklarını kendi kendime yineledim. Kuşkusuz bunu en iyi ben bilirdim.

Karşımdaki yaşlı yüzü dikkatli inceleyince, hâlâ gençliğinden bazı izler taşıdığını farkettim. Bir zamanlar sarışın olması gereken bir adam ve babaminkine çok benzeyen bir yüz. Bunu görmek beni rahatlatmış ve öne doğru bir adım atıp onu kucaklamak için kendimi zorladım. «Eve hoşgeldin, Joel.»

Kollarımın arasındaki ince vücut soğuk ve kırılacak gibiydi. Dudaklarımı hafifçe değdirebildiğim yanağı kupkuruydu. Dudaklarımın dokunuşu onu kirletmişcesine irkilerek silkindi. Ben de geriye sıçramıştım. Aramızdaki soğukluğu kaldırmak için yaptığım atılımın pişmanlığı içindeydim. Bir evlilik belgesi olmaksızın karşı cinse dokunmak bir Foxworth için olacak şey değildi. Huzursuz gözlerim Chris'inkileri aradı. Sakin ol, diyordu gözleri, her şey yoluna girecek.

«Eşim çok yorgun,» diye Chris anımsattı. «Oğlumuzun mezuniyet töreni, partiler, sonra da bu yolculuk...»

— 24 —

Joel loş merdiven başında bizi huzursuzca tutan uzun suskunluğu sonunda bozup, Bart'ın eve hizmetkâr almayı düşündüğünü söyledi. Daha şimdiden bir işbulma kurumuyla bağlantı kurmuştu ve oradan gelecek adaylarla onun adına bizim görüşmemizi istiyordu. Ağzından mırıldanırcasına çıkan sözlerin ancak bir kısmını duyabilmişim. Zaten aklım gözlerimi alamadığım koridorun sağ kanadı ve en ucundaki tutsak edildığımız odadaydı. Acaba Bart odanın yine aynı şekilde kasvetli, ağır möbellelerle döşenmesini mi emretmişti? Öyle olmamasını dileyip dua ettim.

Joel'in ağzından ansızın çıkan sözlerle hiç hazırlıklı değildim. «Annene çok benziyorsun, Catherine.»

iltifat etmek amacıyla söylediği belli bu sözlerine boş gözlerle bakarak karşılık verdim.

Sessiz bir çağrı beklemişcesine önce bana, sonra Ch-ris'e, sonra yine bana bakıp başını salladı ve bizi odamıza götürmek için koridora yöneldi. Bu eve vardığımızda bizi karşılayan güneşli havadan eser kalmamış, sağanak halinde yağan yağmur dama tekdüze bir gürültüyle inerken birbiri ardına şimşekler çakıyor, gök gürliyordu. Tüm bunları Tanrının bir gazabı olarak gören ben, her çatırtıda Chris'in kollarında büzülüyordum.

Camlardan yol yol akan, çatıdan savaklarla aşağı inen sular çok geçmeden hendekleri doldurup dereler oluşturacak ve güzel, canlı olan her şeyi silip süpürecekti. Elimde olmaksızın içimi çektim. Kendimi aciz ve güçsüz hissettiğim bu yere dönmek beni perişan etmişti.

«Evet, evet,» diye mırıldandı Joel kendi kendine konuşur-casına, «Tıpkı Corrine.» Beni bir kez daha süzüp başını eğdi ve öylece kaldı. Beş dakika ya da beş saniye öyle durdu.

«Yerleşmemiz gerek,» dedi Chris daha ısrarlı. «Eşim çok bitkin. Bir banyo yapıp uyuması gerekiyor. Yolculuk onu her

— 25 —

zaman yorgun düşürür.» Ne diye açıklama yapma gereğini duyduğunu anlayamadım.

Joel birden ayıldı. Belki de keşişler böyle başları önde, dua edip kendilerinden geçiyorlardı. Manastırlar ve keşişlerin yaşama biçimi hakkında en ufak bir bilgim yoktu.

Ağır ağır sürünürcesine giden ayakları sonunda bizi koridorun ucuna getirdi ve orada köşeyi dönüp, beni şaşkınlığa uğratarak, annemin odasının bulunduğu güney kanada yöneldi. O muhteşem kuğu yatakta uyumayı, uzun tuvalet masasının karşısına oturmayı ve her tarafı çepeçevre ayna kaplı banyodaki siyah mermer küvette yıkanmayı ne çok arzulamıştım.

Joel'in önünde durduğu çift kanatlı kapıya geniş, yarım ay şeklindeki halı kaplı iki basamakla çıkılıyordu. Dudakları hafif, garip bir şekilde kıvrılan Joel, «Annenizin dairesi,» dedi usulca.

Bu tanıdık çift kanatlı kapının karşısında ürperdim. Yardım istemesine Chris'e baktım. Joel kapıyı açıp içeri adımını attı ve bunu fırsat bilen Chris kulağıma fısıldadı. «Ona göre biz yalnızca karı kocayız, Cathy... Tüm bildiği bu.»

Yatak odasına adımımı atarken gözlerim yaşla dolmuştu... ve sonra gözlerim yangında yandığını düşündüğüm o patlak gözle buluştu. Yatak! Kanatların ucundaki tüylerin parmak görevini yüklenerek gül pembesi tülleri tuttuğu kuğu yatak. Fildişi kuğunun aynı biçimde uzun boynunu kıvrımış görüntüsü ve yatakta yatanlara gözcülük etmek üzere yarı açık duran, o uykulu aynı yakut göz...

İnanmazlıkla bakıyordum: Bu yatakta uyumak mı? Annemi kolları arasına alıp yatan ikinci kocası Bartholomew Wins-low'un yatağında mı? O adamı annemden çalarak ikinci çocuğumun babası yaptığım ve rüyalarımın girip beni suçlu hissettiren kişiydi. O yatağa yatamazdım. Asla!

— 26 —

«Ne muhteşem bir yatak, değil mi?» diye sordu Joel arkamdan. «Bart yatağın başucunu kuğu şeklinde oyma yapacak usta bulmakta çok zorluk çekti. Konuştuğu kişiler ona kaçık gözüyle bakmış, ama sonunda bunu sanat açısından alan birkaç yaşlı usta bulabildi. Tabii verdiği paranın etkisi de oldu. Bart inceden inceye tanımını yapmış olmalı. Şu boynun kıvrımı... uyuklu bakan yakut göz... kanat uçlarının tül perdeleri tutuşu. Ah, ilk yaptıklarında istediği gibi olmayınca, ortalığı nasıl velveleye verdi, göreceksiniz. Ve ayakucunda o küçük kuğu yatağı da istedi. Senin için, Catherine, senin için.»

Chris sert bir dille konuştu. «Joel, Bart sana ne söyledi?» Benden yana bir adım atıp omzumdan tuttu. O yanımda olduktan sonra, nereden, ne durumda olursam olayım farketmezdi. Bana güç veriyordu.

Chris'in koruyucu tavrını farkedene yaşlı adamın dudakları alayla kıvrıldı. «Bart bana ailesinin tüm öyküsünü anlattı. Anlıyorsunuz ya, her zaman konuşmak için yaşlı bir adama gerek duyuyordu.»

Anlamlı bir şekilde susup gözlerini Chris'e çevirdi. Tüm çabasına rağmen Chris'in sarsıldığı belli oluyordu. Joel konuşmasını yeniden sürdürecektik kadar zevklenmişti. «Bart, annesiyle kardeşlerinin üç yıldan fazla çatıda kapalı tutulduklarını, sonra Catherine'in ikizlerden sağ kalan kız kardeşi Car-rie'yi de alarak nasıl kaçtığını anlattı. Ve, Catherine, sana en çok yakışan kocayı yıllar sonra sonunda bulmuşsun... ve bu yüzden evlenmişsin... Dr. Christopher Sheffield'le.»

Sözlerinde öylesine dile getirilmemiş bir anlam, o kadar çok ima vardı ki... tüylerimi diken diken etmeye yetti de arttı bile.

Joel sonunda kapıyı ardından yavaşça kapatıp odayı ter-ketti. Ancak ondan sonra, bir gece de olsa, burada kalmak

— 27 —

için bana gereken gücü Chris verebildi. Bana sarılarak öpüp sırtımı, saçımı okşadıktan sonra, Bart'ın bu dairenin eskisi kadar görkemli olması için neler yaptırdığını görmek için çevreme bakabildim. «Alt tarafı bir yatak, orijinalinin bir kopyası,» dedi Chris anlayışla. «Annemiz bu yatakta yatmadı, sevgilim. Unuttun mu, Bart senin yazdıklarını okurdu. Burada olan her şey yazdıklarından uyarlama. Bu kuğu yatağı o kadar ayrıntılı anlatmışsın ki, Bart annemizinki gibi bir daire istediğine inanmış olmalı. Belki de bilinçaltında hâlâ istiyorsundur ve Bart bunun farkında. Eğer yanılsım varsa, ikimizi de bağışla. Amacı yalnızca seni sevindirmektir, bu yüzden bu daireyi eski haline getirmek için çok çaba harcadı, çok masraf etti.»

Annemin sahip olduğu şeyleri hiçbir zaman istemediğimi, dilim tutulmuşçasına ancak başımı iki yana sallayarak belirtirdim. Bana inanmadı. «İsteklerin, Catherine! Onun sahip olduğu her şeye sahip olma tutkun! Bunu ben biliyorum. Oğulların biliyor. Bu yüzden akıllıca özürlerle gizlemeye çalışsan da, tutkularını anlayabildiğimiz için bizleri suçlama.»

Beni bu denli iyi bildiği için ondan nefret etmek istedim, ama tersine kollarım onu sardı. Gerçeği kendimden bile gizlemeye çalışarak yüzümü göğsüne gömdüm. «Chris, bana acımasız davranma,» dedim hıçkırarak.

«Bu daireyi aynı eskisi gibi görmek beni öylesine sarstı ki...»

Beni göğsüne bastırdı. «Joel'e karşı gerçek duyguların ne?» diye sordum.

Yanıt vermeden önce bir süre düşünceli durdu. «Ondan hoşlandım, Cathy. İçten görünüyor ve burada kalmasının bizce sakıncası olmadığını söylediğinde çok sevindi.»

«Ona burada kalabileceğini mi söyledin?»

«Elbette, neden olmasın? Bart'ın yirmi beşinci yaş gününü kutladıktan hemen sonra buradan ayrılacağız. Ve Fox-worth'lan daha iyi öğrenebilmemiz için iyi bir fırsat bu. Joel

— 28 —

annemizin çocukluğu ve buradaki yaşantıları hakkında çok şey anlatabilir ve belki de bu sayede annemizin bize nasıl ihanet edebildiğini, niye büyükbabamızın bizi istemediğini anlayabiliriz. Annemizin doğal annelik güdülerini hiçe sayacak kadar Malcolm'un beynini saptıran gizli bir gerçek olmalı.»

Bence Joel aşağıda yeterince anlatmıştı. Daha fazlasını bilmek istemiyordum. Malcolm Foxworth doğuştan vicdansız, pişmanlık nedir bilmeyen insanlardandı. Onu anlamamanın, davranışlarını açıklamamanın hiçbir yolu yoktu.

Chris, kendisini gücendirmem pahasına, yakaran gözlerle bana baktı. «Annemizin gençliğini öğrenmek istiyorum, Cathy, böylelikle niye değiştiğini anlayabilirim. Bizi öylesine derinden yaraladı ki, hiçbirimizin onu anlamadan iyileşebileceğimize inanmıyorum. Onu affettim, ama unutamıyorum. Onu anlamak istiyorum, böylece senin de onu bağışlamana yardımcı olabilirim...»

«Bunun ne yararı olacak?» diye sordum alaycı bir sesle. «Onu anlamak ve bağışlamak için artık çok geç. Ve açıkçası anlamak da istemiyorum... çünkü o zaman onu bağışlamak zorunda kalabilirim.»

Kolları iki yana düştü. Arkasını dönüp benden uzaklaştı. «Şimdi valizlerimizi almaya gidiyorum. Bu ara bir banyo yap, ben de o zamana dek valizleri boşaltmış olurum.» Kapı eşiğinde bana arkası dönük durakladı.

«Çalış, bunu Bart'la uzlaşmak için bir fırsat olarak görmeye çalış. Oğlumuz onarılmaz bir durumda değil, Cathy. Onu kürsüde dinledin. Belirgin bir konuşma yeteneği var. Kullandığı sözcükler anlamlı. Artık bir lider, Cathy, o eski utangaç, içine kapanık çocuk değil. Bart'ın sonunda kabuğundan sıyrılışını Tanrının bir lütfü olarak görebiliriz.»

Başımı uysalca öne eğdim. «Evet, elimden geleni yapaca-

ğim. Bu denli mantıksızca inatçılık ettiğim için bağışla, Chris.»

Bana gülümsedi ve odadan çıktı.

Olağanüstü güzellikteki giyinme odasına açılan «onun» banyosunda siyah mermer gömme küvet dolarken üzerimde-kileri çıkardım. Altın yaldız çerçeveli aynalardaki görüntüme baktım. Hâlâ dipdiri vücudum ve sarkmamış göğüslerimle gururlandım. Koltukaltında kalan birkaç tüyü almak için kollarımı kaldırdığımda, sanki bu anı eskiden yaşamışçasına, annemin de, akli genç kocasında, aynı şekilde davrandığını görür gibiydim. Acaba kocasının benimle birlikte geçirdiği gecelerde onun nerede olduğunu merak etmiş miydi? Noel Partisindeki itirafımdan önce, kocasının metresinin kim olduğunu tahmin etmiş miydi? Oh, dilerim etmişti!

Sıradan bir akşam yemeğinden iki saat sonra düşlerimin yatağına uzanmış, Chris'in soyunuşunu izliyordum. Sözünde durarak valizleri boşaltmış, elbiselerimizi askılara, çamaşırlarımızı gözlemlere yerleştirmişti. Yorgun görünüyordu, yüzü de biraz asıkçaydı. «Joel yarın iş için görüşmek üzere hizmetçilerin geleceğini söyledi. Umarım kendini bu işe hazır hissediyor-sundur.»

İrkilerek yatakta doğruldum. «Ama Bart kendisi seçecek sanıyordum.»

«Hayır, sana bırakmış.»

«Ya...»

Chris'in elbisesini astığı piriç askının eskisine ne kadar çok benzediği gözümünden kaçmamıştı. Böyle düşünmek saplantı haline gelmişti ben de. Chris banyoya doğru çınlıçıplak önümden geçti. «Hemen bir duş yapacağım. Ben gelene dek uyuma.»

Yarı karanlıkta yatağı uzanmış, odaya göz gezdirirken, benliğimi yitirmiş gibiydim. Kendimi annemin yerine koymuş,

üstündeki çatıda kilit altında dört çocuğı dururken onun neler hissetmiş olabileceğini düşünüyordum. Kuşkusuz, şu an benim duyduğum panik ve suçluluk duygusunu o da yaşamıştı. Öte yandan aşağıdaki zalim baba, görünmese bile, yaşamını inatla sürdürerek tehdit etmeye devam ediyordu. Doğuştan kötü, vicdansız, iblis. Sanki bir ses bunu tekrar tekrar kulağıma fısıldıyordu. Gözlerimi kapatıp bu saçmalığı kesmeye çalıştım. Ses falan yoktu. Çalan bir bale müziğı yoktu. Çatının kuru, küflü havasının kokusunu almıyordum. Alamazdım. Şimdi ne on iki, ne on üç, ne on dört, ne de on beş yaşıyordum, elli ikisinde bir kadınc* i.

Tüm o eski kokular gitmişti, her yerde yeni boya, yeni tahta, yeni duvar kâğıdı, yeni halı, yeni möble kokusu vardı. Birinci kattaki antikalar dışında her şey yepyenydi bu evde. Gerçek Foxworth Malikânesinin aslına uygun bir kopyasıydı yalnızca. Ama Joel keşif olmayı o kadar çok sevdiyse, ne diye buraya geri dönmüştü? Yıllarca süren manastırdaki münzevi yaşamından sonra paranın ona bir şey ifade etmeyeceğı kesindi. Ailesinden geride kalanları görmekten çok daha geçerli bir nedeni olmalıydı. Annemin öldüğünü kasabada kaldığı sıra öğrenmiş olmasına karşın buraya o zaman dönmemişti. Bart'la tanışmak için mi beklemişti? Bart'ta ne bulmuştu? Bart'ın onu kâhya gibi kullanmasına da ses çıkarmamıştı. Ortada bir servet sözkonusu olunca, hemen durumu gizemli bir hale sokmam nedendi? Belki de her şeyin, her davranışın nedeni olarak daima paranın görünmesindendi.

Yorgunluktan gözlerim kapanıyordu. Uyumamak için kendimle mücadele ediyordum. Yarınları, nereden ne amaçla geldiğı belirsiz dayıyı düşünmem için zamana ihtiyacım vardı. Yoksa annemizin bize söz verdiğı her şeye tam sahip olmuş-

ken, şimdi bunları Joel'e mi devredecektik? Annemizin vasiyetini bozmaya kalkışmazsa, bunun bir bedeli olacak mıydı?

Sabahleyin Chris'le birlikte ikili merdivenin sağından aşağı inerken, sonunda bize vaat edilenlere kavuşmuş, yaşamlarımızın kontrolünün kendi elimize geçmiş olmasının tatlı duygularını yaşıyorduk. Chris artık bu evin beni ürkütmediğini sezerek, elimi tutup sıktı.

Joel'i mutfakta kahvaltıyı hazırlarken bulduk. Uzun bir beyaz önlük giymiş, başına bir aşçı başlığı geçirmişti. Aşçılığı şişman adamlara yakıştırdığımdan, bu ipince ihtiyarda bu başlık biraz iğreti duruyormuş gibi geldi bana, yine de hiç sevmediğim bu işi yaptığı için ona şükran duydum.

«Umarım sahanda yumurtalarımı beğenirsiniz,» dedi Joel, bizden yana bakmaksızın. Hazırladığı yemek gerçekten nefisti. Chris iki tabak yedi. Daha sonra Joel bize daha döşenme-miş boş odaları gezdirmeye başladı. «Bart sizin rahat mobilyalarla döşenmiş, sıcak havası olan odalardan hoşlandığınızı söyledi. Ve bu boş odaları zevkinize göre döşemenizi istediğini size iletmemi söyledi.»

Benimle alay mı ediyordu? Yalnızca bir ziyaret amacıyla buradaydık. Belki de Bart evin döşenmesine yardımcı olmamı istemişti, ama bunu neden kendi söylememişti?

Chris'e, Joel'in annemizin vasiyetini bozup Bart'ın mirasını alıp alamayacağını sorduğumda, başını iki yana sallayarak ölü bir mirasçının sonradan yaşadığı anlaşılınca, ne tür bir yasal işlem uygulandığını bilemediğini itiraf etmişti.

«Bart şunun şurası birkaç yıl daha ömrü kalmış olan Joel'i rahatça geçindirecek parayı ona verebilir,» dedim. Bir yandan da annemin vasiyetnamesini kelimesi kelimesine anımsamaya çalışıyordum. Ağabeyleriyle ilgili tek bir söz yoktu. Bu doğaldı, çünkü onları ölü olarak biliyordu.

— 32 —

Düşüncelerimden sıyrıldığımda, Joel bir oteli besleyecek kadar dolu kilerden aldıklarıyla birlikte mutfağa geri dönmüştü ve Chris'in benim duyamadığım bir sorusunu yanıtlıyordu. Sesi ciddileşmişti. «Elbette, ev aslının tıpatıp benzeri değil. Artık kimse tahta çivi kullanmıyor. Tüm eski mobilyaları benim bölmeye koydum... Kendimi gerçek anlamda buraya ait görmediğim için garajın üstündeki hizmetkârlar dairesinde kalacağım.» «Böyle yapmamayı daha önce de söylemiştim,» dedi Chris, kaşlarını çatarak, «Aileden birisinin öyle basit bir yerde kalması doğru olmaz.» O kocaman garajı ve üzerindeki hizmetkârlar bölmesini görmüştüm. Hiç de basit bir yer denemezdi oraya.

Bırak kalsın, diye bağırarak geliyordu içimden, ama bir şey diyemedim.

Daha ne olduğunu anlamadan, Chris, Joel'e ikinci katın batı kanadında kalacağı bir yer saptamıştı bile. İçimi çektim, nedense Joel'in bizimle aynı çatı altında olması beni huzursuz etmişti. Ama sorun değildi, özlemimi giderdikten ve Bart'ın da yaş gününü kutladıktan sonra, Cindy'i alıp doğrudan Hawaii'ye uçacaktık.

Öğleden sonra saat iki sularında Chris'le birlikte kütüphanede, iş için mükemmel bonservislerle gelen bir kadın ve bir erkekle görüşmemize başladık. Hiçbir kusurlarını bulamadım, yalnızca her ikisinin gözlerinde de bir sinsilik vardı. Sanki bizleri çok iyi tanıyormuşcasına bakan bu gözler beni ürkütmüştü. «Üzgünüm,» dedi, benim olumsuz işaretimi yakalayan Chris. «Ama biz başka bir çiftte karar kılmıştık zaten.»

Gitmek üzere ayağa kalktılar. Kapıdan çıkmak üzereyken kadın bana dönüp uzun uzun, anlamlıca baktı. «Bu kasabada oturuyoruz, Bayan Sheffield,» dedi soğuk bir sesle. «Geleli yalnızca beş yıl oldu, ama Foxworth'lar hakkında çok şey duyduk.»

— 33 —

Çatıdaki Dikenler - F: 3

Sözleri başımı öte yana çevirtmeye yetti. «Evet, eminim duymuşsunuzdur,» dedi Chris kuru bir sesle.

Kadın ardından kapıyı çarpmadan önce sinirli bir kahkaha attı.

Daha sonra uzun boylu, asker tavırlı bir adam içeri girdi. Tepeden tırnağa özenle giyinmişti. Geniş adımlarla yürüyüp Chris ona oturmasını söyleyene dek sessizce karşımızda bekledi.

«Adım Trevor Mainstream Majors,» dedi İngiliz aksanıyla. «Elli dokuz yıl önce Liverpool'da doğdum. Yirmi altı yaşında Londra'da evlendim ve karım üç yıl önce öldü. İki oğlum Kuzey Carolina'da oturur... bu yüzden Virginia'da çalışmayı ve boş günlerimde onları görmeyi umuyorum.»

«Johnstons'lardan ayrıldıktan sonra nerede çalıştınız?» diye sordu. Chris, bir yandan adamın bonservisine bakarak. «Bir yıl öncesine dek çok iyi referanslarınız var.»

Trevor Major oturduğu yerde bacaklarını değiştirip kırava-tını yokladıktan sonra konuşmaya başladı. «Miliersons'larda çalıştım, altı ay önce buradan taşındılar.»

Sessizlik. Annemin birkaç kez Millersons'lar hakkında konuştuğunu duymuştum. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. «Miliersons'larda ne kadar çalıştınız?» diye sordu Chris sakın bir sesle. Oysa benim endişeli bakışlarımı görmüştü.

«Pek uzun değil, efendim. Beş çocukları vardı ve sürekli gelip giden yeğenler, konuk olan arkadaşlar. Aşçılık, ev işleri, çamaşır, şoförlük hep bana bakıyordu ve tabii bir İngiliz için zevk olan bahçe işleri de. Beş çocuğu okula, kurslara, maçlara ve daha bir sürü yere götürüp getirmekten iyi yemek hazırlamaya pek zamanım olmuyordu. Bir gün Bay Millersons çimleri biçmediğimden ve iki haftadır evde doğru dürüst yemek yiyemediğinden yakındı. Yemeği geç getirdiğim için de beni şiddetle yerdı. Efendim, bu kadarı fazlaydı. Karısı alışveriş

— 34 —

yaparken onu beklememi söylemiş, sonra da çocukları sinemadan almak için beni yollamıştı... ve bunlardan sonra da akşam yemeğini zamanında hazırlamam bekleniyordu. Bay Millerson'a her şeye zamanında yetişebilecek bir robot olmadığımı söyledim ve... işi bıraktım. Çok kızdı ve bonservis vermemekle beni tehdit etti. Ama birkaç gün beklerseniz, zor koşullarda elimden geleni yaptığıma belki onu ikna edebilirim sanıyorum.»

Göğüs geçirip Chris'e olumlu anlamında bir işaret yaptım. Bu adam mükemmeldi. Chris de benden yana bakmaya gerek duymamıştı zaten. «Sanıyorum burada iyi çalışacaksınız, Bay Majors. Sizi bir ay denemeye tâbi tutacağız, eğer memnun kalmazsak, sözleşmemiz sona erer.»

Chris bana baktı. «Tabii bunu eşim de uygun görüyorsa...»

Sessizce başımla onayladım. Hizmetkârlara ihtiyacımız vardı. Tatilimi bu koca evi temizlemekle geçirmek istemiyordum.

«Efendim, sizlerce sakıncası yoksa, bana Trevor deyin. Bu muhteşem evde hizmet etmek benim için bir onurdur.» Ben doğrulurken hemen ayakları üzerine dikildi. Sonra Chris de kalktı ve birbirleriyle tokalaştılar.

«Benim için gerçekten bir zevk,» dedi bize gülümserken.

Üç günde üç hizmetkâr tuttuk. Bart'ın para konusunda cömert oluşundan bu pek zor olmadı.

Burada oluşumuzun beşinci gününün akşamı, balkonda Chris'e dayanmış, birlikte çevremizi saran dağları seyrediyorduk. Tepedeki ay, bir zamanlar Foxworth Malikânesinin damında yatıp seyrettiğimiz yine o eski aydı. On beş yaşımıdayken onun Tanrının gözü olduğuna inanırdım. Başka yerlerde ay bana romantik duygular yaşatmış, ayışığı korku ve suçluluk duygularından beni arındırarak huzur vermişti. Oysa

— 35 —

burada her an bizi suçlamaya hazır, acımasız bir sorgu yargıcı gibiydi.

«Ne güzel bir akşam, değil mi?» diye sordu Chris, kolunu belime dolayarak, «Bart'ın bizim daireye eklediği bu balkonu çok sevdim. Yan tarafta olduğundan binanın görünüşünü de bozmuyor. Buradan dağların manzarası ne güzel.»

Mavi puslu dağların silueti bana hep, umut mahkûmları olarak bizleri hapseden dikenli çitler gibi gelmişti. Şimdi bile, yumuşak kıvrımları bana benimle özgürlük arasında geçit vermez bir engel gibi görünüyordu. Tanrım, eğer orada yukar-daysan, bana şu birkaç hafta boyu yardım et.

Sonraki gün öğleye doğru Chris, Joel ve ben binanın girişinde durmuş, Foxworth Malikânesine kıvrıla kıvrıla çıkan dik yamaçlı yolda hızla ilerleyen kırmızı Jaguar'ı seyrediyorduk.

Bart ölüme meydan okur gibi çılgınca bir süratle sürüyordu arabayı. Onun sert virajlara son hız girişini yüreğim ağzıma gelerek izliyordum.

«Tanrı biliyor ya, artık akıllanması gerek,» diye homurdandı Chris. «Tehlike delisi olmaktan vazgeçmedi gitti bir türlü... şu arabayı sürüşüne bakın, sanki ölümsüzlük şerbeti içmiş.»

«Bazıları için geçerlidir bu,» dedi Joel gizemli bir tavırla.

Merakla gözlerim bir an ona gitti, sonra yeniden küçük bir servet olan kırmızı arabaya dikildi. Bart her yıl yeni bir araba alırdı, ama hepsi de kırmızı. En çok beğendiğini bulana dek tüm lüks arabaları denemişti. Kısa mektubunda yazdığına göre, şimdilik en tuttuğu araba buydu.

Lastiklere çığlıklar atılarak arabayı binanın girişinde durdurdu. Elini bize doğru salladıktan sonra güneş gözlüklerini çıkarıp dağılmış saçlarını düzeltmek için parmaklarını başında gezdirdi ve arabanın kapısını açmaya gerek duymadan üzerin-

— 36 —

den atladı, eldivenlerini çıkarıp koltuğun üzerine attı. Basamakları ikişer üçer hızla çıkıp güçlü kollarıyla beni sardı ve öpücüklere boğdu. Ben de aynı coşkuyla karşılık vermek istedim. Tam dudaklarım yanağına dokunmuşken, sanki birden benden bıkmışçasına kendinden beni uzaklaştırdı.

Zeki bakışlı, parlak, koyu kahverengi gözleri, geniş omuzları, kaslı bedeni ve uzun bacaklarıyla karşımda durdu. Spor giysileri içinde öylesine yakışıklıydı ki. «Çok iyi görünüyorsun, anne, çok iyi.» Koyu gözleri beni tepeden tırnağa gözden geçirdi. «Bu kırmızı elbiseyi giydiğin için teşekkürler... en sevdiğim renk.»

Chris'in eline uzandım. «Teşekkür ederim, Bart, bu elbiseyi senin için giydim.» Şimdi de Chris'e güzel bir şey söyler, diye umuyordum. Ama aksine, Chris'in yüzüne bile bakmadan Joel'e döndü.

«Merhaba Joel Dayı, nasıl, annem dediğim kadar güzel, değil mi?»

Chris'in elimi tutan eli canımı acıtacak kadar sıkıyordu. Bart bildiği tek babasını horlamanın daima bir yolunu bulmuştu.

«Evet, Bart, annen çok güzel,» dedi Joel hırıltılı sesiyle. «Aslında kız kardeşim Corrine de onun yaşında tıpatıp böyle olurdu sanıyorum.»

«Bart, merhaba desene...» Susmak zorunda kaldım. Babana diyecektim, ama Bart'ın buna kabaca karşı çıkacağını biliyordum. Çaresiz Chris'e dedim. Koyu, bazen de vahşi gözlerini Chris'e çevirip kuru bir merhaba dedi. «Sen de hiç yaslanmazsın, değil mi?» diye de ekledi suçlayıcı bir tonla.

«Bunun için üzgünüm, Bart,» diye yanıtladı Chris sakinlikle, «Ama zaman sonunda yapacağını yapar.»

— 37 —

«Umarım.»

Bart'ı tokatlayabilirim.

Bart bir anda bizleri unutup çevresine, çiçekli bahçelere, çim alanlara, eve, patika yollara göz gezdirdikten sonra evsa-hibi edasıyla gülümsedi. «Harika, gerçekten harika! Tam umduğum gibi. Dünyayı gezdim. Hiçbir ev Foxworth Malikâ-nesiyle aşık atamaz.»

Koyu gözleri benimkilere takıldı kaldı. «Ne düşündüğünü biliyorum, anne. Bu ev yine de en iyisi değil, biliyorum, ama bir gün olacak. Burada ek binalar, tesisler yaptıracağım ve bir gün bu ev Avrupa'daki sarayları gölgede bırakacak. Tüm gücümle bu malikâneyi anıtsal bir yapıt haline getirmek için çalışacağım.»

«Bunu başardığında kimi etkileyeceksin?» diye sordu Chris. «Artık dünya büyük evlere, büyük servetlere itibar etmiyor, tabii bunları miras yoluyla kazananlara da.»

Oh, lanet olsun! Chris böyle kaba, düşüncesizce laflar etmezdi. Niye demişti ki bunu? Bart'ın güneş yanığı tenini bir anda ateş bastı. «Servetimi kendi çabalarımınla büyütme ama-cındayım!» diye patladı Bart, bir yandan Chris'e yaklaşırken, Bart ince yapısıyla, Chris'in kalın gövdesi karşısında daha kısaymış gibi görünüyordu. Kocam olarak kabul ettiğim adamın, oğlumun gözlerine meydan okurcasına bakışını izledim.

«Bunu senin adına ben yapıyorum,» dedi Chris.

Sandığının aksine, Bart memnun olmuş göründü. «Yani vasi olarak servetimi çoğalttığını mı söylemek istiyorsun?»

«Evet, bu iş kolay da,» dedi Chris kısaca, «Para parayı getiriyor ve yaptığım yatırımlar da iyi gelir getirdi.»

«Bire on bahse girerim ki, ben daha fazlasını yapardım.»

Chris alaycı bir tavırla gülümsedi. «Bu şekilde teşekkür edeceğine tahmin etmiştim.»

— 38 —

Bir ona, bir diğerine bakarken ikisi için de üzülüyordum. Chris kim ve ne olduğunu bilen, bu güvenle yaşamını sağlam zeminlerde sürdüren olgun bir adamdı. Bart'sa hâlâ kendini ve dünyadaki yerini bulma mücadelesi veriyordu.

Oğlum, oğlum, ne zaman şükran duymayı, alçakgönüllü-ğü öğreneceksin? Bart'ın er ya da geç onu iyi yatırım yapmamakla suçlayacağını bile bile, Chris'in nice gecelerini rakamlarla boğuşarak en iyi yatırıma karar vermek için çalıştığına tanık olmuştum.

«Yakında kendini kanıtlama fırsatı bulacaksın,» diye yanıtladı Chris. Bana döndü. «Bir yürüyüş yapalım, Cathy, göle doğru.»

«Bir dakika,» diye bağırdı Bart. Daha eve yeni gelmişken, ondan ayrılacağımıza kızmış olduğu belliydi. Bir yanda oğlumu memnun etmek, öte yanda Chris'le gitmek arasında ortada kalmıştım. «Cindy nerede?»

«Yakında gelecek,» dedim arkamı dönerek. «Şimdi bir arkadaşının evinde. Tatil yapmak için Jory'nin Melodie'yi de beraberinde getireceğini bilmek belki ilgini çekebilir.»

Bart sesini çıkarmadan beni süzdü. Belki de bu onu ürkütmüştü. Sonra yeniden o garip coşkulu tavrına döndü. «Bart,» dedim, Chris'in beni bir an önce oradan uzaklaştırma isteğine karşı direnerek, «Ev gerçekten harika. Harcadığın onca çabanın karşılığını almışsın sanırım. Yapılan değişiklikler sayesinde..

Yine şaşırmış göründü. «Anne, aslının aynısı değil mi demek istiyorsun? Sanmıştım ki...»

«Ah, hayır, Bart. Örneğin, bizim dairemizin önündeki balkon daha önce yoktu.»

Bart birden büyük amcasına döndü. «Sen var demiştin!» diye bağırdı.

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle Joel öne doğru birkaç adım attı. «Bart, oğlum, yalan söylemedim. Hiçbir

— 39 —

zaman yalan söylemem. Aslında balkon vardı. Babamın annesi o balkonun yapılmasını istemişti. Ve o balkonu kullanarak hizmetçilere görünmeden aşağıya gidebiliyordu. Daha sonra yine o balkon sayesinde yatak odasını kilitli tutan kocasını uyandırmadan âşığıyla birlikte kaçtı. Malcolm Malikânenin sahibi olunca da o balkonu yıktırdı... ama bence binanın o yanına bir güzellik katıyor.»

Bart tatmin olmuş bir şekilde Chris'le benden yana döndü. «Görüyorsun ya, anne, bu ev hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Joel Dayımsa buranın uzmanı. Tüm mobilya ve tabloları bana o anlattı. Sonunda yalnızca benzerine değil, aslından daha güzeline sahip olacağız.»

Bart değişmemişti. Hâlâ saplantı halinde Malcolm Fox-worth'un bir kopyası olmak istiyordu. Görünüşte değilse bile, ne pahasına olursa olsun, dünyanın en zengin adamı olma azmi ve kararlılığında büyükbabasıyla özdeşleşmişti.

KÜÇÜK OĞLUM

Bart eve geldikten hemen sonra yaş günü partisi için inceden inceye planlar yapmaya başladı. Burada, Virginia'da geçirdiği yaz aylarında çok arkadaş edinmiş olmasını görmek beni hem şaşırttı, hem sevindirdi. Tatil günlerinin çok azını bizimle birlikte California'da geçirmesi beni hep üzmüştü, ama şimdi yaş günü için çağıracağı kişileri sıralarken, bizle olmadığı süre içinde kolejden bir yığın gençle arkadaşlık kurduğu ve bizim hiç tanımadığımız çok sayıda insanla tanıştığı anlaşılıyordu.

Foxworth Malikânesine geleli yalnızca birkaç gün olmuştu, ama daha şimdiden burada uyumak, yemek yemek, okuma ve TV seyretmekle geçen tekdüze günlerden sıkılmaya,

— 40 —

bir an önce buradan uzaklaşmayı istemeye başlamıştım. Bu evin derin sessizliği sinirlerimi bozuyordu. Sesler, insan sesleri duymayı, telefonun çalmasını, eş dostun merhaba deyip içeri girmesini istiyordum, buradaysa hiçbir olmuyordu. Çevrede Foxworth'lan çok iyi tanıyan belli bir muhit vardı ve bu kimselerden Chris'le benim uzak durmamız gerekiyordu. California ve New York'ta, Bart'ın partisine çağırmak istediğim eski dostlarımız vardı, ama buna Bart'ın onayını almaksızın cesaret edemiyordum. Huzursuzdum ve cansıkıntısıyla bazen yalnız, bazen Chris'le bir odadan diğerine dolanıp duruyordum. Bazen de bahçede ya da koruda kimi zaman sessiz, kimi zaman neşeli yürüyüşler yapıyorduk.

Chris eski tutkusu suluboyaya dönmüş, zamanını resim yaparak geçirmeye başlamıştı. Ama benim artık dans etmem pek uygun düşmezdi. Yine de vücudumu dinç tutmak için bale eksersizlerimi burada da sürdürüyor ve Chris istediğinde seve seve ona poz veriyordum. Bir gün oturma odamızda kırmızı bale giysimle çalışırken Joel çıkageldi. Sanki beni çırılçıplak bulmuşçasına, kapı eşiğinde içini çekip kaskatı kaldı.

«Ne oldu?» diye sordum kaygıyla. «Kötü bir şey mi oldu?»

«Böyle seksi pozlar takınmak için biraz yaşlı değil misin?»

«Eksersiz diye bir şey duymadın mı, Joel?» diye sordum sabırsızca. «Hem evin bu kanadına girmen gerekmez. Bizim odalarımızdan uzak durursan, gözlerin böylesine rezaletlere tanık olmaz.»

«Kendinden yaşlı birine saygısızlık ediyorsun.»

«Eğer ediyorsam, özür dilerim. Ama senin sözlerin ve davranışların beni buna zorluyor. Eğer biz buradayken bu evde huzur olacaksa, kendi dairemdeyken benden uzak dur, Joel. Bu kocaman evde hepimize yetecek kadar yer var.»

— 41 —

Joel kaskatı, gözleri öfke içinde arkasını döndü. Bir an hatalı davrandığım, onun başkalarının işine burnunu sokmadan edemeyen zararsız bir ihtiyar olabileceği aklımdan geçti. Ama özür dilemek için bir girişimde bulunmadım. Bale giysimi çıkarıp üzerime bir şortla bluz giyerken Jory'le eşinin yakında burada olmalarıyla rahatlayacağımı düşünüyordum. Chris'i aramaya çıktığımda, Bart'ın çalışma odasının kapısının önünde durup onun organizatörle telefonda konuşmasına kulak kabarttım. En az iki yüz davetlinin partiye geleceğini düşünüyordu. Onu dinlerken âdeta beynim keçeleşti. Ah, Bart, bazılarının gelmeyeceğini hesaba katmıyorsun ve eğer gerçekten gelmezlerse, Tanrı yardımcımız olsun.

Kapı ağzında dikilmeyi sürdürürken, Bart'ın davetlilerinden bazılarının adını söylerken duydum. Başka ülkelerden kimseler de vardı ve çoğu Avrupa'ya yaptığı gezilerde tanıştığı tanınmış kişilerdi. Kolejde okuduğu süre boyunca dünyayı görmek ve ister politik, ister parasal ya da beyinsel güçleriyle olsun sivrilmiş, önemli insanlarla tanışmak için çabalamaktan yorulmamıştı. Belki de huzursuzca hareketliliğinin nedeni, bir yerde mutlu olamayışı ve hep değişik, daha verimli alanlar aramasından kaynaklanıyordu.

«Hepsi gelecek,» dedi Bart, telefonun diğer ucundaki adama, «Benim çağırımı okuyunca, gelmezlik edemeyecekler.»

Telefonu kapadı ve döner sandalyesini benden yana çevirdi. «Anne! Yoksa beni gizlice dinliyor muydun?»

Suratı asıldı.

«Bart, niye bu partiyi aile içinde yapmıyorsun? Ya da yalnızca en yakın arkadaşlarını çağırırsana. Bu yöre, insanları gelmek istemeyeceklerdir. Annemin anlattığı hikâyelere göre, Foxworth'lardan hiçbir zaman hoşlanmadılar. Çünkü Fox-worth'lar hep çok zengin, onlarsa hep fakirdi. Onlar buraya

— 42 —

çekilip kalmaya mahkûmken, Foxworth'lar diledikleri an gelip gittiler. Lütfen buranın üst tabakasını da çağırma, Joel sana onların kendi arkadaşları olduğunu ve bu yüzden senin de, bizim de arkadaşlarımız sayılabileceklerini demiş olsa da.»

«Niye, anne, işlediğin günahların su yüzüne çıkmasından mı korkuyorsun?» diye sordu acımasızca. Buna alışıkım, ama yine de mideme bir darbe yemişcesine kasıldım. Gazeteler her gün bizimkinden çok daha kötü suçlarla dolu değil miydi?

«Ah, hadi, anne, öyle bakma bana. Biz de mutlu olalım biraz.» Bronz yüzü birden neşeli bir ifadeye büründü.

«Sen de heyecan duy benim için, anne, lütfen. Her şeyin en iyisini ısmarlıyorum. Bu herkesin kulağına gidecek, çünkü organizatörüm Virginia'dakilerin en iyisidir ve övünmeyi pek sever, bu yüzden kimse gelmezlik edemeyecek. Hem Hollywood ve New York'tan sanatçılar, komedyenler getirttiğini de duyacaklar. Dahası, Jory'le Melodie'nin dans edişini herkes görmek isteyecektir.»

Şaşkınlık ve sevinç içimi doldurdu. «Onlara sordun mu?»

«Hayır, ama özellikle böyle bir günde kardeşimle yengem benim isteğimi nasıl geri çevirebilirler ki? Bak, anne, partiyi dışarda bahçede vermeyi düşünüyorum, ayışığında. Çim alanlar altın rengi fanuslarla aydınlanacak. Her yere fiskiyeler koy-durtacağım, serpişen sularında renkli ışıklar oynaşacak. Kovalar içinde ithal malı şampanyalar olacak ve akla gelen her türlü içki. Yemekler en iyisinden. Masalara rengârenk örtüler konacak ve orta yerde bir sahne olacak. Her yer çiçeklerle bezenecek. Bir Foxworth'un neler yapabileceğini dünyaya göstereceğim.»

Coşkuyla neler yapacağını anlatıp durdu.

Odasından ayrıldıktan sonra Chris'i bahçıvanlardan biriy-

— 43 —

le laflarken bulduğumda, mutluluk içindeydim. Belki de bu yaz Bart kendini bulacaktı en sonunda.

Chris'in dediği gibi olacaktı. Bart yalnızca mirasa konmakla kalmayacak, aynı zamanda özgüvenine, özdeğerine ve benliğine kavuşacaktı... yeter ki, bu benlik iyi olsun.

İki gün sonra Bart'ın çalışma odasında o lüks deri koltuklardan birine oturmuş, geldiğinden bu yana geçen şu sürede onun ne çok şey yapmış olduğunu şaşkınlıkla seyrediyordum. Tüm bu büro araç gereçleri daha önceden getirilip onun isteğine göre yerleştirilmek üzere hazır bekletilmiş olmalıydı. Kütüphanenin arkasındaki, büyükbabanın ölene dek kaldığı küçük yatak odası, dosya odasına çevrilmişti. Büyükbabanın hemşirelerinin kaldığı oda sekreter odası olmuştu. Bart'ın aradığı tüm özellikleri karşılayacak bir sekreter bulmak bence zor işti. Uzun, kavisli bir masayı kaplayan bilgisayar, Bart'la ben konuşurken bile çalışıyordu. Bart'ın benden daha hızlı tuşlara basabilmesini görmek beni şaşırtmıştı.

Bart yalnızca tuşlara basıp «Kaynak» adlı bir programa bağlanarak kendisi evde otururken tüm dünyadan nasıl haberdar olduğunu bana övünerek gösterdi. Ve ancak o zaman onun bir yaz iki aylık bilgisayar

programlama kursu aldığını öğrenebildim. «Ve anne, yalnızca bu bilgisayarı kullanıp gerekli tüm teknik ve temel verilerden yararlanarak alım satım işlemlerimi yürütebilirim. Kendi hukuk danışmanlığımı kurana dek bu şekilde çalışacağım.» Bir süre düşünceli, hatta kuşkulu gibi göründü. Zaten onun Harvard'a, sırf babası orada okuduğu için gittiğine olan inancım değişmemişti. Hukuk hiçbir zaman onun ilgisini çekmemişti, tek ilgilendiği şey para, daha çok para kazanmaktı.

«Yeterince paran yok mu, Bart? Satın alamadığın şey ne?»

— 44 —

Koyu gözlerinde çocuksu bir ışıltı belirdi. «Saygı, anne. Senin gibi, Jory gibi doğuştan bir yeteneğim yok. Dans edemiyorum. Basit bir çiçek bile çizemiyorum, bırak bir insan şeklini.» Dolaylı olarak Chris'i ve onun resim merakını ima ediyordu. «Bir müzeyi gezdiğimde, herkesin hayranlık dolu şaşkınlığı bana yabancı. Mona Lisa'da bir olağanüstülük göremiyorum. Tek gördüğüm donuk bakışlı sıradan bir kadın. Ne klasik müzikten hoşlanıyorum, ne de müziğin başka bir türünden... ve bir de bana iyi sesim olduğu söylenmişti de habire şarkı söylemeye çalışıp durmuştum. Ne budala bir çocuk, değil mi? Sizleri çok güldürmüş olmalıyım.» Gülümsedi, sonra dua edercesine ellerini yukarı kaldırdı. «Kısacası hiçbir konuda sanatçı yönüm yok, bu yüzden gerçekten anlayabildiğim, dolar ve sentin simgesi rakamların üzerine eğildim. Müzelerde hayran olunacak tek şey bence mücevherler.»

Gözleri yeniden ışıldadı. «Elmasların, yakutların, zümrütlerin, incilerin ıslık ıslık pırıltıları... bak, işte bunları severim. Altın, tepeleme altın... işte bunu anlarım. Altındaki, gümüşteki, bakırdaki ve petroldeki güzelliği görebilirim. Biliyor musun, bir keresinde sırf altın paraların basımını görmek için Was-hington'a gittim. Ve tüm o çil çil altınlar bir gün benim olacak-mışçasına mutlu oldum.»

Ona karşı duyduğum hayranlığın yerini acıma duygusu almaya başladı. «Ya kadınlar, Bart? Ya aşk? Bir aile? Dostlar? Çocuklar? Aşık olmak ve evlenmek istemiyor musun?»

Boş gözlerle bir süre bana baktı, sonra biçimli parmaklarını masada tıkırdatıp kalktı, pencerenin yanına gitti ve dışarda-ki bahçeyi, puslu dağları seyre koyuldu. «Seksi denedim, anne. Hoşlanacağımı sanmıyordum, ama hoşlandım. Vücudum irademe ihanet etti. Ama hiç aşık olmadım. Bunca güzel ve istekli kadın varken, yalnızca birine bağlanıp kendini adamayı aklım almıyor. Güzel bir kızın yanımdan geçtiğini görüyorum, dönüp bakıyorum... sırf onun da bana baktığını gör-

— 45 —

mek için. Onları yatağa atmak o kadar kolay ki. Hiç zorluğu yok.» Sustu. Dönüp bana baktı. «Kadınları kullanıyorum, anne, o denli ki, bazen kendimden utanıyorum. Onlara sahip oluyorum ve sonra yol veriyorum, hatta yine karşılaştığımızda tanımazlıktan geliyorum. Hepsi sonunda benden nefret ediyor.»

Bakışlarını meydan okurcasına benim irileşmiş gözlerime dikti. «Sarsıldın mı? Yoksa iflah olmaz biri olduğumu bildiğin için şaşırmadın mı?»

Hiç olmazsa bu kez doğru laf etmeyi dileyerek yutkundum. Geçmişte hep yanlış şeyler söylemiştim. Aslında Bart'ı olduğundan, olmak istediğinden caydırabilecek sözleri söyleyecek birinin olduğundan da kuşkuluydum. «Senin zamanının bir ürünü olduğunu düşünüyorum,» dedim sakın, saldırsız. «Aşık olmanın en güzel yanını ıskaladıkları için senin kuşağına acıyorum desem yerinde olur. Senin yaptığın gibi bir kadına sahip olmanın çekiciliği nerede, Bart? Beraber yattığın kadına ne veriyorsun? Sevgi dolu, uzun ömürlü, doyurucu bir ilişki kurmanın zamanla olduğunu bilmiyor musun? Bir gecede olmaz bu. Bir gecelik beraberlikler bir bağ oluşturmaz. Güzel bir vücuda bakar, onu arzulayabilirsin, ama bu aşk değildir.»

Alev alev yanan gözlerindeki ilgiyi görünce ve, «Aşk nasıl tanımlarsın?» diye sorunca, cesaretlenerek konuşmamı sürdürdüm.

Aslında tüm aşklarımın kötü kaderli olduğunun bilincinde, bana yemlediği bir tuzaktı bu. Yine de yapacağı yanlışlıklardan onu caydırmayı umarak sorusuna yanıt verdim. «Aşk tanımlayamam, Bart. Tanımlayabilecek bir kişi olacağını da sanmıyorum. Bu duygu, birbirinizin gereksinimlerini anladığınız kişiyle aranda kurduğunuz iletişimle günden güne gelişip serpilir. Yüreğine bir heyecan kıpırtısı çöreklenir ve güzel

— 46 —

olan her şeye karşı duyarlı olursun. Eskiden gözünde çirkin olan güzelleşir, içini nedenini bilemediğin bir mutluluk doldurur. Önceden önemsemediğin şeyler anlam kazanır. Sevdığın kişiyle gözleriniz buluştuğunda, orada kendi duygularının, isteklerinin, umutlarının yansıdığını görürsün. Yalnızca onunla birlikte olduğun için mutlusundur. Dokunmasan bile, tüm benliğini dolduran o kişinin sıcaklığını hissedersin. Ve bir gün dokunursun. Gerçekten güzeldir. Öyle anlamlı bir dokunuş da olması gerekmez, elin eline kazara dokunması gibi bir şey. İçin heyecanla dolar ve onunla birlikte olmak istersin, cinsel ilişki amacıyla değil... yalnızca birlikte olmak için. Vücutlarınızı paylaşmadan önce, sözcüklerle yaşantılarınızı paylaşırsınız. Ancak ondan sonra ciddi olarak o kişiyle cinsel ilişki kurmayı düşünürsün. Bunun düşlerini kurmaya başlarsın. Yine de beklersin, zamanının gelmesini beklersin. Çünkü bu aşkı sürdürmeyi istiyorsundur, sona erdirmeyi değil. Böylece yaşamının en büyük deneyimine doğru yavaş yavaş yaklaşırsın. Giderek tüm benliğini, düşüncelerini o kişi kaplar. Yanında olmasa bile, seni düş kırıklığına uğratmayacağını, güvenilir ve sadık olduğunun bilincindedir. Çünkü gerçek aşka sahip olduğunda, huzur, mutluluk ve güven vardır. Aşık olmak

karanlık bir odada ışık yakmak gibidir. Bir anda her şey parlak ve görünür olur. Artık yalnız değilsindir, çünkü o seni, sen de onu sevmektesindir.»

Soluk almak için durduğumda, ilgisinin sürdüğünü gördüm. «Senin için de böyle olmasını istiyorum, Bart. Tonlarca altından, tüm mücevherlerden daha çok, sevebileceğin güzel bir kız bulmanı istiyorum. Parayı unut. Zaten yeterince var. Gözünü açıp çevrene bir bak ve yaşamın güzelliklerini, zevklerini gör, paranın tutsağı olmayı bırak.»

Düşünceli düşünceli mırıldandı. «Demek kadınlar aşk ve seks hakkında böyle düşünüyor. Her zaman merak ederdim.

— 47 —

Ama erkeklerin düşüncesi böyle değildir, bunu iyi biliyorum... yine de anlattıkların ilginçti.»

Konuşmasını sürdürmeden önce yine arkasını döndü. «Açıkça konuşmak gerekirse, şu an daha fazla para kazanmaktan başka yaşamdan ne beklediğimi bilemiyorum. Tartışmasını, konuşmasını iyi becerdiğimden iyi bir avukat olacağımı söylüyorlar, ama hukukun hangi dalına yönelmek istediğimi bilemiyorum. Babam gibi bir ağır ceza avukatı olmak istemiyorum, çünkü çoğu kez suçlu olduklarını bildiğim kişileri savunmak zorunda kalacağım. Bunu da yapamam. Şirket avukatlığı da sıkıcı olur. Politikayı düşündüm ve bana en çekici gelen bu oldu, ama lanet olası psikolojik geçmişimle nasıl politikaya atılırım?»

Masasından kalkıp yanıma geldi, elimi avuçlarının arasına aldı. «Anlattıkların hoşuma gitti. Bana aşklarından söz et. En çok hangi adamı sevdiğini söyle, ilk kocan Julian mıydı? Yoksa Paul adındaki o mükemmel doktor mu? Sanırım anımsaya-bilsem, onu severdim. Bana adını vermek için seninle evlendi. Onu gözümde canlandırmak isterdim, ama hiç anımsamıyorum. Jory çok iyi anımsıyor. Benim babamı gördüğünü bile anımsıyor.» Eğilip gözlerini gözlerime dikti, sanki içimi okumak istiyordu. «En çok babamı sevdiğini söyle bana. Kalbine taht kurmuş kişinin yalnızca o olduğunu söyle. Annenden intikam almak için onu kullandığını söyleme! Üvey kardeşine olan aşkıdan kaçmak için onun aşkını kullandığını söyleme!»

Konuşamadım.

Asık, düşünceli bir suratla beni inceliyordu. «Üvey kardeşinle olan yasak ilişkinizin yaşamımı nasıl mahvedip kirlettiğini hâlâ görmüyor musun? Eskiden onu terkedeceğini umar, dua ederdim, ama anlıyorum ki, bu hiçbir zaman olmayacak. Ve şu da bir gerçek, siz ikiniz birbiriniz için bir saplantı olmuştunuz ve belki de Tanrının buyruğuna karşı olduğu için bu ilişkinizden daha fazla zevk alıyorsunuz.»

— 48 —

Yine tuzağa düşmüştüm! Beni tuzağına çekmek için anlattıklarımla ilgilenmiş görünmüş, tatlı tatlı konuşmuştu. Ayağa kalktım.

«Evet, babanı sevdim, Bart, bundan hiç kuşku duyma. Annemden öç almak için üvey babamın peşine düştüğümü itiraf ediyorum. Ama onu elde edince, onu sevdiğimi ve onun da beni sevdiğini anlayınca, onun kadar kendimi de tuzağa düşürmüş olduğumu anladım. Benimle evlenemezdi. Bir açıdan beni seviyordu... başka açıdan da annemi. İkimizin arasında kalmıştı. Onun kararsızlığına son vermek için gebe kalmaya karar verdim. Ondan sonra bile kararsızdı. Ancak onu karısının öz çocuklarını tutsak edişine inandırdığım gece, bana döndü ve benimle evleneceğini söyledi. Annemin parasının onu daima bağımlı kılacağını düşündüğümünden onu ben istemedim. Ama benimle evlenecekti.»

Odadan ayrılmak üzere yürüdüm. Bart ne düşündüğü hakkında bana ipucu verecek tek kelime söylemedi. Kapıda dönüp ona baktım. Yeniden koltuğuna oturmuş, eğiş başını ellerinin arasına almıştı. «Beni birisinin param için değil, ben olduğum için sevebileceğine inanıyor musun, anne?»

Kafamda bir umut ışığı çıktı.

«Evet, Bart. Ama burada senin çok zengin olduğunu bilmeyen öyle bir kız bulamazsın. Niye uzak bir yere gitmiyorsun? Kuzeydoğuya ya da batıya yerleş. O zaman zenginliğini bilmeyen bir kız bulursun, özellikle sıradan bir avukat gibi çalışırsan...»

Başını kaldırıp yüzüme baktı. «Yasal olarak soyadımı değiştirdim bile, anne.»

İçime korku doldu, yanıtı bile bile sordum. «Şimdi soyadın ne?»

«Foxworth,» dedi korkumu doğrulayarak. «Babam senin kocan olamadığı için bir Winslow olamam. Sheffield olarak

— 49 —

Çatıdaki Dikenler - F: 4

kalmak da doğru olmaz. Paul babam değildi, şükür ki, kardeşin de değil.»

Elim ayağım buz kesmişti. Bir başka Maicolm olmak için ilk adımını atmıştı ve beni en çok korkutan şey de buydu. «Winslow'u kendine soyad olarak seçmeni isterdim, Bart. Bu babanı mezarında rahatlatırdı.»

«Evet, kuşkusuz,» dedi kuru bir sesle. «Ve bunu çok düşündüm. Ama Winslow adını seçmekle, Foxworth adını yasal olarak taşıma hakkımı yitirmiş olacaktım. Bu iyi bir ad, anne. Köylüler dışında herkesin saygı duyduğu bir ad. Hor görülme ve suçluluk duygularından arınmış olarak Foxworth Malikânesinin gerçekten sahibi olarak görüyorum kendimi şimdi.» Gözleri yine mutlu bir biçimde ışıldadı. «İşte böyle, anne, Joel Dayı da aynı kanıda. Artık herkes benden nefret etmiyor ve Jory'den daha aşağı olduğumu düşünmüyor.» Tepkimi görmek için sustu. Bir şey belli etmemeye çalıştım. Düş kırıklığına uğramış gibiydi. «Anne, artık beni yalnız bırak. Yapılacak çok işim var.»

Öfkesini üzerime çekme pahasına söylemeden edemedim. «Bu odaya tıkalı kalmışken, Bart, ailenin seni çok sevdiğini ve hepimizin senin için en iyi olanı dilediğimizi aklından çıkarma. Eğer para seni mutlu edecekse, kendini dünyanın en zengin adamı yap. Yalnızca mutlu ol, tüm isteğimiz bu. Yerini al, her neresiyse, önemli olan bu.»

Odasının kapısını ardımdan kapatıp merdivenlere yöneldiğimde, nerdeyse Joel'e toslayacaktım. Sulu mavi gözlerinden bir an suçluluk dalgası geçti. Bart'la benim konuşmamı dinlediğini anladım. Ama istemeyerek aynı şeyi ben de yapmamış mıydın? «Kusura bakma, Joel, loş ışıktaki seni farkedemedim.»

«Sizi dinlemeyi amaçlamamıştım,» dedi garip bir ifadeyle. «Şeytanlık duymak isteyenler düş kırıklığına uğramazlar.» Açlığını yeterince giderememiş bir kilise faresi gibi bir anda orta-

— 50 —

hktan sıvıştı. Beni kendimden utandırmış, suçlu hissettirmişti. Foxworth adını taşıyan herkesten saplantı halinde kuşku duymadan edemiyordum.

Hoş, nedenim de yok değildi.

BÜYÜK OĞLUM

Partiye altı gün kala yerel bir havaalanına inen Jory ve Melodie'yi, Chris'le birlikte karşıladık. Topu topu on gün ayrı kalmış olmamıza karşın, sanki onları yıllarca görmemiş gibi heyecanlıydık. Ama Bart'ın karşılamaya gelmeyişi, Jory'nin neşesini kaçırdı ve suratının asılmasına neden oldu.

«Bahçeyi uğraşılıyor ve sizlerden özür diledi.» (Oysa böyle bir şey dememişti.) Jory ve Melodie'nin bakışlarından buna inanmadıkları belliydi. Çim alanları cennete dönüştürmek için Bart'ın bir yığın işçinin başında nasıl didinip durduğunu hemen anlatmaya koyuldum.

Partinin ne şaşalı olacağını dinlerken, Jory'nin dudaklarına alaylı bir gülümseme yayıldı. Kendisi, ufak, samimi partilerden hoşlanırdı. «Anlaşılan değişen bir şey yok. Ben ve eşime gelince, Bart'ın hep işi olur.»

Jory'nin yüzüne bakarken, sanki ilk kocam Julian'ı görür gibi oluyordum. Hâlâ anısı içimi buruyor, suçluluk duygulu veriyordu ve bu duygudan oğluna tüm sevgimi vererek kurtulmaya çalışıyordum. «Babana gün geçtikçe daha çok benzi-yorsun.»

Arabada Jory'le ben arkada, önde de Chris'le Melodie oturuyordu ve ara sıra birbirleriyle konuşuyorlardı. Jory bir kahkaha atıp kolunu omzuma koydu ve dudaklarını yanağıma değdirdi. «Anne... her yeni buluşmamızda bunu söylüyorsun. Ne zaman tam babam gibi olacağım?»

— 51 —

Gülerek ondan ayrılıp arkama yaslandım ve manzarayı seyretmeye koyuldum. Yuvarlak tepeler, zirveleri bulutlar içinde kaybolmuş dağlar... Cennet gibi, diye aklımdan geçirdim. Yeniden ilgimi Jory'nin üzerinde yoğunlaştırmaya kendimi zorladım. Babasında olmayan birçok meziyete sahipti. Kişilik açısından daha çok Chris'e benziyordu. Bu da ayrıca utanç ve suçluluk duymama neden oluyordu, çünkü Julian'la çok daha başka olurdu... eğer olmasaydı.

Jory yirmi dokuz yaşında, çarpıcı güzelliği olan bir adamdı. Sahnede dans ederken, uzun güçlü bacaklarıyla sıkı, yuvarlak kalçalarından tüm kadınlar gözlerini alamazlardı. Laciverde çalan siyah saçları gür ve dalgalıydı, biçimli dudak-larınınsa seksi bir ifadesi vardı. Düzgün burnunun delikleri her an ihtiras ve öfkeyle açılabilirdi. Birden parlama huyunu kontrol etmeyi çok önceden öğrenmişti ve bunda Bart'a hoşgörülü davranmak zorunda kalışının büyük payı vardı. Onun güzelliği salt yüzeyde değil, içten geliyordu. Chris'inkine benzer coşkulu bir iyimserliği ve yaşamı boyunca hep en iyi şeylerin olacağına dair sonsuz inancı vardı.

Jory başarılarını ağırbaşlılık ve alçakgönüllülükle karşıladı ve başarısız olduğu zamanlar bile Julian gibi küstah, saldırgan bir tavır takınmazdı.

Melodie şu ana dek pek konuşmamıştı, ama söylemek için ölüp bittiği büyük bir gizi varmış gibi görünüyordu. Belirsiz bir nedenle şimdilik susmayı yeğliyordu. Gelinimle başından beri çok iyi anlaşırdık. İfade bir arkaya dönüp gözleri ışıldayarak bana gülümsüyordu. «Nazlanmayı bırak,» dedim. «Neymiş o iyi haber?»

Gözleri Jory'e gitti geldi. Sanki içinde olanı dışa vuramaz-sa patlayacakmış gibiydi. «Cindy geldi mi?» diye sordu.

Olumsuz yanıtlarla başını yine yola çevirdi. Jory bana göz kırptı. «Sizi biraz daha merakta bırakacağız. Herkes aynı

— 52 —

anda sevinisin istiyoruz. Hem şu an babam bunun tadını çıkaramayacak kadar bizi sağ salim eve götürmek için tüm dikkatini yola vermiş durumda.»

Bir saat süren yolculuktan sonra kendi özel yolumuza saptık ve keskin virajlarla kıvrıla kıvrıla tırmanan yolun bir tarafı hep dik yamaçlı olduğu için Chris arabayı daha da dikkatli sürmeye başlamıştı.

Eve vardikten sonra alt katı onlara gezdirirken hayran hayran iç çekip göğüs geçirdiler. Sonra birden Melodie kollarına atılıp başını omzuma koydu. «Hadi, sevgilim,» diyerek Jory onu yüreklendirdi.

«Cathy, Cindy'nin de gelmesini beklemek, sonra söylemek istiyordum, ama öylesine mutluyum ki, artık dayanamayacağım. Ben hamileyim. Jory'le evlendiğimizden bu yana bu bebeği nasıl beklediğimi bilemezsin. İki aylık. Ocakta doğacak.»

Şaşkınlıktan nerdeyse küçük dilimi yutacaktım. On yıldan önce çocuk falan yok, diyen Jory'e baktım. Bu hesapta olmayan bebeği kabullendiğini belirtircesine, bu durumdaki her erkek gibi gururla gülümsüyordu.

Bu da beni neşeye boğmaya yetti de arttı bile. «Ah, Melodie, Jory, öyle çok sevindim ki. Bir bebek! Büyükanne olacağım.» Sonra gözyaşlarını tutamadım. Büyükanne olmayı istiyor muydum? Chris sanki karısını gebe bırakan ilk adammış gibi Jory'nin sırtına pat pat vuruyordu. Sonra Melodie'yi kucaklayıp sağlığı hakkında sorular sormaya başladı... doktorluk yanı ağır basmıştı.

Çünkü benim farketmediğim bazı şeyleri görmüştü. Daha dikkatli bakınca, Melodie'nin çukura kaçmış gözlerinin çevresinin koyulaşmış olduğunu farkettim ve gebe bir kadın için çok zayıftı. Yine de o tipik sarışın güzelliğinden bir şey yitir-memişti. Zarif bir hareketle bir dergi alıp sayfalarını rasgele karıştırmaya başladı. Şaşırmıştım. «Ne oldu, Melodie?»

— 53 —

«Yok bir şey,» dedi dalgınlıkla. Ortada bir neden yokken birden durgunlaşması, bana aksini söylüyordu.

Gözlerim Jory'e kaydı. Başını sallayıp Melodie'yi düşündüren şeyi bana sonra açıklayacağını ima etti.

Foxworth Malikânesine gelirken yol boyu Bart'la ağabeyinin karşılaşmalarının tedirginliğini içimden atamamıştım. Her şeyi kötü başlatacak çirkin bir sahnenin olmasından korkuyordum. Yan taraftaki bir çim alana açılan bir pencereden dışarı baktığımda, Bart'ı, kortta, sanki karşısında biri varmışcastna hırsıyla tek başına oynarken gördüm. «Bart!» diye seslendim pencereyi açarak, «Jory'le karısı burada.»

«Bir saniye sonra oradayım,» diye yanıt verdikten sonra yine oyununu sürdürdü.

«Nerede sözünü ettiğin onca işçi?» diye sordu Jory. Geniş çim alanlarda Bart'tan başka kimse yoktu. Akşam trafiğine yakalanmadan eve dönmek istedikleri için saat dörtte paydos ettiklerini söyledim.

Bart sonunda raketini yere atıp yüzünde hoşgeldiniz gülümseyişiyle bize doğru yürüdü. Zemini renkli çakıltaşları-yla döşeli, her bir yanı çiçeklerle bezenmiş, renkli şemsiyeler altında şirin beyaz masa ve sandalyeleri olan bir yan terasa çıkmış, Bart'ı bekliyorduk. Melodie korunmak istercesine vücudunu kasarak Jory'e sokuldu, oysa böyle davranışa şu an gerek yoktu. Bart'ın adımları sıklaşıp sonunda koşuya dönerken, Jory de onu karşılamak için hareketlendi. Sevinçten kalbim duracak gibiydi... Sonuçta kardeştiler. Aynı çocuk-luklarındaki gibi, birbirlerinin omuzlarını sıkıp saçlarını karıştırdılar ve birbirlerine şakadan yumruklar salladılar. Sonra Bart, Melodie'ye döndü.

Bir anda tüm neşesi gitmiş gibiydi. «Merhaba, Melodie,» dedi sadece, sonra yeniden Jory'e dönerek sahnedeki başarı-

— 54 —

lan ve aldıkları övgüler için onu kutladı. «İkinizle gurur duyuyoruz,» dedi yüzünde garip bir gülümsemeyle.

Bart sürekli kendisinden gözlerini kaçırarak Melodie'ye gözlerini dikti. Jory'e yarı döndük duran kadının arkasından vuran güneş, bal sarısı saçlarının diplerini kızıla dönüştürmüştü ve sanki başının üzerinde altından bir hale taşıyormuş izlenimi yaratmıştı. Uzun boynunun zarif kıvrımı, ufak burnunun kusursuz eğimi ve dolgun gül kırmızısı dudakları, onun Amerika'nın en çok beğenilen ve hayranlık duyulan balerinlerinden biri olmasına büyük katkıda bulunmuştu.

«Hamilelik sana çok yakışmış, Melodie,» dedi Bart yavaşça. Bu ara Jory'nin ona, bir yıllık sözleşmelerini iptal ettiklerini, böylece Melodie'ye hamilelik ve doğum sonrasında yardımcı olabileceğini anlatışını dinlemiyor gibiydi.

Bart kapı ağzında dikilmiş ailemizin yeniden biraraya gelişini sessizce izleyen Joel'den yana döndü. Onun burada oluşuna içerledim, ama sonra utandım ve yanımıza gelmesini işaret ettim. Aynı anda da Bart ona seslendi. «Gelsene, seni ağabeyim ve eşiyle tanıştırayım.»

Ayaklarını sürüyerek ağır ağır yaklaştı ve yüzündeki ciddi ifadeyi bozmaksızın başıyla Jory ve Melodie'yi selamladı. Tokalaşmak için elini uzatmamıştı. «Bir dansör olduğunuzu duydum,» dedi Jory'e.

«Evet... bu unvanı kazanabilmek için ömrüm boyunca çalıştım.»

Joel geldiği gibi sessizce uzaklaştı gitti.

«Kimin nesi bu acayip ihtiyar?» diye sordu Jory. «Anne, yanlış anımsamıyorsam, her iki dayınızın da öldüğünü söylemiştin.»

Omuz silktim ve açıklamayı Bart'a bıraktım.

Jory'le eşini kırmızı kadife perdeler, kırmızı halı ve koyu renkli kaplamalarıyla çok zengin görünümlü dairelerine yerleş-

— 55 —

tirdik. Melodie odaya göz atarken, burnu hoşnutsuzlukla hafifçe kıvrıldı. «Zengin... güzel... gerçekten,» dedi kendini zorlayarak.

Jory güldü. «Güzelim, her zaman beyaz duvar, mavi halı olacak değil ya. Bu odayı sevdim, Bart. Senin beğendiğin türden... Klasik ve soylu.»

Bart, Jory'i dinlemiyordu. Gözleri hâlâ Melodie'deydi. İnce, uzun parmaklarını üzerinde gezdirerek mobilyaları inceleyen Melodie, bitişik oturma odasına bir göz attıktan sonra banyoya geçti ve oradaki eski tip ceviz kaplama küveti görünce güldü. «Ah, işte bu harika. Şu derinliğe bakın... istersen çene hizasına dek su içinde kalabilirsin.»

«Güzel kadınlar koyu fonlarda çok daha çarpıcı görünürler,» dedi Bart, sanki konuştuğunun farkında değilmişcesine. Kimse bir şey diyemedi. Yalnızca Jory ona sert sert baktı.

Banyoda ayrıca bir duş ve oturanın her açıdan kendini görebileceği üç kanatlı aynası olan zarif bir tuvalet masası vardı.

Akşam yemeğini erkenden yiyip daha sonra alacakaranlıkta bir terasta oturduk. Joel bize katılmamış ve bu da beni sevindirmişti. Bart pek konuşmuyordu, ama vücudunu sımsıkı saran mavi bir elbise giymiş Melodie'ye sürekli bakmaktan yine kendini alamıyordu. Bart'ın onu bu kadar yakından, ilgiyle incelemesi ve gözlerindeki pırıltıdan açıkça okunan arzusu beni iyiden iyiye tedirgin etmeye başlamıştı.

Sabah kahvaltısı yemek salonunun dışında terasa hazırlanmıştı. Chris, Jory'nin anlattığı komik bir şeye katıla katıla gülerken, Bart yalnızca gülümsemekle yetindi. Yine gözleri isteksizce kahvaltısını eden Melodie'deydi. «Yediğim her şey midemi bulandırıyor,» diyerek Melodie açıklama zorunluluğu-

— 56 —

nu duydu. «Yiyecten değil, benim yüzümden. Yavaş yemem ve yiyemeyeceğimi aklıma getirmemem gerekir... ama yapamıyorum.» Geride büyük bir palmiye'nin altında duran Joel de Melodie'yi profilden inceliyordu. Sonra bakışları Jory'e gitti ve gözleri kısıldı.

«Joel,» diye seslendim. «Gelip bizle birlikte kahvaltı yap-sana.»

İsteksiz, ürkek ve yine o ayaklarını sürüye sürüye yürüyüşüyle yanımıza geldi. Üzerinde görünmez kahverengi bir keşiş cübbesi vardı ve kolağızlarından ellerini geçirmişcesine, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Takındığı tavırla cennete girip giremeyeceğimizi yargılar gibiydi. Jory ve Melodie'nin bu devirde bir keşiş olarak yaşamının nasıl bir şey olduğu sorusuna, onları nazıkçe selamlayarak yanıt verdi. «Şahsen ben kadınsız, müziksiz ve çevremde her türden insan olmadan yaşamaya dayanamazdım,» dedi Jory. «O insandan başka bir şey, bu insandan başka bir şey kapıyorum. Beni mutlu eden yüzlerce arkadaşım, dostum var. Daha şimdiden bizim bale topluluğundaki arkadaşlarımı özlemeye başladım.»

«Tüm bu türler dünyayı yaşatır,» dedi Joel. «Ve Tanrı almadan önce verir.» Sonra dua edermişcesine başını öne eğdi. «Tanrı her birimizi böyle değişik yaratırken, bunu bilerek yapmıştır kuşkusuz,» diye mırıldandı.

Jory, Joel'in ardından bakakaldı. «Demek bir kayak kazasında öldüğünü sandığımız dayımız bu. Anne, başka dayılar da çıkagelir mi dersin?»

Bart öfkeyle yerinden doğruldu. «Saçmalama! Mal-colm'un büyük oğlu motosikletiyle bir uçuruma düşüp öldü, cesedini bulup gömdüler. Kabri sık sık ziyaret ettiğim aile mezarlığında. Joel Dayının anlattığına göre, kendisi kayıplara karıştıktan sonra, Malcolm onu dedektiflerle aratmış. Manastırda saklanması'nın tek nedeni de bu. Ama sonunda giderek oraya alışmış ve dışardaki yaşamdan korkmaya başlamış.»

— 57 —

Gözlerini bana çevirdi. Bizim de çocukluğumuzun tutsak geçtiğini ve buna alışıp dışardaki yaşamdan korktuğumuzu anımsatmak ister gibiydi.

«Dediğine göre, insanlardan uzun süre uzak kaldığında, onların gerçek yüzlerini görebiliyormuşsun... uzaklığın daha iyi bir perspektif vermesi gibi.»

Chris'le bakiştık. Evet, insanlardan uzak kalmanın ne demek olduğunu biliyorduk. Chris ayağa kalkarak Jory'e çevreyi gezdirmeyi önerdi. «Bart ahırlar yapmayı planlıyor. Böylece Malcolm gibi tilki avları düzenleyebilecek. Belki bir gün biz de bu tür bir spora katılmayı arzu edebiliriz.»

«Spor mu?» diye sordu Melodie inanmazlıkla. Bir yandan Jory'e yetişmek için acele ediyordu. «Bir yığın aç köpeğin zavallı bir tilkiyi kovalamasının sporla ilgisi yok... düpedüz canilik!»

«Baleyle uğraşanların sorunu da bu... gerçek yaşam için çok duygusallar,» dedi Bart, onların aksi yönüne giderken.

Öğleden sonra bale salonunda Chris'i, Jory'nin aynalar önünde çalışmasını izlerken buldum. İkisi arasında, bir gün Chris'le Bart arasında da olmasını dilediğim, tam bir baba oğul ilişkisi vardı. İkisi de birbirine saygı ve hayranlık duyuyordu. Kendi kendimi kucaklamışçasına, ellerimi kavuşturdum. Mutluydum, tüm aile biraraya gelmişti. Cindy de yakında gelecekti. Ve yeni doğacak bebek de aile bağlarımızı hepten per-çinleyecekti...

Jory yeterince ısınmış ve Ateşkuşu'nu oynamaya başlamıştı. Görüntüsünü bulanıklaştıracak kadar ekseni etrafında hızla dönüyor, bacaklarını çırpıyor, havaya yükselip tüy kadar hafif yere iniyordu. Her sıçrayışta kasları titreşiyor ve havada elleriyle ayak parmaklarına dokunacak kadar bacaklarını açıyordu. Bu gösteriyi bizim için yaptığının bilincinde, heyecanla onu izliyordum.

— 58 —

«Şu sıçrayışlara bak!» dedi Chris, beni görünce. «Nerdeyse üç buçuk metre uzağa atlıyor. Gözlerime inanmıyorum.»

«Üç buçuk değil, üç metre,» diye düzelttim, Jory hızla kendi etrafında döne döne salonu turladıktan sonra soluk soluğa yere serili şiltenin üzerine çöktü. Terli vücudunun koltukların zarif kumaşlarını kirlletmesini

istememiş olmalıydı. «Çok sert bir zemin, eğer bir düşecek olursam...» Yutkundu ve dirsekleri üzerine sırtüstü uzandı.

«Ya sıçradığında bacaklarının açılışı neydi! Bu yaşta bu kadar esnek oluşu inanılmaz bir şey.»

«Baba, sadece yirmi dokuz yaşımdayım, otuz dokuz değil!» diye itiraz etti Jory. Yaşlanmaktan ve yerini daha genç bir dansöre bırakmaktan korktuğu belliydi. «Daha yıldızım sönmekten geçireceğim en az on bir yılım var.»

Şiltaye uzanmış yerde yatarken, aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordum. Kırkına yaklaşan tüm baletlerin kasları sertleşir ve izleyiciler için vücutları artık eskisi gibi çekici gelmemeye başladılar. Eski gitsin, yeni gelsin... tüm dansörlerin korkulu rüyasıydı bu. Yine de kadınlar, derilerinin altındaki yağ bezleri sayesinde daha uzun süre sahnede kalabiliyorlardı. Jory'nin yanına giderek şiltenin üzerinde bağdaş kurup oturdum.

«Jory, sen bu işi çoğundan daha uzun süre sürdüreceksin, kaygılanmayı bırak. Kırkına gelene dek daha nice başarılı yılların olacak, kimbilir belki ancak ellisinde emekliye ayrılacaksın.»

«Elbette,» dedi Jory, elleri ensesinde tavanı seyrederken. Dans etmezse yaşayamayacağını söylediğini kaç kez duymuştum? Onu ilk kez iki yaşında bu yolda eğitmeye başladığımdan beri kaç kez...

O sıra merdivenlerden aşağı Melodie inmeye başladı. Yeni yaptığı banyoyla taptaze ve çarpıcı güzelliğiyle mavi

— 59 —

bale giysisi içinde âdeta ışıldıyordu. «Jory, doktorum hafif çalışmalarda bulunabileceğimi söyledi ve ben de kaslarımı esnek tutabilmek için mümkün olduğunca uzun dans etmek istiyorum... Bu yüzden benimle dans et, sevgilim, hep dans edelim.»

Jory birden ayakları üzerine sıçrayıp merdivenin başına gitti ve düşlerinin prensesini gören bir prens gibi bir dizi üzerine çöktü. «Zevkle, leydim...» Sonra Melodie'yi, bir tüy kadar hafifmiş izlenimi veren incelik ve beceriyle havaya kaldırıp birlikte döndü ve aynı beceriyle genç kadını yere bıraktı. Onların birlikte dans edişlerini izlerken, Julian'la benim aynı şekilde dans edişimiz gözümde canlandı.

Neler hissettiğimi sezen Chris kolunu omzuma koyup beni kendine çekti. «Birlikte ne güzeller, değil mi? Sanki birbirleri için yaratılmışlar. Gözlerimi kısarak baksam, seninle Julian dans ediyor sanacağım... yalnızca sen daha güzeldin, Catherine, çok daha güzel.»

Arkamızda Bart öfkeyle soluyordu.

Başımı arkaya çevirince, Bart'ın gerisinde, başını öne eğmiş Joel'i gördüm. Yine ellerini göğsünde kavuşturmuştu. «Tanrı verir, Tanrı alır,» diye mırıldanıyordu.

Bu iblis ihtiyar niye hep bunu söyleyip duruyordu?

Gözlerim huzursuzca Joel'den Bart'a kaydı ve onun hayranlık dolu bakışlarının yine Melodie'nin üzerinde olduğunu gördüm. Bart'ın bu karanlık, kıskanç ve ihtiras dolu bakışlarla dans eden çifti izlemesi hiç hoşuma gitmiyordu. Dünya bekâr kızlarla doluydu... ağabeyinin karısına ihtiyacı yoktu!

Dans bitip Melodie'yle Jory kendilerinden geçmişcesine birbirlerine bakarken, Bart çılginca onları alkışlamaya başladı. «Benim yaş günümde de böyle dans etmelisiniz! Jory, dans edeceğinizi söyle.»

Jory isteksizce başını çevirip Bart'a gülümsedi. «Eğer isti-

— 60 —

yorsan, elbette ederim, ama Mel edemez. Doktoru hafif egser-siz ve danslara izin veriyor, ama profesyonel bir gösteriye değil. Senin de en iyisini isteyeceğini biliyorum.»

«Ama Melodie'nin de dans etmesini istiyorum,» diye Bart itiraz etti. Baştan çıkarırcasına Melodie'ye gülümsedi. «Lütfen, yaş günüm için, Melodie, yalnızca bir kerecik... ve formundan da düşmüş değilsin.»

Melodie kararsızlıkla Bart'a baktı. «Yapmamam gerekir,» dedi üzgünce. «Çocuğumun sağlıklı olmasını istiyorum. Onu kaybetme tehlikesini göze alamam.»

Bart onu kandırmak için üsteledi, belki kandıracaktı da, ama Jory araya girdi. «Dinle, Bart, Mel'in doktorunun onun gösteri yapmasını istemediğini menajerimize söyledim. Eğer yaptığımızı duyarsa, sorun çıkarabilir. Ayrıca Mel çok yorgun. Şimdi gördüğün dansla işi ciddiye aldığımız zamanki çok farklı. Profesyonel gösteri saatlerce ısınmayı, çalışmayı gerektirir. Bu yüzden lütfen ısrar etme, bizim için de sıkıcı bir durum bu. Cindy gelince, onunla dans edebilirim.»

«Hayır!» diye bağırды Bart hırıldarcasına. Suratı kararmış, tüm cazibesi gitmişti. «Melodie gibi dans edemez.»

Hayır, edemezdi. Cindy bir profesyonel değildi, ama istediği zaman çok güzel dans ederdi. Jory'le birlikte onu iki yaşından bu yana çalıştırmalarımı anlatışını ne çok özlediğimi anladım. Cindy'nin başından geçen her şey, beni gençliğime ve özlemlerime götürüyordu.

Gün batımının kızılığında, büyük arkın gölgesinde durup aşağıdaki balo salonunda Jory'le Melodie'nin dans etmelerini seyre koyuldum. Bu kez Melodie'nin üzerinde menekşe rengi bir tunik vardı ve ufak, diri göğüslerinin altında saten bir kur-dela sarılıydı. Prensiyle dans eden bir prenses gibiydi. İkisnin birbirine olan ihtirası içimi özlemlerle doldurmuştu... onlar

— 61 —

gibi genç olabilmek... her şeye yeni baştan başlama şansına sahip olabilmek... bu kez doğru olanı yapmak...

Birden başka bir kemerin altında Bart'ın durduğunu far-kettim. Aslında ne baleyi, ne müziğini severdi. Bir kapı pervazına kaykılarak yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, aşağıdaki çifti izliyordu. Ama alev yanan gözlerinde ihtiras kalbimi yerinden oynattı.

Bart, Jory'e ait olan bir şeyi ne zaman istememişti ki?

Müzik giderek yükselirken, Jory ve Melodie izlenebileceklerini unutmuş, kendilerinden geçmiş, çılgınca bir ihtirasla dans ediyorlardı. En sonunda Melodie, Jory'nin iki yana açılmış kollarına atılıp dudaklarını onunkine bastırdı. Ayrılan dudaklar tekrar tekrar buluştu. Eller en mahrem yerlerde geziniyordu. Bart gibi ben de bir türlü onların sevişmelerinden gözümü alamıyordum. Sonunda yerdeki şiltenin üzerine düşüp yuvarlanmaya başladılar. Bart'a doğru yürürken aşağı-dakilerin hızlanan, gittikçe yükselen soluk sesleri kulağıma geliyordu. «Gel, Bart, dans bittiği halde burada durup onları seyretmek doğru değil.»

Sanki ona dokunuşum kolunu yakmış gibi sıçradı. Özlem dolu gözleri beni hem üzdü, hem de korkuttu.

«Evimde konukken kendilerini kontrol etmelerini bilmeleri gerekir,» dedi boğuk bir sesle. Gözlerini hâlâ aşağıda birbirine dolanmış iki vücuttan alamıyordum.

Bart'ı müzik odasına çekip arkamızdan kapıyı yavaşça kapadım. Bu odayı sevememiştim. Bart'ın erkeksi zevkine uygun olarak döşenmişti. Hiç kimsenin çalmadığı büyük bir piyano vardı. Ara sıra Joel'in tuşlara dokunduğunu görmüştüm, ama sanki günahmış gibi parmaklarını hemen geri çekiyordu. Yine de piyanonun onu çektiğini, sık sık başına gelip huzursuzca parmaklarını oynatıp durduğunu biliyordum.

— 62 —

Bart doğruca köşedeki bir gömme dolaba gidip kendine bir bardak viski doldurdu. Ne su, ne buz. Bir dikişte kadehi bitirdi. Sonra bana düş kırıklığı okunan gözlerle baktı. «Dokuz yıllık evlilik. Hâlâ birbirlerinden bıkmamışlar. Senle Chris'le olan ve Jory'nin de sahip olduğu, ama ben de olmayan şey ne?»

Yüzüm kızarak başım öne eğildi. «Yalnız başına içtiğini bilmiyordum.»

«Benim hakkımda bilmediğin daha çok şey var, anne!» Bir kadeh daha doldurmaya başladı. Başım yere eğik, viskinin yavaş yavaş bardağa doluşunu dinliyordum. «Malcolm bile arada bir içerdi.»

Merak içimi doldurdu. «Hâlâ Malcolm'u düşünüyor musun?»

Bir koltuğa çöküp sol ayak bileğini diğer dizinin üstüne koydu. Çocukken her zaman çamurlu ayakkabıları dikkatimi çekmişti. Nasıl ayakkabılarının altı hiç yere basılmamış gibi yepyenyidi?

«Niye ayakkabılarıma gözlerini diktin, anne?»

«Çok şıklar.»

«Gerçekten mi?» Kayıtsızca onlara baktı. «Altı yüz dolar. Bir yüz dolar da tabanına verdim. Çizik, kirli olmasınlar diye. Temiz tabanlı ayakkabı giymek gerekir.»

Kaşları çatıldı. Bu ne anlama geliyordu? «Tabanı eskimeden üstü eskiyecek.»

«Ne olur ki?»

Kabul etmek zorundaydım. Paranın ne değeri vardı bizim için? Harcayabileceğimizden çok fazlası vardı.

«Üstü eskiyince, bunları atıp yenisini alacağım.»

«O zaman niye tabanını pençelettin?»

«Anne, sıkılıp bir kenara atana dek her şeyimin aldığım günkü gibi yeni olmasını isterim... Melodie'nin karnı şişmeye başlayınca, ondan nefret edeceğim.»

— 63 —

«Bu beni mutlu eder, belki o zaman gözlerini ondan ayırabilirsin.»

Bir sigara yakıp gözlerimin içine baktı. «Bahse girerim, onu Jory'nin elinden rahatlıkla alırım.»

«Nasıl böyle bir şey dersin?» diye öfkeyle parladım.

«Bana hiç bakmıyor, farkettiler mi? Şimdi Jory'den daha yakışıklı, daha uzun, daha akıllı ve yüz kat daha zengin olduğumu görmek istemiyor.»

Gözlerimiz birbirine takılı kaldı. Yutkunup elbisemde olmayan bir ipliği kopardım. «Cindy yarın geliyor.»

Gözlerini kapatıp koltuğun kollarını sıktı. «O kızdan hiç hoşlanmıyorum,» diyebildi sonunda.

«Umarım buraya geldiğinde ona kaba davranmazsın. Küçükken nasıl hayran hayran peşine takılırdı, unuttun mu? Sen ona cephe almadan önce seni seviyordu. Onu bu denli acımasızca horlamazsan, hâlâ da sevebilir. Bart, kız kardeşine yaptığın ve söylediğin onca kötü şeyler için hiç pişmanlık duymuyor musun?»

«O benim kız kardeşim değil.»

«Hayır, Bart, kardeşin!»

«Oh, Tanrım. Anne, o kızı hiçbir zaman kız kardeşim olarak görmeyeceğim. Bizden biri değil o, yalnızca evlatlık. Sana yazdığı bir, iki mektubunu okudum. Onun ne mal olduğunu görmüyor musun? Yoksa ne demek istediğini değil de, yalnızca ne dediğini mi okuyorsun? Nasıl bir kız böylesine serbest davranır da namusunu koruyabilir?»

Yerimden sıçradım. «Ne oluyor sana, Bart?» diye bağırdım. «Chris'i baban saymazsın. Cindy'i, Jory'i kardeşin olarak görmezsin. Kimseye gerek duymaz mısın sen, kendinden... ve bir de peşinde gölge gibi dolanan ihtiyardan başka?»

«Senden çok az şey gördüm, anne, yalan mı?» dedi gözlerini kısarak. «Ve şimdi Joel Dayım var. Çok ilginç bir adam ve şu sıra hepimiz iyiliği için dua ediyordur.»

— 64 —

Kan beynime sıçradı. «Eğer o sürungen bunağı, sahip olduğun tek babana yeğliyorsan, aptalın tekisin, Bart!» Kendimi kontrol etmeye çalışıyordum ama boşunaydı. «Senin için yaptığı onca şeyi unuttun mu? Ve hâlâ yaptıklarını?»

Bart öne doğru eğilip gözleriyle beni delercesine baktı. «Ama Chris olmasaydı, mutlu bir yaşamım olurdu. Gerçek babamla evli olsaydın, mükemmel bir çocuk olurdu. Jory' den de mükemmel. Belki de sana benziyorum, anne. Belki de öcümü almayı her şeyden çok istiyorum.»

«Ama öç almaya neden gerek duyuyorsun?» Sesim şaşkın ve umutsuzdu. «Hiç kimse bana yapılanı sana yapmadı.»

«Öyle sanıyorsun. Çünkü gerekli her şeyi, giyecek, yiyecek, barınacak bir ev verdin ve bunların yeterli olduğuna kendini inandırdın, ama değildi. Sevginin en fazlasını Jory'e ayırdın. Sonra Cindy geldi ve bu kez sevgini o aldı. Bana hiçbir şey vermedin, yalnızca acıma... ve bana acımandan nefret ediyorum!»

Ani bir mide bulantısı beni nerdeyse öğürtüyordu. Altımda koltuk olduğuna şükrettim. «Bart,» diye başladım, ağlama-maya ya da en ufak bir acizlik belirtisi göstermemeye çalışarak. «Belki bir zamanlar özürlü ve yetersiz olduğun için sana acıdım. Her şeyden çok senin kendi kendine eziyet etmene üzülüyordum. Ama şimdi sana nasıl acıyabilirim? Yakışıklısın, akıllısın, istediğinde çekici olabiliyorsun. Şimdi sana acımak için nasıl bir nedenim olabilir?»

«Beni sinir eden de bu,» dedi alçak bir sesle, «Bana aynada kendime baktırıyorsun. Bende ne gördüğünü bulmaya çalışıyorum. Sonunda beni sevmediğin kanısına vardım. Bana güvenmiyorsun, inanmıyorsun. Şu an bile gözlerinden akli dengemin tam olarak yerine gelmediğine inandığını okuyorum.» Birden yarı kapalı gözleri irileşti ve her zaman, okuması kolay gözlerimin içine baktı. Sinirli sinirli güldü. «İşte orada,

— 65 —

Çalıdaki Dikenler - F: 5

anne... o kuşku, o korku, seni kitap gibi okuyorum, anne, inan bana. Bir gün fırsatını bulunca, seni ve kardeşini arkadan vuracağımı sanıyorsun. Niye dürüst davranıp annenin ikinci kocasını sevmediğini söylemiyorsun? Niye onu yalnızca öcünü almak için kullandığını itiraf etmiyorsun? Peşine düştün, elde ettin, beni peydahladın, sonra o öldü. Senin türünden bir kadına yaraşır bir şekilde, bu kez Güney Carolina'da-ki doktora kancayı taktın. Sana inandığına ve sevdiğine kuşku yok. Piçine bir ad verebilmek için onunla evlendiğini anladı mı sonunda? Ya Chris'e kaçmak için onu kullandığını? Gizli isteklerini ne çok düşünüp ne iyi anlamışım, değil mi? Ve şimdi başka bir sonuca daha vardım. Jory'de Chris'ten çok şey görüyorsun... bunlar da sevdiğin şeyler. Bana baktığında Malcolm'u görüyorsun. Yüzüm ve bedenim gerçek babama benzese de, bunu görmezlikten gelip bende görmek istediğini görüyorsun. Gözlerimde Malcolm'un ruhunu görüyorsun. Şimdi, yanlış düşündüğümü söyle bakalım, hadi söylesene, gerçeği dile getirmediğini söyle.» Dudaklarım söylediği her kelimeyi inkâr etmek için aralandı, ama sesim çıkmadı.

Paniğe kapılmışım. Ona koşup başını göğsüme dayamak istiyordum, ama ayaklarım gitmiyordu. Gerçekten ondan korkuyordum ve bu korkum sevgimi yok ediyordu.

Konuşmamı, inkâr etmemi bekliyordu, ama sonunda yapılabilecek en kötü şeyi yaptım... odadan kaçtım.

Kendimi yatağa atıp katıla katıla ağlamaya başladım. Söylediği her söz gerçektir! Bart'ın beni böyle açık bir kitap gibi okuyabileceğini hiç sanmazdım. Şimdi yalnızca beni ve Chris'i değil, Cindy, Jory ve Melodie'yi mahvetmek için yapabileceği şeylerin korkusuyla dehşet içindeydim.

— 66 —

CINDY

Ertesi gün on bire doğru Cindy bir taksiyle geldi. Evden içeri taze bir bahar esintisi gibi girdi. Kollarıma atıldığında, saçtığı parfümü on altı yaşında bir kız için biraz aşırı buldum, ama bu düşüncemi kendime saklamanın daha iyi olacağını düşündüm.

«Oh, anne,» dedi, beni öpücüklerle boğarken, «Seni yine görmek ne güzel!» Coşkulu sevgi gösterisi beni soluksuz bırakmıştı. Ben de aynı şekilde karşılık vermeye çalıştım. Birbirimizle sarmaş dolaş özlem giderirken, Cindy bir yandan çevresine göz gezdiriyordu. Sonra elimden tutup beni peşine taktı ve bir odadan diğerine girdikçe, gördüğü güzellik ve görkem karşısında yutkunup çığlıklar attı.

«Babam nerede?» diye sordu. Kiralık arabasını daha lüks bir modelle değiştirmek için Charlottesville'e gittiğini söyledim.

«Hayatım, sen gelmeden önce döneceğini umuyordu. Herhalde bir yere takıldı. Sabırlı ol. Birazdan içeri girip seni kucaklayacaktır.»

Tatmin oldu. Ardından bir çığlık daha attı, «Aayy! Ne ev! Anne, böyle olacağını dememiştin bana. Yeni Foxworth Malikânesinin ilki kadar çirkin ve ürkütücü olacağına beni inandırmıştın.»

Bence Foxworth Malikânesi hiçbir zaman çirkinlik ve ürkütücülükten kurtulamazdı. Ama Cindy'nin coşkusunu seyretmek hoştu. Benden daha uzuncaydı, körpe göğüsleri diri ve dolgun, incecik beli kotunu dolduran kalçalarının hakkını hepten ortaya koyuyordu. Görünüşü filiz vermiş bir çiçek

— 67 —

kadar ince ve zarıftı, ama çok daha dayanıklı olduğunu biliyordum.

Jory ve Bart'ın yeni tenis kortunda kıyasıya mücadelelerini seyretmek için dışarı çıktığımızda, «Ah anne, ne yakışıklı oğulların var,» diye bağırdı, omuzlarına dökülen altın sarısı gür saçları rüzgârda savrulurken. «Bart çirkin, küçük bir canavar,» böylesine gelişip Jory kadar yakışıklı olacağını hiç sanmazdım.»

Hayretle kızıma baktım. Bart sıkı, eli yüzü yara bere içinde, saçları darmadağın ama güzel bir çocuktı, kesinlikle çirkin değildi... yalnızca hareketleri çirkindi. Bir zamanlar Cindy, Bart'a tapardı. Bart'ın geçen geceki sözleri aklıma gelince, yüreğime bir bıçak saplanmış gibi oldu. Sözleri gerçektir. Cindy'e her zaman ondan daha fazla değer vermişim. Kızımın mükemmel olduğunu, her zaman doğru davrandığını düşünmüştüm ve hâlâ da öyle düşünüyordum.

«Bart'a karşı nazik ve anlayışlı olmaya çalış,» diye ona fısıldadım. Joel'in bize doğru geldiğini görerek.

«Kim şu komik ihtiyar?» diye sordu Cindy. Joel eğilmiş, yerdeki bir, iki yabani otu koparıyordu. «Sakin Bart'ın bahçıvan diye böyle bir adamı tuttuğunu söyleme... şuna bak, eğildi mi, doğrulamıyor.»

Daha ben yanıt vermeden, Joel takma dişlerinin izin verdiği oranda gülümseyerek yanıma gelmişti. «Sen Cindy olmalısın. Şu Bart'ın sürekli sözünü ettiği kız,» dedi gençliğinden kalma bir parça cazibeyle. Ve sonra Cindy'nin gönülsüzce uzattığı elini tutup ince, çarpık dudaklarına götürdü.

Cindy elini geri çekecek sandım, ama adamın elini öpmesine ses etmedi. Joel'in neredeyse tümüyle aklaşmış saçları güneş altında daha da seyrek görünüyor ve hâlâ Foxworth sarısından yol yol izler taşıyordu. Birden Cindy'e onun hakkın-

— 68 —

da bir şey demediğimi ve tanıştırmadığımı farkettilim. Cindy onun kim olduğunu öğrenince, gözleri inanmazlıkla büyüdü. «Yani sen o lanet büyükbaba Malcolm'u biliyor musun? Gerçekten onun oğlu musun? O zaman sen bayağı antikasın.»

«Cindy, böyle konuşman hiç hoş değil.»

«Kusura bakma, Joel Dayı. Annemle babam gençliklerinden konuşmaya başladıklarında, bana asırlar öncesinden konuşuyorlar gibi gelir.» Sonar Joel'e özür dilercesine gülümsedi. «Biliyor musun, birçok yönden babamı andırıyorsun. Onun da yaşlanınca, senin gibi olacağından kuşku yok.»

Joel'in gözleri, yeni mavi bir Cadillac'tan kolları paketlerle dolu inen Chris'e kaydı. Bart'ın yaş günü için ısmarladığım hediyeleri getirmişti. Bart'ın da benden bekleyeceği gibi, yaş günü armağanı için ona her şeyin en iyisini almak için az dolaşmamıştım. Chris'in armağanı olarak en iyi deriden, şifreli bir evrak çantası seçmiştim. Benim armağanımsa, elmas işlemeli altın kol düğmeleri ve bunlara uygun altın bir sigara tabakasıydı. Babasının da annemin armağan ettiği buna benzer bir sigara tabakası vardı.

Chris paketleri bir sandalyenin üstüne bırakıp kollarını iki yana açtı. Cindy onun kollarına atılmak için ileri fırladı. Bir anda Chris'in yüzünü öpücük yağmuruna tutup dudak boyası içinde bıraktı. Sonra yalvaran gözlerle ona baktı. «Baba, bu geçirdiğim en güzel yaz olacak. Burada sonbahara okullar açılana dek kalamaz mıyız? Böylece gerçek bir malikâne yaşamak neymiş öğrenebilirim. Ne çok, ne güzel odalar var burada, hele o banyolar. Hangi dairede kalacağımıza karar verdim bile, o pembeli beyazlı olanda. Bart pembeyi sevdiğimi bilir. Bayılırım, pembeye ve bu eve de bayıldım!»

Chris kızdan ayrılıp bana baktığında, gözlerinden bir gölge geldi geçti. «Bunu daha sonra konuşuruz, Cindy. Bildiğin

— 69 —

gibi, buraya Bart'ın yaş gününü kutlamasına yardımcı olmak için geldik.»

Tenis kortundan yana baktığımda, Bart öylesine şiddetli topa vurdu ki, topun patlamamasına şaştım. Ok gibi yerinden fırlayan Jory sarı topu Bart'a geri yolladı ve akıllıca yer tutan Bart topu karşıladı. İkisi de ter içinde kalmış, güneşin altında koşmaktan yüzleri kıpkırmızı kesilmişti. «Jory, Bart.» diye seslendim. «Cindy burada. Gelip merhaba deyin.»

Jory bizden yana gülümsemek için bir an duraklayınca, Bart'tan gelen topu karşılayamadı ve Bart neşeyle yerinde zıplayarak pahalı raketini fırlatıp attı. «Kazandım, kazandım!»

«Boş bulundum da ondan,» dedi Jory, o da raketini yere atarken. Bize doğru neşeyle koşarken, Bart'tan yana başını çevirdi. «Dışardan müdahale vardı. Bu sayılmaz.»

«Öyle bir sayılır ki!» diye Bart hırsla bağırdı. «Cindy gelmişse, ne olmuş? Topu karşılayamadın, bunu bahane ediyorsun.»

«Dilediğin gibi düşünebilirsin,» diye yanıtladı Jory. Göz açıp kapayana dek, Cindy'nin ayaklarını yerden kesmiş, havada döndürmeye başlamıştı. Açılan mavi etekliğin altından kızın ufacık bikinisi göründü.

O ana dek yüksek fundalıkla yarı gizlenmiş olarak maçı seyreden Melodie oturduğu mermer sıradan kalktı. Cindy'nin coşkuyla karşılanışını, dudakları gerilmiş olarak izlediğini gördüm.

«Anasına bak kızını al,» diye homurdandı Bart arkamdan.

Cindy, Bart'a doğru dikkatle, ürkekçe yaklaştı. Jory'e öpücükler yağdıran kızdan eser kalmamıştı. «Merhaba, Bart. Çok formda görünüyorsun.»

Bart sanki onu daha önce hiç görmemişcesine bakıyordu. Cindy'i en son iki yıl önce, on dört yaşındayken gördü-

nünde, kız hâlâ at kuyruklu ya da örgülü saçlı ve dişleri de telliydi. Şimdiyse bembeyaz dişleri inci gibi, saçları da eriyik altın gibi parlıyordu. Böylesine güzel tenli ve biçimli hatları olan kızı moda dergilerinde bile görmek zordu. Ve ne yazık ki, kendisi de dişiliğinin farkındaydı.

Bart'ın koyu gözleri, Cindy'nin yürüdükçe oynayan körpe göğüsleri ve açıkça belirgin uçlarına gitti, sonra iki elle kavranabilecek kadar ince beline, kasıklarına ve uzun bacaklarına kaydı. Beyaz sandaletli ayaklarının tırnakları, el tırnaklarıyla aynı renkte, parlak kırmızı ojeyle boyanmıştı.

Soluk kesici körpeliği, masumluluğu ve sevimliliği onu soylu bir görünüşten yoksun bırakıyordu. Cindy'nin Bart'a uzun uzun bakışının, onun yorumladığı gibi bir anlam taşıdığına bir an olsun inanmadım.

«Tipim değilsin,» dedi Bart suçlarcasına, sonra da uzun ve anlamlı bir biçimde baktı Melodie'ye. Yeniden gözlerini Cindy'e çevirdi. «Üzerindeki tüm bu pahalı giysilere karşın, ucuz bir görünüşün var... sende soyluluk yok.»

Cindy'nin gururunu kırmak için kasten söylenen bu sözleri duymak acıydı. Kızın yüzü bir anda dalından koparılmış çiçek gibi soldu ve Chris'in göğsüne kapandı.

«Özür dile, Bart,» diye emretti Chris. Bart'ın hiçbir zaman özür dilemeyeceğini bildiğimden midem kasıldı.

Bart'ın dudakları kıvrılmış, Chris'e küstahça bakıyordu. Her zamanki gibi kızı aşağılamak için dudakları aralandığında, Melodie'nin kendisine merakla baktığını farkedince yüzü kızardı. «Nasıl giyinileceğini ve bir hanımefendi gibi davranıla-cağını öğrendiği zaman ondan özür dilerim.»

«Şimdi özür dile, Bart,» diye emretti Chris. "

«Beni zorlayıp durma, Christopher,» dedi Bart, Chris'in

gözlerinin içine bakarak. «Çok zavallı bir durumdasın. Ne bir Sheffield'sin, ne de bir Foxworth... ya en azından kendini bir Foxworth olarak tanıtamıyorsun. Öyleyse nedir dayanağın? Dünya doktorlarla dolu... hem de senden çok daha genç ve bilgili olanlarla.»

«O sözünü ettiğin sıradan tıp bilgim senin canını çok kurtardı, Bart. Başkanlarınkini de. Belki bir gün bu gerçeği göreceksin. Senin için yaptığım hiçbir şey için teşekkür etmedin. O günü bekliyorum.»

Bart sarardı. Chris'in söylediklerinden çok, Melodie'nin orada oluşu buna nedendi. «Teşekkürler, Chris Dayı,» dedi alaylı bir biçimde.

Ses tonu ve sözleri ne kadar nankörce ve ikiyüzlüydü. Birbirlerine sessizce meydan okuyarak karşılıklı dururlarken, Bart'ın «Dayı» deyişindeki alayın Chris'i nasıl etkilediğini görebiliyordum. Birden gözlerim Kaydı.

Melodie'nin tam arkasında dûrmuş, temiz ve dindar bir ifadeyle gülümsüyordu. Ama gözlerinde karanlık bir şey ışıldıyordu. Chris'e yanaşmışım, öbür taraftan da Jory yaklaşmıştı.

Tam Chris'e teşekkür etmesi için sayısız neden sıralayacaktım ki, Bart birden Melodie'ye doğru yöneldi. «Partim için düşündüğüm oyundan sana söz etmiş miydim? Sizler için seçtiğim eseri anlatmadım daha, değil mi? Bir olay olacak.»

Melodie ayağa kalktı ve gözlerinde küçümseyen bir ifadeyle Bart'a baktı. «Senin konukların için dans edecek değilim. Sanırım sağlıklı bir bebeğe sahip olmak için nasıl özen gösterdiğimi Jory sana yeterince açıklamıştı... Tanımadığım insanlar ve senin zevkin için bu tutumumdan vazgeçecek değilim.»

Sesi buz gibiydi ve Bart'a bakan koyu mavi gözlerinde sevgiden eser yoktu.

Jory'le birlikte uzaklaştılar, biz de onları izledik ve en sonra da Joel kuyruk gibi peşimizden geliyordu.

Her zamanki gibi, Bart'ın saldırılarından sonra çabucak kendini toparlayan Cindy doğacak bebeğin sevincini yaşıyordu. Ne de olsa hala olacaktı. «Bu harika bir şey! Şimdiden sabırsızlanmaya başladım. Çok güzel bir bebek olacağından eminim. Jory ve Melodie gibi anne babası olduktan sonra...»

Cindy'nin coşkulu varlığı Bart'ın yarattığı nefret havasını dağıtmıştı, içten gelen bir sevgiyle ona sarıldım, sonra özel oturma odama çıkıp yan yana oturduk ve bana bizden ayrıyken yaptıklarını anlatmaya koyuldu. Onun yaşındayken sahip olamadığım heyecanlı yaşamını sanki kendim yaşıyormuşcasına zevkle ve hayran hayran dinledim.

Her sabah Chris'le erkenden uyanıyor, dışarı çıkıp serin dağ havasını, gül ve binbir çeşit çiçeğin kokularını ciğerimize çekiyorduk. Cindy de, Jory ve Melodie gibi geç saatlere kadar uyuyordu. Melodie sürekli yorgunluktan yakınıyordu. Chris'le birlikte, saat yedi buçukta işçilerin ve parti dekoratörlerinin gelişi izliyorduk. Binanın içindeki boş odaları doldurmak için de iç dekoratörler geliyordu. Ama bize merhaba demeye gelen kimse yoktu. Bart'ın telefonu sık sık çalıyordu, diğer tüm telefonlara hep suskundu. Sanki koca dünyada yalnızca biz vardık. Bazı yönlerden güzeldi bu, ama biraz ürkütücüydü.

Uzaktan sisler içinde iki kilisenin çan kulelerini görebiliyorduk. Gecenin sessizliğinde ve sakın havada çan sesleri buraya kadar geliyordu. Malcolm'un onlardan birine hamilik ettiğini biliyordum ve şimdi oradan bir mil uzakta, annemin

yaptırdığı zarif mezar taşlı kabirlerinde büyükannemizle birlikte yatıyordu.

Günlerimi Chris'le, Jory'le tenis oynayarak geçiriyordum. Bazen de Bart'la oynuyordum ve bu da beni en çok sevdiği anlar oluyordu. «Beni şaşırtıyorsun, anne!» diye bağırdı filenin öbür tarafından. Topa öylesine şidetli vurmuştu ki, karşı-tarken raketim delinecek sandım. Güç bela topu geri yollaya-bildim ve o an sakat dizim ağrımaya başladı. Oyunu bırakmak zorunda kaldım. Bart oyunu bırakmak için sakat dizimi bahane ettiğimi söyleyerek kızdı.

«Bejiden uzak kalmak için her zaman bir neden bulursun,» diye bağırdı. «Dizin filan acımıyor... yoksa topallardın.»

Merdivenleri topallaya topallaya çıktım, ama Bart orada değildi. Ağrıyı alması için bacağımı sıcak su dolu küvete koydum. Chris gelip beni görünce, yine hatalı davrandığımı söyledi. «Buz, Catherine, buz! Sıcak suyla sadece daha çok azdırırsın. Ben buz torbasını hazırlarken sen de oradan çık ve torbayı yirmi dakika dizinin üstünde tut.» Sözlerindeki azarı gidermek için beni öptü. Bana buz torbasını verip, Jory'le oynamak için korta koşturdu. Balkonumdan, peşinde Joel'le birlikte Bart'ın ayrıldığı sahada Chris'le Jory'nin oyunlarını seyrederken, buz torbası çok geçmeden etkisini gösterdi ve sancım dinmeye başladı.

Jory'nin doğacak çocuğu için hazırlıklara başlamıştım. Sık sık Cindy ve Chris'le Charlottesville'e inip alışveriş ediyorduk. Bazen de Richmond'a gidip geceyi orada geçiriyorduk. Jory ve Melodie'nin de bize katıldığı oluyordu, ama beni memnun edecek kadar sık değildi. Foxworth Malikânesi büyüsünü yitirmeye başlamıştı. Ama malikâne beni, Jory ve Melodie'yi bıktırmaya başladıysa da, Cindy üzerindeki etkisini sürdürüyordu. Odasına, zarif Fransız mobilyasına, altın sarısı ve yosun yeşiliyle işleme-

— 74 —

li pembe banyosuna bayılıyordu. «Beni sevmiyor,» diyerek gülüyordu, aynaların önünde dönerken. «Yine de odamı tam istediğim gibi döşüyor. Ah, anne, Bart'ı anlamamızın bir yolu yok mu?»

Bunu kim yanıtlayabilirdi ki?

HAZIRLIKLAR

Bart'ın yirmi beşinci yaş günü yaklaştıkça, malikâneyi hummalı bir faaliyet kapladı. Bir yığın dekoratör çim alanları, verandaları, teraslan ölçüp biçiyor, aralarında fısıldaşıyor, listeler çıkarıyor, çizimler yapıyor, masa örtüleri için değişik renkler deniyor, grup halinde Bart'la konuşuyor ve gizli planlarını kuruyorlardı. Bart hâlâ ne oynanacağını gizli tutuyordu... en azından kendi ailesinden. Bart kadar kimse iyi sır saklamasını bilemezdi. Diğerlerimiz aramızda sıcak bir aile bağı kurmuşken, Bart bizden uzak duruyordu.

işçiler yığınla kalas, boya ve diğer yapı malzemeleriyle bir sahne ve orkestra için platformlar kurmaya başladılar. Bir ara Bart'ı yardımcılarından birine en ünlü opera yıldızlarını getireceğini övünerek söylerken duydum.

ileriye dönük tüm kaygılarıma karşın, bahçelerde arı kovanı gibi çalışarak yavaş yavaş biçimlendirilen ve bir sinema setini andırmaya başlayan şeyi seyretmek içimi iyi duygularla dolduruyordu. Sonunda Bart'ın ne yapmak istediğini anlayınca soluğum kesildi.

İncil'den bir sahne!

«Samson ve Dalila,» diyerek sorumu yanıtladı Bart kayıtsızca. Melodie'nin oynamasını istediği rolü onun sürekli reddetmesinden tüm coşkusunu yitirmişti. «Jory kendi yapımları-

— 75 —

nı sahneye koymayı ne çok istediğini hep söyler dururdu ve en çok bu rolü sevdiğini biliyorum.»

Melodie öfkeden sararmış bir yüzle, hızla geri dönüp eve yöneldi. Bilmem gerekirdi. Başka hangi öykü Bart'ın fantezi düşkünlüğünü tatmin edebilirdi?

Cindy, Jory'nin kollarına atılmak için koştu. «Jory, Dalila rolünü oynamama izin ver, yapabilirim. Eminim, yaparım.»

«Senin amatörce oyununu istemiyorum,» diye bağırdı Bart.

Cindy ona aldırmaksızın, Jory'nin ellerine yalva.ırcasına asıldı. «Lütfen, lütfen, Jory. Çok istiyorum bunu. Bale derslerimi sürdürdüm, bu yüzden sakın durmam, sana uyum sağlayabilirim. O zamana dek daha iyi zamanlama için beni çalıştırabilirsin! Durmaksızın gece gündüz çalışırım!»

«Gösteriye iki gün kala yeterince provaya zaman yok,» diye yakındı Jory. Sonra Bart'a öfkeyle baktı. «Tanrı aşkına, Bart, bu oyunun daha önce kareografisini yaptım diye her şeyi anımsayabileceğimi sanıyorsun! Böyle bir rol haftalarca prova gerektirir ve sense son ana kadar bekledin! Niçin?»

«Cindy yalan söylüyor,» dedi Bart. Gözleri hâlâ Melodie' nin ayrıldığı kapıdaydı. «Eskiden annemin zorlamasıyla derslere giderdi, yalnızken bunu niye sürdürmüş olsun?»

«Hayır, hep gittim!» diye bağırdı Cindy heyecan ve gurur içinde. Oysa onun sıkı çalışmalardan nefret ettiğini biliyordum. Altı yaşından önce, kat kat bale giysileriyle şirin ponpon-lu patikleri giymeye, cicili bicili takıları takmaya bayılırdı. Ama Bart'ın sürekli alayları sonunda onu kendisinin yeteneksiz olduğuna inandırmıştı. On iki yaşında baleden iyiden iyiye soğumuş ve derslere gitmeyi de kesmişti. Ama şimdi onun gerçekte bırakmadığını duymak beni çok şaşırtmıştı.

— 76 —

Cindy yalvaran gözlerle bana döndü. «Gerçekten, doğru söylüyorum! Özel kız okuluna girdiğimde, artık çevremde benimle alay edecek Bart olmadığından yeniden bale derslerine başladım ve hep sürdürdüm. Tap-dans bile yapabiliyorum.»

«Pekâlâ,» dedi Jory. Etkilendiği belli oluyordu. Bart'a bir daha sertçe baktı. «Kalan zamanımızda elden geldiğince hazırlanırız, ama Bart, haftalar alacak bir çalışma gerekmediğini sanmakla çok düşüncesizlik ettin. Bu role alışkın olduğum için pek zorlanacağımı sanmıyorum... ama Cindy, sen daha bu oyunu görmedin bile.»

Bart kabaca onun sözünü keserek heyecanla sordu. «Lensler yanında mı? Beyaz lensler? Gerçekten onlarla görebiliyor musun? Bir yıl önce senle Melodie'yi New York'ta izlemiştim, Gerçekten kör gibi görünüyordun.» Bu beklenmeyen soruyla kaşları çatılan Jory, Bart'a gözlerini dikti. «Evet... lensler yanımda. Nereye gitsem biri Samson rolünü oynamamı istiyor, bu yüzden yanımda taşıyorum. Senin baleyle bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum.»

Bart sanki aralarında hiç sürtüşme yokmuşçasına gülerek Jory'nin sırtına vurdu. «Yo, aslında bale sıkar beni, ama bu oyun başka. Zevkime hitap ediyor. Samson büyük bir kahramandı. Ona hayranım. Ve sevgili kardeşim, sen Samson'u olağanüstü oynuyorsun. Onun kadar güçlü görünüyorsun. Sanırım beni gerçekten etkileyen tek bale bu.»

Bart'ı dinlemiyordum. Gözlerim öne doğru eğilmiş Joel' deydi. Sanki gülmesini tutuyormuş gibi ince dudaklarının yanındaki kaslar kıpır kıpır oynuyordu. Birden Jory'le Cindy' nin çok vahşi, kanlı sahnelerle dolu bir oyunda dans etmelerini istemediğimi anladım. Ve bu, yıllar öncesi Bart'ın düşüncesi idi... en çarpıcı bale oyunu için müziği operanın sağlayacağını söyleyen o değil miydi?

— 77 —

Tüm gece boyu Bart'ı bu oyundan vazgeçirmek için onu nasıl ikna edebileceğimi düşündüm durdum.

Çocukken onu bildiğinden vazgeçirmek hiçbir zaman kolay olmamıştı.

Yetişkin biri olarak... bir şansım olup olmadığını bilemiyordum. Ama yine de deneyecektim.

Ertesi sabah erkenden kalkıp Bart evden ayrılmadan onu yakalayabilmek için dışarı koştum. Beni sabırsızca dinleyip oyunu değiştirmeyi reddetti. «İstesem de artık yapamam. Tüm kostümler hazırlandı. Set ve dekorlar da öyle. Eğer iptal edersem, yenisi için çok geç olur. Ayrıca Jory'nin bir şey dediği yok, sen niye istemiyorsun ki?»

Bir zamanlar tutsak edildiğimiz ve Malcolm'la karısının mezarlarının bu kadar yakın olduğu bir yerde, özellikle bu balenin sahneye konmaması için içimden bir sesin beni uyardığını ona nasıl söyleyebilirdim...

Jory ve Cindy gece gündüz çalışıp provalar yapıyorlardı. Birlikte çalışmaktan belli bir heyecan içindeydiler. Jory, Cindy'nin hiç de fena olmadığını görmüştü. Kuşkusuz Melo-die kadar mükemmel değildi, ama sakın ve kaçmıyordu ve o klasik balerin stili saçını toplamış haliyle o kadar güzeldi ki.

Bart'ın yaş gününün sabahı gökyüzü pırıl pırıldı ve yağmursuz, bulutsuz bir gün olacağını müjdeliyordu.

Chris'le erkenden uyanmış, partinin mükemmel geçeceği güvenini bize veren gül kokularını içimize çekerek bahçede geziniyorduk. Bart hep kendisinininkinin de Jory ve Cindy'nin yaş günü partileri gibi olsun istemişti, ama konuklar geldiklerinde, bir yolunu bulup onları küstürür ve parti kısa zamanda dağılırdı.

Ama şimdi yetişkindi ve bu kez farklı olacaktı. Sanki Chris'le aramızda telepati varmışçasına, aklımdan geçenleri onun ağzından dinliyordum.

«Artık mirasını alacak,» dedim. «Hâlâ çocuksu olması ne

— 78 —

tuhaf, değil mi? Avukatlar partiden sonra vasiyetnameyi bir daha okuyacaklar mı?»

Chris gülümseyerek başını iki yana salladı. «Hayır, tatlım, hepimiz çok yorgun olacağız. Vasiyetin okunması sonraki gün olacak.» Gözleri bir an gölgelendi. «Vasiyetnamede Bart'ın yaş gününü tatsızlaştıracak bir şey olduğunu anımsamıyorum, ya sen?»

Hayır, anımsamıyordum. Annemin vasiyeti okunurken öylesine perişandım ki, birlikte lanetini de getiren Foxworth servetinden bizden birine bir şey kalıp kalmadığını doğru dürüst dinlememişim bile.

«Bart'ın avukatlarının bana söylemedikleri bir şey var, Cathy... Annemizin ölümünün hemen ardından okunan vasiyetnamede iyice anlamadığım bir şey. Şimdi bu konuda konuşmak istemiyorlar, çünkü Bart onlardan benim her türlü yasal tartışmadan uzak tutulmamı istemiş. Bart onların gözünü korkutmuş ya da sindirmiş gibi. İşin ilginç yanı, yılların deneyimine sahip bu yaşlı başlı adamların onun baskısına boyun eğmeleri ve beni karşılarına almaları. Bu beni rahatsız ediyor, ama sonra soruyorum kendime, niye dert ediyorum diye. Nasıl olsa yakında buradan ayrılıp kendimize yeni bir yuva kuracağız. Bart servetini dilediğince kullansın...»

Kollarımı boynuna doladım. Yıllarca bunca serveti yönettiği için Bart'ın ona hakettiği saygıyı göstermemesi beni deli ediyordu. Oysa bir yandan kendi tıbbi çalışmalarını sürdürürken, ne çok zorlanmış, yine de çok iş başarmıştı.

«Kaç milyon miras alacak?» diye sordum. «Yirmi mi, elli mi, yok daha mı fazla? Bir milyar, iki, üç, kaç?»

Chris güldü. «Oh, Catherine, hiç büyümeyeceksin. Her zaman abartırsın. Açıkçası, bu kadar çok yatırım alanına dağılmış servetin net değerini belirlemek kolay değil. Ama sanırım avukatları ona kaba bir tahmin yaptıklarında, Bart sonuçtan

— 79 —

memnun olacaktır... onun gibi on açgözlü genci bile memnun etmeye yeter.»

Balo salonuna geldiğimizde, Jory'le Cindy ter içinde provalarını sürdürüyorlardı. Oyunda yer alan diğer oyuncular da oradaydı, bazıları Cindy ve Jory'i seyrederken bazıları da göz kamaştırıcı salonu inceliyorlardı. Cindy gerçekten iyiydi. Bana söylemeden bale derslerini sürdürdüğüne göre, harçlığının bir bölümünü buna ayırmış olmalıydı.

Daha yaşlı balerinlerden biri gülümseyerek yanıma geldi ve New York'ta beni dans ederken birkaç kez seyrettiğini söyledi. «Oğlunuz tıpkı babası,» diye sürdürdü sözlerini, gözleri Jory'de. «Belki söylememem gerekir ama babasından on kat daha iyi. Sizi Julian Marquet'le birlikte Uyuyan Güzel'de seyrettiğimden daha on iki yaşındaydım ve ilk kez o zaman bir balerin olma isteği doğmuştu bende. Ve bizlere Jory Marquet gibi olağanüstü bir balet kazandırdığınız için teşekkürler.»

Sözleri içimi mutluluk ve gururla doldurdu. Jory'nin dünyaya gelmesini sağladığı için Julian'la evliliğim hepten başarısız sayılmazdı. Şu an Jory'nin bana duyurduğu gururu, Bartholomew Winslow'un oğlunun da bir gün bana yaşatacağına inanmak zorundaydım.

Prova bitince Cindy soluk soluğa yanıma geldi. «Anne nasıldım, iyi mi?» Sabırsızca onayımı bekliyordu.

«Güzeldi, Cindy, gerçekten. Ama eğer müziği benliğinde duyarsan... zamanlamayı unutmazsan, acemi biri için çok başarılı olacaksın.»

Gülümsedi. «Hep öğüt, değil mi, anne? Beni inandırmak istediğin kadar iyi olduğumu sanmıyorum, ama varımı yoğumu ortaya koyacağım ve eğer başaramazsam bu, çaba göstermediğim için olmayacak.»

Jory, hayranları tarafından sarılmışken, Melodie de Bart'ın yanında sus pus oturuyordu. Birbirlerine karşı pek dost görünmüyorlardı, ama yine de ikisini yan yana görmek

— 80 —

beni huzursuz etmişti. Chris'i kolundan çekerek oturan çiftin yanına yaklaştım. «Nice yıllara, Bart,» dedim neşeyle. Başını kaldırıp gözleri ışıdayarak gülümsedi.

«Bugün havanın çok iyi olacağını söylemiştim.»

«Evet, söylemiştin.»

«Eh, yemek yiyelim mi artık?» diyerek doğruldu ve Melo-die'ye elini uzattı. Melodie onun yardım elini görmezlikten gelip kendi başına doğruldu. «Açlıktan ölüyorum!» Yine terslenmekten pek etkilenmemiş görünüyordu. «Hafif kahvaltılar kesmiyor beni.»

Öğle yemeği için ailecek masaya oturduk, yalnızca Joel bizden ayrı, ufak yuvarlak masasındaydı. Dediğine göre, çok kavgacıydık ve çok fazla yiyorduk. Sofraya gereken saygıyı göstermeyip yemekten önce ve sonra dua etmemekle onun dini inançlarına ters düşüyorduk. Bu dindar tavırları bazen Bart'ı bile sıkıyordu. Ve böyle bir günde Joel'in yine aynı tutumunu sürdürmesi, Bart'ın sabrını taşırdı. «Joel Dayı, orada tek başına oturma gerekli mi? Gel, aileye katıl ve bana mutlu yıllar dile.»

Joel başını iki yana salladı. «Tanrı servet ve kibirlilik gösterilerini hoş görmez. Bu partiyi onaylamıyorum. Hayatta oluşunun şükranını daha iyi yollarla, hayır yaparak gösterebilirsin.»

«Bana ne hayır yapıldı ki? Bu benim yıldızımın parladığı an, dayı. Sevgili Malcolm mezarında ters dönse de, bu gecenin tadını alabildiğince çıkaracağım.»

Zevkten dört köşe olmuşum. Eğilip onu yanağından öptüm. «Seni böyle görmek beni mutlu ediyor, Bart. Bugün senin günün... ve armağanlarımız gözlerini kamaştıracak.»

«Umarım,» dedi gülümseyerek. «Hediye masasında nasıl bir tepe oluştuğunu gördüm. Konuklar geldikten hemen sonra onları açacağım.»

Karşımda oturan Jory yanındaki eşinin yüzüne ilgiyle bakıyordu. «Sevgilim, iyi misin?»

— 81 —

Çatıdaki Dikenler - F: 6

«Evet,» diye Melodie fısıldadı. «Yalnızca Dalila rolünde dans etmek isterdim. Seni başkasıyla dans ederken görmek tuhafıma gidiyor.»

«Bebek doğduktan sonra yine birlikte dans edeceğiz,» dedi Jory onu öperek. Sonra Cindy'le yine çalışmak üzere masadan kalkarken, Melodie'nin gözleri dua edercesine kapandı.

Ve o an Bart'ın yüzündeki tüm neşe kayboldu.

Kapıda sürekli olarak Bart için hediyeler teslim ediliyordu. Harvard'daki sınıf arkadaşlarının çoğu eşleri ya da kız arkadaşlarıyla birlikte gelecekti. Gelemeyenlerse, hediye gönderiyordu. Bart oradan oraya koşturup duruyor, her şeyi kontrol ediyordu. Düzinelerle çiçek buketi gelmişti. Yemek düzenleyicilerinin işgaline uğrayan mutfaka girdiğimde, kendimi davetsiz misafir gibi hissettim. Sonra Bart beni kolumdan yakalayıp çiçeklerle bezenmiş odalarda sürüklemeye başladı. «Ne dersin, arkadaşlarım etkilenecek mi?» diye sordu kaygıyla. «Okulda biraz fazla yüksekte attım gibime geliyor. Eşi benzeri olmayan bir ev bekliyorlardır.»

Yeniden çevreme bakındım. Bir parti için hazırlanmış her evin belli bir güzelliği olurdu ve Foxworth Malikânesi yalnızca güzel değil, çiçeklerle bezenmiş odaları, kristal, gümüş ve bakır ışıltılarıyla göz kamaştırıcıydı... ah, evet, bu ev en iyisi olmaya adaydı.

«Hayatım, kendini yiyip bitirme artık. Dünyadaki herkesi safdışı edemezsin, her zaman bir başkası bulunur. Bu ev gerçekten güzel ve dekoratörlerin de çok iyi iş yapmışlar. Arkadaşların çok beğenecek, bir an olsun bundan kuşku duyma. Bakıcılar evi çok iyi korumuşlar ve bahçelere de çok iyi bakmışlar.»

Ama Bart beni dinlemiyordu. Kaşları çatılmış, gözleri

— 82 —

donuklaşmıştı. «Biliyorsun, anne,» dedi yavaş bir sesle. «Kardeşinle sen, Melodie ve Jory gittikten sonra, burada yalnızca benim ayak seslerim olacak. Şükür ki, Joel Dayı var. Ölene dek burada kalacak.»

Bunları duymak beni derinden sarsmıştı.

Cindy'nin adını bile anmamıştı. Onu hiç aramayacağı belliydi. «Gerçekten Joel'i bu kadar çok mu seviyorsun, Bart? O dindar tavrıyla bu sabah seni bile bezdirmişti.»

Yakışıklı yüzü gölgelendi. «Dayım kendimi bulmama yardım ediyor, anne ve bazen beni sıkıyorsa, bu hâlâ geleceğim hakkında emin olamadığım içindir. Bunca yıllık alışkanlıklarından vazgeçmesi kolay değil. Bana keşiş yaşantısından biraz söz etti, çok sade, çok yalnız bir hayat... ama yine de orada huzuru, Tanrıyı, sonsuz yaşamı bulduğunu söylüyor.»

Beline dolanmış kolum düştü. Chris'e yönelse, gerek duyduğu her şeyi, huzuru, güvenceyi ve inancı onda bulabilirdi, ama kendisini oğlu gibi kabullenmeye onca çalışmış adamın iyi niyetini görmeye gelince, Bart kör oluyordu.

Üvey kardeşi olan benimle ilişkisi Chris'i lanetli yapmıştı ve Bart onu yalnızca bu yanıyla görüyordu.

Bart'ın yanından içim buruk ayrıldım ve yukarı odama çıktım. Balkondan aşağıdaki işçilere bakan Chris'in yanına gittim. Kızgın güneş altında aşağıda süren koşuşturmacayı sessizce seyre koyulduk. İçimden bu evin artık ıstıraptan başka bir şey vermesini diliyordum.

İki saat kadar kestirip sonra hafif bir yemek yedik ve hepimiz parti kıyafetlerimizi giymek için dağıldık. Yeniden balkona çıkıp parti için hazırlanan bahçeye baktım. Günün son ışıkları rengârenk çiçeklere vurmuş, uykulu kuşlar yuvalarına doğru siyah gölgeler gibi uçuyorlardı. Chris yaptığı duşla dinçleşmiş olarak yanıma geldiğinde, konuşmaya gerek duymadık. Birbirimize sarılıp aşağısını dalgın gözlerle seyrettik, sonra dönüp içeri girdik.

— 83 —

Bart, öcümün meyvası, sonunda mirasını alacaktı. Umutlarıma sıkı sıkıya sarıldım... iyi bir parti olmasını ve ona gerek duyduğu gibi dostlarının olduğu ve sevildiğini göstermesini diliyordum. Korkularımı bir yana atmış, artık Bart ve bizler için zamanın geldiğini kendi kendime yineleyip duruyordum.

Belki vasiyetname yarın ikinci kez okunduğunda, Bart'ı tatmin edecekti... Ona en iyisini, çok şeyi telafi edecek talihli diliyordum.

Chris hazırlanmaya başlamıştı. Smokinin pantolonunu giyip gömleğinin eteklerini içine soktu. Papyonunu kendi başına taktı, ama sonra benden yardım istedi. «Şunu düzeltse-ne.» Zevkle çözüp yeniden bağladım. Kırk yaşındakinden daha koyulaşmış sarı saçlarını taradı. Her on yıl saçlarımızı daha koyulaştırıp grileştiriyordu. Tabii ben boyatıyordum, ama Chris buna yanaşmıyordu. Bense sarı saçlardan vazgeçmiyordum. Yüzüm hâlâ güzeldi ve şimdi hem olgun, hem genç görünüşü vardı.

Chris'in aynadaki görüntüsü tuvalet masama yaklaştı ve elleri boynumdan aşağı kayıp göğüslerimi kavrarken dudakları boynumu öptü. «Seni seviyorum. Sana sahip olmasaydım ne yapardım, Tanrı bilir.»

Niye hep bunu diyordu?

Sanki bir gün ondan ayrılacağımı ya da önce öleceğimi bekliyor gibiydi. «Sevgilim, yaşardın, çünkü öyle olması gerekir. Toplum için önemli olan sensin, ben değil.»

«Beni yaşatan sensin,» diye fısıldadı boğuk bir sesle. «Sen olmaksızın ben sürdüremem... ama sen sürdürürsün ve belki yine evlenirsin.»

«Üç kocam ve bir sevgilim oldu. Bu bir kadın için yeter de artar. Eğer seni kaybetme talihsizliğine uğrarsam, bir pencerenin önüne oturur, seninle geçen günlerimi düşünerek kalan ömrümü tüketirim.»

— 84 —

Gözleri yumuşadı ve benimkilerle buluştu. «O kadar güzelsin ki, Chris. Oğullarını kıskandıracaksın.»

«Güzel mi? Bu kadınlar için kullanılan bir sıfat değil mi?»

«Hayır. Güzel ve yakışıklı arasında fark var. Bazı erkekler yakışıklıdır, ama iç güzelliği yansıtmazlar... sen, sevgilim, güzelsin... içinle de, dışınla da.»

Mavi gözleri yine ışıldadı. «Çok teşekkür ederim. Senin beni bulduğundan on kat daha seni güzel bulduğumu söylemek isterim.»

«Oğullarım sana gıptayla bakacak.»

«Evet, tabii,» dedi yorgunca gülümseyerek. «Oğulların bende kıskanılacak çok şey görüyor.»

«Chris, Jory'nin seni sevdiğini biliyorsun. Bir gün Bart da seni sevdiğini anlayacaktır.»

«Bir gün talih bana da gelecektir...» diye yavaşça bir şarkı mırıldanmaya başladı.

«Bu onun için de geçerli, Chris. Sonunda mirasını alıyor. Ve servetinin kendi kontrolünde olması onu rahatlatacak, kendini bulacak ve sahip olabildiği en iyi baba olarak seni görüp sana dönecek.»

Düşünceli, bir parça da kederli bir tavırla gülümsedi. «Açık konuşmak gerekirse, sevgilim, Bart'ın parasını almasıyla sahneden çekilmem beni mutlu edecek. Onca serveti yönetmek kolay iş değildi. Tabii bu para işlerini yürütmesi için yerime bir mali müdür ayarlayabilirdim, ama sanırım kendimi Bart'a kanıtlamak ve pek değer vermediği doktorluktan başka şeyler de yapabileceğimi ona göstermek istedim.»

Ne diyebilirdim? Chris'in yaptığı hiçbir şey Bart'ın onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmeye yetmiyordu. Buna neden tek bir şey vardı... Chris üvey kardeşimdi. Bu yüzden Bart onu hiçbir zaman baba olarak kabul etmeyecekti.

— 85 —

«Ne düşünüyorsun, sevgilim? Neden suratın asıldı?»

«Önemli değil,» diyerek ayağa kalktım. Çıplak tenim üzerindeki Yunan stili yandan askılı beyaz ipekli tuvaletim göz alıcıydı. Saçımdan bir bukleyi omzuma bırakmış, kalanını elmas bir saç tokasıyla tutturmuştum. Nikâh yüzüklerim dışında üzerimdeki tek mücevher oydu.

Paylaştığımız yatak odasının ortasında birbirimize sarıldık. Tek güvencemiz buydu! Bizi çepeçevre saran ev öylesine sessizdi ki. Sonsuzluğun içinde kaybolabiliydik.

«Pekâlâ, söyle bakalım,» dedi Chris bir süre sonra. «Ne zaman endişeli olsan, hemen anlarım.»

«Bart'la aranızın başka türlü olmasını isterdim, hepsi bu,» dedim bu geceyi mahvetmemek için geçiştirmeye çalışarak.

«Jory ve Cindy'le olan ilişkim Bart'ın tersliğini telafi ediyor. Ve daha önemlisi, Bart'ın benden gerçekten nefret ettiğini sanmıyorum. Benimle yakınlaşmak istediği anlar olduğunu hissediyorum, ama aramızdaki ilişki onu bundan alıkoyuyor. Yol gösterecek birini aramasına karşın bunu benden istemeye utanıyor. Bir babanın, gerçek bir babanın özlemine çekiyor. Psikiyatristleri bunu bize defalarca dediler. Bana bakıyor, ama beni öyle göremiyor... sonra başkalarına dönüyor. İlk önce büyükbabası Malcolm'a tutundu, ama bir ölüydü o. Sonra John Amos, ama John onu düş kırıklığına uğrattı. Şimdi de Joel. Onun da kendisini düş kırıklığına uğratacağı korkusu içinde. Evet, dayısına güvenmediği anlar olduğunu söyleyebilirim. Ne var ki, böyle düşündüğü için Bart kurtarılamaz değil, Cathy. Hâlâ ona uzanabilmemiz için zaman var... o da, biz de hayattayız hâlâ.»

«Evet, evet! Biliyorum. Yaşam olduğu süreçte umut da vardır. Yine söyle, hep söyle. Belki yeterince söylersen, bakarsın gün geir Bart şöyle der: 'Evet, seni seviyorum. Evet, benim için elinden geleni yaptın. Evet, hep baba diye

— 86 —

arayıp durduğum kişi sensin...' Ne harika bir şey olur, değil mi?»

Başını saçlarıma gömdü. «Böylesine acı konuşma, Cathy. İnan o gün gelecek. Birbirimize ve üç çocuğumuza olan sevgimiz kadar o gününde geleceği kesin.»

Bart'ın babasına karşı sevgisini dile getirmişini görmek için ne gerekirse yapacağımı biliyordum. Yalnızca Chris'i kabulle-nişini değil, Jory'e ve Cindy'e gerçek bir kardeş gibi davrandığını görmek için gerekirse sonsuza dek bekleyebilirdim.

Birkaç dakika sonra merdivenin başına geldiğimizde, salonun bir köşesinde duran Jory ve Melodie'nin yanına gitmek üzere aşağı inmeye başladık. Melodie siyah sade bir tuvalet giymişti. Üzerindeki tek takı ışıldayan bir dizi inci idi.

Yüksek topuklu ayakkabılarımdan mermerdeki tıkırtısını duyan Bart, özei olarak bu gece için diktirdiği smokiniyle göründü. Soluğum kesildi. Sanki babası karşımda duruyordu.

Bir hafta önce farkedilmeye başlayan bıyıkları kalınlaşmıştı. Mutlu görünüyor, bu da onu daha yakışıklı göstermeye yetiyordu. Koyu gözleri beni süzerken hayranlık içindeydi. «Anne,» diye bağırdı. «Göz kamaştırıyorsun! Bu beyaz tuvaleti özellikle benim partim için aldın, değil mi?» Gülerek, «Elbette,» dedim. «Böyle bir parti için eski bir şey giyemezdin.»

«Anne! Baba!» diye bağırdı Cindy. Merdivenlerden aşağı kıpkırmızı elbisesinin eteklerini yukarı çekmiş koşarak iniyordu. Ona bakarken gözlerime inanmıyordum.

Cindy'nin bu cart kırmızı elbiseyi nereden bulduğunu bilmiyordum. Bir köşebaşı fahişesini andırıyordu. Bart'ın göstereceği tepkinin korkusuyla tüm neşem uçup gitmişti. Sanki üzerinde elbise yokmuş da yalnızca vücudu kırmızıya boyanmış gibiydi, içine bir şey giymediği belliydi. Göğüs uçları yürüdükçe yüz kızartırcasma sallanıyordu. Vücuduna yapış-

— 87 —

mış elbisede bir gram yağ kıvrımı ya da çıkıntısı yoktu, yalnızca teşhir etmek istediği genç, dipdiri bir vücut vardı.

«Cindy, hemen odana dön,» dedim. «Ve söz verdiğin o mavi elbiseyi giy. On altı yaşındasın, otuz değil.»

«Aman anne, geri kafalılığı bırak. Zaman değişti. Çıplaklık kafadadır, anne, kafada. Üstelik bu elbise, başka seçebileceklerimin yanında en kapalı, en edeplisi.»

Bart'a bir göz atmam, onun bu elbiseyi hiç de edepli görmediğini anlamama yetti. Kızın daracık elbisesinin izin verdiği oranda ufak adımlarla yürüyüşünü faltaşı gibi açılmış gözlerle izliyordu.

Bart bize baktı, sonra yeniden gözlerini Cindy'e çevirdi. Öfkesi o kadar büyüktü ki dili tutulmuştu. Öfkesini yatıştırmak için bir şeyler yapmalıydım. «Cindy, lütfen hemen geri git ve uygun bir şey giy.»

Cindy'nin gözleri meydan okurcasına Bart'a bakıyordu. Onun şaşkın, gözleri yuvalarından fırlamış halinden zevk alıyormuş gibiydi. Hepten onu çıldırtmak istercesine, sallana sal-lana etrafta dolanmaya başladı. Joel, Bart'ın yanına yaklaşıp soğuk ve kınayan bakışlarını Cindy'den benim üzerime çevirdi. Gör işte, yetiştirdiğini, der gibiydi.

«Cindy! Anneni duymuyor musun?» dedi Chris. «Dediğini yap! Hemen!»

Cindy babasından beklemediği bu tepkiyle şaşırıp ve yüzü kızardı. Sonra sözünün dinlemeyeceğini belirtircesine Chris'e baktı.

«Lütfen, Cindy,» dedim. «Dediğimizi yap. Öteki elbisen çok güzel. Üzerindeki sana göre değil.»

«Dilediğimi giyecek yaştayım,» dedi Cindy titrek bir sesle. «Bart kırmızı sever, ben de kırmızı giydim.»

Melodie gözlerini Cindy'den bana çevirip çaresizliğini belirtircesine gülümsemeye çalıştı. Jory sanki tüm bu bir oyunmuş gibi keyifle seyrediyordu.

— 88 —

Bu ara Cindy gülünç gösterisini bitirmiş, Jory'nin önünde durmuştu. «Tanrısal bir görünüşün var, Jory... ve senin de Melodie.»

Jory nereye bakacağını, ne diyeceğini bilemeyerek gözlerini öte yana çevirdi. Yüzü hafiften kızarmıştı. «Sen de Marilyn Monroe gibisin.»

Barut fıçısına dönen Bart daha fazla dayanamayıp patladı. «Doğruca odana çık ve doğru dürüst bir şey giy. ŞİMDİ? YÜRÜ! Hakettiğin dayağı yemeden. Evimde fahişe gibi giyinmiş birini istemiyorum!»

«Git başımdan, mikrop,» diye Cindy tersledi onu.

«NE DEDİN?» diye Bart haykırdı.

«GİT BAŞIMDAN, MİKROP, dedim, elbisemi değiştirecek değilim!» Cindy tir tir titriyordu. Ama bu kez Bart haklıydı.

«Cindy, niye? Bu elbisenin uygun olmadığını biliyorsun, herkes şoke olmakta haklı. Şimdi, senden bekleneni yap. Yukarı çık ve elbiseni değiştir. Daha fazla sorun yaratma... bununla bir sokak fahişesi gibi görünüyorsun ve bunu pekâlâ kendin de biliyorsun. Aslında zevklisindir. Nerden buldun bunu?»

«Anne!» diye haykırdı. «Beni üzüyorsun!»

Bart tehdit dolu bakışlarla kıza doğru bir adım attı. Hemen araya Melodie girip Bart'a beyaz kollarını yakarırcası-na açtı. «Sırf seni kızdırmak için böyle yaptığını anlamıyor musun? Sakin ol, yoksa Cindy'e istediği tatmini vereceksin.»

Sonra Cindy'e dönüp sakın, ama buyurgan bir sesle konuştu. «Cindy, istediğin şoku yarattın. Artık gidip o mavi elbiseyi giyebilirsin.»

Bart bana ve Chris'e aldırmaksızın Cindy'i yakalamak için ileri atıldı, ama kız daracık elbisesine rağmen atik davranıp onun yetişemeyeceği kadar geriye sıçradı ve Bart'ı hepten çileden çıkarmak için alaylı bir kahkaha attı. Söylediği söz-

— 89 —

leri duyunca onu tokatlamak istedim. «Bart, hayatım, bu kırmızı elbiseyi beğeneceğinden o kadar emindim ki... benim ucuz, adi bir yaratık olduğumu düşündüğünden seni düş kırıklığına uğratmak istemedim., bana lâayık gördüğün rolü oynuyorum.»

Bart birden ileri fırlayıp ona yetişti ve yanağına bir tokat attı.

Şiddetli tokatın etkisiyle Cindy geriye sendeleyip merdivenin ikinci basamağına düşercesine oturdu. Elbisesinin arkadan yırtıldığını duydum. Kalkmasına yardım etmek için hemen ona doğru koştum. Cindy'nin gözleri yaşla dolmuştu.

Cindy onurunu korumak istercesine hemen düştüğü yerden kalkmaya çalıştı. «Gerçek dünyanın ne olduğunu bilmeyen bir hilkat garibesinin, Bart. Bahse girerim, hâlâ bakırsın-dir ya da eşcinsel!»

Bart'ın yüzündeki öfke, kızın merdivenlerden yukarı var-gücüyü tırmanmasına yetti. Bart'ı onu izlemekten alıkoymak için ileri atıldım, ama çok geç kalmıştım.

Kabaca yana iterek neredeyse beni de düşürüyordu. Kovalanan bir çocuk gibi Cindy çığlık çığlığa merdivenin başında kaybolurken, Bart da neredeyse ona yetişmek üzereydi.

Yukardan Bart'ın öfkeli bağıışı geliyordu. «Beni utandırmaya nasıl cesaret edersin? Senin hakkında duyduğum tüm o pis hikâyelere yalan söylüyorlar, diyerek inanmıyordum. Ama şimdi ne mal olduğunu kanıtladın! Sürtüğün tekisin. Bu parti biter bitmez, seni bir daha görmek istemiyorum.»

«SANKİ BEN SENİ GÖRMEK İSTİYOR MUYUM!» diye bağırdı Cindy. «SENDEN NEFRET EDİYORUM, BART NEFRET EDİYORUM!»

— 90 —

Kızın bağırışına, ağlayışına daha fazla dayanamayıp merdivenlerden çıkmaya başladım. Chris bana engel olmaya çalıştıysa da elinden sıyrıldım. Henüz beş basamak çıkmıştım ki, Bart yüzünde tatmin olmuş bir gülümsemeyle merdivenin başında belirdi. Yanımdan geçerken fısıldadı. «Ona hiç yapmadığınız bir şey yaptım... kıcına öyle bir vurdum ki, bir hafta içinde tekrar oturabilirse, demirden bir kıcı var demektir.»

O sözcüğün kullanımının, ilerde duran Joel'in yüzünü ekşittiğini farkettim.

Ama Bart bu kez Joel'e aldırmaıyıp, gelmeye başlayan konukları kabul etmek için hepimizi bir sıraya dizdi. Yüzünde mükemmel bir evsahibi gülümseyişıyle, bizleri, kendisinin ner-den tanıdığını bilmediğim kişilerle tanıştırdı. Bart'ın tavrı, el sıkışı, konuşması beni şaşkına çevirmişti. Eğer Cindy o lanet elbiseyi giymemiş olsaydı, Bart'la gurur duyabilirdim. Ama şimdi, Bart'ın amacı uğruna girmeyeceğı kalıp olamayacağına inanıyordum.

Herkesi büyölüyor, hatta bunu Jory'den daha iyi başarı-yordu. Jory akıllıca davranarak geri planda kalıp onun göz kamaştırmasına izin vermişti. Koluna girmiş olan Melodie solgun yüzüyle, keyifsiz görünüyordu. Bart'ın gösterisine o kadar dalmıştım ki, koluma biri girdiğinde ürküm. Cindy onun için seçtiğim mavi elbiseyi giymiş, gelmişti. Şimdi on altı yaşında, tatlı bir genç kız olmuştu. «Gerçekten, Cindy, Bart'ı suçlayamazsın. Bu kez o şaplağı hakettin.»

«Tanrı cezasını versin! Ona göstereceğim! Melodie'den on kat daha güzel dans edeceğim. Bu partideki her erkek benimle yatmayı arzulayacak, bu aptal elbiseye rağmen.»

«Cindy, gerçekten böyle düşünüyor olamazsın.»

Yumuşayarak kollarıma atıldı. «Hayır, anne.»

— 91 —

Bart, Cindy'i benimle ve o elbiseyle görünce, alaylı alaylı gülümseyerek bize yaklaştı.

Cindy dikleşti.

«Şimdi, dinle, Cindy. Zamanı gelince, dans giysisini giy ve aramızda olanları unut. Rolünü mükemmel oyna, oldu mu?»

Şakadan Cindy'nin yanağından bir makas aldı. Öylesine şakadandı ki, kızın yanağında kırmızı bir iz kaldı. Cindy ayaklayarak Bart'ın dizine bir tekme attı ve karşılığında yine bir tokat yedi.

«Bart,» dedim hırsla. «Kes artık! Yeterince yaptın zaten!»

Chris, Bart'a Cindy'den uzak durmasını söyledi. «Yetti artık bu dalaşmanız,» dedi öfkeyle ve Chris ender öfkelenirdi. «Bu partiye Virginia'nın en önemli kişilerini davet ettin... şimdi onlara nasıl davranılacağını bildiğini göster.»

Bart, Chris'e ters ters bakıp bir şey söylemeden hızla uzaklaştı. Chris'e gülümsedim ve kol kola girip bahçeye yöneldik. Jory ve Melodie, Cindy'i yanlarına alıp, büyükleriyle birlikte gelmiş bazı gençlerle onu tanıştırmaya başladılar. Bart'ın da Jory ve Melodie'nin aracılığıyla tanıştığı çok kimse vardı orada.

Dileğim yalnızca en iyinin olmasıydı.

SAMSON VE DALILA

Bulutsuz ve yıldızlı gökyüzünde ay ağır ağır ilerlerken her bir yanda ışıllı ışıllı yanan altın fanuslar geceyi aydınlatıyordu. Çim alanda uç uca eklenmiş büfe masaları dev bir U oluşturmuştu ve üzerleri büyük gümüş tabaklar içinde bin bir çeşit

— 92 —

yiyeceklerle doluydu. Bir fiskiyeden havaya fışkıran şampanya sonra kat kat havuzcuklara akarak minik musluklara gidiyordu. Orta masada Foxworth Malikânesinin buzdan bir maketi vardı.

Paranın satın alabileceğı her şeyin bulunduğu bu masaların yan taraflarına düzinelerle ufak, yuvarlak ve kare masalar serpiştirilmişti. Üzerlerindeki rengârenk örtülerin uçmaması için çevrelerine değişik çiçeklerle süslü çelenkler geçirilmişti.

Chris'le ben karşılama sırasında hemen her konukla tanıştırdığımız halde, bizimle konuşmamaya çalıştıklarını gözledim. Chris'le bakiştık. «Neler oluyor?» diye fısıldadı.

«Yaşlı konuklar Bart'la da konuşmuyor,» diye yanıtladım. «Şuraya bak, Chris, yalnızca yiyip içip kendilerini eğlendirmek için gelmişler. Bize ya da Bart'a aldındıkları yok. Onlara yemek ve içki sunduğı için buradalar.»

«Bence pek öyle değil,» dedi Chris. «Herkes Jory ve Melodie'yle konuşmaya çalışıyor. Bazıları Joel'le bile konuşuyor. Bu gece tam bir centilmen, değil mi?»

Chris her zaman herkeste hayran olacak bir şey bulmakla beni şaşırtmaktan vazgeçmeyecekti.

Joel bir gruptan diğetine giderken bir cenaze töreni yöneticisini andırıyordu. Elinde kadeh yoktu. Aklın alamayacağı kadar bol çeşitle dolu büfelerin yanından bile geçmemişti. Kaz ciğeri ezmeli kanepelerden bir tane ağzıma atarken, Cindy'i görmek için çevreme bakındım. Sade mavi tuvaleti bile seksiliğini kapamaya yetmemişti. Bir omuzunun askısını aşağı düşürmüş, göğsünün üst yarısını açıkta bırakmıştı.

«Aynı senin eski halin,» dedi Chris, Cindy'e doğru bakarak. «Yalnızca sen, sanki ayakların yere değmiyormuşcasına, daha havalardaydın ve mucizelere inanmaktan bir an olsun vazgeçmiyordun.» Sustu ve ona duyduğum aşkı hep canlı

— 93 —

tutan o farklı bakışlarını üzerime çevirdi. «Evet, sevgilim,» diye fısıldadı. «Mucizeler olabilir, burada bile.»

Her eş, eşinin dışında bir karşı cinsle işi pişirmeye çalışır gibiydi. Yalnızca Chris ve ben birbirimizden ayrı değildik. Jory ortalıkta görünmüyordu ve Melodie de Bart'ın yanındaydı. Bart kadının gözlerinin alev alev yanmasına neden olan bir şey dedi. Melodie uzaklaşmaya çalıştı, ama Bart onu kolundan yakalayıp geriye çekti. Mel kolunu kurtardıysa da Bart onu yeniden yakaladı ve sardı. Dans etmeye başladılar. Melodie inatla aralarında belli bir mesafe tutmaya çalışıyordu.

Onlara doğru yürüyecekken Chris kolumdan tutarak bana engel oldu. «Bırak Melodie halletsin. Senin karışman Bart'ı öfkeliendirmekten başka bir işe yaramaz.»

İçimi çekip Bart'la yengesi arasındaki mücadeleyi izledim ve sonunda hayretle Bart'ın kazandığını gördüm. Melodie gevşemiş, danstan hoşlanmış görünüyordu. Dans bitince, Bart onu kolundan tutup sanki kendi karısıymış gibi gruptan gruba gezdirmeye başladı.

Yanımıza gelen çok güzel bir kadının sözleri üzerine gözlerimi onlardan almak zorunda kaldım. «Siz Corrine Fox-worth'un kızı değil misiniz? Noel gecesi gelip sonra...»

Hemen kadının sözünü kestim. «Beni mazur görün, yapmam gereken bir, iki işim var.» Christopher'ı kolundan tutup alelacele oradan uzaklaştım. Kadın arkamızdan bağıırıyordu. «Ama Bayan Sheffield...»

Davetliler ellerinde yiyecek dolu tabaklarla yerlerini alırken eğlence başladı. Bart'la Melodie yanımıza geldiler, Jory ve Cindy'se oyun giysilerini giymeden önce antreman giysileriyle ısınmak için gitmişlerdi.

Çok geçmeden profesyonel komedyenler herkes gibi beni de güldürmeye başlamıştı.

Harika bir parti oluyordu. Arada bir Bart'la Melodie'ye gözlerim kayıyordu. Mükemmel bir yaz gecesi idi. Dağlar çev-

— 94 —

remizi dostça, romantik bir şekilde sarmıştı. İlk kez onları özgürlüğümüzü kısıtlayan geçit vermez engeller olarak görmüyordum. Melodie'nin güldüğünü ve en önemlisi, Bart'ın gerçekten eğlendiğini görmek beni mutlu ediyordu. Bart bana yakın bir sandalyeye geçti. «Ne dersin, anne, partim başarılı mı?»

«Ah, hem de nasıl, Bart. Böylesine daha önce hiç katılmamıştım. Harika bir parti? Ay, yıldızlar ve senin renkli ışıklarınla soluk kesen bir gece. Bale ne zaman başlıyor?»

Gülümsedi ve sevgiyle kolunu omzuma koydu. «Senin gözünde hiçbir şey baleyle boy ölçüşemez, değil mi? Merak etme, seni düş kırıklığına uğrattır .yacağım. Bekle de gör bakalım, benim yapımım Samson ve Dalila'yla New York ya da Londra boy ölçüşebilir mi?»

Jory bu rolü daha önce yalnızca üç kez oynamıştı, ama her gösterisi öylesine övgü getirmişti ki, Bart'ın bu role karşı hayranlığına şaşmamak gerekirdi. Siyah smokinli müzisyenler yerlerini alıp nota sayfalarını çevirmeye, enstrümanlarını akort etmeye başladılar.

Birkaç metre ötemizdeki Joel, asık suratındaki nefret dolu ifadeyle, sanki tüm bu savurganlığı gören babasının ruhunun öfkesini yansıtıyordu.

«Bart, bugün yirmi beşine girdin, nice yıllara! Seni bir hemşirenin ilk kez kollarıma koyduğu günü anımsıyorum. Seni doğururken müthiş anlar geçirdim. Doktorlar ya kendimin ya senin canını seçmemi söylediler. Seninkini seçtim. Ama başardım sonunda ve ikinci bir oğulla ödüllendirildim... tıpatıp babasına benziyordu. Ağlıyor, ufacak yumruklarınla havayı dövüyordun. Tekme atan ayağın örtüden sıyrılıp tenime değer değmez ağlamayı kestin. O ana dek kapalı olan gözlerin açıldı.»

«Bahse girerim, Jory'nin daha güzel bir bebek olduğunu aklından geçirmişsindir,» dedi alaylı bir sesle, ama gözleri yumuşaktı, bebekliğini dinlemek hoşuna gitmiş gibiydi.

— 95 —

Melodie çok garip bir ifadeyle beni süzüyordu. Keşke bu kadar yakınımda olmasaydı, diye aklımdan geçirdim. «Kendine özgü bir güzelliğin vardı, Bart, kendine özgü bir kişiliğin. Başından beri. Hep yanında olayım isterdin. Yatağına koyduğumda ağılardın, kucağıma alınca susardın.»

«Tam bir baş belasıydım desene.»

«Hiç öyle düşünmedim, Bart. Seni doğduğundan beri sevdim. Gülünce daha çok sevdim. Öyle tutuk bir gülümsemen vardı ki, sanki yüzünü acıtıyordu.»

Bir an onun benliğine erişmişim gibi oldu ve ellerimiz buluştu. Ama tam o sıra Samson ve Dalila'nın uvertürü başladı ve küçük oğlumla aramda oluşan bu tatlı yakınlık, konuklar programa bakıp Jory Janus Marquet'in kız kardeşi Cynthia Sheffield'le birlikte oynayacağını görünce, yükselen şaşkınlık mırıltıları arasında kayboldu. Melodie'ye doğru meraklı başlar dönmeye başladı.

Her zamanki gibi, bale başladığında gerçek dünyayla ilişkimi kestim ve bir bulutun üzerinde başka bir dünyaya gittim.

Perde yükselince, sahnede rengârenk ipekli bir çadırın içi göründü. Arka planda çölde yıldızlı bir gece, gerçek görünüşlü doldurulmuş develer, hafifçe sallanan palmiye ağaçları vardı. Cindy ince, ama gelişmiş vücudunu belirgin bir şekilde gösteren saydam bir tuvalet giymişti. Başında da taşlı bir bantla tutturulmuş siyah bir peruk vardı. Baştan çıkarıcı, oynak bir dans başlamış, sahnede beliren Samson'u büyülemeye çalışıyordu. Jory'nin sahneye girmesiyle konuklar ayağa kalkıp coşkuyla alkışladılar.

Alkışlar kesilene dek bekledi, sonra dansına başladı Jory. Belini saran aslan derisi kuşağı, kaslı geniş gövdesini çapraz-layan bir kayış tutuyordu. Bronz teni yağlanmış gibi parıltıyor-du. Siyah saçı, uzun ve dümdüzdü. Hareket ettikçe kasları

— 96 —

vnUyordu. Dalila'nın hareketlerini daha ateşli, sert taklit ederim sanki onun kadınsı zayıflığıyla alay ediyor, kendi gücünün ve çevikliğinin tadına varıyordu. Samson'un sergilediği güç İÇimi ürpertti. Jory bu role öylesine uyum sağlıyor, öylesine güzel dans ediyordu ki... Üşümekten değildi kuşkusuz, yalnızca oğlumu orada, üstün insan olarak Tanrı tarafından ödül-lendirilmişcesine dans edişini görmenin verdiği gururdu ürpertime neden.

Ve kaçınılmaz sonuç, Dalila'nın baştan çıkarıcı dansı sonunda onun direncini yıktı. Saçının örgülerini açıp soyunmaya başlayan Dalila'nın güzelliğine dayanamadı... üzerindeki tülleri teker teker yere bırakan Dalila'nın üstüne kapandı Samson ve onu postların üstüne sırtüstü yatırdı... ve sahne kararırken perde indi. Perde inerken seyircilerden bir alkış tufanı yükseldi. Melo-die'nin solgun yüzündeki ifade dikkatimi çekti... kıskançlık mıydı bu? Şu an Dalila rolünde kendisinin olmasını mı istiyordu?

«En iyi Dalila'nın sen olduğun su götürmez bir gerçek,» diye fısıldadı Bart onun kulağına. Dudakları nerdeyse kadının saçlarına değecekti. «Cindy senle kıyaslanmaz bile...»

«Cindy'e haksızlık ediyorsun, Bart,» diye yanıtladı Melodie. «Onun yeterince prova yapamadığı düşünülürse, yine de çok başarılıydı. Jory de onun bu kadar başarılı olmasına hayret ettiğini söylemişti.» Melodie bana doğru eğildi. «Cathy, Cindy önceden çok çalışmış olmalı, yoksa bu kadar iyi dans edemezdi

İlk perdenin böylesine başarılı olması beni rahatlatmıştı. Kolunu omzuma atan Chris'e yaslandım. «Öylesine gurur duyuyorum ki, Chris. Bart'in davranışları çok iyi. Jory gördüğüm en yetenekli dansör. Ve Cindy'nin başarısı beni şaşkına çevirdi.»

— 97 —

Çatıdaki Dikenler - F: 7

«Jory doğuştan dansör,» dedi Chris. «Manastırda büyüse yine dans ederdi. Ama kaslarını gerip esnetmekten nefret eden küçük aksi bir kızı anımsıyorum da...»

Sözlerden çok daha fazlasını anlatan ve uzun süre evli çiftlere özgü olan gülümsemeyle ikimizin de yüzü aydınlandı.

Perde yeniden yükseldi.

Samson sedirde uyurken, Dalila onun kolları arasından usulca sıyrılıp üzerine nefis bir ipek giysi geçirdi ve çadırın kapısına doğru süzüldü. Dışarda gizlenmiş bekleyen altı savaşıya içeri gelmelerini işaret etti. Hepsinin de ellerinde kılıç ve kalkanlar vardı. Ürkek savaşçılara cesaret verircesine, Dalila önceden kestiği Samson'un uzun saçlarını zafer edasıyla havaya kaldırdı.

Samson birden uyanarak yataktan fırladı ve havaya doğru sıçrayıp silâhını yerden almak için atıldı. Uzun saçlarından geriye kısacık, şekilsiz bir tutam saç kalmıştı. Kılıcını zorlukla kaldıracıydı. Tüm gücünün gitmiş olduğunu görüp sessiz bir çığlık attı. Çaresizlik içinde dönüp durdu, aşka ve Dalila'ya inandığı için çılgınca alınına vurup dövdü, sonra yere çöktü. Gözleri, isterik kahkahalarla kendisine işkence eden Dalila'ya çevrildi. Kadına doğru atıldı, ama altı savaşçı üzerine çullanıp onu yere indirdi. Kurtulmak için umutsuzca çırpınır-ken zincir ve iplerle onu bağladılar.

Ve bu sırada sahne dışında Meteropolitan'dan ünlü bir tenor, Samson'un Dalila'ya olan aşkını dile getiren ve neden kendisine ihanet ettiğini soran acıklı şarkısını söylüyordu. Oğlumun dövülüp kırbaçlanışını, sonra ayağa kaldırılıp çevresinde askerlerin işkence dansı yapışını yaşlı gözlerle izledim.

Tüm bu dehşetin gerçek olmadığını bildiğim halde, beyazlaşmış kızgın demir çubuk Samson'un gözlerine doğru yaklaşıırken, Chris'e sokuldum. Sahne karardı, yalnızca akkor

— 98 —

demi" çubuğun ışıltısı kaldı... ve son ses Samson'un canhıraş feryadı oldu.

İkinci perde bitti ve yine çılgınca bir alkış ve «Bravo! Bravo!» sesleri yükseldi.

Perde arasında konuklar yerlerinden kalkıp kümeler halinde konuşurken, bir yandan da boşalan tabaklarını doldurdular, içkilerini tazelediler. Bense nedenini bilemediğim bir korkuyla kasılmış, Chris'in yanında sessizce oturuyordum.

Bart'ın yanında oturan Melodie'nin de benimki kadar sinirlerinin gerilmiş olduğunu farkettim.

Üçüncü perde zili.

Bart sandalyesini Melodie'nin yanına daha da yanaştırdı. «Bu baleden nefret ediyorum,» diye mırıldandı Melodie. «Vahşeti her zaman beni ürkütmüştür. Kan revan içindeki sahneleri beni hasta ediyor. Tatlı aşk öykülerini severim ben.»

«Tedirgin olacak bir şey yok, her şey yolunda,» diyerek Bart onu yatıştırmaya çalıştı. Bu arada kolunu kadının omzuna atınca, Melodie anında ayakları üzerine sıçradı ve bir daha da oturmadi.

Kırmızı perde yükseldi. Bu kez sahnede bir tapınak kompozisyonu vardı. Kartondan yapılma kalın dev sütunlar etkileyici bir biçimde yükseliyor, tapınağın Tanrısı, birkaç basamakla çıkılan mihraptaki iki ana sütunun üzerinde bağdaş kurmuş, zalim gözleriyle aşağıya bakıyordu.

Müzikli replikle son perde başladı.

Tapınağın rahipleri huzurunda Samson'a işkence edilmesini seyredecek kalabalığı temsil eden dansörler tek tek sahneye çıkıp solo danslarını yaparak oturdular. Sonra cücelerin uçlarından çektiği zincirlere bağlı Samson sahnede görüldü. Yitik, yorgun, her tarafı kan revan içindeydi. Cüceler onu çel-meleyerek, haince şaşırtarak yere düşürüyor, ortada döndü-

— 99 —

rüp duruyorlardı. Kaygıyla öne doğru eğildim. Chris'in eli beni sakinleştirmeye çalışarak omzumu sıktı.

Jory kendini gerçekten kör gibi gösteren o lenslerle görebiliyor muydu? Niye sanki Bart gözlerin bağlanmasıyla yetinmemişti? Ama Jory de Bart'a hak vermişti. Lensler çok daha etkileyiciydi.

Ortalığı sessizlik içinde büyük bir merak kaplamıştı.

Bart'ın gözleri Melodie'ye çevrildi. Joel de yüzümüzün ifadesini seyretmek istercesine, adım adım bizden yana yaklaşıyordu.

Samson güçlü ayak bileklerine kelepçelenmiş zincirler ve arkasından sürüklediği sahte demir topla zorlukla yürüyebiliyordu. Etrafında bir düzine cüce koşuyor, zıplıyor, küçük kılıçlarıyla Samson'un bacaklarında yaralar açıyorlardı. (Gerçekte cüceler üzerlerine acayip kılıklar giydirilip makyaj yapılmış çocuklardı.) Jory sahte zincirleri sanki çok ağırmış gibi kaldırıyor, kendini yorgunluktan ayakta zorlukla duruyormuş gibi gösteriyordu.

Arenanın ortasında sendeleye sendeleye daireler çizerken bir yandan dokunaklı, elemli bir müzik çalıyordu. Sahnenin sağında, mavi bir spotun aydınlattığı opera yıldızı, Samson ve Dalila'nın en ünlü ariasını söylemeye başladı.

«Yüreğim senin tatlı sesinde...»

Kırbaç, kılıç yaralarıyla ıstırap içinde kıvranan kör Jory, aşka olan inancını yitiririni, Tanrıya yeniden dönüşünü simgeleyen acılı, büyüleyici bir dansa başladı. Bundan daha iç para-layıcı bir dans görmemişim.

Kör Samson'un acı içinde kıvranarak Dalila'yı arayışı, öte yandan kızın ileri, geri kaçarak bu eziyeti sürdürmesi içimi burktu. Sanki bu bir gösteri değil gerçektir, öylesine gerçek görünüyordu ki, herkes yemeyi içmeyi kesmiş, soluksuz izliyordu.

— 100 —

Dalila'nın üzerinde daha da cömert yeşil bir giysi vardı. Üzerindeki takılar gerçek elmas ve yakut gibi parlıyordu. Opera dürbünümle baktığımda onların Foxworth'a ait olduğunu şaşkınlıkla gördüm. Dalila'nın görüntüsü soluk kesecek kadar seksi ve açıktı. Oysa birkaç saat öncesi, Bart bundan çok daha örtülü ve edepli bir giysi yüzünden Cindy'i tokatlamıştı-

Tapınağın çevresinde oradan oraya kaçan Dalila bir mermer sütunun arkasına gizlendi. Samson'un kolları ileri uzanmış kızın yardımını dilenirken bile, tenor ihanet acısını dile getiriyordu. Bart'a bir göz attım. Pür dikkat kesilmişti. İki kardeş arasında olmasını arzuladığı bu ıstırap oyununa kendisini öylesine vermişti ki, onun için dünyada bundan daha ilginç bir şey olamaz gibiydi.

Yine tedirginleştim. Sanki havada tehlike rüzgârları esmeye başlamıştı.

Sopranonun sesi giderek yükselip tizleşiyordu. Samson sendeleye sendeleye körlemesine hedefini arıyordu... ikiz sütunları yerlerinden oynatıp tapınağı çökertmekti amacı.

Yukarıda dev Tanrı hain hain gülümsüyordu.

Samson sonunda basamakları bulup ağır ağır yukarı çıkarken, Dalila sevgilisine yapılan işkenceye daha fazla dayanamayıp pişmanlık ve acı içinde, kıvranmaya başladı. Birkaç muhafız kızı yakalamak için ileri atıldı, kuşkusuz ona da Sam-son'a yaptıklarını yapacaklardı. Yine de Dalila, Samson'un etrafına körlemesine, çılgınca savurduğu zincirlerden sakınarak sürüne sürüne ona yaklaştı ve sonunda ayak bileğini yakaladı, yalvaran gözlerle ona baktı. Samson bir an zinciri kızın üzerine indirecekmiş gibi görüldü, ama duraksadı, sonra yere doğru eğilip kelepçeli elleriyle kızın başını buldu ve sevecenlikle siyah saçlarını okşadı. Dalila gözyaşları içinde, ona bizim duyamadığımız bir şeyler diyordu.

— 101 —

Aşkına ve Tanrısına olan inancını yeniden kazanmanın verdiği güçle Samson kollarını kaldırdı, iki yana gerdi, pazula-rı şişti, yüzü kıpkırmızı oldu ve birden zincirler koptu.

İzleyiciler Jory'nin sergilediği aşkın gücü karşısında soluksuz kalmışlardı.

Samson bileklerinden kelepçeli ikiye ayrılmış zincirleri çılgınca etrafına savurup körlemesine birine vurmaya çalışıyordu. Dalila iki muhafızla bir cüceyi yere seren zincirlerden kurtulmak için çevik hareketlerle sığıyordu. Geriye sığırayışlarını öylesine heyecanlı bir dansa dönüştürmüştü ki, herkes taş kesilmiş, soluksuz izliyordu. Dalila kör sevgilisini adım adım onun istediği yere, tapınağın Tanrısını taşıyan iki dev sütunun arasına akıllıca çekiyordu. Yana çekilip Samson'un darbelerini savuştururken, ona olan aşkını alaycı bir biçimde dile getirerek onu tahrik ediyordu. Tüm bunlar, Samson'u ölü görmek isteyen kana susamış papaz ve kalabalığı aldatmak içindi.

Şimdi izleyiciler yerlerinde öne doğru eğilmiş, dünyanın en ünlü dansörlerinden birinin güzelliği ve zerafetini görmek için tüm dikkatlerini vermişlerdi.

Jory olağanüstü sıçrayışlar ve dönüşler yaptıktan sonra bir elini ikiz mermer sütunlardan birine koydu, sonra daha dramatik bir tavırla diğer elini öteki sütuna dayadı.

Yerde sürünen Dalila onunla alay edip kızdırmadan önce ayaklarını öptü. Tapınakta bulunanlar gördüklerine kanmış-ken, Samson gerçekte Dalila'nın kendisini sevdiğini ve daha önceki ihanetinin hırs ya da kıskançça bir kin yüzünden olmadığını biliyordu. Tapınağı yerle bir etmek için sütunları olağanüstü bir güçle itmeye başladı. Tenorun sesi, Samson'un yukardaki putu aşağı devirmesine yardım etmesi için Tanrıya yakarıyordu.

Sonra sopranonun, Samson'un olanaksız başaramayacağını anlatan tahrik edici sesi yükseldi.

— 102 —

Samson olağanüstü bir güçle sütunlara yükleniyor, vüzünden boşanan ter kan içindeki vücuduna damlıyordu. Kör beyaz gözleri âdeta ışık saçıyordu.

Dalila bir çığlık attı.

Replik.

Tanrısallık ve ürkütücü bir güçle Jory «mermer» sütunlara yeniden yüklendi. Karton sütunlar bel vermeye başlarken yüreğim ağzıma gelmişti. Tanrının kendisine gücünü geri verdiği Samson tapınağı çökertip içindeki herkesi öldürecek!

Sahne görevlileri, sahne gerisinde gıcırdayan, çatırdayan ürkütücü sesler çıkarmaya başladılar. Tanrı gazaba gelmişçe-sine gök gürültüsünü andıran sesler ortalığa yayıldı. Işıklar kırmızıya dönüp çığlık atan insan sesleri yükselmeye başladı. Cindy daha sonra omzunu yalayan sert bir şeyi hissettiğini söyleyecekti.

Perde inmeden az önce, Jory'nin sırtına ve başına çarpan kocaman sahte bir kayayla düştüğünü gördüm.

Yere yüzükoyun uzanmış, kesik yerlerinden kan fışkırıyor-du! Dehşet içinde kırılan ve yuvarlanan sütunların gerçekten zarar verdiğini farkederek ayağa fırlayıp bir çığlık attım. Chris sahneye doğru koşmaya başlamıştı. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Çimene çöktüm. Gözlerim hâlâ beline devrilen sütunun altında yatan Jory'deydi. İkinci bir sütun bacaklarına devrildi.

Perde indi.

Alkış gök gürültüsü gibi çatırdadı. Kalkıp Jory'e gitmeye çabaladım, ama bacaklarım beni taşıyamıyordu. Biri dirseğimden kavrayıp beni kaldırdı. Bakınca onun Bart olduğunu gördüm. Çok geçmeden sahnede idim ve gözlerim yerde yatan oğlumun kırık bedenindeydi.

Gözlerime inanmıyordum. Hayır, Jory'im, dans eden

— 103 —

Jory'im değil. Uç yaşındayken. «Dans ediyor muyum, anne?» diye soran o küçük çocuk değil.

«Evet, Jory, dans ediyorsun.»

«İyi ediyor muyum, anne?»

«Hayır, Jory... harikulade dans ediyorsun.»

Jory değil, o sınırsız yetenekli, güzel, sevecen oğlum değil... Julian'ımın oğlu değil.

«Jory, Jory!» diye haykırarak yanına çöktüm. Gözyaşları arasında, Cindy'nin de yanı başımda ağladığını görüyordum. Jory'nin bu zamana dek kalkması gerekirdi. Ama boylu boyunca yatıyordu... Ve kan... ellediğim «sahte» kan yapışkan ve ılıktı. Gerçek kan gibi kokuyordu. «Jory... gerçekten yaralanmadın, değil mi?»

Hiçbir şey. Ne bir ses, ne bir hareket.

Yaşlı, bulanık gören gözlerim, geceden daha koyu elbisesi ve kireç gibi yüzüyle Melodie'nin bize doğru koştuğunu hayal meyal farkettiler. «Yaralandı. Gerçekten yaralandı,» dedi birisi. Yoksa ben mi?

«Hayır! Hareket ettirmeyin. Bir ambulans çağırın.»

«Birisi çağırırdı bile... sanırım babası.»

«Jory, Jory... sen yaralanamazsın!» diye bağıırıyordu Melodie koşarken. Bart onu tutmaya çalıştı. Melodie kanı görünce ağlamaya başladı.

Neler hissettiğini biliyordum. Perde iner inmez sahnede «ölen» her oyuncu hemen ayağa kalkardı... ama Jory böyle yapmıyordu.

Her yerden hıçkırıklar yükseliyor, kan kokusu geliyordu. Bart'a bakıyordum. Özellikle bu operadan bale yapımı onun fikriydi. Niye Jory için bu rol? Niçin, Bart, niçin? Bu kazayı haftalar öncesi mi planlamıştı yoksa? Bart bunu nasıl sahneye koymuştu? Bir avuç dolusu kum

— 104 —

aldım. Islaktı. Bart'a baktım. Gözleri ter, kan, kuma bulanmış jory'deydi. Bu ara ambulansla gelen iki görevli onu dikkatle sedyeye koydular ve beyaz ambulansın arkasına taşıdılar.

İleri doğru atılıp ambulansın içine bakabilmek için kalabalık arasından kendime yol açmaya çabaladım.

«Yaşayacak mı?» diye sordum Jory'nin nabzını ölçen genç doktora. Chris görünürde yoktu.

Doktor gülümsedi. «Evet, yaşayacak. Genç ve güçlü, ama kanımca yeniden dans edebilmesi için çok uzun zaman gerekecek.»

Ve Jory dans etmeden yaşayamayacağını sayısız kez söylemişti.

PARTİ BİTİNCE

Benim ardımdan Chris de ambulansa girdi. Sedyede hareketsiz yatan Jory'nin yanına oturup üzerine eğildik. Kendinde değildi. Yüzünün bir yanı çok kötü yaralanmış, küçük kesiklerden sürekli kan akıyordu. Yaralarına bakmaya yüreğim dayanamıyordu, hele sırtında gördüğüm o korkunç izleri aklıma bile getirmek istemiyordum.

Başımı yana çevirdiğimde, dağdaki ateşböceklerini andıran Foxworth Malikânesinin parıldayan ışıklarını gördüm. Daha sonradan Cindy'den öğrendiğime göre, konuklar ilk başta şaşkınlık içinde ne yapacaklarını bilememişler, ama Bart hemen ortaya çıkıp Jory'nin çok hafif yaralandığını ve birkaç güne kalmadan tümüyle iyileşeceğini söylemişti.

Ön tarafta şoför ve bir görevliyle birlikte oturan Melodie, ikide bir arkaya dönüyor, Jory'nin ayılıp ayılmadığını soruyordu. «Chris, yaşayacak mı?» diye sordu titrek, korku dolu bir sesle.

— 105 —

«Elbette yaşayacak,» dedi Chris. Smokini kan içinde. Jory'nin üzerinde çalışıyordu. «Kanamayı durdurdum.» Yanındaki görevliden daha fazla sargı istedi.

Siren sinirlerimi laçka etmişti. Nasıl olmuştum da Foxworth Malikânesinin bize acıdan başka şeyler verebileceğine inanma gafletinde bulunmuştum? Gözlerimi kapatıp dua etmeye başladım. Jory ölmesin, yalvarırım, Tanrım. Lütfen onu alma. Daha çok genç, yeterince yaşamadı. Doğmamış çocuğunun ona ihtiyacı var. Ancak birkaç mil bu şekilde mırıldandıktan sonra aynı sözleri Julian içinde söylediğini anımsadım... ve Julian ölmüştü.

Melodie'nin sinirleri iyice boşanmış, ağlaması çığrından çıkmıştı. Genç doktor onu sakinleştirmek için iğne yapmak istedi, ama ben hemen engel oldum. «Hayır. Hamile. Çocuğuna zarar verebilir.» Öne eğilip Melodie'ye öfkeyle söylendim. «Kes bağırma! Bunun ne Jory'e, ne de çocuğuna yararı var.» Sesini daha da yükselterek haykırmaya başladı ve arkaya dönüp küçük ama güçlü yumruklarıyla bana vurmaya çalıştı.

«Keşke gelmez olaydık buraya... bunun hata olduğunu ona söylemişim, bu eve gelmek yaşamımızın en büyük hatası ve şimdi ödüyor, ödüyor...» Sesi kısılana dek bağırdı çağırdı. Sonunda Jory gözlerini açıp bize gülümsedi.

«Merhaba,» dedi zayıf bir sesle. «Anlaşılan Samson yine de ölmedi.»

Rahatlamıştım. Gözümünden yaşlar boşandı, «iyileşeceksin, oğlum. Buna inan.»

Jory gözlerini kapatırken gülümsedi. «Temsil iyi miydi?»

«Cathy, ne düşündüğünü söyle ona,» dedi Chris çok sakın bir sesle.

«Olağanüstüydün, canım,» dedim ve eğilerek makyajı akmış soluk yüzünü öptüm.

— 106 —

«Mel'e endişelenmemesini söyle,» diye fısıldadı, sanki onun ağlamasını duymuşçasına. Sonra Chris'in onun koluna yaptığı iğneyle uykuya daldı.

Ameliyat odasının karşısındaki bekleme salonunu arşınlayıp duruyorduk. Melodie ayakları tutmayan bir korkuluktan farksızdı. «Tıpkı babası gibi... tıpkı babası gibi,» diye tekrarlayıp durarak âdeta bunu beynine kazıyordu... ve benimkinin de. Ben de Jory'nin ölebileceği korkusuyla dehşet içindeydim. Yine de Melodie'yi kollarımın arasına alıp göğsüme bastırdım ve kendim bile bir şeyden emin değilken ona güven verici sözleri söylemeye çabaladım. Yine Foxworth'ların acımasız kıskacına yakalanmıştık. Sabah nasıl o kadar mutlu olabilmişim? Sezgilerime ne olmuştum? Bart sonunda mirasına kavuşmuştu ve bunu yaparken de Jory'den en değerli yanını, sağlığını ve güçlü, çevik bedenini kendisinden koparıp almıştı.

Saatler sonra yeşil önlükler içinde beş operatör oğlumu ameliyat odasından çıkardılar. Jory'nin üstü çenesine dek örtülüydü. O bronz tenin yerinde yeller esiyordu. Ölü gibi sapsarı yüzünden geriye düşmüş koyu dalgalı saçları ıslak gibiydi. Kapalı gözlerinin altında yara izleri vardı.

«İyileşecek, değil mi?» diye sordu Melodie. Bir yandan asansöre doğru hızla giden tekerlekli sedyenin arkasından koşturuyordu.

Çaresizlik sesini tiz ve titrek yapmıştı.

Kimseden ses çıkmadı.

Çarşafı kullanarak Jory'i sedyeden dikkatlice yatağına koydular, sonra Chris dışında hepimizi dışarı çıkardılar.

Holde Melodie'yle birlikte beklemeye başladık.

— 107 —

Jory'nin durumu beni biraz rahatlatacak kadar normale dönünce, gün ışımaya başlarken Melodie'yle birlikte malikâneye geri döndük. Chris nöbetçi hastabakıcıların kullandığı ufak bir odada yatmak üzere hastanede kaldı.

Ben de kalmak istemişim, ama Melodie'nin durumu dayanılacak gibi değildi. Jory'nin uyumasından, koridorların ilaç kokusundan, Jory'nin odasına ellerine şişe ve aletlerle girip çıkan hemşirelerden ve kendisine kesin bir yanıt veremeyen doktorlardan ve her şeyden nefret eder olmuştum.

Malikâneye bir taksiyle geri geldiğimizde, binanın ön tarafında bir ışık yanıktı. Şafak sökmeye başlamış, gökyüzü pem-beleşmişti. Kuşlar uyanmış, cıvıldaşıyordu. Merdivenleri çıkarken ve içeri girerken Melodie'ye destek oldum. Katı gerçek onu öylesine sarsmıştı ki, sarhoş gibi yalpalıyor, ayakta zor duruyordu.

İkili merdivenin bir tarafından kolumu onun beline dolamış çıkarken, aklım onun taşıdığı bebekte ve bu gecenin onu ne denli etkilediğindeydi. Jory'le paylaştığı yatak odasında kendi başına soyunamayınca ona yardım ettim ve başından bir gecelik geçirip yatağa yatırdıktan sonra ışığı söndürdüm. «İstersen kalırım,» dedim umutsuz ve görmeyen gözlerine. Kalmamı istedi. Jory'den ve kendisine hiç cesaret vermeyen doktorlardan konuşmak istiyordu. «Niye böyle yapıyorlar?» diye sızlandı.

Doktorların gerçeklerden emin olana dek susmayı yeğlediklerini ona nasıl söyleyebilirdim? Doktorlar adına konuşarak, «Jory'nin durumunun iyi olması gerekir, yoksa bizim orada kalmamızı isterlerdi,» dedim.

Sonunda huzursuz bir uykuya daldı. İkide bir dönüyor, sıçırıyor, Jory'nin adını sayıklıyor, uyanıp yeniden ağlamaya başlıyordu. Çektiği ıstırapı ve korkuyu görmek çok acıydı. Aynı duyguları ben de yaşıyordum.

Bir saat kadar sonra, sanki tek kaçış yolunun bu olduğu-

— 108 —

u anıamışcasına derin bir uykuya dalınca rahatladım. Kendi yatağıma henüz girmiştim ki, odama dalıp yatağın bir kenarına iÜŞen Cindy gözlerimi açmama neden oldu. Gözü yaşlı yüzünü görünce, kollarımı ona açtım. «İyileşecek, değil mi anne?»

«Hayatım, baban onunla birlikte, Jory'nin hemen ameliyat edilmesi gerekti. Şimdi özel bir odada uyuyor. Uyandığında, Chris yanı başında olacak. Ben de çabucak bir kahvaltı yapıp oraya gideceğim. Senin burada Melodie'yle birlikte kalmanı istiyorum.»

Melodie'nin bu haliyle hastaneye geri dönmemesinin daha iyi olacağına karar vermiştim.

Cindy hemen itiraz edip Jory'i görmek istediğini söyledi. Kararımdan caymayarak başımı iki yana salladım. «Melodie onun karısı, Cindy. Çok sarsıldı, bu yüzden Jory'nin gerçek durumunu öğrenmeden onu hastaneye götürmemeliyiz. Hastanede olmaktan bu denli rahatsız olan birini hiç görmemişim. Sanki hastanede değil de mezarlıktaydı. Sen şimdi ona çok gerek duyduğu huzuru vermeye çalış... bir şey öğrenirsem, telefon ederim.»

Hastaneye doğru süratle arabayı sürdüm.

Chris de doktor olduğu için birkaç nedenle hastanelere gidip gelmişim. Jory'i bölgenin en iyi hastanesine kaldırmıştık. Koridorlar sedyelerin rahatlıkla manevra yapabilecekleri kadar geniş, pencereler çiçekli ve boydan boyaydı. Her türlü tıbbi alete sahipti. Ama diğerleri gibi, Jory'nin kaldığı oda da çok ufaktı. Tek penceresinden yalnızca hastanenin girişi ve daha ilerde binanın diğer uzantısı görülüyordu.

Chris hâlâ uyuyordu. Bir hemşire geceleyin beş kez Jory'i kontrol ettiğini söyledi. «Gerçekten fedakâr bir baba, Bayan Sheffield.»

Tüm bedeni alçıya alınmış Jory'e baktım. Yalnızca mua-

— 109 —

yene ve müdahale için ufak bir pencere bırakılmıştı. Hiç kıpırdamayan, seğirmeyen bacaklarından gözümü alamıyordum... alçıya alınmamışlardı.

Ansızın belime kol dolandı ve ılık dudaklar boynumu öptü.

«Ben haber verene dek gelme dememiş miydin sana?» Rahatladım. Chris buradaydı. «Chris, nasıl buradan uzakta kalabilirim? Ne olduğunu öğrenmeliyim, yoksa uyuyamam. Bana gerçeği söyle. Bağırıp fenalaşacak Melodie de burada yokken.»

İçini çekip başını öne eğdi. Ancak o zaman ne kadar yorgun göründüğünü ve hâlâ üzerinde buruşmuş, kirlenmiş smokin olduğunu görebildim. «İyi haber değil, Cathy. Doktor ve operatörlerle konuşmadan önce ayrıntıya girmek istemiyorum.»

«Bırak bu bayatlamış numaraları, Chris. Bilmek istiyorum! Sözleri Tanrı buyruğuymuş gibi sorgusuz sualsiz doktorun dediğini kabullenen hastalarınızdan biri değilim. Jory'nin belkemiği mi kırıldı? Omuriliği mi yaralandı? Yine yürüyecek mi? Niye bacaklarını oynatmıyor?»

Beni koridora çıkardı. Jory'nin gözleri kapalıydı, ama uyanık olabilirdi. Yavaşça kapıyı kapadıktan sonra beni yalnızca doktorların girdiği bir odaya soktu. Beni bir yere oturtup karşımda dikilince, çok ciddi şeyler söyleyeceğini anladım. «Jory'nin omurgası kırık, Cathy. Doğru tahmin ettin. Alt nahiye kırığı. Daha yukarda olmadığı için şükretmeliyiz. Kollarını kullanabilecek, zamanla mesane ve bağırsak kontrolünü kazanacak, ama şu an hâlâ şoktalar. Daha açık deyimle, dışarı çıkma hissini kazanana dek tüp ve torbalar bu görevi yapacak.»

Sustu, ama bu kadarla yetinemezdin. «Ya omurilik? Ezil-mediğini söyle bana.»

«Hayır, ezilmemiş, ama hasar görmüş,» dedi gönülsüzce. «Bacaklarına felç getirecek kadar şiddetli bir hasar.»

— 110 —

Beynimden vurulmuş gibi oldum. «Oh, hayır! Jory!» Melo-die'den farksız kontrolümü yitirip haykırdım. Sonra fenalaşa-cağımı hissederek sesim fısıltıya dönüştü. «Bir daha yürümeyecek mi?...»

Gözlerimi açtığımda, Chris yanımda çömelmış, ellerimi sıkıca kavıyordu.

«Koyverme kendini... yaşıyor, önemli olan bu. Ölmeyecek... ama bir daha yürüyemeyecek.»

Batıyordum, o eski, tanıdık çaresizlik denizinde dibe iniyordum. Aynı kuğu başlı ufak balık beynimi gagalıyor, parçalar koparıyordu. «Bu bir daha hiç dans edemeyecek demek... ne yürüyecek, ne dans edecek... Chris, bu onun için ne demek?»

Beni kolları arasına alıp başını saçlarıma gömdü ve kesik kesik konuşmaya başladı. «Yaşayacak, sevgilim. Başımıza bir felaket geldiğinde hepimiz çaresiz aynı şekilde davranmaz mıyız? Kabulleniriz, göğüs gereriz ve elimizde kalanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışırız. Geçmişte sahip olduğumuzu unuturuz ve bugün elimizde olana bakarız. Başına geleni kabullenmeyi Jory'e öğretebildiğimizde, oğlumuzu yeniden kazanacağız... belki sakat olacak, ama sağ, akli başında ve organik olarak sağlıklı olacak.»

Chris konuşurken, hıçkırıklarla sarsılıyordum. Elleri sırtımda geziniyor, dudaklarıyla gözlerime, dudaklarıma dokunarak beni yatıştırmaya çalışıyordu.

«Oğlumuz için güçlü olmak zorundayız, sevgilim. Şimdi ağlayabildiğin kadar ağla, çünkü o gözlerini açıp sana baktığında, ağlayamazsın. Acıdığını gösteremezsin. Aşırı duygusal davranamazsın. Uyandığında, gözlerinin içine bakacak, aklından geçenleri okumaya çalışacak. Yüzünde ya da gözlerinde göstereceğin en ufak acıma ya da korku, onun duygularına

— 111 —

yansıyacak. Mahvolacak. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ölmek isteyecek. Babasını ve onun tek çözüm olarak ölümü seçmesini düşünecek. Cindy ve Bart'la konuşup nekahat döneminde Jory'e nasıl davranacaklarını anlatmalıyız. Onun bu kâbusu atlatması için çok güçlü bir aile bağı kurmalıyız, çünkü çok zor olacak, Cathy, çok zor.»

Akan gözyaşlarımı tutmaya çalışarak başımı salladım. Onun neler hissedeceğini çok iyi biliyordum ve çekeceği işkencenin her anını benliğimde duyarak kahrolacaktım.

Chris bana destek olmak için kollarını üzerimde tutarken, sözlerini sürdürdü. «Jory'nin tüm yaşamı dans etmek üstüne kurulu ve şimdi hiç dans edemeyecek. Hayır, bana umutla bakma. Bir daha hiç! Belki bir gün ayakları üzerine kalkıp koltuk değnekleriyle kendini sürürebilecek... ama hiçbir zaman normal yürüyemeyecek. Bunu kabul et, Cathy. Bu eksikliğin önemli olmadığına, gözümüzde yine aynı kişi olduğuna onu inandırmalıyız. Ve daha önemlisi, önce kendimizi inandırmalı-yız... çünkü çoğu aileler içlerinden biri sakatlanınca, ona karşı tutumlarını değiştirirler. Sanki sakatlık o bildikleri, sevdikleri kişiyi değiştirmişcesine, ya aşırı duygusal olurlar ya da ona yabancılaşırlar. Biz bu tür yanılgılara düşmeden Jory'nin bunu göğüsleyecek gücü bulmasına yardımcı olmalıyız.»

Söylediklerinin çok azını duymuştum.

Sakat! Jory'im sakattı. Bir kötürüm. Kaderin onu ölünceye dek böyle tutacağına inanmazlıkla başımı iki yana salladım. Gözyaşlarım sürekli Chris'in kirlî gömleğine damlıyordu. Jory bundan sonraki hayatını tekerlekli bir sandalyede tutsak geçireceğini öğrenince, yaşama gücünü nereden nasıl bulacaktı?

— 112

ZALİM KADER

Güneş tepeye yükselmiş, ama Jory hâlâ gözlerini açmamıştı. Chris ikimize de iyi bir yemek gerektiğine karar verdi. Hastane yemekleriyse her zaman ya kösele ya da bulaşık suyu gibi olurdu. «Ben dışardayken, biraz kestirmeye çalış. Uyanırsa paniğe kapılma, soğukkanlı olmaya çalış ve gülümse, Cathy, gülümse. Korkma, kafasını toparlayamaz. Hemen geri dönmeye çalışacağım...»

Uyumama olanak yoktu. Jory uyanıp sorular sormaya başlarsa, nasıl davranmam gerektiğini düşünmek zorundaydım. Chris'in kapıyı kapatmasından az sonra Jory kımıldandı, başını çevirdi ve bana gülümsedi.

«Hey, tüm gece burada mıydın? Yoksa iki gece mi? Ne kadar oldu?»

«Dün gece,» diye fısıldadım. Boğuk sesimden kuşkulandığını diledim. «Saatlerdir uyuyorsun.»

«Bitkin görünüyorsun,» dedi zayıf bir sesle. Kendinden çok benimle ilgilenmesiyle beni duygulandırmıştı.

«Niye eve dönüp uyumuyorsun? Ben iyiyim. Daha önce de düştüm ve yine döne döne dans edeceğim. Karım nerede?»

Niye göğsünü sarmalamış alçıyı farketmiyordu ki? Sonra gözlerinin net bakmadığını gördüm. Kendisine verilen uyuşturucuların etkisinden daha tam olarak kurtulamamıştı. İyi... yeter ki, Chris'in yanıtlamasını istediğim soruları sormaya başlamasın.

Gözleri kapandı ve kendinden geçti, ama on dakika sonra yeniden ayıldı ve sorular sormaya başladı. «Anne, kendimi bir tuhaf hissediyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Bu alçı niye? Bir yerim mi kırıldı?»

«Tapınağın karton sütunları üzerine düştü,» diye açıkladı.

— 113

Çatıdaki Dikenler - F: 8

maya çalıştım. «Ve kendini kaybettin. Bir bale için ne final... ama biraz fazla gerçek.»

«O karton tapınağı mı aşağı indirdim, yoksa göğü mü?» diye mırıldandı. Kafasını bulanık tutan uyuşturucunun etkisi azaldıkça, gözleri açılıyor, parlaklaşıyordu. «Cindy harikaydı, değil mi? Biliyor musun, onu her gördüğümde daha güzelleşmiş buluyorum. Ve gerçekten iyi bir balerin. Senin gibi, anne, giderek geliyor.»

Ellerimi dizlerimin altına aldım. Annem bize ihanet ederken yaptığı gibi ellerimi ovuşturup durmak istemiyordum. Bir bardak su doldurmak için kalktım. «Doktorun emri. Çok su içmen gerek.»

Başını kaldırmasına yardım ettim. Bir yudum içti. Onu böylesine aciz görmek çok garibime gidiyordu. Güçlü bünyesi sayesinde hastalıklarını bir, iki günde atlatırdı. Okulunu ve bale derslerini hemen hiç aksatmamıştı. Jory sayısız kez bileğini burkmuş, lifi yırtılmış, düşmüş, ama hiç ciddi bir şekilde yaralanmamıştı. Her dansör zaman zaman kaza geçirebilirdi. Ama kırık bir omurga kemiği, hasara uğramış bir omirilik... bir dansör için en korkulu kâbustu.

Yeniden kendinden geçti, ama çok geçmeden gözleri yine açıldı ve kendisi hakkında sorular sormaya başladı. Yatağın bir ucuna ilişmiş, bir şeyler gevelemeye çabalıyordum. İçimden Chris'in bir an önce gelmesi için etmediğim dua kalmamıştı. Güzel bir hemşire Jory'e yemeği getirdi. Hepsı sıvı şeylerdi. Bana uğraşacak bir iş çıkmıştı. Süt kutusunun ucunu kopardım, yoğurdu açtım. Sütle portakal suyunu bardaklara doldurdum. Sonra Jory'nin çenesinin altına bir peçete sıkıştırıp çilekli yoğurdunu yedirmeye başladım. Ama öğürtüyle yüzü buruştu. Ellerimi kendinden uzaklaştırıp kendi başına yiyebileceğini, ama iştahı olmadığını söyledi.

Tepsiyi bir yana koyarken, yine uykuya dalması için dua ediyordum. Oysa aksine berrak gözlerle beni izliyordu. «Niye

— 114 —

kendimi bu kadar halsiz hissettiğimi söyler misin şimdi? Niye yiyemiyorum? Niye ayaklarımı oynatamıyorum?»

«Baban bize yiyecek bir şeyler almaya gitti. Aşağıdaki kafeteryanın yiyecekleri pek yenilecek gibi değil. Geldiğinde o sana anlatır. Benim anlamadığım tüm tıbbi terimleri biliyor.»

«Anne, onlardan ben de anlamam. Bana bizim sözcüklerimizle anlat... niye ayaklarımı oynatamıyorum ya da hissedemiyorum?»

Koyu safır gözlerini gözlerime dikmişti. «Anne, korkak biri değilim. Ne diyeceksen söyle. Söyle, yoksa belim kırılmış, ayaklarım tutmuyor falan sanacağım.»

Yüreğim sıkışarak başımı öne eğdim. Sanki bunlar gerçek olamazmışcasına şaka yollu söylemişti... oysa gerçeğin ta kendisini dile getirmişti.

Benim duraksadığımı görünce gözleri gölgelendi. Uygun sözcükler bulmaya çalışıyordum, ama gerçeğin korkunçluğunu hafifletecek hiçbir kelime yoktu. Tam o sıra Chris kolunda bir kesekâğıdıyla odadan içeri girdi. «Bak hele,» dedi gür, neşeli bir sesle. «Bizimki uyanmış da konuşuyor.» Bir hamburger çıkarıp bana uzattı. «Üzgünüm, sana yok, Jory, ameliyat nedeniyle birkaç gün katı şeyler yiyemezsin. Cathy, hadi, sıcakken ye.» Kendisinininkinden iştahla bir parça ısırды, sonra koka kolaları çıkardı. «Limonata yoktu, Cathy, pepsi aldım.»

«Farketmez, soğuk bir şey olsun da.»

Hamburgerlerimizi yerken, Jory yan gözle bizi izliyordu. Kuşkulanacağını bildiğimden, elimdekini yemek için kendimi zorluyordum. Chris iki hamburgerle bir karton kutu patatesi midesine indirirken, ben ancak elimdekini yarısını yiyebilmiş-tim. Yağlı patatesi ereyse hiç dokunmadım, Chris peçetesiyle ağzını silip diğer artıklarla birlikte çöp kutusuna attı.

O ara Jory'nin gözkapakları kapanmak üzereydi. Uyanık

— 115 —

kalmak için kendini zorluyordu. «Baba... artık söyleyecek misin?»

«Evet. Öğrenmek istediğin her şeyi.» Chris yatağın kenarına oturup güçlü elini Jory'ninkinin üzerine koydu.

«Baba, belimden aşağısını hiç hissetmiyorum. Siz yemek yerken ayak parmaklarımı oynatmaya çalıştım durdum, ama yapamadım. Eğer omurgamı kırdıysam ve bu yüzden alçıday-sam, gerçeği öğrenmek istiyorum, hepsini.»

«Sana gerçeği söyleyeceğim,» dedi Chris kararlılıkla.

«Belkemiğim mi kırıldı?»

«Evet.»

«Bacaklarıma felç mi geldi?»

«Evet.»

Jory'nin yüzü aptallaştı, gözlerini kırıştırdı, sonra gücünü toplayıp son soruyu sordu. «Yine dans edebilecek miyim?»

«Hayır.»

Jory'nin gözleri kapandı, dudakları bir çizgi oldu ve âdeta taşlaştı.

Ona yaklaşıp üzerine eğildim ve alnına düşmüş koyu kah-küllerini geriye sıvazladım. «Hayatım, biliyorum yıkıldın. Gerçeği söylemek baban için de kolay olmadı. Ama bilmen gerekirdi. Bunda yalnız başına değilsin. Hepimiz yanındayız. Elimizden geleni yapmak, üstesinden geldiğini görmek için buradayız. Kabullenip alışacaksın. Zaman yaralarını iyileştirecek, acı duymayacaksın ve çaresiz olanı kabulleneceksin. Seni seviyoruz. Melodie de seviyor. Ve bu ocakta baba oteceksin. Mesleğinin doruğuna eriştin ve orada beş yıl kaldın... bu pek çok insanın ömrü boyunca başaramadığı bir şeydir.»

Gözleri benimkiyle buluştu. Öylesine acı, öfke, kinle doluydu ki, başımı çevirmek zorunda kaldım. Sahip olduğu en değerli şeylerin elinden alınmış, aldatılmış olmasının öfkeli gücenikliği hep oradaydı.

— 116 —

Yeniden ona baktığımda, gözleri kapanmıştı.- Chris'in parmakları onun nabzındaydı. «Jory, uyumadığını biliyorum. Sana bir yatıştırıcı daha vereceğim, böylelikle gerçekten uyuyabilirsin ve uyandığın zaman ne çok kişi için ne denli önemli olduğunu düşüneneceksin. Kendine acımayacaksın ve acılar içinde boğulmana izin vermeyeceksin. Şu an sokakta yürüyen, ama senin başardıklarını hiçbir zaman tadamayacak nice insan var. Dünyayı dolaşmadılar, 'Bravo! Bravo!' haykı-rışlarıyla çılgınca alkışlanmadılar. Sahip olduğun ve bir başka sanat dalında yine sahip olabileceğin zirvenin tadını hiçbir zaman bilemeyecekler. Dünyan karamadı, oğlum, yalnızca tökezledin. Başarıya giden yol yine önünde ve açık, yalnızca o yolda koşarak ya da dans ederek değil, tekerlekli sandalyende ilerleyeceksin, ama yine başaracaksın, çünkü sen kazanmak için doğmuşsun. Yalnızca başka bir yolda, başka bir dalda bunu elde edeceksin ve ailenle birlikte mutlu olacaksın. Basite indirersen, yaşamın anlamı da bu değil mi? Birinin bizi sevmesini, bize gerek duymasını, yaşantımızı paylaşmasını isteriz... ve bunların hepsi de sende var.»

Oğlum ne gözünü açtı ne de bir şey dedi. Sanki ölümün çağrısını almışçasına öylece hareketsiz yattı.

İçimden isyan ediyordum. Julian da aynı şekilde tepki göstermişti! Jory bizi dışlıyor, yürüyemediği ve dans edemediği bir yaşamı yadsıyan aklının dar, sınıksız kapalı kafesine kendini hapsediyordu.

Chris sessizce iğneyi hazırladı ve Jory'nin koluna batırıp içindeki sıvıyı yavaş yavaş akıttı. «Uyu, oğlum. Uyandığında, karın yanı başında olacak. Ona karşı cesur olmak zorundasın.»

Jory'nin titrediğini gördüm gibi geldi bana.

Derin bir uykuya dalınca, odasından çıktık. Onu hiç yalnız bırakmaması öğütlenen bir özel hemşire vardı yanında.

— 117 —

Chris arabayı Foxworth Malikânesine sürdü. Bir duş yapıp biraz uyuduktan sonra yeniden Jory'nin yanına dönecekti. Melodie'nin de bizle birlikte geleceğini umuyorduk.

Chris elden geldiğince uygun sözcüklerle Jory'nin durumunu ona anlatırken, mavi gözleri dehşet içinde cam gibi oldu.

Karnına bir darbe yemişçesine kasıldı, ağzından ufak bir çığlık koptu. «Yani... bir daha hiç dans edemeyecek mi? Hiç yürüyemeyecek mi?» diye fısıltıyla sordu, sanki kulakları onu aldatıyormuşçasına. «Ona yardım için yapabileceğin bir şey olmalı. Bir yolu olmalı.»

Chris hemen bu umudu sildi attı. «Hayır, Melodie. Omurilik yaralandığında, beyinden gelen mesajları bacakların almasını engeller. Jory bacaklarını hareket ettirmek isteyebilir, ama bacaklar mesajı almaz. Artık onu şu anki haliyle kabule etmek zorundasın ve başına gelebilecek en kötü olayı göğüs-leyebilmesi için elinden gelen yardımı esirgememelisin.»

Melodie yerinden sıçrayıp acıyla haykırdı. «Ama aynı kişi olmayacak ki! Daha demin konuşmayı reddettiğini söyledin... oraya gidemem, her şey değişmişken hiçbir şey değişmemiş gibi davranmam. O ne yapar? Kalan ömrünü tekerlekli sandalyeye çakılı geçirirken, yapacağı babalıktan ne hayır gelir?»

Chris ayağa kalktı ve sert bir sesle konuştu. «Melodie, şimdi paniğe kapılıp sinir krizleri geçirmenin sırası değil. Güçlü olmak zorundasın, zayıf değil. Senin de acı çektiğini biliyorum, ama gözlerinin içi gülerek ona bakmalısın ki, karısını yitirmedikçesine inansın. Evlilik yalnızca iyi günler demek değildir, kötü günler de sözkonusudur. Şimdi git giyin, makyaj yap, saçlarını tara ve ona git. Kollarıyla onu sar, öp ve hayatta kalmasına degecek bir geleceği olduğuna onu inandır.»

— 118 —

«AMA YOK!» diye haykırdı Melodie. «GELECEĞİ FALAN YOK!»

Sonra hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya başladı. «Onu demek istemedim... onu seviyorum, gerçekten... ama orada öyle sessiz, hareketsiz yatışını gidip görmem için beni zorlamayın. Ancak gülümseyerek beni kabul ettiğinde, onun karşısında durabilirim... belki.»

Böylesine acizlik gösterdiği ve Jory'nin ona en çok gerek duyduğu anda onu yüzüstü bıraktığı için Melodie'ye karşı sevgim azalmış, soğumuştum. Chris'in yanına yaklaşıp kolumu onunkine doladım. «Melodie, sanıyor musun ki, dünyası bir anda başına yıkılan tek eş ve müstakbel anne sensin? Değilsin. Babası ölümcül bir trafik kazasına uğradığında, ben Jory'e hamileydim. Jory sağ olduğu için şükretmelisin.»

Bir koltuğa çöküp başını elleri arasına aldı ve katıla katıla ağladı, sonra daha koyulaşmış, daha berrak gözleriyle bana baktı. «Belki de Jory ölümü yeğlerdi... bu hiç aklına geldi mi?»

Bu saatlerdir beynimi kemiren düşünceydi. Julian gibi, Jory de canına kıymayı deneyebilirdi.

Ama buna izin vermeyecektim. Bu kez değil. «O halde kal burada ve ağalayabildiğin kadar ağla,» dedim. Elimde olmadan sesim sert çıkmıştı. «Ama ben oğlumu yalnız bırakmayacağım. Umudunu yitirmemesi için gece gündüz yanından ayrılmayacağım. Yalnız şunu aklından çıkarma, Melodie. Onun çocuğunu taşıyorsun, bu yüzden onun için en önemli kişi sensin... Sana ve desteğine ihtiyacı var. Eğer katı konuşuyorsam bağışla, ama ilk önce onu düşünmek zorundayım... sen de niye öyle yapıyorsun?»

Suskun, yanaklarından süzülen yaşlarla başını kaldırıp bana baktı. «Yakında geleceğimi söyle ona... söyle bunu,» diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Söyledik.

— 119 —

Ne kapalı gözlerini, ne de birbirine kenetlenmiş dudaklarını araladı. Uyumadığı belliydi. Yalnızca kendini bizden soyutlamıştı.

Jory onu beslemek için koluna serumlar takılana dek yemeyi reddetti. Yaz günleri birbiri ardına geçip gidiyordu. Uzun, elemli günler. Chris ve Cindy'le birlikte olduğum bazı saatler bir parça neşelenebiliyordum, ama çok azı bana umut veriyordu.

Yaşamımı başa döndürebilsem, yeniden başlayabilsem, o zaman belki Jory'yi, Chris'i, Melodie'yi, kendimi, hatta Bart'ı kurtarabilirdim. Ah, keşke...

Keşke Jory bu rolü oynamamış olsaydı...

Chris ve Cindy gibi, ben de Joy'ü kendisini hapsettiği o yalnızlık kafesinden çekip çıkarmak için her şeyi denedim. Yaşamı boyunca ilk kez ona ulaşamıyor, acısını dindiremiyor-dum.

En değerli varlığını, dans eden bacaklarını yitirmişti. Bacaklarıyla birlikte, yakında o yetenekli, güçlü bedenini de yitirecekti. O biçimli, güçlü bacakların örtünün altında öyle işe yaramaz halde durmalarına dayanamıyordum.

Yoksa büyükanne acı ve başarısızlığa mahkûm, lanetli olduğumuzu söylerken haklı mıydı?

Bir oğlumuz ölü gibi yatarken ve öteki oğlumuz kardeşini bir kereden fazla ziyarete yanaşmazken, Chris'le ben kendimizi gerçekten değeri olan bir şey başarmış sayabilir miydik?

Bart onun yatakta gözleri kapalı, kolları yanlarda, aciz bir şekilde yatışını görünce, «Oh, Tanrım,» diye mırıldanarak odadan alelacele çıkıp gitmişti.

Bir daha ziyaret etmesi için ne yaptımsa onu ikna edemedim. «Anne, orada olduğumun farkında bile değil, ne yararı var ki? Onu öyle görmeye dayanamıyorum. Üzgünüm, gerçekten... ama yardım edemem.»

— 120 —

Gözlerimi ondan alamıyordum. Sevgili Jory'min canını tehlikeye atacak kadar çok mu ona yardım etmek istemiştin?

Ve o an, Jory'nin ömrümün sonuna dek kötürüm kalacağına inanmamaya karar verdim. Bu göğüslememiz gereken bir kâbustu, ama sonunda uyanacaktık ve Jory yine eskisi gibi sapasağlam olacaktı.

Jory'yi dans etmese bile yürüyebileceğine inandırma fikrimi Chris'e açtım.

«Cathy, Jory'yi boş umutlarla kandıramazsın,» diye beni uyardı. «Tüm yapacağın onun değiştirilemezi kabul etmesine yardım etmek. Senin sahip olduğun türden cesaret, güç ver ona. Yardım et... ama onu düş kırıklığına uğratabacak boş vaatler verme. Biliyorum bu zor iş. Senin kadar ben de cehennemde yaşıyormuş gibiyim. Ama unutma, bizim cehennemimiz onunkinin yanında hiç kalır. Onun duygularını anlayabilir, çok üzülebiliriz, ama yine de biz o değiliz. Yitiren o ve bunun gerçek acısını o bilir. Bizim tüm yapabileceğimiz, koruyucu kabuğundan çıkmaya karar verdiğinde yanında olmak. Yaşamını sürdürmek için gerek duyacağı güveni, gücü vermek için burada olmalıyız... çünkü Melodie'nin bir şey vereceği yok.»

En az bu olay kadar acı olan bir şey vardı... karısı sanki Jory cüzzamlymış gibi ondan buca buca kaçıyordu. Chris de, ben de bizimle birlikte gelmesi için ona yakarıp duruyorduk. «Merhaba, seni seviyorum»dan başka laf etmese de gelmeliydi.

«Söylenilecek her şeyi siz zaten söylediniz, ben daha ne diyebilirim?» diye haykırdı. «Oraya gelmemi, kendisini öyle görmemi istemiyor! Onu ikinizden de daha iyi tanırım. Beni görmek isteseydi, bunu söylerdi. Ayrıca ben de gitmeye korkuyorum. Bir şey demesem de, gözlerimden bir şey anlar. Ondan sonra olaklardan sorumlu olmak istemiyorum. Israr etmeyi kesin artık! Onu ziyaret etmemi kendisi isteyene dek

— 121 —

bekleyin... ondan sonra belki gerek duyduğum cesareti bulabilirim.»

Onun bu kâbusun mutlu sonla noktalanacağı düşünüyordum yok edecek bir tür veba mikrobunu saçıyor muydunuz gibi yanımdan kaçtı.

Odamızın kapı ağzında beliren Bart, Melodie'nin peşinden arzuyla bakıyordu. Sonra gözlerini bana çevirdi.

«Niye onu rahat bırakmıyorsunuz? Jory'yi ben gördüm ve perişan oldum. Melodie kendine güvence arıyor, rüyalarında bile olsa. Çoğu zamanını yatakta geçiriyor, biliyorsunuz. Siz Jory'nin yanındayken, o burada ağlayıp duruyor, uyurgezer gibi dolanıyor. Yemesi, içmesi için ona yalvarmam gerekiyor. Gözlerini bana diyor ve çocuk gibi itaat ediyor. Hatta bazen kendi elimle ona yedirmek zorunda kalıyorum. Anne, Melodie hâlâ şokta... ve siz yalnızca biricik oğlunuzu düşünüyorsunuz, Melodie'ye ne yaptığınızı hiç umursamadan!»

İçimi pişmanlık kapladı ve doğruca Melodie'nin yanına gidip onu kollarımla sardım. «Tamam. Şimdi anlıyorum. Bart bu durumu hâlâ nasıl kabullenemediğini anlattı... ama çalış, Melodie, lütfen çaba göster. Jory konuşmasa da, gözlerini açmasa da, etrafında neler olup bittiğinin farkında, kimin gelip gelmediğini biliyor.»

Başını omzuma koydu. «Cathy, çalışıyorum. Yalnızca zaman ver bana.»

Ertesi sabah Cindy kapıyı vurmada yatak odamıza girince, Chris'in kaşları çatıldı. Daha düşünceli davranması gerekirdi. Ama soluk yüzündeki ifadeyi görünce onu paylamaktan vazgeçti. «Anne... baba, size söylemek istediğim bir şey var, ama söylemem gerekir mi bilemiyorum. Ya da gerçekten bir anlamı olup olmadığını.»

Üzerine giydiği şey dikkatimi dağıtıyordu. Yok denecek kadar ufak beyaz bir mayo. Bart'ın yaptırdığı yüzme havuzu

— 122 —

tamamlanmıştı ve bugün ilk günüydü. Jory'nin trafik kazası Bart'ın yaşam biçimini hiç etkilememişti.

«Cindy, yalnızca havuzda bu mayoyla dolaşmanı istiyorum.»

Mayosunu eleştirmeme çok şaşırmış, kırılmış gibiydi. Kendi üstüne şöyle bir baktıktan sonra, kayıtsızca omuz silkti. «Tanrı aşkına, anne! Bazı arkadaşlarım ip bikini giyiyor... bunu açık buluyorsan bir de onunkileri gör. Bazı arkadaşla-rımsa hiçbir şey giymiyor...» İri mavi gözleri dikkatle bana bakıyordu.

Chris'in ona fırlattığı havluyla vücudunu sardı. «Anne, bana bu şekilde, Bart gibi davranmandan hoşlanmadığımı söylemeliyim... buraya Bart telefonda konuşurken duyduğum bir şeyi söylemek için gelmişim yalnızca.»

«Devam et, Cindy,» diyerek Chris onu yüreklendirdi.

«Telefonda konuşuyordu. Kapısı açıktı. Bir sigorta şirketiyle konuştuğunu duydum.» Sustu. Yatağına oturup başını öne eğdi. Önüne düşen saçları yüzünü kapatıyordu. «Anne, baba, anladığım kadarıyla, Bart konuklardan birinin başına bir kaza gelmesi durumuna karşı, özel bir çeşit 'parti sigortası' yaptırmış.»

«Bu anormal bir şey değil ki,» dedi Chris. «Evin kendi sigortası var... ama o gece iki yüz davetliyle çok daha fazla sigortaya gerek vardı.»

Cindy birden başını kaldırıp ilk önce babasına, sonra bana baktı. «Sanırım bu durumda bir terslik yok. Düşünmüştüm ki... belki...»

«Belki ne?» diye sordum sertçe.

«Anne, sütunlar kırıldığında içinden dökülen kumlardan bir avuç almıştım. Kumun kuru olması gerekmez miydi? Kuru değildi... bu da onu ağırlaştırmıştı. Birisi ıslatmış, bu yüzden beklendiği gibi dökülmedi... ve Jory'nin üstüne çimento gibi indi. Yoksa Jory bu denli şiddetli yaralanmazdı.»

— 123 —

«Sigortadan haberim vardı,» dedi Chris, gözlerini benden kaçırarak. «Ama kumun yaş olduğunu bilmiyordum.»

Ne Chris, ne ben Bart'ı savunacak bir söz bulamadık. Elbette, kesinlikle Jory'i yaralamak... ya da öldürmek istemiş olamazdı. Bir yerde Bart'a güvenmeli, ortada kesin bir kanıt yokken onu suçlamamalıydık.

Chris asık suratla odada ileri geri dolanırken, sahne ekibinden birinin sütunları daha sağlamlaştırmak için kumu sula-mış olabileceğini söyledi. Bunu ille de Bart'ın emriyle yapmış olması gerekmezdi.

Üçümüz hep birlikte sessizce aşağı indiğimizde, Bart'ı sabah terasında Melodie'yle birlikte bulduk. İlerde dağlar, daha önde koru ve renk cümbüşü içinde bahçeyle bu teras romantik bir görünüme sahipti. Topraklar arasından süzülen güneş ışınları beyaz masadaki çifte vurmuştu.

Melodie'nin gözlerinin gülümseyerek Bart'ın sert hatlı yüzünde gezinmesi beni şaşırttı. «Bart, annenle baban niye hastaneye gidip Jory'i göremeyeceğini anlamıyorlar. Annenin bana gücenmiş olarak baktığını görüyorum. Onu da, kendimi de düş kırıklığına uğrattıyorum. Ama sözkonusu hastalık olunca, ben korkağımdır. Her zaman korkmuşumdur. Orada neyle karşılaşacağımı çok iyi biliyorum. Jory gözlerini tavana dikmiş, yatakta yatıyor ve kimseyle konuşmuyor. Ne düşündüğünü de biliyorum. Yalnızca bacaklarını değil, ilerisi için amaçladığı her şeyi yitirdi. Babasını ve onun ne şekilde öldüğünü düşünüyor. Dış dünyadan elini eteğini çekmek için çabalıyor... Amacı, bir gün babası gibi kendini öldürürse onun özlemini bile çekmeyeceğimiz bir hiç olmak.»

Bart ona onaylamayan gözlerle baktı. «Melodie, Jory'i tanıyorsun. Hiçbir zaman kendi canına kıymaz. Belki şu an kendini yitik hissedebilir, ama yakında kendini toparlayacaktır.»

— 124 —

«Nasıl?» diye haykırdı Melodie. «Yaşamının amacını yitirdi. Evliliğimiz yalnızca sevgi üzerine kurulmadı, aynı mesleği paylaşmamızın da büyük etkisi var. Her gün kendimi zorluyorum, ona gideyim, gülümseyeyim ve ona gerek duyduğunu vereyim. Ama sonra duraksıyorum, ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Annen gibi iyi konuşmasını beceremem. Babası gibi iyimser olup ona gülümseyemem.»

«Chris, Jory'nin babası değil,» dedi Bart tekdüze bir sesle.

«Ama Jory, Chris'i babası olarak kabul ediyor. En saydığı kişi. Chris'i seviyor, Bart, sayıyor ve hayranlık duyuyor. Senin günah saydığın davranışını o bağışlıyor.» Üçümüz de geride, Melodie'nin tutumunun nedenini daha iyi öğrenebilmek için sessizce bekliyorduk.

Ve tüm duyduğumuz sonuç tümcesiydi. «Söylemeye utanıyorum, ama bu haliyle onu gidip göremem.»

«O-halde ne yapacaksın?» diye sordu Bart kuşkucu bir tavırla. Gözlerini kadından ayırmadan kahvesinden bir yudum aldı. Başını birazcık çevirse, üçümüzün orada durup kendilerini dinlediğimizi görecekti.

Melodie'nin yanıtı tedirgin bir çığlık gibiydi. «Bilmiyorum! İçim içimi yiyor! Her sabah kalkıp Jory'nin bir daha gerçek koca olamayacağını bilmek beni kahrediyor. Sence bir sakıncası yoksa, onunla paylaştığımız onca anı dolu odadan başka bir odaya taşınmak istiyorum. Annen Jory kadar mahvolmuş olduğumu görmüyor. Bir de onun çocuğunu doğuracağım.»

Sonra ağlamaya başladı. Başını masadaki kollarının üzerine dayadı. «Beni de biri düşünmeli, bana yardım etmeli... biri...»

«Ben ederim,» dedi Bart sevecen bir sesle. Elini genç kadının omzuna koydu, sonra diğer eliyle de masaya yayılmış saçlarını hafifçe okşamaya başladı. «Bana ne zaman gerek

— 125 —

duyarsan, bu sadece başını koyup ağlayacağın bir omuz bile olsa, ben yanında olacağım, her zaman.»

Eğer Bart'ın Melodie dışında, başka birine böyle dostça, şefkatle konuştuğunu duysaydım, içim kıvançla dolardı. Ama tam tersini hissediyordum şu an, Melodie'ye ihtiyacı olan Jory'di... Bart değil!

İleri doğru yürüyüp kahvaltı masasındaki yerimi aldım. Bart hemen elini Melodie'den çekip, kendisi için çok önemli bir şeyi yarıda kesmişim gibi bana baktı. Sonra Cindy'le Chris de masaya geldi. Süren sessizliği bozmam gerekti.

«Melodie, kahvaltımız biter bitmez seninle uzun uzadıya konuşmak istiyorum. Bu kez kaçıp gitmeyeceksin ya da kulaklarını tıkayıp boş gözlerle bakmayacaksın.»

«Anne!» diye parladı Bart. «Onun bakış açısını anlayamıyor musun? Belki bir gün Jory çelik korseler içinde, koltuk değnekleriyle ayaklarını sürürebilecek Jory'i o şekilde gözünde canlandırabiliyor musun? Ben yapamıyorum, hatta onu öyle görmek bile istemiyorum.»

Melodie bir çığlık atıp yerinden ayağa fırladı. Hemen Bart da ayağa kalkıp Melodie'yi koruyucu bir biçimde kollarının arasına aldı.

«Ağlama, Melodie,» dedi okşayışı bir sesle. Melodie ufak bir çığlık daha atıp terastan içeri koştu. Üçümüz de oturduğumuz yerden sessizce onu izledik. Gözden kaybolunca, bu. kez gözlerimiz Bart'a kaydı. Bart'sa bize hiç aldırmaşızın yemeğini yemeyi sürdürdü.

«Bart,» dedi Chris, Joel'in yokluğunu değerlendirerek. «Dekor sütunlarındaki yaş kum hakkında bilgin var mı?»

«Anlamadım,» dedi Bart kayıtsızca gözleri hâlâ Melodie' nin kaybolduğu kapıdaydı.

«O zaman daha iyi açıklayayım,» dedi Chris. «Kumun

— 126 —

kuru olması, böylece kimseye zarar vermeden akıp gitmesi gerekiyordu. Kumu kim ıslattı?»

Bart'ın gözleri kısıldı. «Demek sonunda suçlanıyorum, jory'nin başına gelen kazadan ben sorumluyum... ve o yaralanan dek ömrümün en güzel anlarını geçirdiğim geceyi bile bile mahvettim, öyle mi? Aslında şaşılacak bir şey yok. Her zaman böyle oldu bu, dokuz ya da on yaşımdayken bile. Her zaman her şeyin suçlusı bendim. Clover öldüğünde, onun boynuna ipi dolayanın ben olduğuma karar verdiniz. Kanıt olmaksızın. Apple öldürüldüğünde de benden kuşkulandınız. Clover ve Apple'ı sevdiğimi bildiğiniz halde. Ben bir şey öldürmedim. Daha sonra bunu yapanın J^'ın Amos olduğu anlaşıldı, ama üzgün olduğunuzu söyleyinceye kadar bana cehennem azabı yaşattınız. Pekâlâ, şimdi de üzgün olduğunuzu söyleyin, çünkü Jory'nin başına gelenden ben suçluysam kah-rolayım!»

Ona inanmayı öylesine istiyordum ki, gözüm yaşla doldu. «İyi ama kumu kim ıslattı, Bart?» diye sordum, öne eğilip eline uzanırken. «Birisi yaptı bunu!»

Koyu gözleri dalgınlıktı. «İşçilerin bazıları benim fazla patronluk tasladığımı düşünüp benden hoşlanmıyorlardı... Ama Jory'e zarar vermek için bir şey yapacaklarını hiç sanmıyorum. Ne de olsa, zarar gören ben olmayacaktım.»

Ona inanmıştım. Yaş kum hakkında bir şey bilmiyordu. Chris'le gözlerimiz buluştuğunda, onun da tatmin olmuş olduğunu gördüm. Ama onu sorgulamakla, Bart'ı kendimizden uzaklaştırmıştık yine.

Kahvaltısını bitirmiş, asık suratla oturuyordu. Birden sık fundalığın berisinde Joel gözüme çarptı. Gonca gülleri hayran hayran seyrediyordu, ama bana konuşmamıza kulak misafiri oluyormuş gibi geldi.

«Seni üzdüysek bizi bağışla, Bart. Lütfen, kumu kimin

— 127 —

ıslattığını bulmakta bize yardımcı ol. Eğer bu olmasaydı, Jory bacaklarından olmayacaktı.»

Cindy tüm bu arada akıllıca davranarak hiç sesini çıkarmamıştı.

Bart yanıt vermek üzereyken, Trevor servis yapmak için evden yanımıza geldi. Bir, iki bir şey atıştırıp gitmek üzere ayağa kalktım. Melodie'nin sorumluluk duygusunu geri getirmek için bir şeyler yapmalıydım. «Bana müsaade, Chris, Cindy. Siz kahvaltınızı yapın, sonra size katılırım.»

Joel fundalıkların gölgesinden geldi ve Bart'ın yanına oturdu. Omzumdan geriye baktığımda, Joel'in eğilmiş Bart'a bir şeyler fısıldadığını gördüm.

Kalbim sıkışarak Melodie'nin odasına yöneldim.

Melodie yüzünü Jory'le paylaştığı yatağa gömmüş, ağlıyordu. Yatağın bir kenarına oturup uygun sözler bulmaya çalıştım, ama hiç de kolay değildi. «Yaşıyor, Melodie, önemli olan da bu değil mi? Hâlâ bizimle.

Seninle. Ona uzanabilirsin, dokunabilirsin, konuşabilirsin, benim onun babasına söylemek isteyip söyleyemediğim her şeyi söyleyebilirsin. Hastaneye git. Uzakta kaldığın her gün biraz daha ölüyor. Eğer gitmezsen, eğer kalıp kendine acıyıp durursan, ilerde hep bunun pişmanlığını çekersin. Jory hâlâ seni duyabilir, Melodie. Şu an onu yalnız bırakma. Sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var.»

Çılgına dönüp ufak yumruklarıyla bana vurmak için döndü. Sakınmak için bileklerini tuttum.

«Ama onunla yüzleşmem ki, Cathy! Orada suskun, yalnız, kendisine erişemeyeceğim bir yerde yattığını biliyorum. Konuştuğunda sana yanıt vermiyor, bana niye versin ki? Eğer onu öper de bir şey yapmaz, demezse kahrolurum. Hem sen onu benim kadar tanı mıyorsun. Sen onun annesinin, bense karısı. Cinsel yaşamının onun için ne denli önemli olduğunu

— 128 —

bilemezsin. Şimdi bundan tümüyle yoksun. Bu onun için ne demek biliyor musun? Bacaklarını, mesleğini yitirmesini konuşmaya bile gerek yok. Babası adına, gerçek babası adına, kendini kanıtlamayı öyle çok istiyordu ki. Ve şimdi sen onun yaşadığını söylemekle kendi kendini kandırıyorsun. O yaşamıyor artık. Seni terketti, Cathy. Beni de. Ölmesi gerekmez. O yaşayan ölü.»

Acımasız sözleriyle çok derinden sarsılmıştım. Belki de gerçeği dile getirdikleri için bu denli etkilenmiştim.

Panik içindeydim. Jory pekâla Julian gibi yapabiliirdi... canına kıyabiliirdi. Kendimi yatıştırmaya çalıştım. Jory babası gibi değildi, Chris'e benzerdi. Sonunda kendini toparlayacak ve sahip olduğunu en iyi şekilde değerlendirecekti.

Gelinime bakarken onu hiç tanımadığımı anladım. On bir yaşından beri gördüğüm bu kızı meğer hiç tanı mıyormuşun. Jory'nin hayranı, güzel, zarif bu kızın yalnızca dış görünüşünü biliyormuşum. «Ne tip bir kadındın sen, Melodie? Tam olarak ne tür?»

«Senin türünden değil, Cathy!» dedi haykırırcasına. «Demir gibi dayanıklı bir kadınsın, ben değilim. Senin küçük Cindy gibi ben de şımartıldım. Tek çocuktum ve istediğim her şey verildi. Daha küçükken gerçek yaşamın o resimli masal kitaplarındaki gibi olmadığını gördüm. Ve hoşlanmadım bundan. Yeterince büyüyünce, baleye sığındım. Ancak düş ve fantazi dünyasında mutluluğu bulacağımı anladım. Jory'le tanıştığım da, aradığım prensi bulmuş gibiydim. Ama prensler düşüp omuriliklerini yaralamazlar Cathy. Artık onu bir prens olarak göremedikçe, nasıl onunla birlikte yaşayabilirim? Nasıl, Cathy? Nasıl gözlerimi kör edeyim, nasıl duyularımı his-sizleştireyim ki, bana dokunduğunda irkilmeyeyim.»

Ayağa kalktım.

Ağlamaktan kızarmış gözlerine, şişmiş yüzüne baktım ve

— 129 — Çatıdaki Dikenler - F: 9

ona olan hayranlığımın yok olduğunu hissettim. Zayıftı, hepsi bu. Jory'nin de diğer erkekler gibi et ve kemikten olmadığına inanması ne aptalcaydı. «Kazaya uğrayan sendin diyelim, Melodie. Jory'nin seni terketmesini ister miydin?»

Gözlerime doğrudan baktı. «Evet, isterdim.»

Melodie'yi yatağında ağlar bırakıp odadan çıktım.

Chris aşağıda beni bekliyordu. «Düşündüm ki, eğer sen bu sabah Jory'e gidersen, ben de öğleden sonra giderim ve Melodie de Cindy'le birlikte akşam gider. Onu ikna ettiğinden eminim.»

«Evet, gidecek, ama bugün değil,» dedim gözlerimi kaçırarak. «Jory gözlerini açıp konuşana dek beklemek istiyor... bu yüzden Jory'e ulaşıp onun ilgi göstermesine çalışacağım.»

«Eğer bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin,» diye mırıldandı Chris.

Jory hasta yatağında sırtüstü yatıyordu. Belindeki hasar o kadar alt kısımdaydı ki, uzak gelecekte bir gün gücünü, cinsel iktidarını yeniden kazanabiliirdi. İlerde yapabileceği belli egzersizler vardı.

Uzun vazolara koymak üzere iki kocaman çiçek buketi almıştım.

«Günaydın, canım,» dedim neşeli bir sesle, ufak, sterilize edilmiş odasına girdiğim de.

Jory benden yana başını çevirmedi. Onu son kez bıraktığım gibi, gözleri tavanda yatıyordu. Yanağını öpüp çiçekleri yerleştirmeye başladım.

«Melodie'nin artık sabah bitkinliklerinden yakınmadığını duymak seni sevindirir sanırım. Ama çoğu zaman yorgun. Sana gebeyken ben de kendimi yorgun hissedirdim.»

Dilimi ısırđım. Çocuğum olacağını bilmemden çok az son-

— 130 —

ra Julian'ı yitirmiştim. «Tuhaf bir yaz, Jory. Joel'i gerçekten sevdiğimi söyleyemem. Bart'ı çok beğeniyor, ama Cindy'i yalnızca eleştiriyor. Joel'in ya da Bart'ın gözünde, kızcağızın doğru yaptığı hiçbir şey yok. Cindy'i okul açılana dek bir yaz kampına yollamanın yerinde olacağını düşünüyorum. Sen Cindy'nin davranışlarını yalnız bulmuyorsun değil mi?» Yanıt yok.

İç çekmemeye ya da sabırsızlıkla ona bakmamaya çalıştım. Jory'nin yatağının yanına bir sandalye çektim ve kolundan tuttum. Hiç tepki yok. Ölü bir balık tutuyor gibiydim. «Jory, seni damardan besleyecekler,» diye

uyardım. «Eğer hâlâ yemek yemeyi red edersen, diğer damarlarına da tüpler konacak, seni canlı tutmak için her yolu deneyecekler. İnatçılığını ve bize yüz çevirmeyi bırakana dek gerekirse her aleti deneyeceğiz.»

Değil konuşmak, gözünü bile kırpmadı.

«Pekâlâ Jory, şimdiye dek anlayışlı davrandım, ama yetti.» Sesim sertleşmişti. «Orada öyle yatıp kendini ölüme terket-mene izin vermeyecek kadar seni çok seviyorum. Demek artık hiçbir şeye aldırıldığın yok, öyle mi? Demek artık kötürümsün ve tekerlekli bir sandalyede ömür tüketeceksin. Kendine yanıp duruyorsun ve yaşamını nasıl sürdürebileceğini bilemiyorsun. Ama başkaları başardı bunu. Başkaları yaşamlarını sürdürmeyi başardı ve senden çok daha kötü durumdaydılar. Ama kimbilir, sözkonusu olan benim canım, benim bedenim, başkalarından bana ne, diyorsundur. Belki de haklısın. Başkalarının ne önemi var, eğer bencilce düşünmekte diretirsen...

«Geleceğin senin için hiçbir şey ifade etmediğini söyle şimdi de. Önceleri beni de düşündürdü bu. Orada öyle put gibi yatman hoşuma gitmiyor, Jory. Beni kahrediyor, babanı da, Cindy'i de. Bart senin böyle kendi kabuğuna çekilmiş halini gelip görmeye dayanamıyor. Ve Melodie'yi ne hale getirdi-

— 131 —

ğini hiç düşünmüyorsun? Senin çocuğunu taşıyor, Jory. İl Bütün gün ağlıyor. Bambaşka bir insan oldu, çünkü senin hiç f tepki göstermediğini, durumunu kabullenemediğini biz konu- -: surken duyuyor. Üzgünüz, artık bacaklarını kullanamayaca- i ğin için gerçekten çok üzgünüz... ama bu kötü durumdan en iyisini yaratmaktan başka elimizden ne gelir? Jory, dön bize. Bizimle olmana ihtiyacımız var. Öylece durup senin kendini !^ öldürmeni seyredemeyiz. Seni seviyoruz. Yürüyememenin ve dans edememenin bizce hiç önemi yok, yalnızca sağ olmanı ve seninle konuşmayı istiyoruz. Konuş bizimle, Jory. Bir şey söyle, ne olursa olsun. Melodie geldiğinde onunla konuş, sana dokunduğunda tepsi göster, karşılık ver... Yoksa Melodie ve çocuğunu kaybedeceksin. Seni sevdiğini biliyorsun. Ama hiçbir kadın sevdiğinden karşılık bulamaz ve red edilirse, o aşkla yaşayamaz. Buraya gelmiyor, çünkü bize gösterdiğin davranışı göğüslemeye gücü yok.»

Bu içten, uzun konuşmam sırasında, sürekli yüzünü gözleyip bir değişiklik görmeyi bekledim. Sonunda sımsıkı kapalı dudaklarının hafifçe kıpırdadığını görüp cesaret bularak sözlerimi sürdürdüm. «Melodie'nin annesiyle babası aradı. Çocuğa sahiplenmek için karının babaevine geri dönmesini önerdiler. Artık sana bir şey yapamayacağını düşünerek onun gitmesini istiyor musun? Jory, lütfen, lütfen, bunu bize yapma, kendine de. Dünyaya verebilecek daha o kadar çok şeyin var ki. Sen yalnızca bir dansör değilsin, bunu anlamıyor musun? Doğuştan yeteneklisin ve bir sürü dalı olan sanat ağacının yalnızca bir dalını denedin. Ötekileri hiç denemedin. Ne keşfedeceğini kim bilebilir? Hatırlasana, benim de dünyam dansı. Ve artık dans edemeyince, ne yapacağımı bilemedim. Senle Melodie müzik eşliğinde oturma odasında dans ederken, ayaklarımı dans etmeye zorlayan müziği duymamaya çalışıyordum. O sıralar cehennem azabı çekiyor gibiydim. Ama yazmaya baş-

— 132 —

layınca, dansın tek yol olmadığını anladı. Jory, sen de dansın yerini tutacak başka bir ilgi alanı bulacaksın, bundan kuşkum yok.»

Kötürüm kaldığını öğrendiğinden bu yana ilk kez başını çevirdi. Bu bile beni sevince boğmaya yetti.

Bana baktı. Gözlerinde akmayan yaşların pırıltısı vardı. «Mel annesiyle babasının yanına gitmeyi düşünüyor mu?» diye sordu boğuk bir sesle.

Umut içinde yaşam mücadelesi veriyordu. Jory kendini toparlasa bile, Melodie'nin ne yapacağını bilmiyordum. Yine de onu ikna etmek için en iyi sözcükleri bulmalıydım ve ne yazık ki, bunu iyi becerdiğim söylenemezdi. Julian'da olsun, Carrie'de olsun, başaramamıştım bunu. Lütfen Tanrım, bu kez de aynı şey olmasın.

«Eğer ona dönersen, seni hiçbir zaman bırakmaz. Sana ihtiyacı var, seni seviyor. Bize sırt çevirmekle, ona da sırt çevireceğini göstermiş oldun. Sonu gelmez sukkunluğun ve açlık grevine girmen Melodie'yi öylesine ürkütmüş durumda ki. O benim gibi değil. Bağırıp çağırmıyor, mücadele etmesini bilmiyor, yalnızca ağlayıp duruyor. Doğru dürüst bir şey yemiyor... ve biliyorsun, hamile, Jory. Senin çocuğuna hamile. Babanın yaptığının seni nasıl etkilediğini bir düşün ve senin ölümünün çocuğunun üzerinde ne gibi izler bırakacağını da düşün. Jory, baban gibi olma ve ardında öksüz bir çocuk bırakma. Kendini mahvederken, bizi de mahvetme!»

«Ama anne!» diye haykırdı acıyla. «Ne yapacağım? Ömrümün geri kalanını bir tekerlekli sandalyeye oturarak geçirmek istemiyorum! Öfkeliyim, öylesine öfkeliyim ki, her şeyi yerle bir etmek istiyorum! Böyle bir cezayı haklamak için ne yaptım? iyi bir oğul, sadık bir koca oldum hep. Ama şimdi koca bile olamıyorum. Aşağıda hiçbir his yok. Belden aşağı hiçbir şey hissetmiyorum. Böyle yaşamaktansa ölmek daha iyi!»

— 133 —

«Öyleyse aç durmaya devam et ve öldür kendini, böylece tekerlekli sandalyeye de oturmamış olursun... ve bizi de düşünme. Nasıl olsa en çok sevdiklerimizi yitirmeye alıştık, seni de listeye dahil ederiz ve senin için de kendimizi suçlayarak mezarımıza gireriz.»

«Anne! Sus! Böyle konuşmana dayanamıyorum.»

«Ben de senin bize yaptıklarına dayanamıyorum! Jory! Bırakma kendini. Teslim olmak sana yakışmaz. Karşı koy. Başkalarının aklından bile geçiremeyeceği daha güçlü bir adam olacağını söyle kendine.»

«Karşı koymayı isteyip istemediğimi bilemiyorum. Buraya yattığımdan beri ne yapabilirim diye düşünüyorum. Yeterince zengin olduğum için bir şey yapmam gerektiğini söyleme bana. Amaçsız bir yaşam hiçtir, biliyorsun.»

«Çocuğun... amacın o olsun. Melodie'yi mutlu et, bu da başka bir amaç. Kal, Jory, kal... birini daha kaybetmeye dayanamam, dayanamam...» Ağlamaya başlamışım.

Ağlamamak ya da başka bir zayıflık göstermemek için kesin kararlıydım, ama olmamıştı. «Senin baban öldükten sonra, çocuğumu hayatımın amacı yapmışım. Belki vicdan azabımı hafifletmek için böyle yaptım, bilemiyorum. Ama seni getirip kucağıma koyduklarında, göğsüm gururla kabardı. Öyle sağlıklı, güçlü görünüşün vardı ki, gözlerin öylesine berraktı ki. Parmağımı yakaladın ve bırakmadın. Paul oradaydı, Chris de. İkisi de sana o zamandan bağlandılar. Neşeli, uslu bir bebektin. Sanırım hepimiz seni şımarttık. İstedığın bir şey için ağlayan hiç gerekmedi. Ama şimdi biliyorum ki, sen şımartıla-mazsın. Sende içten gelen bir başarıma azmi var. Ve er geç çocuğuna bağlanıp onun için çalışacaksın. Eminim bundan.»

«Tekerlekli sandalyede ne işle uğraşırım bir fikrin var mı?»

«Binlerce var, Jory. Bunları sıralamaya gün yetmez. Piyano çalmayı öğrenebilirsin, güzel sanatlar üzerine çalışabilir-

— 134 —

şjn, yazı yazabilirsin. Ya da bir bale öğretmeni olabilirsin. Bunun için ortalıkta dolanman gerekmez. İyi bir dil ve yorulmayan bir çene yeterli. Ya da başka dallara kay, örneğin hukuk çalış ve Bart'a rakip ol. Aslında yapamayacağın şeyler çok az. Her birimizin bir sakat yanı vardır. Bunu bilmen gerekir. Bart'ın görünmez bir sakatlığı var ve seninkinden çok daha kötü. Sen dans edip yaşamın tadını çıkarırken, onun başından neler geçti bir düşün. Psikiyatristlerin elinde bir kobaydan farksız az acı çekmedi.»

Gözleri daha parlaklaşmış, bir umut ışığı parıldamaya başlamıştı.

«Ve Bart'ın bahçede yaptırdığı havuzu düşün. Doktorların kollarının çok güçlü olduğunu söylüyor. Biraz fizik terapiden sonra yine yüzmeye başlayabilirsin.»

«Sen benim ne yapmamı istiyorsun, anne?»

«Yaşa, Jory, hepsi bu.»

Gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu. «Ya sen, babam, Cindy? Hawai'ye gitmeyi tasarlamıyor muydunuz?»

Haftalardır Hawai aklıma bile gelmemişti. Jory ve Melo-die bu haldeyken buradan nasıl ayrılabilirdik? Ayrılamazdık.

Foxworth Malikânesi yine bizi tuzağa düşürmüştü.

ZORAKİ EŞ

Zamanımızın çoğunu hastanede, Jory'nin yanında geçirdiğimizden, ne yazık ki, Cindy'yi ihmal etmiştik. Bir yanda onda hep kusur bulan Joel, öte yanda onu horlayan Bart ve bir de kendi derdine düşmüş Melodie'yle yaşadığı o düşmanlık dolu evde giderek huzursuzlaşıyor, sıkılıyordu.

— 135 —

«Anne,» dedi isyan edercesine. «Zamanım hiç de iyi geçmiyor burada! Berbat bir yaz bu, en kötüsü. Jory'nin kötürüm oluşuna, hastanede kalmasına çok üzülüyorum ve elimden gelen yardımı yapmak istiyorum, ama ya ben ne olacağım? Hastanede aynı anda yalnızca iki ziyaretçiye izin veriyorlar ve senle babam sürekli onunlasınız. Jory'i görebilsem bile, : zamanın yarısı ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilememekle geçiyor. Buradayken de kendimi nasıl oyalayacağımı bilemiyorum. Bu ev dış dünyadan öylesine soyutlanmış ki, insan kendini ayda yaşıyor sanıyor... sıkıcı, ölesiye sıkıcı. Kasabaya \n inmemi ve senden izin almadan biriyle buluşmamı istemiyor- [sun, ama biri davet edince de sana sormak istediğimde burada yoksun. Joel ve Bart çevredeyken yüzmememi istiyor- ; sun... söyler misin ne yapabilirim?»

«Ne yapmak istediğini söyle,» dedim anlayışla. On altı yaşındaydı ve bu tatilden çok şey ummuştu. Ama şimdi, başlangıçta hayran olduğu bu ev, bir zamanlar bize olduğu gibi, giderek ona da bir hapishane olmaya başlamıştı.

Ayaklarımın dibine bağdaş kurup oturdu. «Buradan ayrılmakla Jory'i üzmem istemiyorum, ama burada durursam da çıldıracağım. Melodie odasını kilitleyip bütün gün orada oturuyor ve beni içeri almıyor. Joel'in o hain bakışlarıyla karşılaştığımda buz gibi oluyorum. Bart'sa beni görmezlikten geliyor. Bugün arkadaşım Bary Boswell'den bir mektup aldım. Boston'un bi-kaç mil kuzeyindeki şahane bir yaz kampına gidiyormuş. Yakınında bir yerde bir yaz tiyatro grubu varmış, gölde yüzme ve yelken sporları yapılabiliyormuş. Her cumartesi de dans düzenleniyor, ayrıca her türlü el becerisi öğretiliyormuş. Kendi yaşıtım kızlarla birlikte olmak hoşuma gider, hem bu kamp da tam istediğim gibi. Soruşturursan, iyi bir adı olduğunu görürsün, anne, lütfen izin ver gideyim, n'olur, henüz keçileri kaçırmadan.»

— 136 —

Bu yazı ailecek geçirmeyi ne çok istemiştik, oysa şimdiden Cindy ayrılmak istiyordu ve daha doğru dürüst birlikte oturup konuşamamıştık. Ama onu anlıyordum. «Bu gece babanla bu konuyu konuşurum,» diye söz verdim. «Senin mutlu olmanı istiyoruz, Cindy, bunu biliyorsun. Jory'le ilgilenirken seni ihmal ettiysek başışla.

Şimdi biraz senden konuşalım. Bart'ın yaş gününde tanıştığın çocuklardan ne haber, Cindy? Onlarla aran nasıl?»

«Bart ve Joel arabaların anahtarlarını saklıyorlar, bu yüzden dışarı çıkamıyorum. İstedikleri de bu. İzin istemeliyim, yoksa yok. Bir pencereden kaçmak istiyorum, ama hepsi de yüksek, düşer bir yerimi kırarım diye korkuyorum. Ama oğlanlar hep aklımda. Onlarla birlikte olmayı, dansa gitmeyi de özledim ki. Ne düşündüğünüzü bilmiyorum, zaten Joel de ahlaktan yoksun olduğumu diline doladı... ama delikanlıların isteklerine karşı durmak için çok çaba harcıyorum. Gerçekten. Yine de ne kadar daha bakire olarak kalabilirim bilmiyorum. Eski kafalı davranıp evlenene kadar bakire kalacağım diyorum, ama öte yandan da en azından otuzuna dek evlenmeyi düşünmüyorum. Sonra, gerçekten beğendiğim bir çocukla çıktığımda ve bana baskı yapmaya başladığında, teslim olmak istiyorum. Kalp atışımın hızlanmasından ve içimi saran o duygulardan hoşlanıyorum. Ah, anne, niye senin gibi güçlü olamıyorum? Senin de hep dediğin gibi, ne istediğini bilmeyen bir dünyada yaşıyoruz. Eğer dünya bilmiyorsa, ben nasıl bilebilirim? Arzuladığın gibi saf ve tatlı olmak istiyorum, ama bir yandan da seksi olmak istiyorum ve bu ikisi birbiriyle çelişiyor. Senin ve babamın hep beni sevmesini istiyorum, bu yüzden de olduğumu sandığınız gibi olmaya çalışıyorum... ama o denli masum değilim, anne. Tüm yakışıklı çocukların bana âşık olmasını istiyorum... ama bir gün kendimi tutmayı başaramayacağım.»

Yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce gülümsedim. Sözleri-

— 137 —

nin bende şok etkisi yarattığından ve böylece bu evden kurtulma şansını da yok ettiğinden korkarak ürkek gözlerle yüzümü inceliyordu. Kollarımla onu sardım. «Cindy, öylesine yetenekli, öylesine güzelsin ki, önüne gelenle yatan bir süprüntü gibi davranamazsın. Kendine değer ver, göreceksin karşıdaki de verecektir.»

«Ama anne, hem hayır deyip hem kendimi nasıl sevdirebi-lirim?»

«Senden 'vermeni' istemeyecek çok genç vardır, seçiminde onlar olmalı. Şu ya da bu nedenle seninle cinsel ilişki kurmak isteyenler amaçlarına kavuştuklarında seni bir anda silkeleyip bir kenara atarlar. Erkeklerin her kadını, özellikle senin gibi güzel olanları elde etme tutkuları vardır. Şunu da unutma, eğer seni gerçekten sevmiyorlarsa, aranızda geçenleri en ince ayrıntısına dek diğerleriyle konuşurlar.»

«Anne! Öyle konuşuyorsun ki, kadın olmak av olmak demek. Ben avlanmak istemiyorum, avlamak istiyorum! Ama karşı koymayı pek beceremediğimi itiraf etmeliyim. Bart bana kendime öylesine güvensiz biri olduğumu hissettirdi ki, diğer çocukların beni aksine inandırmalarını istiyorum. Ama bugünden sonra, ne zaman oğlanın teki beni arka koltuğa çekip onun arzusunu tatmin etmezsem çok kötü hissedeceğini söylerse, hiç acımayacağım. Yalnızca seni ve babamı düşünüp kafasına bir tane patlatacağım... ya da çok acı verecek yerine bir diz atacağım.»

Sözleri beni güldürdü. Haftalardır ilk kez gülüyordum. «Pekâlâ, tatlım, sonunda doğruyu göreceğini biliyorum. Şu kamptan biraz daha söz et, babana ayrıntılı bilgi verebileyim.»

«Yani o fırsatımı yok etmedim mi?» diye sordu gözleri ışıdayarak.

«Tabii ki, hayır. Sanırım Chris de buradaki havadan biraz uzaklaşmanı kabul eder.»

— 138 —

Chris kabul etti. Benim gibi, o da on altı yaşında bir kızın yazın eğlenceye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Cindy bunu öğrenir öğrenmez, hemen Jory'yi ziyaret edip haberi verdi. «Yanlış anlama, n'olur, buradan ayrılmam seni umursamıyorum demek değil, Jory yalnızca çok ama çok sıkıldım burada. Sık sık sana yazıp ufak hediyeler göndereceğim.» Jory'e sarılıyor, öpüyor, gözyaşlarıyla onu ıslatıyordu. «İnan, hiçbir şey seni farklı yapan o tılsımı senden alamaz... onu yokedemez ve bu, bacaklarında yaşamıyor. Eğer kardeşim olmasaydın, senin peşini bırakmazdım.»

«Evet, kuşkusuz,» dedi Jory biraz alaylı. «Yine de sağol.»

Jory'i hemşiresiyle bırakıp Cindy'yi en yakın havaalanına götürdük ve eline harçlığını sıkıştırıp uğurladık. Harçlığın miktarı onu çok sevindirdi. Elini sallayarak uzaklaşmadan önce Chris'i öpücük yağmuruna tuttu. «Yalnızca kartpostal değil, uzun uzun mektuplar yazacağım,» diye söz verdi. «Resim de göndereceğim. Her şey için teşekkürler. Bana sık sık yazmayı, ne olup bittiğini haber vermeyi unutmayın. Bir bakıma Fox-worth Malikânesinde yaşamak, karanlık, gizemli bir romana kendini kaptırmak gibi bir şey, ama öyküyü gerçekten yaşayınca çok ürkütücü.»

Hastaneye geri dönerken Chris bana planını anlattı. Jory'i, Bart ve Joel'in insafına, değil kocasına kendine bakmaktan aciz Melodie'yi bir başına bırakıp şu an Hawai'ye gidemezdik. Öte yandan ne Melodie, ne de Jory böyle uzun bir yolculuğa çıkabilirdi. O duruma gelmeleri aylar sürerdi.

«Jory eve dönüp bakıcıları onunla ilgilenmeye başlayınca, ne yapacağımı bilemeyeceğim. Cindy'nin durumuna düşeceğim. Anlamalı, işe yarar bir şeyle uğraşmadıkça, kendimi boşlukta hissedeceğim, Cathy. Yaşlı bir adam değilim. Daha önümde yıllar var.»

— 139 —

Başımı çevirip Chris'in dalgın gözlerle gelen geçen arabaları seyreden yüzüne üzüntüyle baktım... Başını benden yana çevirmeden konuşmasını sürdürdü. «Tıp her zaman yaşıntımda önemli bir rol aldı. Bu,

işimden daha çok sana ve aileme zaman ayırma sözünden vazgeçiyorum demek değil. Ama mesleğini yitirmenin Jory'yi ne denli etkilediğini bir düşün...»

Ona biraz daha sokulup başımı omzuna dayadım ve doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmasını söyledim. «Ama şunu unutma, bir doktorun kusursuz sicili olması gerekir ve ilerde bizim hakkımızda bazı söylentiler çıkabilir.»

Başıyla onaylayıp bu gerçeği kendisinin de düşündüğünü söyledi. Bu kez tıbbın araştırma alanına yönelmeyi düşünüyordu. Böylelikle halkla doğrudan ilişkisi olmayacaktı ve kimse onu bir Foxworth olarak tanımayacaktı. Bu konuda kararını vermişti. Daha şimdiden bu evde boş, bir şeye katkısı olmadan durmaktan sıkılmıştı. Bir şeyler yapması gerekiyordu, yoksa benliğinden ödün vermiş olacaktı. İçim kan ağlarken yine de belli etmemeye çalıştım, oysa Hawai'de yaşamak onun olduğu kadar benim de düşümdü.

Ağzını kocaman açmış bir dev gibi bizi bekleyen evden içeri kol kola girdik.

Melodie kendisini odasına hapsedmiş, Joel'se tek bir mumun aydınlattığı boş bir odada dizleri üstüne çökmüş, dua ediyordu. «Bart nerede?» diye sordu Chris çevresine bakına-rak.

Joel kaşlarını çatı, sonra sanki dost görünmesi gerektiğini anımsamışçasına hafiften bize gülümsedi. «Bart bir bara gitti, kendi deyimiyle küfeli oluyor.»

Bart'm böyle bir şey yapacağı hiç aklıma gelmezdi. Ağabeyinin bacaklarını ve mesleğini yitirmesine neden olan oyunu sahneye koydurduğu için pişmanlık mı çekiyordu? Bart

— 140 —

pişman olmasını bilir miydi? Bunu yanıtlamak güçtü. Boş gözlerle ileri geri dolanan Joel'e baktım. Bart'ın davranışının niye onu bu denli sarstığına anlam veremedim.

Yaşlı adam, aynı Bart'ı izlediği gibi, peşimiz sıra yürümeye başladı. «Kendisi daha da iyi bilir ya,» diye mırıldandı. «Fahişeler ve aşifteler barlarda kol gezer, hoş yine de onu uyardım.»

Sözleri ilgimi çekti. «Fahişeyle aşifte arasında ne fark var, Joel?»

Başını benden yana çevirdi ve sanki ışıktan göremiyor-muş gibi yaşlı ellerini gözlerine siper etti.

«Benimle eğleniyor musun yeğenim? incil'de her ikisi de geçer, bu yüzden aralarında fark olmalı.»

«Belki fahişe aşifteden daha kötüdür ya da tam tersi. Demek istediğin bu mu?»

Bu aptalca sorularla canını sıktığını belirten gözlerle bana baktı.

«Sonra yosma da var, Joel. Günümüzde telekızlar, striptizciler var... bunların yeri fahişeyle aşifte arası mı oluyor, yoksa hepsi aynı mı?»

Bir azizin keskin bakışlarıyla gözlerini gözlerime dikti. «Benden hoşlanmıyorsun, Catherine. Ama niye? Bana güven duymaman için ne yaptım? Burada Bart'ı içindeki kötülüklerden korumak için kalıyorum, yoksa bana karşı olan tavrın yüzünden bir gün bile durmam. Öte yandan senden çok daha fazla Foxworth'un.» Sonra yüzündeki ifade değişti, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. «Hayır, sözümü geri alıyorum. Benden iki misli daha Foxworth'sun.»

Bana bunu anımsattığı için ona karşı içim nefretle doldu. Yine de yolladığı sessiz mesajları yanlış yorumlamışım gibi beni utandırmayı başardı. Ne kendimi savundum, ne de onu aksine inandırmaya çalıştım. Chris de er ya da geç sonunda

— 141 —

olacağını sezdiği bu yüzleşmeyi önlemek için tek kelime etmedi.

«Sana neden güven duymadığımı bilmiyorum,» dedim. «Belki de babanı o kadar çok yererek konuşuyorsun ki, kendinin ondan ancak bir gömlek üstün olduğuna beni inandırıyor-sun.»

Hiç karşılık vermeksizin, bana sahteymiş gibi gelen üzüntülü bir ifade takınarak geri döndü ve ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Elleri yine o görünmez cübbenin bol koluna girmişti.

O akşam Melodie yine odasında yalnız başına yemek yemekte ısrar edince, kararımı verdim. Gitmek istemese de, bana karşı koysa da, onu Jory'yi ziyaret götürecektim.

Odasına girdim ve tek kelime söylemeden hemen hiç dokunulmamış yemek tepsisini alıp kenara koydum. Üzerinde günlerdir çıkarmadığı o pejmürde gecelik vardı. Dolaptan ona en çok yakışan yazlık kıyafetini çıkardım ve yatağın üstüne attım. «Melodie, doğru duşa ve saçını şampuanla. Sonra giyin... bu gece Jory'yi ziyaret edeceksin, istesen de, isteme-sen de.»

Birden yatağından fırladı ve isterik bir tavırla gitmeyeceğini, daha kendini hazır hissetmediğini, istemediği bir şeyi ona yaptıramayacağını söyledi. Ben de aynı şiddetle karşılık vererek, ona kalırsa hiçbir zaman hazır olmayacağını ve ne derse desin bu gece oraya gideceğini söyledim.

«Beni bir şey yapmaya zorlayamazsın!» diye haykırdı. Geri geri giderken, yüzü sapsarı kesilmişti. Sonra ağlamaya başladı ve hıçkırıklar arasında, Jory'nin kötürümlüğünü kabul-lenebilmesi için ona biraz daha zaman tanımam için yalvardı. Yeterli zamanın geçtiğini söyledim. Ben kabullenmişim, Chris de Cindy de... ve o da en azından kabullenmiş görünebilirdi. Ne de olsa profesyonel bir oyuncuydu.

— 142 —

Melodie'yi nerdeyse sürüye sürüye duşa soktum. Küvete girmek istemesine kulak asmadım, çünkü oradan saatlerce, ziyaret saati geçene dek çıkmayacağını biliyordum. Duşun hemen dışında durup sürekli çabuk

olması için onu zorladım. Sonunda çıktı ve bir havluya sarındı. Hâlâ ağlıyor, ikide bir yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

«Kes ağlamayı,» diye emrettim ve giyinme odasındaki tabureye onu iteleyerek oturttum. «Ben saçımı kuruturken sende makyajını yap... gözlerinin altındaki kırmızılıkları yok et, Jory farkına varır. Ona olan aşkının değişmediğine onun inandırılmalısın.»

Bal sarısı saçlarını kuruturken, sürekli konuşarak onu ikna etmeye çalıştım. Saçı eşsiz bir parlaklığa sahipti. Elbisesini giydirtip, Jory'nin en çok sevdiği parfümü hafiften üzerine sıktım. Ne yapacağını bilemez halde öyle dikilirken, onu tutup kapıya götürmeden önce omuzlarından sıkıca tuttum.

«Hadi, Melodie, korktuğun gibi olmayacak. Seni seviyor ve istiyor. Sana baktığı an, onun felçli bacaklarını gözün görmeyecek, en uygun sözcükler ağzından dökülecek. Bundan eminim, çünkü sen de onu seviyorsun.»

O ara Bart gittiği bardan iyice kafayı bulmuş olarak dönmüştü. Bir koltuğa yayılmış, bacaklarını ileriye uzatmıştı. Joel arkasında karanlıkta kamburunu çıkartmış duruyordu. Bizi farketmeden Melodie'yi holden geçirip garaja götürmeye çalışırken, «Nereye böyle?» diye sordu Bart kelimeleri yutarak.

«Hastaneye,» dedim, bir yandan Melodie'yi iteklerken. «Ve sanırım senin de ağabeyini ikinci kez ziyaret etme zamanın geldi. Bu gece değil, ama yarın. Onu eğlendirecek bir hediye al... orada hiçbir şey yapmadan durmaktan çıldırarak.»

«Melodie, gitmek istemiyorsan gitmek zorunda değilsin,»

— 143 —

dedi Bart, zorlukla ayağa kalkarken. «Despot annemin seni peşinden sürümesine izin verme.»

Melodie yaprak gibi titriyor, sessizce yalvarır gibi ayak sürüyordu. Acımasızca onu iteliye iteliye arabadan içeri soktum.

Bart yalpalayarak garaja geldi ve Melodie'ye onu kurtaracağını haykırdı... ve sonra dengesini kaybedip düştü. Kocaman garaj kapılarından birini açmak için elektrik düğmesine bastım ve arabayı geri geri çıkardım.

Tüm yol boyu, hastanede arabayı park edene dek, Melodie gözyaşları içinde sızlanıp durdu ve Jory'e yarardan çok zarar vereceğine beni inandırmaya çalıştı. Ve ben de aksini savunup durumu idare edebileceğini söyleyerek ona güven vermeye çabaladım.

«Lütfen, Melodie, odasına gülerek gir. O her zamanki soylu, iyimser havana bürün. Sonra yatağına gelince onu kollarınla sıkıcı sar ve öp.»

Satın aldığım gülleri ve özenle paketlenmiş hediyeleri eline tutuşturdum. «Dinle beni, kendini çok halsiz ve kötü hissettiğin için daha önce gelemediğini söyleyeceksin. İstedğin özürü söyle, ama sakın artık onu kocan olarak hissedemediği-ni belli edecek bir şey yapayım deme.»

Adımlarını bana uydurmaya çalışırken, sanki programlanmış bir robot gibi başını sallıyordu.

Altıncı katta asansörden çıktığımızda, koridorda Chris'e rastladık. Melodie'yi benimle birlikte görünce gözleri ışıldadı. «Ne iyi yaptın,» diyerek ona sarıldı, sonra bana döndü. «Dışarıdan Jory'e yemek aldım, tabii kendime de. Oldukça iyi durumda. Sütünün hepsini içti ve cevizli çörekten bir, iki lokma ısırdı. Genellikle cevizli çöreğe dayanamaz. Melodie, bir dene bakalım, sen daha fazla yedirebilecek misin? Hızla kilo kaybediyor, kaybını kazansın istiyorum.»

Hâlâ sesini çıkarmayan Melodie başını salladı. Gözlerini ayırmadığı 606 numaralı kapıya, sanki elektrikli sandelyeymiş

— 144 —

gibi bakıyordu. Chris, Melodie'nin sırtına güven verircesine hafifçe vurdu, beni öptü, sonra yanımızdan ayrıldı. «Doktorla-nyla konuşacağım. Daha sonra sizinle buluşurum, dönüşte arabamla sizi izlerim.»

Melodie'yi Jory'nin kapısına doğru iterken, ona en ufak güven duymuyordum. Jory kapısının kapalı tutulmasına hastalık derecesinde dikkat ediyordu. Eski bir dans yıldızının yataktaki aciz halini kimse görmemeliydi. Önce bir, sonra iki kez kapıya vurdum. Bu aramızdaki işaretleşmeydi, «Jory, benim. Annen.»

«Gelsene içeri, anne,» diye seslendi, öncekilerden daha davetkâr bir sesle. «Babam senin her an gelebileceğini söylemişti. Umarım okumam için iyi bir kitap getirdin. Elimdeki-ni...»

Kendim girmeden önce içeri itelediğim Melodie'yi görünce sesi kesildi.

Chris'e planımdan daha önce söz etmiş olduğumdan, Jory'e hastane kıyafetini çıkartmış, mavi ipek bir pijama üstü giydirmişti. Saçı özenle taranmış, traş olmuş ve kazadan beri ilk kez saçını kestirmişti. O müthiş geceden çok daha iyi görünüyordu.

Gülümsemeye çalıştı. Melodie'yi yine görmekten sevinçli, gözlerinde umut ışığı belirdi.

Melodie onu itelediğim yerde donmuş kalmıştı sanki. Yatağa yaklaşmak için hiçbir harekette bulunmuyordu. Bu Jory'nin yüzündeki ürkek gülümsemeyi dondurdu... açlığını gizlemeye çalışan gözleri kadının gözleriyle buluşmaya çabalıyordu, ama Melodie gözlerini kaçırdı. Birden Jory'nin gülümseyişi yokoldu ve gözleri gölgelendi, ışıltısı kaybolup gitti. Başını duvardan yana çevirdi.

Hemen hareketlenip Melodie'yi yatağa doğru sürdüm ve yanına geçip yüzünün ne halde olduğuna baktım. Kollarında gül demeti ve hediyelerle yere kök salmışçasına durmuş, yap-

rak gibi tir tir titriyordu. Dirseğimle dürtüp, «Bir şey söyle,» diye fısıldadım.

«Merhaba, Jory,» dedi titrek, cılız bir sesle. Onu biraz daha yatağa iteledim. «Sana gül getirdim,» diye ekledi.

Jory sabit gözlerle hâlâ duvara bakıyordu.

Melodie'yi yine dirsekledim. Dışarı çıkıp onları yalnız bırakmalıyım diyordum, ama anında Melodie'nin gerisin geri kaçacağından korkuyordum.

«Daha önce gelemediğim için üzgünüm,» dedi Melodie tutuk bir sesle. «Sana hediye de getirdim... annenin ihtiyacın olduğunu söylediği bir, iki şey.»

Jory birden başını çevirdi. Koyu mavi gözleri öfke doluydu. «Ve annem seni buraya gelmeye zorladı, değil mi? Pekâlâ, kalmak zorunda değilsin. Çiçeğini, hediyeni verdin... şimdi DEFOL!»

Melodie ağlamaya başladı. Elindeki çiçekler, hediyeler yatağa, yere saçıldı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, Jory'nin elini tutmaya çalıştı, ama beriki hızla elini geri çekti. «Seni seviyorum, Jory... ve üzgünüm, çok üzgünüm.»

«Üzgün olduğuna hiç kuşum yok!» diye Jory haykırdı. «Tüm o ihtişamın bir anda yokolduğunu gördüğün ve kötü-rüm bir kocayla kalakaldığın için ne kadar üzülse azdır! Yo, Melodie, hiç üzülmene gerek yok. Hemen yarın boşanmak için dava aç ve çek git!»

Kapıya doğru geri geri giderken, içim her ikisi için de kan ağlıyordu. Yavaşça dışarı süzülüm, ama içerde olanları görecektim ve duyacak kadar kapıyı aralık bıraktım. Melodie bunu fırsat bilip onu terkedecek ya da Jory'nin yaşama umudunu kırarak başka bir şey yapacak diye ödüm kopuyordu... onu durdurmak için her şeyi yapabiliirdim.

Melodie yere düşmüş çiçekleri teker teker toplamaya başladı. Vazodaki solmuş çiçekleri alıp çöp kutusuna attı, sonra vazonun suyunu tazeledi ve özenle gülleri içine yerleştirmeye

başladı. Öylesine ağırdan alıyordu ki, sanki böyle yapmakla jory'i mahvetmeyi geciktirebilecekti. Çiçekleri düzenlemesi bitince, yeniden yatağa döndü ve oradaki üç hediyeyi eline aldı. «Bunları açmak istemiyor musun?» dedi cılız bir sesle.

«Bir şeye ihtiyacım yok,» dedi Jory soğukça ve yeniden gözlerini duvara çevirdi.

Melodie'ye birden cesaret geldi. «İçindekilerden hoşlanacağını sanıyorum. Hep isterdin...»

«Tek isteğim kırk yaşına dek dans etmektir,» diyerek karısının sözünü kesti. «Ve o defter kapandı. Artık ne bir rol arkadaşına, ne de bir eşe ihtiyacım var. Hiçbir şey istemiyorum, hiçbir şeye gerek duymuyorum.»

Melodie hediyeleri yatağa bırakmış, ellerini ovuşturup sessizce gözyaşı döküyordu. «Seni seviyorum, Jory,» dedi boğuk bir sesle. «Doğru davranmak istiyorum, ama annen ve baban gibi güçlü değilim ve bu yüzden daha önce ziyaretine gelemedim. Annen hasta olduğumu ve o yüzden gelemeyecek durumda olduğumu sana söylememi istedi, ama gelebilirdim. Buraya geldiğimde sana gülümseyebilecek gücü bulmayı dileyerek ağlayıp durdum hep. Zayıflığımdan öylesine utanıyorum ki... Senden ayrı kaldığım süre uzadıkça, gelmek zorlaştı. Yüzüme bakmayacaksın, benimle konuşmayacaksın ya da aptalca bir şey yaparak seni kendimden nefret ettireceğim diye korktum hep. Senden boşanmak istemiyorum, Jory. Senin karınım hâlâ. Chris dün beni bir doğum uzmanına götürdü, bebeğimiz normal geliyormuş.»

Susup Jory'nin koluna dokunmak için ürkekçe elini uzattı. Jory kadının eli onu yakmışçasına irkildi, ama kolunu çekmedi... çeken Melodie oldu.

Koridorda durduğum yerden, Jory'nin gözlerinden yaşlar süzülüğünü ve bunu Melodie'ye göstermemeye çalıştığını görebiliyordum. Benim de gözüm yaşlıydı, orada dikilip onları

gizlice seyretmek hoşuma gidiyordu, ama yine de oradan ayrılamıyordum, Juilian'ın yanından ayrıldığımda, bir daha onun ölüsünü görebilmiştim. Babasının oğlu, babasının oğlu...

Melodie yine ona dokunmak için bu kez saçına uzandı. «Yüzünü öte yana çevirme, Jory. Bak bana. Bak ki, bana en çok gerek duyduğun anda yanında bulunmadığım için benden nefret etmediğini göreyim. İstersen bağır, vur, ama öyle susma. O rolü oynamana niye engel olmadım diye geceleri gözümü uyku girmiyor. O oyundan hep nefret ettim, ama kareografisini yapıp imzanı attığında sesimi çıkaramadım.» Gözyaşlarını silip yatağın kenarında dizleri üstüne çöktü ve başını Jory'nin eline dayadı.

Cılız sesini güçlükle duyabiliyordum. «Birlikte yine mutlu bir yaşam sürdürebiliriz, Jory. Nasıl olacağını bana öğretirsin. Nereye istersen seninle gelirim... yalnızca yanında kalmamı istediğini söyle.»

Belki de kadının yüzü elinin üzerine kapanmış olduğundan, Jory başını çevirip ona baktı. Konuşmadan önce boğazını temizledi ve çarşafın ucuyla gözünü sildi.

«Eğer benimle yaşamak senin için bir yük olacaksa, kalmanı istemiyorum. Her zaman için New York'a gidip başka oyuncularla dans etmen geçerli. Ben kötürüm oldum diye senin de olman gerekmez. Belli bir kariyerin var, yıllarca emek verdin. Bu yüzden, Mel, git... sana ihtiyacım yok.»

Tam tersi olduğunu bildiğim için içim kan ağlıyordu.

Melodie başını kaldırdı, makyajı ağlamaktan bozulmuştu. «Sensiz nasıl yaşayabilirim, Jory? Kalacağım ve sana iyi bir eş olmak için elimden geleni yapacağım.» Sustu, ama zamanlaması çok kötüydü, hem de çok kötü. Jory'e düşünecek zaman veriyordu.

Gözlerimi kapatıp dua etmeye başladım. Tanrım, n'olur onun doğru sözcükleri bulmasını sağla. Niye balenin onsuz

— 148

kendisine bir şey ifade etmeyeceğini söylemiyordu? Niye onun mutluluğunun her şeyden önce geldiğini demiyordu? Melodie, Melodie, onu sakatlığının önemli olmadığına, her zaman yalnızca kendisini seveceğine inandıracak bir şeyler söyle. Ama Melodie hiç sesini çıkarmadı.

Bunun yerine hediyeleri eline alıp açmaya başladı. Hediyelere bir göz atıp başını çevirdi. «Zevkli kadınsın, Mel.»

Melodie başını öne eğdi. «Gerek duyduğun başka bir şey var mı?»

«Hayır. Artık git. Uykum var. Seni tekrar görmek güzel, ama yorgunum.»

Melodie kararsızca gerilerken acı acı düşünüyordum. Neredeydi kazadan önce aralarındaki o çılgınca sevgi, o ihtiras?

Odaya girdim.

«Umarım zamansız gelmedim, ama sanırım Jory yorulmuştur, Melodie.» ikisine de neşeyle gülümsedim.

«Eve dönüşünde seni ne beklediğini bir bilsen, Jory. Eğer resim yapmak şimdi ilgin çemkiyorsa, o zaman çekecek. Ve daha ne hazineler var evde. Aklın başından gidecek, ama şimdi bir şey söyleyemem. Hepsi birden hoşgeldin sürprizi olacak.» Alçılı bedenine zorlukla sarıldım, yanağımdan öptüm, saçını karıştırdım ve elini sıktım. «Melodie de senin gibi kabullenmeyi öğrenmek zorunda. Ama gerçekten çaba gösteriyor ve eğer duymak istediğin şeyleri söylemediyse, inan bu hâlâ kendini toparlayamadığından.»

Jory alaycı bir biçimde gülümsedi. «Tabii öyle, anne, tabii ki. Yürüdüğüm ve dans ettiğim zamanki kadar beni seviyor. Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şeyin önemi yok.»

Melodie odadan dışarı çıkmış koridorda bekliyordu, bu yüzden Jory'nin sözlerini duymadı. Eve dönüşümüzde, yol

— 149 —

boyu kendi kendine mırıldandı. «Ah, Tanrım... ah, Tanrım, ne yapacağız?»

«Çok iyiydin, Melodie, çok iyi. Gelecek sefere daha da iyi olacaksın,» dedim.

Bir hafta geçti ve Melodie ikinci ziyaretinde daha iyiydi, üçüncüsünde daha da iyi. Artık ona gitmesi gerektiğini söylediğimde karşı koymuyordu. Direnmenin ona bir yarar sağlamayacağını anlamıştı.

Bir gün uzun tuvalet masamın önünde makyajımı yaparken, Chris neşeyle içeri girdi.

«Sana nefis bir haberim var,» diye başladı söze. «Geçen hafta üniversite bilim kurulu üyeleriyle görüşmeye gitmiştim. Kanser araştırma grubuna katılmak için başvuruda bulundum. Tabii amatör bir biyokimyacı olduğumu hemen anladılar. Ama bazı nedenlerden ve verdiğim yanıtlardan memnun kalmış olacaklar ki, başvurumu kabul etmişler. Cathy, anlamı olan bir iş yapacağım için öylesine sevinçliyim ki. Bart dilediğimizce ya da en azından o evlenene dek burada kalabileceğimizi söyledi. Jory'le konuştum, o da bizimle olmak istiyor. New York'taki daireleri ufak, oysa burada tekerlekli sandalyesiyle gezebileceği bir sürü geniş hol ve odalar var. Şu an için tekerlekli sandalyeye oturmayacağını söylüyor, ama alçısı sökülünce bu düşüncesinden vazgeçecektir.»

Chris'in yeni uğraşına olan hevesi beni de sardı. Onu mutlu görmek, Jory'nin sorunlarını ona unutturacak bir şeyle uğraşmasını istiyordum. Gardroba gitmek için ayağa kalktım, ama beni çekip kucağına oturttu. Öyküsünü ballandıra ballandıra anlatırken, kendinden geçip sık sık tıbbi terimlerle konuştuğundan sözlerinin bir bölümünü hiç anlamadım.

«Mutlu olacak mısın, Chris? Önemli olan bu. Jory'nin mutluluğu da önemli, ama Bart dayanılmaz hal alırsa, burada

— 150 —

kalmana gönlüm razı olmaz. İyi düşün... Jory'nin iyi bir yerde yaşaması için Bart'ın davranışlarına katlanabilecek misin?»

«Catherine, sevgilim, sen yanımda olduğun sürece, her yerde mutlu olurum ben. Bart'a gelince, bunca yıl ona göz yumdum, bundan sonra da katlanabilirim. Bu kritik dönemde jory'e asıl yardımı dokunanın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Benim yardımım bir yere kadar. Tatlı konuşmaların, yerinde ve esnek davranışların, kucak dolusu hediyelerin ve Melo-die'nin değişeceğine dair sürekli moral vermenle onu yaşama bağlayan sensin. Her sözünü Tanrı buyruğuymuş gibi kabulleniyor.»

«Ama sürekli işine gidip geleceksin, yüzünü pek göremeyeceğiz,» diye sızlandım.

«Hey, asma suratını. Her gece hava karmadan evde olmaya çalışırım.» Üniversitenin laboratuvarında saat ondan önce olması gerekmediğini, böylece rahatlıkla bizimle kahvaltı yapabileceğini ekledi. Hem gece yarısı onu evden çıkaracak acil telefonlar olmayacaktı. Haftasonları tatil yapabilecek ve bir aylık ücretli izine ayrılabilirdi. Kuşkusuz para bizi ilgilendirmiyordu. Ayrıca konferanslara katılmak için çeşitli yerlere

yolculuk yapacaktık ve oralarda yaratıcı kişilerle yeni düşünceleri tanıma olanağı bulacaktık ki, bu da benim için büyük bir zevkti.

Kendisinin ne denli istediği açıkça belli bu girişiminin sağlayacağı olanakları anlata anlata beni de heveslendirdi, ama yine de huzursuzdum ve bu lanetli yere hiç gelmemiş olmayı diliyordum.

Gece yarısı olduğu halde gözümeye uyku girmeyince, yataktan kalkıp bitişikteki özel oturma odamıza geçtim. Bitince beyaz bir bebek bonesi olacak örgümü elime alıp hırsla örmeye başladığımda annemi anımsadım. Ben de onun gibi elime aldığım bir şeyi bitirmeden bırakamıyordum.

— 151 —

Hafiften kapıya vuruldu, sonra Melodie'nin içeri girmek için izin isteyen sesi geldi. Gelişine sevinmiştim. «Tabii girebilirsin. Işığın yanık olduğunu iyi ki gördün. Örgümü örerken ben de sizleri düşünüyordum.»

Çekingen adımlarla gelip yanımdaki koltuğa oturdu. Yüzündeki kararsızlığı görünce hemen üzerimdeki uyuşukluk gitti. Örgüme bir göz atıp sonra başını öte yana çevirdi. «Konuşacak birine ihtiyacım var, Cathy, akli başında birine, senin gibi.»

Nasıl da açması ve çocuksuydu, belki Cindy'den de fazla. Örgümü bir yana bırakıp kollarımla onu sardım. «Ağla, Melodie, ağlamak hakkın. Ben de sana katı davrandım, bunu biliyorum.»

Daha fazla kendini tutamayıp başını omzuma koyarak ağlamaya başladı.

«Yardım et bana, Cathy, lütfen yardım et. Ne yapacağım bilemiyorum. Jory'i ve durumunu düşünüyorum. Kendimi ve yetersizliğimi düşünüyorum. Beni ona zorla götürdüğün için o sırada senden nefret ediyordum, ama iyi ki öyle yaptın. Bugün oraya yalnız başıma gittiğimde, bu ona bir şey ifade etmişçesine yüzü aydınlandı. Zayıf ve çocukça davrandığımı biliyorum, ama yine de her seferinde odasına girmek için kendimi zorlamak zorunda kalıyorum. Onu yatakta öyle kımıldamadan yatar görmek beni hasta ediyor. Onu öpüyorum, elini tutuyorum, ama ne zaman ciddi şeylerden söz etmeye başlasam, başını benden öteye çeviriyor. Cathy... sen Jory sakatlığını kabullenmeye kendini alıştırıyor diye düşünebilirsin, ama bence ölümü arzuluyor o... ve tüm bu da benim yüzümden, benim hatam!»

Gözlerim hayretle büyüdü. «Senin hatan mı? Bu bir kazaydı, kendini suçlayamazsın.»

Soluk almamacasına sözcükler ağzından döküldü. «Niye

— 152 —

böyle hissettiğimi anlamıyorsun! Bu sorun öylesine kafamı kurcalıyor ki, suçluluk duygusunu içimden atamıyorum. Buraya, bu lanetli eve geldiğimiz için başımıza geldi bu olay! Jory uzun bir süre çocuk istemiyordu. Zirvede on yıl kalmadan çocuk istememem için evlenmeden önce benden söz aldı... ama ben sözümünden döndüm ve hap almayı kestim. Otuzumdan önce ilk çocuğum olsun istiyordum. Bir kez gebe kaldıktan sonra, kürtaj olmamı istemeyeceğini sanmıştım, ama haberi verdiğimde, deliye döndü! Ağzına geleni söyledi ve kürtaj olmamı istedi.»

«Oh, hayır...» Jory'i hiç tanımadığımı görmek beni allak bullak etmişti.

«Onu suçlama. O durumu yaratan bendim. Dans onun tüm dünyasıydı,» diyerek soluksuz sürdürdü konuşmasını. «Bunu yapmaman gerekirdi. Hap almayı unuttuğumu söyledim ona. Daha evlenirken, Jory için önce dans geldiğini biliyordum. Kendisi de bunu hiç yalanlamadı. Sonra hamile olduğum için turnemizi iptal edip buraya geldik... ve bak sonunda başımıza ne geldi! Haksızlık bu, Cathy, haksızlık! Oysa bugün Londra'da olacaktık. Jory yine sahneye çıkacak, seyircileri selamlayıp alkışları, çiçekleri kabul edecekti. Onu aldattım ve bu davranışımın başına bu kazanın gelmesine neden oldum. Ne yapacak bundan sonra? Neyle telafi edebilirim bunu?

Kollarımın arasında tir tir titiyordu. Ne diyebilirdim ona? Bazı yönlerden kaderlerimiz nasıl da birbirine benziyordu. Ben de Julian'ı İspanya'da yalnız bırakarak ölümüne neden olmuşum. Aynı Melodie gibi, hiç zarar verme amacı olmaksızın, doğru olduğuna inandığım şekilde davranmışım o sıra.

«Melodie, Jory de senin gibi panik içinde, hem de çok daha fazla ve haklı da. Suçlanacak bir davranışın yok, Melodie. Şimdi Jory bebeği olacağı için sevinçli. Çoğu erkek eşleri çocuk istediklerinde karşı koyarlar, ama sonra, çocuğu gör-

— 153 —

düklerinde iş değişir, kabullenirler. Senin gibi, o da bu evliliği nasıl sürdüreceğini düşünüyor. Kötürüm kalan o. Her gün bu gerçeğe yüz yüze gelecek yine o. istediği zaman oturamaya-cak, kalkamayacak, ne bahçede, ne yağmur altında bir daha yürüyebilecek, tualete bile normal şekilde gidemeyecek. Tüm bu sıradan şeyler onun için sorun olacak. Ve bir de onun eski halini düşün. Gururuna büyük bir darbe oldu bu. Sana yük olacağı korkusundan kendini toparlamak için çaba bile göstermek istemiyordu. Ama bu öğleden sonra onunla birlikteyken, yılgınlığını üzerinden atmak ve neşelenmek için çaba göstereceğini söyledi bana. Ve gösterecek, bundan eminim. Onun bu değişikliğinde senin ziyaretlerinin büyük payı var, Melodie. Her ziyaretinde kendisini hâlâ sevdiğine onu inandırmış oluyorsun.»

Kollarımın arasından sıyrılıp başını öte yana çevirmesine anlam veremedim. Çabuk çabuk gözyaşlarını, burnunu silip ağlamasını kesmeye çalıştı.

Kendini zorlayarak konuşmaya başladı. «Nedendir bilmiyorum, ama sürekli korkulu rüyalar görüyorum. Çok daha kötü bir şey olacak sezgisiyle, korku içinde uyanıyorum. Bu evde bir gariplik var. Acayip, ürkütücü bir

şey. Sizler gittiğinizde ve Bart odasına çekilip Joel de o çıplak çirkin odada dua ederken, sanki bu ev dile geliyor, bana sesleniyor. Bana bir şeyler demek isteyen bir esinti hissediyorum. Kapımın dışında döşemenin gıcırdadığını duyuyorum, hem yatağımdan kalkıp kapıyı açıyor ve kimseyi bulamıyorum. Bu yalnızca kendi kuruntum diyorum, ama yine de gerçek olmayan şeyler duyuyorum. Aklımı mı kaçıyorum dersin, Cathy? Deliriyor muyum?»

«Ah, Melodie,» diye mırıldanıp onu yine kendime çekmek istedim, ama geriye kaykılıp ona sarılmama engel oldu.

«Cathy, niye bu ev farklı?»

— 154 —

«Neden farklı?» dedim huzursuzca.

«Diğer evlerden.» Korkulu gözlerle kapıya baktı. «Hissetmiyor musun? İşitmiyor musun? Bu evin canlıymış gibi soluk aldığını duymuyor musun?»

Şirin oturma odama sanki birden ürperti bir hava dolmuştu. Sessizlik içinde, yatak odasından Chris'in düzenli solup alıp verişini duyabiliyordum.

Genellikle pek konuşkan olamayan Melodie şimdi susmak bilmiyordu. «Bu ev kendini canlı tutmak için, içinde yaşayan insanları kullanmak istiyor. Bir vampir gibi kanımızı emiyor. Keşke yeniden inşa edilmeseydi. Yeni bir ev değil burası. Asırlardır burada. Yalnızca duvar kâğıtları, boyalar ve eşyalar yeni, o fuayedeki merdivenlerden çevremde hayaletler hissetmeden bir kez olsun inip çıkmadım...»

Sanki inme inmişcesine her yanım uyuşmuştu.

Söylediği her söz ürkütecek derecede doğrudu. Evin soluk aldığını ben de duyabiliyordum. Kendimi toparlayıp gerçeklere dönmeye çalıştım. «Dinle, Melodie. Annem eski evin üzerine bu evin inşasını emrettiğinde, Bart küçük bir çocuktü. Annem öldüğünde, kaba inşaatı bitmişti. Vasiyetinde bu evi, yirmi beş yaşına gelene dek Chris'in gözetiminde olma koşuluyla, Bart'a bırakınca, bu evi kaderine terketmenin savurganlık olacağını düşündük. Chris'le avukatımız mimar ve müteahhitlerle anlaştı ve inşaatı bitene dek sürdürdüler. Yalnızca iç dekorasyonu kalmıştı. Sonra Bart kolejde okumaya başladığında, bu eve gelip içinin aynı eskisi gibi düzenlenmesini dekoratörlere emretti. Ve haklısın, Melodie, ben de bu evin enkaz halinde bırakılmış olmasını isterdim.»

«Belki de anneniz Bart'ın kendine güvenini kazanması için en çok bu eve gerek duyacağını biliyordu. Öylesine görkemli ki! Bart'ın ne kadar değiştiğinin farkında mısın? Ağaçların, eşyaların

— 155 —

arkasında saklanan o utangaç çocuk gitti, bambaşka biri geldi sanki. Buranın efendisi gibi. Mülkünün başındaki bir baronu andırıyor. Ve Karun kadar da zengin...»

Daha değil., henüz değil, dedim kendi kendime. Melodie'nin fısıldarcasına çıkan sesi beni rahatsız ediyordu. Bart'ı küstah bir ortaçağ lordu olarak düşünmek istemiyordum. Ama Melodie konuşmaya devam etti. «Bart mutlu, Cathy, hem de çok, Jory'e üzüldüğünü söylüyor, ama sonra avukatlara telefon edip büyükannesinin vasiyetnamesinin tekrar okunmasının neden geciktiğini soruyor. Onlar da vasiyetnamede adı geçen herkesin orada bulunmadan okunamayacağını söylüyorlar ve bu yüzden Jory hastaneden çıkana dek bunu erteliyorlar. Vasiyetnameyi Bart'ın odasında okuyacaklar.»

«Bart'ın işleri hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?» diye sordum şerçte. Birden kuşkuya düşmüştüm. Bu evde küçük oğlumla hep yalnız kalıyorlardı... bir de zamanın çoğunu o sevimsiz çıplak odada dua ederek geçiren ihtiyar vardı. Joel, eğer Bart'ı memnun edecekse, Jory'i mahvolmuş görmekten kesinlikle mutlu olurdu. Joel'in gözünde bir dansör en günahkâr birinden farksızdı. Âdeta çıplak olarak kadınların gözü önünde atlayıp sıçramak... Melodie'ye gözlerimi diktim.

«Hep Bart'la birlikte misiniz?»

Hemen ayağa kalktı. «Yorulдум, Cathy. O kadar garip şeyler söyledim ki, herhalde delirdi sanıyorsundur. Tüm gebe kadınlar böyle korkulu rüyalar görürler mi... sen görmüş müydün? Bu kadar acı çekmen yüzünden bebeğim normal doğmayacak diye de korkuyorum.»

Elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalıştım. Oysa o ara içim içimi yiyordu. Daha sonra yattığımda, sabaha dek sıkıntı içinde yatakta döndüm durdum. Sanki batmaz bir salmış gibi

— 156 —

Chris'e sıkıcı sarıldım... Foxworth Malikânesinin acımasız denizinde boğulmaktan beni her zaman kurtaran o tek cansimidime yine sıkı sıkıya tutunmuşum.

EVE DÖNÜŞ

Sonunda Jory'nin dairesini düzenlemeleri için tuttuğum dekoratörler işlerini tamamladılar. Oraya konan her şeyin rahat, eğlendirici ve kullanışlı olması amaçlanmıştı. Melodie'yle birlikte durup, odanın şirin ve iç açıcı olması için yapılanlara göz gezdirmeye başladık.

«Jory parlak renklerden ve aydınlıktan hoşlanır, tabii bazıları da zengin görünüyor diye kasvetli koyu renklere tutkundur,» dedi Melodie garip bir tavırla. Kuşkusuz Bart'ı ima ediyordu. Yan gözle Melodie'ye bakarken, Bart'la aralarında ne tür bir ilişki olduğu yine kafamı kurcaladı. Bart'ın gözlerinde gördüğüm o özlem dolu arzusun onu kadına karşı bazı girişimlerde bulunmaya zorlayacağı kesindi. Ve hazır Jory ortada

yokken ve Melodie umutsuzca yalnızlık çekerken, bunun için daha iyi bir ortam olabilir miydi? Ama hemen emniyet supapım devreye girdi... Melodie, Bart'a o gözle bakmıyordu ki. Aldırdığı bile yoktu ona. Belki onunla konuşma isteği duymuş olabilirdi, ama hepsi bu kadardı.

«Yardım edebileceğim başka bir şey varsa, söyle,» dedim. Kendisine ihtiyaç duyulduğu ve yararlı olduğu duygusunu onda uyandırmaya çalışıyordum. İlk kez mutlu bir şekilde gülümsedi. «İsmlerim yeni çarşafı sermemeye yardım edebilirsin.» Torbanın bandajını yırtarken dolgunlaşan göğüsleri salladı. Hafiften tümsekleşen karnına da kötü dar gelmeye başlıyordu.

En az Jory kadar, Melodie için de endişeleniyordum. Hamile

— 157 —

bir kadının daha fazla yemesi, süt içmesi ve vitamin alması gerekirdi; üstelik ağır bir depresyon geçirmişti. Neyse ki, artık Jory'nin durumunu kabullenmişti. İstediyim de buydu, ama bu o kadar ani olmuştu ki, bana sahteymiş gibi görünüyordu.

Çok geçmeden bunun nedeni ortaya çıktı. «Cathy, Jory iyileşip yine dans edecek. Geçen gece rüyamda aynen böyle gördüm ve benim rüyalarım hep gerçek olur.»

Başlangıçta benim yaptığım gibi yapacağını anlamıştım. Jory'nin bir gün iyileşeceğine kendini inandırıp, kendisinin ve kocasının yaşamlarını böyle bir düşün üzerine kuracaktı.

Chris'in bana söylemek zorunda kaldığı şeyleri, tam ona diyecekken, Bart giriş holüne adımını attı. Daha önceden koyu renk olan ve şimdi beyaza boyanmış resim çerçevelerine dik dik baktı. Deniz ve sahil manzaralı resimleri daha güzel göstermeleri için o renge boyatmıştık, ama Bart'ın yaptığımız bu değişiklikten hoşnut kalmadığını anlamak pek zor değildi.

«Jory'i memnun etmek için öyle yaptık,» diye atıldım hemen, onun konuşmasına meydan vermeden. Melodie'ye sanki suçüstü yakalanmış bir çocuk gibi ürkek, irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. «Ağabeyinin mutlu olmasını istediğini biliyorum ve hiç kimse denizi, sörfü, kumu ve martıları Jory'den daha çok sevemez. Bu yüzden bu odaya bir parça deniz ve sahil getirdik, böylece Jory kendisi için önemli olan şeylerin hâlâ varolduğunu hissedecek. Yukarda gök, altta toprak ve arada deniz. Hiçbir şeyin yokluğunu duymayacak, Bart. Onu canlı ve mutlu tutacak' ne varsa sahip olmalı ve eminim sen de üzerine düşeni yapacaksın.»

Beni dinlemiyordu bile. Gözleri Melodie'nin dolgunlaşan göğüsleri ve şişkinleşen karnındaydı. «Melodie, bunları yapmadan önce, bana danışabilirdin, ne de olsa para benden çıkıyor.» Sanki ben orada yokmuşum gibi yüzüme bile bakmıyordu.

— 158 —

«Ah, hayır,» diye itiraz etti Melodie. «Jory'le benim paramız var. Burada yaptığımız değişikliklerin parasını ödeyebiliriz... hem Jory'e karşı öyle ilgiliydin ki, bunun seni rahatsız edeceğini hiç düşünmemiştim.»

«Hiçbir şey için para ödemeniz gerekmez,» dedi Bart beklenmedik bir cömertlikle. «Jory'nin eve geldiği gün, avukatlar da öğleden sonra gelip vasiyetnameyi ikinci kez okuyacaklar. Böylece gerçek varlığını öğrenebileceğim. Beklemekten bıktım usandım artık.»

«Bart,» dedim, Melodie'yle aralarına girerek. «Vasiyetnamenin niye hâlâ okunmadığını biliyorsun jory'nin de burada olmasını ve tümünün okunmasını dinlemesini istiyorlar.»

Yine beni yoksayarak Melodie'ye gözlerini dikti. Bart için yalnızca Melodie vardı orada. «Kaygılanman gerekmez, Melodie. Ne istediğini söyle yalnızca, hemen hazır olacak. Senle Jory dilediğiniz kadar burada kalabilirsiniz. Hatta burayı sürekli kalacağınız eviniz olarak görebilirsiniz. Bu odalara ne yaptığınız hiç umurumda değil. Jory'nin olabildiğince mutlu ve rahat etmesini gerçekten istiyorum.»

Bu sözler beni hoşnut etmek için miydi? Yoksa Melodie'nin kalbini kazanmak için ince bir hesap mı? Hem niye Melodie kızarmış, yere bakıyordu?

Cindy'nin sözleri uzaktan gelen kilise çanları gibi kulağımda yankılanıyordu. Tüm konuklar için sigorta... kazaya karşı. Kuru olması gereken yaş kum. Çimento gibi kalıp halinde aşağı inen yaş kum...

Ve aklımdan Bart'ın yedi, sekiz, dokuz, on yaşındaki halleri şerit gibi geçmeye başladı.

Jory'ninki gibi güzel bacaklarım olsa... Jory gibi koşup dans edebilsem... ama boyum çok daha uzayacak, kocaman olacağım, Jory'den daha güçlü olacağım. Bir gün. Bir gün.

— 159 —

Bart çocukken bu isteklerini o kadar çok diline dolamıştı ki, İl bunları kanıksamış ve kayıtsızlaşmıştım. Sonra, daha, büyüyün- fi ce...

Melodie'nin Jory'i sevdiği gibi, beni kim sevecek? Hiç kimse. Hiç kimse.

Kendisinden daha büyük ve yetenekli kardeşini çekemeyen küçük bir çocuğun tatsız anılarından kurtulmak için başımı silk-tim.

Ama niçin Melodie'ye anlamlı anlamlı bakıyordu? Genç kadın mavi gözlerini kaldırıp bir an ona baktı, sonra başka yana çevirdi. Yüzü yine kızarıırken, ellerini tüm oyuncuların seyircinin dikkatini dağıtmaması için tuttuğu bale duruşuna getirmiş ve ayakuçlarını dışa açmıştı. Melodie sahnede idi. Sahnede idi ve rol yapıyordu!

Bart kendinden emin adımlarla uzaklaşıp odadan ayrıldı, oysa çocukluğunda bir kez bile böyle yürümemişti.

Bedenini uyumlu kullanabilme yeteneğine bile, ancak Jory' nin gölgesinden çıktıktan sonra kavuşabilmişti. İçini çekip bugünü düşünmeye kendimi zorladım ve Jory'nin nekahat devresini en iyi şekilde geçirmesi için yapılanlara göz gezdirmeyi sürdürdüm.

Yatağın ayak ucuna uzaktan kumandalı bir renkli televizyon yerleştirilmişti. Bir elektrik teknisyeni tarafından, Jory'nin perdeleri istediğinde kendisinin açıp kapaması için bir düzen kurulmuştu. Uzanabileceği bir yere bir müzik seti konmuştu. Her pozisyonda oturuşa ve yatışa ayarlanabilir yatağının baş tarafında kitaplar diziliydi. Chris'in de yardımıyla, Melodie'yle oturup Jory'nin kendi kendine yapabileceği şeyleri bulmak için kafa patlatmıştık. Amacımız enerjisini ve becerisini üzerinde yoğunlaştırabileceği uğraşlar bulmaktı.

— 160 —

Bart'a yardım etmek için çok önceleri psikoloji üzerine kitaplar okumaya başlamıştım. Edindiğim bu bilgiler ışığında, şimdi jory'nin yarışmak ve kazanmak diye özetlenebilecek «yarış atı» kişiliğine yardımcı olabilirdim. Hiçbir şey yapmadan yatmaya dayanamazdı, cansıkıntısı onu öldürürdü. Bir gün ayağa kalkacağı umudunu içinde canlı tutmak için, odanın penceresiz duvarına enlemesine bir bar koymuştuk. Gözlerimde onun koşum vurulmuş bir at gibi birbirine bağlı bel ve bacak kelepçeleriyle sarsak sarsak yürüyüşü canlanınca, gözyaşlarımı Melodie'nin görmemesi için hemen yokettim.

Melodie çok geçmeden yoruldu ve yatıp dinlenmek için gitti. Odada işim bitince, Jory'nin kendi başına bahçe ve teraslara inebilmesi için yapılan rampaları görmeye gittim. Yaşamının yalnızca kendi odasıyla sınırlanmamış olduğunu görmesi için hiçbir çaba esirgememiştik. Ayrıca eskiden kiler olarak kullanılan yere de bir asansör monte edilmişti.

Sonunda Jory'nin hastaneden taburcu edilip eve getirildiği o güzel gün geldi çattı. Hâlâ alçılıydı, ama yemesi içmesi düzene girmiş, yüzüne renk gelmişti ve kaybettiği kilolarının birazını da geri almıştı. Evin içinde sedyeye yatırılmış asansöre götürülürken, merdivenlere nasıl baktığını görünce içim burkuldu. Bir zamanlar üçer beşer çıktığı merdivenlere, onları yine kullanabilmek için ruhunu satmaya hazırmışçasına, özlemle bakıyordu.

Ama geniş dairesinden içeri girip yapılan değişiklikleri görünce, gözleri ışıdayıp yüzü aydınlandı. «Vay, neler yapmışsınız böyle, nefis olmuş. En sevdiğim renkler... mavi ve beyaz. Deniz kıyısını ayağıma getirmişsiniz... nerdeyse dalgaların kokusunu, martıların çığlıklarını duyabiliyorum. Renkler, resimler, çiçekler ve düzenleme, hepsi çok güzel olmuş, gerçekten.»

Alçının söküleceği zamana dek Jory'nin kullanacağı dar

— 161 —

Çatıdaki Dikenler - F: 11

yatağın ayak ucunda duran Melodie, kocasıyla göz göze gelmemeye çabalıyordu. «Yaptıklarımızı beğendiğin için teşekkürler. Seni memnun etmek için epey çalıştık.»

Jory'nin karısına bakan mavi gözleri, orada bir şeyler sezinleyerek koyulaştı, sonra pencereye çevrildi, dudakları inceliyor gerildi. Jory yine kabuğuna çekilmişti.

Hemen ileri bir adım atıp ona büyük bir paket uzattım. Sanki böyle tatsız bir anın olacağı içime doğmuşçasına elimin altında bulundurduğum paketi, hemen ileri çıkıp Jory'e uzattım. «Jory, yatağa bağımlı olduğun sürece hep o aptal kutusunu seyretmek zorunda kalmayasan, anlamlı bir uğraşın olsun istedim.»

Can sıkıcı bir konuşmaya gerek kalmamış olması onu rahatlatmıştı. Çocuksu bir sevinç gösterisiyle elindeki koca paketi salladı. «Ne var içinde acaba? Sıkıştırılmış bir fil mi? Yoksa batmaz bir sörf tahtası mı?» Eğilip onu öptüm, dalgalı saçlarını karıştırdım ve kutuyu bir an önce açması için onu zorladım. New Eng-land'dan buraya kadar yolculuk yapan hediyemi nasıl karşılayacağını görmek için meraktan ölüyordum.

Kurdelayı çözüp ambalajı açtıktan sonra, kutunun içindekileri incelemeye koyuldu. Bir yığın titizlikle yerleştirilmiş çok uzun çubuk demetleri, boya şişeleri, daha büyük yapışkan şişeleri, makaralar, özenle katlanmış bezler vardı. «Klipper tipi bir gemi yapmak için montaj takımı,» dedi merak ve şaşkınlıkla. «Anne, burada en az on sayfalık açıklama var. O kadar karmaşık ki, bunu yapmak için bir ömür gerek. Ve bitince... tabii o da biterse... elime ne geçecek?»

«Ne mi geçecek? Oğlum, bu bitince çocuğuna bırakabileceğin paha biçilmez bir andaca sahip olacaksın. Titremeyen ellerin, ayrıntıları görecektik dikkatli gözlerin, çabuk kavrayan bir aklın ve azimli bir kişiliğin var. Ayrıca orta yerine bir yelkenli konmasını bekleyen boş şömine rafına bir bak.»

— 162 —

Gülerek başını geriye, yastığa atıp gözlerini kapadı. «Tamam, beni inandırdın. Bir başlayalım bakalım... ama çocukken maket uçak parçalarını yapıştırmaktan öte hiç deneyimim yok.»

Ah, evet, çok iyi anımsıyordum bunu. Tavanında asılı duran uçaklar o sıralar elinden böyle şeyler gelmeyen Bart'ı öfkeden çıldırtırdı.

«Anne... yoruludum. Avukatlar gelmeden önce biraz kestireyim. Bart'ın sonunda mirasına kavuşma heyecanını paylaşabilecek miyim bilmiyorum.»

O sıra Bart odaya adımını attı. Jory onu hissederek gözlerini açtı. Kahverengi ve koyu mavi gözler birbirleriyle kilitlenip sabit-leştiler. Öylesine bir sessizlik kaplamıştı ki ortalığı, kendi kalp atışlarını duyabiliyordum. Arkamdaki duvar saatinin tik takları ve dışardaki kuşların cıvıltılarından başka bir ses

duyulmuyordu odada. Salt bir şeyle uğraşmış olmak için Melodie çiçekleri başka bir vazoya yerleştirmeye başladı.

Bart hastanedeyken yalnızca bir kez ziyaretine gittiği kardeşine «hoşgeldin» demek yerine, sessiz bir irade savaşına dönüşen bakışmalarını Jory pes edene dek sürdürmeye kararlı gibiydi.

Bu sessiz çekişmeye bir son vermek için tam dudaklarını aralamışken, Jory gözlerini onunkilerden ayırmadan gülümsedi ve içten bir sesle konuştu. «Merhaba, kardeşim. Hastanelerden nasıl nefret ettiğini bilirim, yine de beni orada ziyarete gelmen büyük bir incelikti. Artık burada, senin evinde olduğuma göre... merhaba demek için uğraman daha kolay olur, değil mi? Başıma gelen kazanın yaş günü partini berbat etmediğine sevindim. Cindy'den öğrendiğime göre, partinin neşesi bir an için kaçmış, sonra hiçbir şey olmamış gibi devam edilmiş.»

Bart hâlâ öyle put gibi durarak ağzını açmıyordu. Melodie son gülü de vazoya yerleştirip başını kaldırdı. Bakışlarında, kadere ve yaşamın iniş çıkışlarına boyun eğmişcesine bir kendini koy-

— 163 —

vermişlik vardı. Belki de yanıliyordum, ama Bart'a sessiz bir uyarı göndermiş ve o da bunu anlamış gibi geldi bana. Birden Bart'ın yüz hatları gevşedi ve donuk da olsa gülümsedi.

«Döndüğüne sevindim. Eve hoşgeldin, Jory.» Kardeşikle tokalaşmak için ileriye doğru bir hareket yaptı.

«Elimden gelen bir şey olursa, haberim olsun.» Sonra odadan ayrıldı.

O gün öğleden sonra Jory uyanınca Chris'le Bart onu bir sedyeye koyup taşıdılar ve saat tam dörtte Bart'ın çalışma odasında üç avukatın karşısında hepimiz deri koltuklarda yerlerimizi almıştık. Yalnızca Jory tekerlekli sedyede kıpırdamadan yatıyor ve yorgunluktan yarı kapalı gözleri onun olanlarla pek ilgilenmediğini gösteriyordu. Cindy de vasiyetnamede adı geçtiği için çağrılmıştı ve şimdi koltuğumun koluna tünemiş düzgün bacağını ileri geri sallıyordu. Hepimiz sanki bir ayindeymiş gibi sessizce beklerken, avukatların kendi aralarında fısıldaşmaları, sayfaları karıştırmaları ve gözlükleri takıp çıkarmaları bizi giderek huzursuz ediyordu.

Özellikle Bart sabırsızdı. Kendinden emin, soylu bir ifade takınmış olmasına karşın, avukatların kendisine ikide bir bakmalarından tedirgin olmuş gibiydi. Üçünün en yaşlı olanı konuşmacı görevini yüklenip, annemin vasiyetnamesinin ana bölümünü baştan aşağı okudu. Hepsini daha önce dinlemiştik.

«Torunum Bartholomew Winslow Scott Sheffield, hak sahibi olduğu Foxworth soyadını alıp yirmi beş yaşına bastığında,» diye okumayı sürdürdü gözlerini burnunun üzerine düşürmüş yaşlı avukat. «Kendisine yıllık gelir olarak otuz beş yaşına dek beş yüz bin dolar verilecektir. Belirtilen bu yaşta, Corrine Foxworth Winslow Vakfı adı altındaki tüm varlığımın geri kalanı torunum Bartholomew Winslow Scott Sheffield Foxworth'a devredilecektir. İlk oğlum Christopher Garland Sheffield Foxworth, yukarda sözü

— 164 —

edilen zamana dek vasi durumunda kalacaktır. Eğer vasi, torunum Bartholomew Winslow Scott Sheffield Foxworth otuz beş yaşına basana dek yaşamayacak olursa, bu durumda yerine kızım, Catherine Sheffield Foxworth vasi olarak tayin edilecektir.»

Daha sonra okunanları duymadım bile. Şoke olmuşum. Chris'e baktığımda, onun da şaşkınlık içinde olduğunu gördüm. Sonra gözlerim Bart'a kaydı.

Sapsarı yüzü şekilden sekile giriyordu. Uzun, güçlü parmaklarını saçlarında gezdirip karıştırdı. Yardım ıstercesine Joel'e baktı, ama beriki omuz silkip «ben sana demiştim» gibilerden dudak büktü.

Bart, sanki salt buradaki varlığı bir tür büyüyle vasiyetnameyi değiştirmişcesine, Cindy'den yana baktı. Sonra sedyesinde olanlara karşı kayıtsız, uykulu gözlerle yatan Jory'e gözlerini çevirdi. Ve sonunda, kendisine kederli, solgun bir yüzle bakan Melodie'de takıldı kaldı gözleri.

Melodie başını öne eğip ağlar gibi olunca, Bart hemen bunalıtcı bakışlarını ondan çekti.

Yaşlı avukatın uzun vasiyetnameyi katlayıp mavi dosyaya koyması bir asır gibi uzun sürdü. Sonra dosyayı masaya bıraktı ve ellerini kovuşturup Bart'tan gelecek soruları beklemeye başladı.

«Ne demek oluyor bu?» diye Bart kükredi.

Hemen yerinden fırlayıp masadaki vasiyetnameyi kaptı ve bir uzman tavrıyla göz gezdirdi. Bitince vasiyetnameyi masaya çarptı. «Lanet olsun ona! Bana her şeyi vaat etmişti, her şeyi! Şimdi on yıl daha beklemek zorundayım... niye o bölüm daha önce okunmadı? Oradaydım. On yaşındaydım, vasiyetnamenin yirmi beşine bastığımda mirasa sahip olacağımı yazan bölümünü çok iyi anımsıyorum. Ve şimdi yirmi beşime bastım, hatta bir ay geçti... nerede benim ödülüm?»

— 165 —

Chris ayağa kalktı. «Bart,» dedi sakın bir sesle. «Yılda beş yüz bin dolarlık bir gelirin olacak... bu azımsanmayacak bir meblağ. Ve bütün zaruri giderlerinin, ayrıca bu evin masraflarının vaside bulunan fondan karşılanacağını duymadın mı? Tüm vergilerin de peşinen ödenecek. On yıl boyunca yılda beş yüz bin dolarlık bir gelir, yeryüzündeki insanların yüzde doksandokuz virgöl doksandokuzunun ömürleri boyunca sahip olmayı hayal bile edemeyecekleri bir para. Diğer masrafların karşılandıktan sonra, istediğin yaşam biçimini sürdürebilmek için ne kadar para harcayabilirsin ki? Hem on yıl çabuk geçer ve ondan sonra dilediğinince kullanmak için her şey senin olacak.»

«Piyangoda daha ne kadar var?» diye Bart gözleri ateş saçarak sordu. Öfkeden yüzü nerdeyse morarmıştı. «On yılda bana beş milyon ödenecek, ama geriye ne kalacak? On milyon daha mı? Yoksa yirmi, elli mi... bir milyar... kaç para?»

«Gerçekten bilmiyorum,» diye yanıtladı Chris. «Ama şu kadarını söyleyebilirim, mirasa sahip olduğunda, dünyanın en zengin adamlarından biri olacaksın.»

«Ama o zamana dek... sen!» diye bağırdı Bart. «SEN! Herkesten çok, sen! En günahkâr olan kişi! Haksızlık bu, haksızlık! Yalanlarla aldatıldım!» Hepimize öfke dolu gözlerle baktı, sonra kapıyı ardından çarparak odadan çıktı, ama hemen ardından başını içeri uzattı.

«Pişman olacaksın, Chris!» dedi dişleri arasından. «Anneannemle konuşup o eklemeyi yaptırmış olmalısın... ve on yaşımda bu vasiyetname ilk kez okunduğunda, o bölümü okumamaları için avukatlara talimat vermiş olmalısın. Bana ait olan şeylere sahip olamamam senin yüzünden!»

Her zaman ne olursa hep ya ben ya da Chris suçlu olurdu zaten.

— 166 —

KARDEŞÇE SEVGİ

Jory hastanedeyken, bunaltıcı ağustos ayı gelip geçmiş ve serinleşen geceleriyle eylül ayına girmiştik. Sonbaharın belirtisi, doğadaki renk değişimi pek erken başlamıştı. Bahçıvanların ardından, Chris'le birlikte düşen yaprakları toplamaya çıkıyorduk. Yerde o kadar çok yaprak oluyordu ki, onların işlerini üstünkörü yaptıkları izlenimini veriyordu, ama ikimiz de bu işi yapmaktan hoşlanıyorduk.

Yaprakları derin hendeklere yığıyor, sonra bir kibritle yakıyorduk ve bu ara yakında bir yere çöküp üşümüş ellerimiz ve yüzümüzü ısıtırken, yükselen alevleri seyrediyorduk. Alttan ateş güvenli bir şekilde yanarken, gözlerimiz alevlere dalıyor, arada bir birbirimizden yana dönüp yüzümüze vurmuş kızılığa ve gözlerimizde oluşan pırıltılara hayranlıkla bakıyorduk. Chris'in sevgi dolu gözleri beni süzerken, eliyle yanağımı okşuyor, parmaklarını saçlarımda gezdirip boynumu öpüyordu. Sanki birbirimizi yeniden keşfediyorduk ve aramızdaki iletişim her zamanki güzelliğinin yanında, bir de yılların verdiği olgunlukla daha bir anlamlıydı.

Ve arkamızdaki o uğursuz evde, kendisini odasına hapsetmiş oturan Melodie'nin karnını bebeği giderek büyütüyordu.

Tenis kortları, Bart karşısında oynayacak birini bulamadığı için boş duruyordu. Chris onunla bir cumartesi ya da pazar zevkle maç yapardı, ama Bart hâlâ onun yüzüne bakmıyordu.

Cindy'nin en büyük zevki büyük yüzme havuzunun suyu alınmış, temizlenmiş ve üstü örtülmüştü. Panjurlar çekilmiş, fırtına pencereleri konmadan önce camlar temizlenmişti.

— 167 —

Garajın arka tarafına odunlar istiflenip kamyonlarla kömür getirilmişti. Bu, akar yakıt sisteminin çalışmama ya da elektriğimizin kesilmesine karşı bir önlemdi, hoş bir de jeneratörümüz vardı ama yine de geçireceğimiz kıştan ölesiye korkuyordum. Hem de o çatı da geçirdiğimiz kışlardan bu yana hiç olmadığı kadar.

Sanki kutup bölgesiymiş gibi çatıda dondurucu soğuk olurdu. Ve orada biz, dört istenmeyen çocuk soğuktan titreyip aklıktan kıvranırken, aşağıda annemizin dostları ve sevgiliysiyle gönül eğlendirmesinin nasıl bir şey olduğunu, şimdi kendimiz yaşama olanağını bulacaktık.

Pazar sabahları en güzel olanıydı. Chris'le birlikte olduğumuzda ikimizin de neşesi yerine' geliyordu. Kendisini aileden dışlanmış hissetmemesi için kahvaltımızı Jory'nin odasında yapıyorduk. Tüm zorlamalarına karşın, Bart ve Melodie bize pek ender katılıyordu.

«Hadi, gitsene,» diye Jory beni zorluyordu, pencereden aşağı baktığımı görünce. «Yürüyüşe çık. Aklım kalır sanma. Çocuk değilim ya da o kadar bencilce düşünüp çok görmem bunu.»

Gitmek zorundaydık, yoksa yaşam biçimimizi kısıtladığını düşünüp üzülecekti. Bu yüzden çıkardık ve bir yandan da Melodie'nin odasına gidip onu yalnız bırakmamasını dilerdik.

Bir sabah erkenden kalkıp dışarı çıktığımızda her tarafı kırağı tutmuştu. Görünümü güneş yükseldiğinde hemen eriyecek pudra şekeri gibi tatlıydı. Yürüyüşümüzü kesip yukarda güneğe doğru uçan yaban kazlarını seyre koyulduk. Göçleri bu yıl kışın erken geleceğini gösteriyordu. Sesleri hafiften kulağımıza gelen kazlar sabah bulutları arasında kaybolurken, Güney Carolina'ya doğru, bir zamanlar bizim de kış bastırmadan gittiğimiz yere doğru uçuyorlardı.

Ekim ayının ortalarında gelen bir ortopedist Jory'nin alçısını kocaman elektrikli kesme aletiyle yarıya kadar kesti ve

— 168 —

qeri kalanı için de özel bir aleti titizlikle kullandı. Jory kendini kabuğundan çıkmış bir kablumbağa gibi hissettiğini söyledi. Alçı içindeki o güçlü vücudu çok incelmışti. «Birkaç haftalık omuz ve kol ekzersizleri göğsünü yine eski haline getirir,» diye Chris ona cesaret verdi. «Güçlü kollara sahip olmak zorundasın, bu yüzden trapezi kullanmaya devam et, oturma odana bir paralel koyduracağız, böylelikle ayakta durma pozisyonuna gelebilirsin. Senin için yaşamın bittiğini, hiçbir şeyin önemi kalmadığını sanma. Çünkü önünde yaşanacak daha çok uzun yıllar var, bu hep aklında olsun.»

«Evet,» diye mırıldandı Jory, boş gözlerle kapıya bakarken. «Gerektiği gibi işleyen bir bedene sahip olmadan önce, önümde çok uzun yıllar var. Sanırım ruhun yeni bedene geçmesine inanmaya başlayacağım.»

Ürpertici günler ısıracı soğuklara dönüştü ve sonbahar gecelerini üşüyerek geçirmeye başladık. Kuşların göçü bitmiş, rüzgârın uğultusu ortalığı kaplamıştı. Ay yine sefere çıkmış bir Viking teknesi olmuş ve yatağımıza vuran ışığı aramızda yeni bir tür sevgi ateşini tutuşturmuştu. Günahların en kötüsünü işlemediğimizi söyleyen, temiz, duru, içimizi aydınlatan bir sevgiydi bu. Birkaç ay ya da bir, iki yıl içinde yıkılan onca evlilik varken, bizim aşkımız bunca yıl sürmüştü. Hem birbirimize böyle duygular besleyip hem de günah işliyor olamazdık. Kime ne zararımız vardı? Hiç kimseye. Bart ne zarar görüyorsa, kendinden görüyordu.

Peki o zaman, bunun tam tersi olan kâbuslar niyeydi? Aklımı önemsiz ayrıntılara vererek rahatsız edici düşüncelerden uzaklaşmakta doğa güzelliğinin üstüne yoktu. Benim, Jory'nin hatta Bart'ın yaralarını iyileştirmekte doğadan medet umuyordum.

Doğadaki tüm değişiklikleri toprağı işleyen birinin gözü-

— 169 —

le en ince ayrıntısına kadar inceliyor ve bunları Jory'e aktarı-yordum. Tavşanlar birden şişmanlamaya başlamıştı. Sincaplar daha fazla ceviz stok ediyorlardı. Birbiri peşine takılmış tırtıllar ince bir tren gibi, her neresiyse, kendilerini görevde hissettikleri bir yere doğru milim milim ilerliyorlardı.

Sonunda kışlık giyecekleri de çıkardım, oysa bunları, Hawai'de hiç gerek duymayacağımız için, bir hayır kurumuna vermeyi düşünüyordum. Cindy eylülde Güney Carolina'daki okuluna dönmüştü. Kendisinin de çok sevdiği, çok pahalı, özel lisede son yılıydı. Şu ya da bu nedenle sürekli daha fazla para isteyen mektuplarını alıyorduk.

Âdeta bombardıman edercesine yolladığım onca hediyeye karşın, Cindy'nin çocuksu elyazısıyla yazdığı istekleri bitmek bilmiyordu. Her mektubunda yenisinden söz ettiği düzinelerle erkek arkadaşı vardı. Avlanma ve balığa çıkmayı seven oğlan için spor kıyafetler, opera ve konserden hoşlanan çocuk için takım elbiseler, kendisi için de kotlar, renkli süveterler, lüks iç çamaşırları ve gece elbiseleri istiyordu.

Mektuplarında, benim o yaşta özlem duyup sahip olamadığım her şey vardı. Clairmont'u ve Dr. Paul'un evindeki günlerimi anımsadım. Henny mutfakta bana yemek pişirmesini öğretirdi. İyi yemekle erkeğin kalbinin nasıl kazanılacağını anlatan bir yemek kitabı bile almıştım. Hey gidi günler... İçimi çektim. Belki Foxworth Malikânesinden kaçtıktan sonra değişik bir biçimde de olsa, ben de Cindy'ninki kadar güzel günler geçirmiştım. Cindy'nin pembe mektubundaki kalıcı parfümü kokladıktan sonra bir kenara bırakıp, bugünü ve Fox-worth Malikânesinin bitmez tükenmez sorunlarını düşünmeye başladım.

Bart'la Melodie'yi birlikteyken yakından izlediğimde, aralarında güçlü bir bağ oluştuğuna inanmaya başlıyordum, oysa Jory'le karısı arasındaki bağ giderek inceliyordu. Bart'ın miras konusunda uğradığı düş kırıklığı yüzünden, Melodie'nin

— 170 —

Onu teselli etmeye çabaladığına kendimi inandırmaya çalışıyordum... ama yine de bunda acımanın ötesinde bir şeyler olduğunu görmezlikten gelemiyordum.

Joel sadık bir köpek gibi Bart'ın peşinden hiç ayrılmıyordu. Onu yalnızca çalışma odasında ya da yatak odasında yalnız bırakıyordu. Sonra her yemekten ve yatmadan önce, o ufak odasına çekilip dua ediyordu. Hatta dolanırken, o sıra hangi durum gerektirdiyse ona uygun, İncil'den ayetler mırıldanıp duruyordu.

Chris kendi uğraşına dalmış, dediğine göre yaşamının en güzel günlerini geçiriyordu. «Yeni işime tapıyorum. Birlikte çalıştığım kimseler çok zeki, nüktedan ve zamanın nasıl geçtiğini unutturan bitmez tükenmez öyküleri var. Tekdüzelik diye bir şey yok. Her gün laboratuvarımdan içeri girdiğimizde, beyaz önlüklerimizi sırtımıza geçiriyor ve mucizeler umarak deneylerimize girişiyoruz. Tabii sonunda mucize filan olmayınca gülüp geçiyoruz.»

Bart, Jory'e ne dostça, ne düşmanca davranıyor, yalnızca kapıdan başını uzatarak bir, iki kelime söyleyip sonra kendisini kötürüm kardeşinden daha çok ilgilendiren işlerine dönüyordu. Aslında hisse seneti alım satımı ve borsayla ilgilenmesinin dışında zamanını neye harcadığını merak ediyordum. Kendisinin Chris'ten daha akıllı, Foxworth'lann en tilkisi Malcom Foxworth'tan daha kurnaz olduğunu kanıtlamak için beş yüz bin dolarını fazla riske soktuğu endişesi içindeydim.

Ekimin sonlarında bir salı sabahı Chris ayrıldıktan sonra, ne durumda olduğunu görmek için Jory'nin odasına yöneldim. Chris, Jory'e bakması için bir erkek hastabakıcı tutmuştu, ama gūnaşırı geliyordu.

Jory eve tutsak olmaktan çok ender yakınıyordu, ama yine de onu sık sık başını pencereye çevirmiş, rüzgârda savrulan yaprakları seyrederken görüyordum.

«Yaz geldi geçti,» dedi cansız, dalgın bir sesle. «Bacaklarımı da beraberinde götürdü.»

— 171 —

«Sonbahar beraberinde mutlu olman için nedenler getirecek, Jory. Kış seni baba yapacak. İnanmak istesen de, iste-mesen de, önünde hoş sürprizlerle dolu bir yaşam var. Chris gibi, ben de gelecekte bizi iyi günlerin beklediğine inanıyorum. Şimdi... gelelim seni şu yatağa bağımlı olmaktan kurtarmaya... Artık oturacak kadar

güçlendiğine göre, babanın getirdiği o tekerlekli sandalyeye oturmaman için hiçbir neden yok. Lütfen, Jory. Seni hep yatakta görmek beni hasta ediyor. Dene şu sandalyeyi, belki sandığın kadar itici gelmez sana.» Başını kararlı bir biçimde iki yana salladı.

Karşı koymasına aldırmayıp onu ikna etmeye çalıştım. «Bununla seni kolayca dışarı çıkarabiliriz. Bart işçilere patikaları düzgün hale getirir getirmez, seni korulukta gezdiririz. Şimdilik terasta güneşlenebilirsin, yüzüne renk gelir. Çok yakında dışarı çıkılmayacak kadar soğuklar başlayacak, o zamana dek yararlan.»

Sandalyeye dik dik baktı. «Bu alet devrilir.»

«O zaman elektrikli olanını alırsız, onlar ağır ve dengelidir, devrilmez.»

«Senin gibi düşünmüyorum, anne. Sonbaharı hep sevmişimdir, ama bu kez beni kederlendiriyor. Gerçekten önemli saydığım her şeyi yitirmiş hissediyorum kendimi. Yönü belirsiz dönüp duran bozuk bir pusula gibiyim. Hiçbir şeyin önemi kalmadı. Kendimi aldatılmış hissediyorum ve küskünüm. Artık gündüzlerden nefret ediyorum, gecelerse daha beter. Eskiden sahip olduklarıma ve yaza tutunmak istiyorum, ama dökülen yapraklar benim içime akıttığım gözyaşlarım, rüzgârın uğultusu korkularımın çığlığı oluyor ve güneye göçen kuşlar, artık benim için yazın bittiğini ve bir daha olmayacağını söylüyor. Bundan sonra ne gerçek mutluluğu duyabilirim, ne de özel bir yerim olduğuna inanabilirim. Artık, bir hiçbir, anne. Bir hiç.»

Beni acıya boğmuştu yine.

Ancak benden yana dönünce, bunu görebildi ve yüzü

— 172 —

utançla kızardı. Suçlu gibi başını öte yana çevirdi. «Kusura bakma, anne. Böyle konuşabildiğim tek kişi sensin. Babam mükemmel biri, ama onunla erkekçe konuşmam gerekiyor. Sana açıldığımda biraz ferahlıyorum. İçimi karartan bu duyguları sana aktarıp seni de üzdüğüm için başışla.»

«Hiç önemi yok. Bana her zaman içini aç. Eğer böyle yapmazsan, sana nasıl yardım edeceğimi bilemem, Jory. Sana yardımcı olmak için buradayım, Jory. Anne babanın görevi bu. Babanın seni anlamayacağını sanma, anlar. Benimle konuştuğun gibi onunla da konuş. Söylemek istediğin her şeyi söyle, içine atma. Mantık ölçülerinde her şeyi isteyebilirsin, Chris ve ben elimizden geleni yaparız... ama mucize bekleme bizden.»

Yavaşça başını salladı, sonra kendini zorlayarak hafiften gülümsedi. «Peki, belki bir gün elektrikli tekerlekli sandalyeye oturmaya katlanabilirim, kimbilir.»

Önünde duran, yatağının üzerinden geçmeli tekerlekli masanın üstü, maket geminin parçalarıyla kaplıydı. Bunları birbirine yapıştırma işlemi gerçekten sürekli dikkat isteyen bezdirici bir işti. Ama artık dans edemediğinden müzik dinlemeye dayanamıyor ve müzik setini pek ender açıyordu. Televizyonu zamanı ziyan etme olarak gördüğü için hiç açmıyordu. Maketle çalışmadığı zamanlar kitap okuyordu. Cımbızla tuttuğu ince bir parçaya tutkal sürdü ve gözlerini kısarak açıklamaya bir daha göz attıktan sonra, onu teknenin alt kısmına yapıştırdı.

Başını kaldırmadan kayıtsız bir sesle sordu. «Karım nerelerde? Akşam beşten önce pek ender uğruyor. Ne yapıyor. Ne yapıyor onca zaman?»

Rasgele bir soru gibiydi. Bu ara Jory'nin bakıcısı içeri girip derse gideceğini söyledi. Neşeli bir şekilde veda edip ayrıldı. Onun yokluğunda Jory'yi rahat ettirmek ve eğlendirmek Melodie'yle bana düşüyordu. Ama en zor yanı onu bir şeyle meşgul etmektir. Jory'nin yaşamı fiziksel etkinliklerle

— 173 —

geçmişti ve şimdi zihinsel olanlarla yetinmek durumundaydı. Yapabildiği şeyler arasında fiziksel yanı var denebilecek tek şey, maket geminin parçalarını biraraya getirmektir.

Melodie'nin bu konuda en azından bir şeyler yapmasını beklerdim.

Ama Melodie'yi ben bile çok ender görüyordum. Bu ev öylesine büyüktü ki, görmek istemediğim kişiden uzak durmak çok kolaydı. Son günlerde yalnızca kahvaltıyı değil, öğle yemeklerini de yatak odasında yer olmuştu. Chris ısmarlama yaptırdığı kumanda kollu elektrikli tekerlekli sandalyeyi eve getirdi. Hastabakıcı hemen Jory'e kendini yataktan sandalyeye çekme yöntemlerini öğretmeye başladı.

Jory kötürüm olduğundan bu yana ıstırapla dolu üç buçuk ayı geride bırakmıştık. Jory içinse asırlar geçmiş gibiydi. Başka bir insan, hem de hiç hoşlanmadığı bir insan olmaya zorlanıp durmuştu.

Melodie'nin yine hiç uğramadığı bir günün ardından, Jory tekrar karısının nerede olduğu ve ne yaptığını sormaya başladı. «Sorumu duymuyor musun, anne? Lütfen karım bütün gün ne yapıyor, bana söyle.» Her zamanki yumuşak sesi sertleşmişti. «Benimle geçirmiyor, bunu biliyorum.»

Delici koyu mavi gözleriyle beni olduğum yere çivileyen bakışlarında acı vardı. «Hemen şimdi Melodie'yi bulup onu görmek istediğimi söylemeni istiyorum... ŞİMDİ! O gelmek istediği zaman değil... anlaşılan hiç gelmek istemeyecek çünkü!»

«Gidip getireyim,» dedim kararlı bir sesle. «Kuşkusuz odasında bale müziği dinliyordur.»

Ortada bir neden olmamasına karşın, Melodie'yi aramayı istemiyor, ayak sürüyordum. O ara yaklaşan fırtınayla kararan hava yüzünden, Jory sabahın onunda ışık yakmak zorunda kalmıştı.

— 174 —

«Şömineyi yakmamı ister misin?»

«Yalnızca karımı istiyorum. Bunu sürekli tekrarlamak zorunda mıyız? Buraya geldiğinde o yakar.» Karısı isterken, orada benim varlığımın bulunması sinirlerini bozuyordu, bunu anlayınca odadan çıktım. Onu ancak karısı rahatlatılabildi.

Ama tahminimin aksine, Melodie odasında yoktu.

Yürüdüğüm koridorların, gençken yürüdüklerimden bir farkı yoktu. Önlerinden geçtiğim kapılar, on dördümde, on beşimde gizlice açtığım ağır, kütleli kapıların aynısıydı. Sanki Malcolm'un her şeyi gören varlığı, kötü niyetli büyükannenin uğursuzluğu peşimdeydi.

Batı kanadına yöneldim. Bart'ın dairesinin bulunduğu kata.

Hiç düşünmeksizin, içgüdüsel olarak ayaklarım beni götürüyordu. Yaşamımın çoğunu içgüdümlü yönlendirmiştik, bundan sonra da etkili olacağına benziyordu. Niye bu yana yönelmişim? Nasıl bir dürtü beni, küçücük oğlumun girmemi hiç istemediği odalarına doğru sürüklüyordu?

Üzerinde Bart'ın adının altın işlemeli başharfleri ve aile armasının bulunduğu siyah deri kaplı kapının önüne geldiğimde, yavaşça içeri seslendim. «Bart, orada mısın?»

İçerden hiç ses gelmiyordu. Hoş, tüm kapılar gösterişli kaplamaların altında kalın meşe ağacından yapılmıştı ve duvarlar öylesine kalındı ki, tüm gizler içerde kalırdı. Bu yüzden dört çocuk onca zaman kolayca saklı tutulabilmiştik. Kapı kolunu çevirdim. Kilitli olacağını sanıyordum, oysa değildi.

Nerdeyse bir hırsız gibi, Bart'ın oturma odasına adımımı attım. Ortalıkta bir kitap ya da bir dergi bile yoktu, her şey yerli yerinde, tertemizdi. Duvarlarda spor malzemeleri asılıydı, tenis racketleri, olta kamışları, köşede bir golf torbası, kapısı yarı açık bir dolapta bir kürek çekme aleti. En beğendiği

— 175 —

spor yıldızlarının duvarda asılı fotoğraflarına göz gezdirdim. Futbol ve beyzbol şöhretlerine olan hayranlığının, salt hemcinsleriyle ortak bir zevki olsun diye göstermelik olduğu aklımdan geçmiyor değildi. Bana kalsa, servet yapmış sanayicilerin, işadamlarının ya da politikada ün yapmış kişilerin posterlerini assa, daha dürüst davranmış olurdu.

Odaya kırmızıyla karışık siyah ve beyaz renkler hâkimdi. Havası çarpıcı ama bir parça soğukçaydı. Upuzun beyaz deri divana oturdum, ayaklarımı kırmızı halının üzerine, sırtımı da siyah kadife ve saten yastıklara dayadım. Odanın bir köşesine, üzerinde kristal sürahiler ve değişik gövdeli bardaklarla her çeşit içki ve mezenin bulunduğu şahane bir amerikan bar konmuştu. Ayrıca ufak bir buzdolabıyla mini bir fırın vardı.

Her resmi çevreleyen karton ya kırmızı, ya siyah ve çerçeve de altın yaldızlıydı. Üç duvar beyaz hareli kumaş, dördün-cüsüyse bombeli siyah deriyle kaplıydı, ama sahteydi. Arkasında Bart'ın hisse senetlerini ve bonolarını sakladığı büyük kasayı gizliyordu. Bunu biliyordum, çünkü dairesinin dekorasyonu tamamlandığında, Bart gururla beni gezdirip büyük bir zevkle oradaki düğmelerin işlevlerini göstermişti. Aşağıda çalışma odasındaki kasada daha az önemli kâğıtları, kalıcı olmayan evrakları tutuyordu.

Başımı yatak odasına açılan kapıya çevirdim. Orasının içerisi siyah deri kaplıydı ve burasının stilinde dekore edilmişti. Bir an bir şey duyar gibi oldum. Bir erkek gülüşü... sonra bir kadın kıkırdaması. Yanılıyor muydum? Yoksa Bart hiçbirimiz bunu başaramamışken, Melodie'yi güldürebiliyordu muydu?

Hemen düş gücüm geçip orada ne yaptıkları gözümde canlandı. Ve gözümde o sahne, aklımda karısını bekleyen Jory'le birleşince kahroldum. Kahroldum, çünkü Bart'ın kardeşine bunu yapabileceğini biliyordum.

Sonra yatak odası kapısı açıldı ve Bart göründü. Üzerinde hiçbir şey yoktu, çabuk adımlarla odanın ortasına doğru

— 176 —

ilerledi. Onu çıplak görmekten sıkılmış, beni görmemesini dileyerek divanda büzülmüştüm. Beni hiç bağışlamazdı. Burada olmamam gerekirdi.

Ansızın patlayan fırtına yüzünden hava o kadar karamıştı ki, beni farketmemesi için bir umut vardı. Doğruca bara yürüyüp becerikli elleriyle kristal sürahileri kullanarak karışık bir içki hazırladı. Sonra dilimlediği limonları koyduğu iki kokteyl bardağını yarıya kadar içkiyle doldurdu, sonra bardakları gümüş bir tepsiye koyup yatak odasına yöneldi. Kapıyı ardından ayağıyla kapattı.

Sabah sabah kokteyl...

Joel bilse, ne derdi buna acaba?

Soluğumu tutmuş, oturuyordum.

Gök gürleyip şimşek çaktı ve ardından yağmur camları dövmeye başladı. Peşpeşe çakmaya başlayan şimşekler, loş odada anlık aydınlıklar yaratıyordu.

Odanın daha kuytu bir köşesine gidip büyük bir saksının arkasına gizlendim ve beklemeye başladım.

Kapı yeniden açılana dek sanki bir asır geçti. Jory sabırsızca, hatta öfkeyle Melodie'yi bekliyor olmalıydı.

Sonunda loş aydınlıkta Melodie'nin Bart'ın yatak odasından çıktığını gördüm. Üzerindeki incecik sabahlıktan içinde hiçbir şey olmadığı belliydi. Çakan bir şimşeğin ışığında, taşıdığı bebeğin karnında yaptığı şişkinliği farkettim.

Oh, Melodie, bunu Jory'e nasıl yaparsın?

«Geri gel,» diye seslendi Bart içerden, tatmin olmuş yayvan bir sesle. «Yağmur yağıyor. Şöminenin karşısında çok iyi olur... ve yapacak daha iyi bir şey de...»

«Yıkanıp giyinmeliyim. Jory'e gitmem gerek,» dedi Melodie, kapı eşiğinde kararsızca durarak. İçeri istekle baktığını görebiliyordum. «Burada kalmak isterim gerçekten. Ama Jory'nin de arada bir bana ihtiyacı var.»

«Benim sana verdiğimi o verebilir mi?»

— 177 — Çatıdaki Dikenler - F: 12

«Lütfen, Bart. Bana ihtiyacı var. Böyle bir duyguyu sen bilmezsin.»

«Doğru, bilmem. Ancak zayıflar başkalarından destek bekler.»

«Hiç âşık olmamışsın, Bart,» diye yanıtladı Melodie boğuk bir sesle. «Bu yüzden anlayamazsın. Bana sahip oluyorsun, beni kullanıyorsun, ne kadar güzel olduğumu da söylüyorsun, ama beni sevmiyorsun ya da gerçekten bana gerek duymuyorsun. Senin malûm amacına başka bir kadın da hizmet edebilir. Oysa birinin sana gerek duyduğunu, herkesten çok seni istediğini bilmek öyle güzel ki.»

«O zaman bırak beni,» dedi Bart, neşeli sesi birden sertleşmişti. «Tabii ki sana ihtiyaç falan duyduğum yok. Kimseye ihtiyacım yok. Sana ne duyduğumu, aşk mı, yoksa yalnızca arzulamak mı olduğunu bilmiyorum. Hamile olduğun halde, hâlâ güzelsin, ama vücudun bugün bana zevk veriyorsa, yarın da verecek demek değildir.»

Profilinden gördüğüm kadarıyla, bu laf Melodie'ye dokunmuştu. Haykırırcasına konuştu. «O zaman ne demeye her gün her gece buraya gelmemi istiyorsun? Niye nereye gitsem hep gözlerin üstümde? Bana gerek duyuyorsun, Bart! Bana âşkınsın! Yalnızca bunu itiraf etmeye utanıyorsun. Ve lütfen bana böyle zalimce sözler etme. Dokunuyor. Jory hastanede ve ben de zayıf ve çaresizken, beni baştan çıkardın. Ona ihtiyacım varken, sen çıkıp ona değil, sana ihtiyacım olduğunu söyledin. Jory'nin öleceği korkusuyla dehşete kapıldığımı... ve birisine gerek duyduğumu biliyordun.»

«Yani senin gözünde ben bu muyum?» diye Bart kükredi. «Yalnızca bir ihtiyaç mı? Beni sevdiğini, gerçekten sevdiğini sanıyordum.»

«Seviyorum, seviyorum!»

«Hayır, sevmiyorsun! Nasıl hem beni sevip hem de onu düşünebilirsin? Hadi git ona. Git de gör bakalım artık sana ne verebilir!»

- 178 —

Melodie arkasından incecik sabahlığı uçuşarak çıktı gitti.

Kapı ardından çarpıldı.

Ayaklarım tutulmuş olarak oturduğum yerden kalktım. Her zaman yağmurlu havalarda olduğu gibi, yine dizime bir ağrı saplanmıştı. Bart'ın yatak odasının kapısına doğru hafiften topallayarak yürüdüm. Kapıyı açmakta bir an bile duraksa-madım. Bart'ın bir şey demesine meydan vermeden hemen elektrik düğmesini çevirdim ve şömine ateşiyle romantik bir biçimde aydınlanmış odasını bir an da ışığa boğdum.

Kocaman yatağının ortasında yay gibi sıçrayarak oturdu. «Anne! Yatak odamda ne işin var! Çık dışarı! Çık!»

Kapıyla yatak arasındaki uzun mesafeyi bir çırpıda aldım.

«Kardeşinin karısıyla nasıl yatarsın?»

«Çık buradan!» diye bağırdı, bir yandan örtünmeye çalışırken. «Ne cüretle beni gözetlersin?»

«Bana öyle bağırp durma, Bart Foxworth! Ben senin annenim ve daha otuz beş yaşına gelmedin, bu yüzden bu evde kalıp kalamayacağıma sen karar veremezsin! Zamanı gelince ben giderim ve daha o zaman gelmedi. Bana çok şey borçlusun, Bart, çok şey.»

«Sana borçlu muyum, anne?» diye sordu acı acı gülerek. «Sana borçlu olduğum bir şey söyle de dua edeyim. Ölmesine neden olduğun babam için mi sana teşekkür edeyim? Bir kenara itilip kendine güvensiz bir çocuk olarak geçirdiğim o acı dolu günler için mi teşekkür edeyim? Ve şimdi beni normal biri değilmişim ve âşık olmaya hakkım yokmuş gibi bir duruma soktuğun için mi teşekkür edeyim?»

Susup başını öne eğdi. «Orada öyle durup suçlayıcı gözlerle bana bakma. Kendimi suçlu hissetmem için bir şey yapman gerekmez. Ben zaten öyle doğmuşum. Melodie'yi elde ettiğimde, kendisini sarıp sarmalayacak, güven ve sevgi ver-

— 179 —

cek birini arıyordu. Ve ilk kez okuduğum, duyduğum tür aşkı onda buldum. Tek bir erkeğe bağlı olan soylu kadınlardan o. Böyle kadınlara ne kadar ender rastlandığını bilir misin? Melodie bana bir insan olduğumu hissettiren ilk kadın oldu. Onun yanındayken, öylesine rahatım ki, uyanık durmama hiç gerek kalmıyor, kendimi koyveriyorum ve o da bana yaralayıcı sözler hiç söylemiyor. Beni seviyor, anne. Daha önce böylesine mutlu olmamıştım hiç.»

«İkinizin arasında geçen konuşmaya tanık olmuşken, nasıl bunları diyebiliyorsun?»

Üzgün bir tavırla yatakta benden öte yana döndü. Örtü üstünde sıyrılmış, hemen hemen çıplak kalmıştı.

«Kendimi savunma durumundaydım, o da öyle. Beni sevmekle kendini Jory'e ihanet etmiş sayıyor. Hoş, ben de ondan pek farklı durumda değilim. Bazen utanç ve suçluluk duygularından kurtuluyoruz, o zaman öylesine güzel oluyor ki, Jory hastanedeyken ve siz de olmadığınızda, ona yaklaşmak pek zor olmuyordu.

Tüm sürüşmelerimiz o suçluluk batağından kaynaklanıyor. Arada Jory olmasa, hiç duraksamadan bana koşar ve karım olur.»

«BART! Jory'nin karısını ondan alamazsın. Karısına her zamankinden daha çok muhtaç! Melodie yalnız ve çaresizlik içindeyken bundan yararlanmakla yanlış bir şey yaptın. Bırak onu. Onunla sevişmekten vazgeç. Jory'e ihanet etme, onun sana etmediği gibi. Her zaman senin arkanda oldu... bunu unutma.»

Siyah örtüyü üstüne çekti. İçinde bir şey kırılmış, yine o savunmasız, zavallı çocuk haline dönmüş gibiydi. Kendinden memnun olmayan küçük, yaralı bir çocuk. Konuşmaya başladığında sesi boğuk çıktı. «Evet, Melodie'yi seviyorum. Onunla evlenecek kadar çok seviyorum. Tenini, saçını, gözlerini, her

— 180 —

şeyini seviyorum. Beni derin bir uykudan uyandırdı. Sevdığım ilk kadın o. Daha önce hiçbir kadın beni böylesine duygulandırmamıştı. Kalbime girdi bir daha onu oradan söküp atamam. Üzerinde göz okşayıcı bir elbise, uzun parlak saçları omzunda ve yakaran gözleriyle odamdan içeri süzülüp o tatlı kokusunu saçtığında, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Rüyalarım da bile o var. Anlıyorsun, değil mi? Yaşamımın en değerli varlığı oldu. Neden ondan vazgeçemeyeceğimi görmüyor musun? Daha önce sahip olduğumu bile bilmediğim aşk ve sekse karşı bir arzu uyandırdı bende. Seksi bir günah olarak görürdüm ve hiçbir zaman bir kadının yanından kendimi kirlenmiş hissetmeden ayrılamazdım. Başka kadınlarla sevişirken içimi suçluluk duygusu kaplardı, çünkü iki çıplak bedenin şehvetle birleşmesi bana şeytan işi gelirdi... oysa şimdi farklı düşünüyorum. Sevişmenin ne kadar güzel bir şey olabileceğini bana o gösterdi ve şimdi onsuz ne yaparım bilemiyorum. Jory artık gerçek bir koca olamaz. Bırak onun ihtiyaç duyduğu ve arzuladığı koca ben olayım. Kendim ve onun için normal bir yaşam sağlamama yardımcı ol... yoksa... bilemiyorum... ne olur gerçekten bilemiyorum...» Onu anlamam için yalvaran gözlerle bana baktı.

Ah, ondan tüm bunları işitmek... yıllardır onun güvenini kazanmak için uğraşmıştım ve şimdi olmuştu, ama elimden ne gelirdi? Jory kadar Bart'ı da seviyordum. Orada öyle durup ellerimi ovuştururken, vicdan muhasebesi yapıyor ve buna bir anlamda ben neden oldum diye suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. Bart'ı ihmal etmiş, Jory'i, Cindy'i kayırmış-tım...

Ve şimdi ben ve Jory bunun bedelini ödemek zorundaydık...

Kendisini çocuksu ve korunmasız gösteren cılız ve açması bir sesle konuşmaya başladı. Sanki mutluluğunu benim erişip bozamayacağım bir yerde gizlemek ister gibiydi.

— 181 —

«Anne, ömründe bir kez olsun, bir de olaya benim tarafımdan bak. Ne kötü, alçak biriyim, ne de senin bana bazen öyle olduğumu hissettirdiğin gibi hayvanın tekiyim. Yalnızca hiçbir zaman, hiçbir şeyden doyuma ulaşamamış bir insanım. Yardım et bana, anne. Jory artık tam bir erkek olamayacağı için Melodie'nin gerek duyduğu kocaya sahip olmasına yardım et.»

Kalp atışımın temposu, pencereyi döven yağmurun hızından farksızdı. Melodie'yi iki eşit parçaya bölüp, bir parçasını Jory'e, diğerini Bart'a veremezdim. Doğru bildiğimden vazgeçmemeliydim. Bart'ın Melodie'ye olan aşkı yanlış. Melo-die'ye en çok gerek duyan Jory'di.

«Emin misin, Bart? Gerçekten Melodie'yi seviyor musun, yoksa salt Jory'e ait olduğu için mi onu istiyorsun?» Sırtüstü yatıp koyu gözlerini gözlerime diktiğinde, orada daha önce hiç rastlamadığım bir dürüstlük gördüm. «Başlangıçta Jory'e ait olduğu için Melodie'yi arzuluyordum. Bunu yadsıyamam. En değer verdiği şeyi ondan almak istiyordum, çünkü o benim değer verdiğim şeyi benden almıştı... SENİ!»

Konuştukça daha çok büzülüyordum. «Onca girişimde bulunmama karşın, beni hep geri çevirdiği için Melodie'ye saygı duymaya başladım. Kolayca elde edilen kadınlardan değildi. Farklıydı. Beni geri çevirdikçe, içimde yanan arzu daha da alevlendi. Sonunda bu iş, ya ona sahip olurum ya da ölürüm dememe kadar vardı. ...Evet, ona aşığım! Onun karşısında savunmasızım... ve şimdi onsuz nasıl yaparım bilmiyorum!»

Kollarımı iki yana açarak kocaman yatağının bir kenarına çöktüm. «Ah, Bart... başka bir kadın olmaması ne talihsizlik. Melodie yerine kim olursa olsaydı. Aşkı tattığına ve bunun pis, günah bir şey olmadığını anlamana çok sevindim. Eğer Tanrı böyle birleşmelerini amaçlamamış olsaydı, kadın ve

— 182 —

erkeği bu türlü yaratır mıydı? O böyle uygun gördü. Aşkla kendimizi yeniden yaratırız. Ama Bart, Melodie'yi bir daha yalnız görmeyeceğine söz vermelisin. Bir şeye karar vermeden önce bebek doğana kadar bekle.»

Gözleri minnet ve umutla doldu. «Yani bana yardım edecek misin?» Gözlerinden bir inanmazlık dalgası geçti. «Hiç aklıma gelmezdi...»

«Bekle, lütfen, bekle. Bırak Melodie çocuğunu doğursun, sonra Jory'e git ve onunla konuş, Bart. Melodie'ye karşı neler hissettiğini anlat. Ona hiç söz hakkı tanımadan karısını elinden alma.»

«Ne diyebilir ki, anne, hem neyi değiştirir? Kaybetmiş zaten. Dans edemiyor, yürüyemiyor bile. Fiziksel hiçbir etkinliği yok.»

Boşa konuştuğumu bile bile ona diyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. «Ama Melodie seni gerçekten seviyor mu? Oturma odasından konuşmanızı dinledim. Bu konuda kesin konuşmadı. Anladığım kadarıyla, Jory'i sevmekle sana duyduğu ihtiyaç arasında kalmış. Onun zayıflığından ve Jory'nin sakatlığından yararlanmaya kalkışma. Jory'e kendini toparlaması için zaman tanı... ne yapman gerekiyorsa yap sonra.

Ama şimdi, Jory bu haldeyken bunu yapman haksızlık olur. Melodie'ye de Jory'nin durumuna alışana dek zaman ver. Sonra hâlâ seni isterse, al onu, çünkü o durumda kalırsa Jory'e daha çok zararı dokunur. Ama Jory'nin bebeğini ne yapacaksın? Eşini aldığın gibi, çocuğunu da mı alacaksın? Ona hiçbir şey bırakmamayı mı tasarlıyorsun?»

Gözlerinde kararsızlık vardı, bakışlarını tavana dikti. «Çocuğun durumu ne olacak bilmiyorum. Daha o kadarını düşünmedim. Aslında bu konuyu aklıma getirmemeye çalışıyorum... bunları hemen Chris ve Jory'e yetiştirmen gerekmez tabii. Bir kez olsun, özel bir şeyim olmasına izin ver.»

— 183 —

«Bart...»

«Şimdi git, lütfen. Düşünmem için beni yalnız bırak. Yoruldum. Tüm o isteklerin, yargılarınla, insanı tüketiyorsun, anne. Yalnızca bana bir şans tanı, tanı ki, sandığın kadar kötü olmadığımı, bir zamanlar kendimin de inandığı kadar deli olmadığımı sana kanıtlayabileyim.»

Bu konuyu Chris ya da Jory'e açmamamı benden bir daha istemedi. Yapmayacağımı biliyordu. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve odasından ayrıldı.

Odama geri dönerken, Melodie'ye uğramak aklımdan geçti, ama onunla yüzleşemeyecek kadar altüst olmuşum ve o da yeterince perişan durumdaydı. Bebeğin sağlığını düşünmek zorundaydım.

Odamda için için yanan şöminenin karşısına oturup ne yapmak gerektiğini düşünmeye başladım. Jory'nin gereksinimleri öncelik taşıyordu. Üç ay içinde incelik çöp gibi olan o güçlü bacaklar, bana Bart'ın çocukluğundaki bacaklarını anımsatıyordu. Çizik, yara bere içinde, sürekli düşen ve bir tarafı kınlan kısa, sıska bacaklar. Doğduğu için, Jory'nin düzeyine gelemediği için kendi kendini cezalandırması. Salt bunu düşünmek bile beni yerimden kaldırdı ve Jory'nin yatak odasına yöneltti.

Yüzümdeki gözyaşı izlerini suyla yıkamış, buz torbasıyla gözlerimin kırmızılığını gidermeye çalışmışım. Kapısının eşiğinde durup bir soluk aldım, sonra kapıyı açıp ilk gözağırma neşeyle gülümsedim. «Melodie biraz uzanmış, Jory. Ama akşam yemeğinden önce seni görmeye gelecek. Bu akşam baş başa şöminenin önünde yemek yemenizin çok güzel olacağını düşündüm. Trevor ve Henry'e buraya odun ve ufak bir masa getirmelerini söyledim. Seveceğini umduğum bir de yemek listesi hazırladım. Şimdi, seni sıklaştırmak için ne giydi-rebiliriz bir bakalım?»

İlgisizce omuz silkti. Oysa kazadan önce iyi giyinmeyi,

— 184 —

şık olmayı ne çok severdi. «Ne fark eder, anne, ne fark eder artık? Görüyorum ki, Melodie'yi beraberinde getirmemişsin. Hem niye onun uyuduğunu gelip söylemen bu kadar uzun sürdü?»

«Telefon çaldı... ve Jory, benim de kendime ait yapacak işlerim var. Şimdi söyle bakalım, en beğendiğin giysi hangisi?»

«Pijama ve robdöşambr idare eder işte,» dedi Jory.

«Dinle beni, Jory. Bu akşam tekerlekli sandalyeye oturacaksın ve kışlık elbiselerin burada olmadığından babanın takımlarından birini giyeceksin.» Hemen itiraz etti, ama ben de direttim.

Jory'nin elbiselerini New York'tan istetmiştik, ama Melo-die'nin kendininkilerin orada kalmasını istemesi, sesimi çıkar-masam da beni fazlasıyla öfkelenmişti.

«İyi giyindiğinde, kendini iyi hissettiğinde, savaşı yarı yarıya kazandın demektir. Ama sen kılık kıyafetine boşveriyor-sun. Sakalını da traş edeceğim. Sakalın arkasına gizlenemeyecek kadar yakışıklısın. Çok güzel bir ağız yapın, güçlü bir çenen var. Yalnızca biçimsiz çeneliler sakalın arkasına gizlen-melidir.»

Sonunda teslim olup gülümsedi. «Anne, ne kadınsın. Benimle o kadar çok ilgileniyorsun ki... ama niçin diye sormayacağım. Yalnızca minnettarım.»

O ara Chris, Charlottesville'den eve dönmüştü ve bana yardımcı olmaya hevesliydi. Bu tür bir traşın bir erkeğe daha çok yaraştığını söyleyerek Jory'nin yüzünü usturayla traş etti.

Jory uslu uslu oturup Chris'in onu traş etmesine, ardından losyon ve kolonya sürmesine ses çıkarmadı. Bu ara ben de yatağa oturmuş onları izlerken, Bart'ın o sırada ne yaptığını, Melodie'yle konuşup, küçük oğlumla aralarındaki ilişkiyi bildiğimi nasıl söyleyeceğimi düşünüp durdum.

Jory'nin kolları bedenini sandalyeye oturtacak kadar güçlenmişti. Chirs'ie birlikte, bunu kendisinin yapmasının bilinctn-

— 185 —

de, geride durup onu izledik. İlk denemesinde kolayca başarınca, bir parça sıkılmış, biraz gururlanmış gibiydi. «O kadar da fena değil,» dedi. Sandalyeyi hareket ettirip odada bir deneme turu attı. Sonra bize gülümsedi. «Yataktan daha iyi. Ne aptalca davrandığımı düşünmüştünüz... Şimdi gemiyi Noel'den önce bitirmem kolaylaşacak. Ve belki de böyle bir destekle düzelirim de.»

«Aksini hiç düşünmemiştik zaten,» dedi Chris neşeyle.

«Evet, artık kendine çekidüzen ver bakalım, Jory... Melo-die'yi getirmeye gidiyorum,» dedim. Gözlerindeki ışıltı, tekerlekle de olsa yeniden hareket edebilmesinden duyduğu sevinç beni mutlu etmişti. «Herhalde Melodie de giyinmiş, yemeğe inmek için hazırdır. Bildiğin gibi, bizim eski pasaklı Bart'ımız şimdi estetik ve zerafet konusunda pek titiz biri oldu.»

«Melodie'ye acele etmesini söyle,» diye seslendi Jory arkamdan. «Açlıktan ölüyorum. Ve şöminede yanan ateş onu yanımda görme isteğimi kamçılıyor.»

İçimde binbir türlü korku ve endişeyle Melodie'nin odasına yöneldim. Bildiğim şeyi ona açmadan edemeyeceğimi biliyordum ve bunun sonunda onun Bart'ın kollarına gitmesine neden olabilirdim. Ama bu riski göze almam gerekiyordu.

Bir kardeş kazanacaktı. Diğeri kaybedecekti.

Ve ben ikisinin de kazanmasını istiyordum.

MELODIE'NİN İHANETİ

Kapısına yavaşça vurdum. Kalın kapının öte yanından hafiften Kuğu Gölünün müziği geliyordu. Sesini çok açmış olmalıydı, yoksa duyamazdım. Yeniden kapıya vurdum. Bu kez de içerden yanıt gelmeyince, kapıyı açıp içeri girdim ve

— 186 —

ardımdan yavaşça kapadım. Odası oraya buraya fırlatılmış elbiselerle darmadağındı, makyaj masasının üstü kozmetikten geçilmiyordu. «Melodie, neredesin?»

Banyoda değildi. Oh, lanet olsun! Yine Bart'a gitmişti. Hızla odasından çıkıp doğrudan Bart'ın odasına koştum. «Bart, Melodie... bunu Jory'e yapamazsınız.»

Orada yoktular.

Merdivenlerden aşağı uçarcasına indim ve yemek odasına yöneldim. Belki Chris'le beni beklemeden yemeğe oturmuşlardır, diye düşünüyordum. Trevor büyük bir özenle iki kişilik servis hazırlıyordu. «Trevor, küçük oğlumu gördün mü?»

«Evet, efendim,» dedi nazik İngiliz şivesiyle. Bir yandan gümüş takımları yerleştiriyordu. «Bay Foxworth ve Bayan Mar-quet dışarda bir restoranda yemek yemek için az önce ayrıldılar. Bay Foxworth... pek geç kalmadan döनेceklerini size söylememi istedi.»

«Gerçekten ne dedi, Trevor?»

«Efendim, Bay Foxworth biraz alkollüydü. Bu yüzden kaza olur diye endişelenmeyin. Eminim arabayı dikkatli sürecektir ve Bayan Marquet'e bir şey olmayacaktır. Eğer yağmuru seviyorsanız araba sürmek için güzel bir gece.»

Onları yakalayabilme umuduyla garaja koştum. Çok geç ve korktuğum gibi Bart, Melodie'yi o küçük, süratli, kırmızı Jaguar'ına bindirmişti.

Ayaklarım geri geri giderek merdivenlerden ağır ağır yukarı çıktım. Jory'nin gözleri beklerken yudumladığı şampanyadan parlaklaşmıştı. Chris yemek için üstünü değiştirmeye odamıza gitmişti.

«Karım nerede?» diye sordu Jory masanın başından. Henry ve Trevor'un yukarı taşıdığı ufak masanın üstünü serimizden getirilme taze çiçekler süslüyordu. Gümüş kovada buzlar içinde şampanya, yan tarafta cıtır cıtır yanan şömine,

— 187 —

hepsi birden odaya romantik, baştan çıkarıcı bir hava vermişti. Jory'nin oturduğu tekerlekli sandalyesi hemen hiç göze batmıyor ve bacakları görünmediğinden kazadan önceki halinden farksız görünüyordu.

Öncekiler gibi, bu kez de yine bir yalan mı kıvırmalıydım?

Gözlerindeki o parlaklık bir anda gitti. «Demek gelmiyor,» dedi tekdüze bir sesle. «Artık buraya hiç gelmiyor... en azından odanın içine girmiyor. Kapı eşiğinden bir, iki laf gidiyor.» Boğuk sesi kısıldı, sonra tümüyle kesildi. «Çabalıyorum, anne, durumumu kabullenmeye ve halime acımamaya gerçekten çalışıyorum. Ama eşimle aramda olanları gördükçe dayanamıyorum. Bir şey demese de onun ne düşündüğünü biliyorum. Artık tam bir erkek değilim ve Melodie bunu nasıl ele alıp başa çıkacağını bilemiyor.»

Yanında diz çöküp kollarımı ona sardım. «Öğrenecek, Jory, öğrenecek. Bu elden bir şey gelmez durumda nasıl başa çıkılacağını hepimiz öğrenmek zorundayız. Ona zaman ver. Çocuğu olana dek bekle. Değişecektir. Değişeceğine söz veriyorum. Senden çocuğu olacak. Kendi çocuğunu kucağına almanın zevki hiçbir şeyde yoktur. Bir bebeğin tatlılığı, serpilip büyümesi ve tam anlamıyla sana bağımlı ufacık insan yavrusuna sahip olmanın heyecanı nedir bir bilsen. Jory bekle ve Melodie nasıl değişecek gör.»

Gözyaşları dindi, ama yüzündeki kaygılı ifade gitmedi.

«Bekleyebilir miyim bilmiyorum,» dedi boğuk bir sesle. «Başkalarının yanında gülümseyip bir şeyim yokmuş gibi davranıyorum. Ama sürekli artık buna bir son vermeyi ve Melo-die'yi sorumluluklarından kurtarmayı düşünüyorum. Onu böyle tutmak haksızlık. İsterse gidebileceğini ya da bebek doğana kadar kalıp sonra ayrılabilceğini ve boşanma için mahkemeye başvurabileceğini bu gece söyleyeceğim ona.»

«Hayır, Jory!» diye haykırdım. «Onun hepten aklını karıştı-

— 188 —

racak şeyler söyleme... yalnızca ona zaman ver. Ver ki alışsın. Bebek alışmasına yardım edecek.»

«Ama, anne sonuna kadar götürebilecek miyim emin değilim ki. Aklımdan sık sık intihar etmek geçiyor. Babamın bunu nasıl yaptığını düşünüp, ondaki cesarete sahip olmak istiyorum.»

«Hayır, hayatım, dayan. Hiçbir zaman yalnız kalmayacaksın.»

Chris'le ben ona eşlik etmek için yemeğimizi onun ufak masasında yedik. Yemek boyunca Jory'nin ağzından doğru dürüst laf çıkmadı.

Yatma saati gelince, ustura ve kendine zarar verebilecek diğer aletleri ona sezdirmeden odasından çıkardım. O geceyi yanında geçirmek için odasındaki divana yattım. Morali öylesine bozuktu ki, yaşamına son vermeyi deneyebileceğinden korkuyordum. Aklınca, bu sayede Meloide suçluluk duygusuna kapılmadan özgürlüğüne kavuşacaktı. Rüya görürken bile, Jory'nin iniltileri kulağıma geliyordu.

«Mel... bacaklarım ağrıyor!» diye bağırdı uykusunda. Onu sakinleştirmek için kalktım. Uyandı, görmeyen gözlerle bana baktı. «Her gece sırtım ve bacaklarım ağrıyor,» diye yanıtladı sorumu uykulu bir sesle. «Hayali ağrıları için anlayış beklemiyorum, yalnızca deliksiz bir uyku istiyorum.»

Tüm gece ağrılar içinde kıvrandı. Gündüzleri hiçbir şey hissetmeyen bacakları, geceleri sürekli ağrıyarak ona acı çektiriyordu. Belinin alt kısmı durmadan bıçaklanıyor gibi oluyordu.

«Gündüzleri hiçbir şey hissetmezken niye geceleri ağrıyor?» diye bağırdı isyan edercesine. Su içinde kalmış yüzünden akan terler pijamasına damlıyordu. «Keşke babam kadar cesaretim olsaydı... bu tüm sorunları kökünden hallederdi!»

«Hayır, hayır.» Ona sarıldım, yüzünü rasgele öpmeye, onu yaşama bağlayacak aklıma gelen her şey için söz verip

— 189 —

durdum. «Başaracaksın, Jory, başaracaksın. Dayan. Bırakma kendini, yaşamının en büyük mücadelesinden kaçma. Ben yanıdayım, Chris de. Ve er geç Melodie de gelip yine senin karın olacak.»

Gözlerinde sanki boş konuşuyormuşum gibi bir inanmazlık vardı.

«Git kendi yatağında yat, anne. Çocukmuşum gibi davranman gerekmez. Sizi yine ağlatacak bir şey yapmayacağım. Söz.»

«Hayatım, eğer gerekirse zile basıp bizi çağır. Hiç çekinme, benim için de, Chris için de hiç sakıncası yok. Melodie'yi arama, çünkü bakarsın karanlıkta takılıp düşebilir. Zaten uykum hafiftir, yeniden uykuya dalmak da benim için hiç sorun değil. Dinliyor musun, Jory?»

«Tabii, dinliyorum,» dedi boş ve dalgın gözlerle bakarak. «Artık tek iyi yapabildiğim şey dinlemek.»

«Ve yakında terapist gelip eksersizleri başlatacak.»

«Eksersizler mi, anne?» Gözleri yorgun, bezgindi. «Yani sırtıma takılacak bellik değil mi? Bacaklarıma kelepçeleri takmak da bayağı eğlenceli olacak. Onları hissetmeyecek olmakla şanslı sayılırım, değil mi? Kendimi bir at gibi görmeme neden olacak o askı takımlarından hiç yakınmayacağım bile... yalnızca beni düşmekten koruyacaklarını düşüneceğim.» Yüzünü elleriyle kapatıp başını geriye attı. «Tanrım, bana dayanmak için güç ver... yoksa bacaklarım ve bedenimle çok övündüğüm için beni cezalandırıyor musun? Eğer öyleyse çok iyi becerdin.»

Ellerini indirdi. Gözlerinde yaşlar parıldıyordu. «Kusura bakma, anne. Bir erkeğe kendine acıyıp ağlamak yakışmaz, değil mi? Ama benim de zayıf olduğum anlar var. Her zaman güçlü ve cesur olamıyorum. Hadi, odana git. Sizi daha fazla üzecek bir şey yapmayacağım. Bu işi sonuna kadar götüreceğim. İyi geceler. Melodie geldiğinde, ona da iyi geceler dilediğimi söyle.»

— 190 —

Yatağıma girip Chris'in kolları arasında ağlamaya başladığımda, onun ısrarlı sorularını yanıtsız bıraktım. Çaresiz, biraz da kızgınlıkla benden öte yana döndü. «Beni kandıramazsın, Catherine. Bir şey gizliyorsun. Bunun yeni bir sıkıntı daha olacağını sanıyorsun, ama ne olup bittiğini bilmemenin en büyük sıkıntı olduğunu unutuyorsun!»

Yanıt vermem için bekledi. Benden ses çıkmayınca, hemen uykuya daldı. Böylesine çabuk uyuyabilmesi insanı çileden çıkarabilirdi. Oysa onun uyumamasını, sorularını yanıtlamam için beni zorlamasını isterdim. Ama hemen dalıp gitti ve derin uykusunda benden yana dönüp yüzünü saçlarıma gömdü.

Her saat başı kalkıyor, Bart'ın Melodie'yi eve getirip getirmedğine bakıyor, sonra Jory'i kontrol ediyordum. Jory uyumuyor, gözleri açık yatıyordu. Benim gibi, onun da Melodie' nin eve gelmesini beklediği belliydi.

«Hayali ağrıların azaldı mı?»

«Evet, git, yat. Ben iyiyim.»

Joel'le Bart'ın odasının bulunduğu koridorda karşılaştım. Üzerimde dantelli beyaz sabahlıkla görünce kızardı. «Joel,» dedim. «Bu çatının altında yaşamaktan vazgeçip garajın üstündeki odada kalmaya karar verdiğini sanıyordum...»

«Öyleydi, Catherine, öyleydi,» diye mırıldandı. «Ama Bart evde kalmamı emretti. Bir Foxwort'a bir uşak gibi davranıla-mazmış.» Bunu neden siz düşünemediniz, dermişcesine kınayan gözlerle bana baktı.

«Yaşlı ve yalnız olmanın ne demek olduğunu bilemezsin, yeğenim. Yıllardır uykusuzluk işkencesi çekiyorum. Kötü rüyalar, hafiften ağrılar, sızılar o kadar özlemini duyduğum derin bir uyku uyumamı engelliyor. Bu yüzden kendimi yorgun düşürmek için gezinip duruyorum...»

Gezinmek mi? Hadi canım, bal gibi gözetliyor, yaptığı bu! Ama ona daha yakından baktığımda, kendimden utan-

— 191 —

dim. Loş koridorda öylesine hastalıklı, sıska ve acıklı biri vardı ki... Joel'e haksızlık mı ediyordum? Ondan sırf Malcolm'un oğlu olduğu için mi hoşlanmıyordum acaba?... Yoksa sürekli İncil'den ayetler okumasıyla beni geçmişe götürüp, büyükannemizin bizi kutsal kitaptan her gün bir ayet ezberlemeye zorlayışını anımsattığı için mi?

«İyi geceler,» dedim, her zamankinden daha dostça. Ama beni kazanmak istercesine hâlâ orada öylece duruyordu.

«Niye bana öyle bakıyorsun?» dedim sertçe.

«Benden korkuyormuş gibi.»

«Ne gibi?»

Gülüşü acıydı. «Korkulmayacak bir kadın değilsin, Catherine. Tüm o sarışın güzelliğine karşın, bazen annem kadar acımasız olabiliyorsun.»

Böyle düşünebilmesine şaşıtmıştım. O alçak ihtiyar kadın gibi olmam olanaksızdı.

«Ayrıca bana kendi anneni de anımsatıyorsun,» diye mırıldandı hisri sesiyle. «Ve elli yaşında biri için çok genç görünüyorsun. Babam derdi ki, kötüler genç kamayı her zaman başarırlar ve cennette yerleri olan diğerlerinden daha uzun yaşarlar.»

«Eğer baban cennete gittiye, Joel, ben seve seve cehenneme giderim.»

Uzaklaşmadan önce bana anlayışı kıt, zavallı bir yaratık-mışım gibi baktı.

Chris'in yanına yatarken onu uyandırdım ve sonunda Joel'le aramda geçen sahneyi ağızımdan aldı.

«Catherine, böylesine ihtiyar bir adama nasıl bu kadar kaba olursun? Hem o yabancı biri değil ki... Bir bakıma bu evde kalmaya hepimizden çok onun hakkı var. Ayrıca burada dilediğimizce kalma hakkımız da olsa, burası Bart'ın evi.»

İçim öfkeyle doldu. «Görmüyor musun, Joel, Bart'ın yıllar-

— 192

ca aradığı baba rolünü üstlendi?» İleri gitmiş, Chris'i yaralamıştım. Kasılıp arkasını döndü.

«İyi geceler, Catherine. Belki yatağında yatıp kendi işinle ilgilensen daha iyi olacak. Joel yalnız bir adam ve Bart gibi bir desteğe sahip olduğu ve ömrünün son günlerinde başını sokacak böyle bir yer bulduğu için minnettar. Karşılaştığın her yaşlı adamda Malcolm'u görmekten vazgeç, çünkü yeterince uzun yaşarsam, bir gün ben de yaşlı biri olacağım.»

«Eğer yaşlandığında Joel gibi bakar ve davranırsan, sonunu görmek beni mutlu eder.»

«Oh, sevdiğim adama bunu nasıl söyleyebildim? Chris benden daha da uzaklaştı ve koluna dokunmama tepki göstermedi. «Chris başışla. Onu demek istemedim.» Elim kolunu okşadı, sonra pijama üstünün içine kayd.

«Sanırım ellerini kendine saklasan daha iyi olacak. Şimdi canım istemiyor, iyi geceler, Catherine ve şunu unutma, bela ararsan, genellikle bulursun.»

Uzaktan bir kapının kapandığını işittim. Fosforlu saatim üç buçuğu gösteriyordu. Hemen üzerime sabahlığımı alıp Melodie'nin odasına süzıldüm ve orada oturup beklemeye başladım. Saat dört olduğu halde, hâlâ garajdan yatak odasına gelememişti. Bart'la sarmaş dolaş öpüşüp duruyorlar mıydı? Yarına kadar sabredemeyip birbirlerine aşk sözcükleri mi fısıldıyorlardı? Başka ne onu bu kadar geciktirebilirdi? Gittikçe sabırsızlanarak odada dört dönüyordum. Sonunda yaklaşan ayak seslerini duydum. Kapıda beliren Melodie yüksek topuklu lame ayakkabılarını çıkarıp eline aldı, diğer elinde küçük lame bir çanta tutuyordu.

Altı aylık hamile olmasına karşın, üzerindeki bol dökümlü siyah elbisesinden karnı hemen hemen hiç farkedilmiyordu. Benim oturduğum yerden kalktığını görünce, sıçradı ve gerilerken soluğu kesilmiş gibiydi.

«Evet, Melodie,» dedim alaylı bir sesle. «Ne güzelsin böyle.»

— 193 — Çatıdaki Dikenler - F: 13

«Cathy, Jory iyi mi?»

«Seni ilgilendiriyor mu?»

«Bana çok kızmış gibisin... ne yaptım ki, Cathy?»

«Bilmezmiş gibi,» dedim öfke içinde. Amaçladığım taktiği filan unuttuğum. «Yağmurlu bir gecede küçük oğlumla sığışıyorsun, sonra sabaha karşı geliyorsun... boynunda kırmızı izler, saçlar darmadağınık, rujun bulaşmış ve sonra sorabiliyorsun, ben... ne... yaptım ki. Sen söylesene... ne yaptığını.»

İrileşmiş gözlerinde yarı suçluluk, yarı utançla karışık bir inanmazlık vardı, ama bir parça da umut. «Seni her zaman annem gibi gördüm, Cathy,» dedi onu anlamam için yalvaran gözlerle. «Şimdi benden yüz çevirme n'olur... her zamankinden çok bir anneye muhtaç olduğum sıra.»

«Ama unutuyorsun, ilk önce Jory'nin annesiyim. Bart'ın da. Jory'e ihanet ettiğinde, bana da ihanet ediyorsun.»

Melodie onu dinlemem için yine haykırırcasına yalvardı.

«Bana yüz çevirme, Cathy. Beni anlayacak senden başka kimse yok. Herkesten çok sen anlamak zorundasın! Jory'i seviyorum. Her zaman seveceğim...»

«Bu yüzden Bart'la yatıyorsun, öyle mi? Sevgini göstermek için ne güzel bir yol bu,» diyerek sözünü kestim buz gibi bir sesle.

«Dinle, Cathy, lütfen. Bırak açıklayayım. Bu evin ne kadar sıkıcı bir yer olduğunu biliyorsun, hiç kimse uğramıyor, telefon yalnızca Bart için çalıyor. Sen, Chris ve Cindy hep hastanede, Jory'nin yanındaydınız. Ve ben korkuyordum, saklanıyordum, Jory korkumu görecektim diye ölesiye korkuyordum. Kitap okumayı denedim, senin gibi örgü örerek kendimi oyalamaya çalıştım, ama olmadı. Vazgeçtim ve telefonun çalmasını bekledim. Kimse beni aramadı. Yürüyüşlere çıktım, bahçede çiçek topladım. Ağaçlar arasında dolaşıp ağladım, göğü, kelebekleri seyrettim, yine ağladım.

«Jory'nin bir daha ayaklarını kullanamayacağını öğrenme-

— 194 —

mizden birkaç gece sonra, Bart odama geldi. Ardından kapıyı kapatıp orada öylece durup beni seyre koyuldu. Yataktaydım ve her zamanki gibi ağlıyordum. Çaldığım bale müziğinde, jory'le yaptığımız dansları yaşatmaya çalışıyordum. Ve Bart oradaydı, o koyu etkili gözleriyle bana bakıyordu. Ağlamamı kesene dek orada durdu, sonra gelip gözyaşlarımı sildi. Ona baktığımda gözleri sevgiyle bana bakıyordu. Onun gözhrini hiç böylesine tatlı, duygulu ve anlayışlı görmemiştim. Bana dokundu. Yanağıma, saçıma, dudaklarıma. Ellerini saçlarımın üzerine koyup gözlerimin içine baktı ve yavaş, çok yavaş eğilip dudaklarını benimkine değdirdi. Onun bu kadar yumuşak, sevecen olabileceği hiç aklımdan geçmezdi. Her zaman onun bir kadına kaba kuvvet kullanarak sahip olacağını sanırdım. Belki bana hoyratça, kabaca davransaydı, teslim olmazdım. Ama yumuşaklığı, duygusallığı benim çözülmemeneden oldu. Bana Jory'i anımsatmıştı.»

Daha fazla dinlemek istemiyordum. Onları anlamaya, acımaya başlamadan onu durdurmalıydım.

«Bu kadarı yeter, Melodie.» dedim sert bir sesle. «Demek şimdi Jory sana böylesine muhtaçken, onu yüzüstü bırakıp Bart'ın kollarına atılmaya niyetlisin,» dedim sesimi acılaştırarak. «Ne iyi bir eşmişsin, Melodie.»

Yüzünü elleriyle kapatıp katıla katıla ağlamaya başladı.

«Evlendiğiniz günü anımsıyorum. İyi ve kötü günler için sadakat yemini edişini... ve şimdi ilk kötü günle karşılaştığında, kocanı bırakıp kendine yeni bir sevgili buluyorsun.»

Burnunu çeke çeke ağlayıp bir yandan beni ikna etmek için daha etkili sözler bulmaya çalışırken, aklımdan bu evin ne ıssız, ne kadar çevreden soyutlanmış olduğu geçiyordu. Melodie'nin hiçbir yere gitmek istemeyecek kadar perişan durumda olduğunu düşünüp onu hep yalnız bırakmıştık. Bart'la aralarında bir şey başlayacağı hiç aklımızdan geçmemişti... ona öylesine soğuk davranıyordu ki...

— 195 —

Kendinden geçmişcesine ağlayıp dururken bir an ayıldı. «Nasıl beni aşağılıyorsun, Cathy, sen daha beterini yapmışken?»

Sanki bir yerime diken batmışçasına ayaklarımın üzerine sıçradım. Haklıydı. Ondan daha iyi sayılmazdım. Ben de birden çok doğruyu yapmakta yanılgıya düşmüştüm. «Bart'ı unutup ondan uzak duracak ve kendisini hâlâ sevdiğine Jory'i inandıracak mısın?»

«Jory'i hâlâ seviyorum, Cathy. Bu tuhaf gelebilir, ama Bart'ı başka türlü seviyorum. Bunun Jory'e duyduğum sevgiyle bir ilgisi yok. Jory benim genç kızlık aşkımdı ve en yakın dostumdu. Küçük kardeşi hiç hoşlanmadığım biriydi, ama değişti, Cathy, farklı biri o artık. Kadınlardan nefret eden hiçbir erkek böyle sevişemez...»

Dudaklarım kenetlenmişti. Kapının aralığında durmuş, aşağılayıcı gözlerle onu süzüyordum, aynı bir zamanlar büyükannemin bana en günahkâr kişilerden biriymişcesine baktığı gibi.

«Dur, bırak da beni anlamını sağlayayım!» diye haykırdı. «Joel'in oralarda olabileceğini düşünüp kapıyı kapadım, sonra kapının arkasına yaslandım. «Pekâlâ, kalıyorum, ama anlamamı bekleme.»

«Bart beni seviyor, Cathy gerçekten seviyor. Bunu söylediğinde, ona inanmamak elimden gelmiyor. Jory'den boşanmamı istiyor. Benimle evleneceğini söyledi.» Titrek sesi fısıltıya dönüştü. «Tekerlekli sandalyeye tutsak bir kocayla yaşamımı sürdürüp sürdüremeyeceğimi açıkçası bilemiyorum.»

Dizleri üstüne çökük duruşundan yere ikibüklüm uzandı. «Senin gibi güçlü değilim, Cathy. Jory'e istediği desteği veremem. Ona ne diyeceğimi, nasıl hareket edeceğimi bilemiyorum. Zaman geriye dönsün, o tanıdığım eski Jory geri gelsin istiyorum, çünkü bu Jory'i tanımıyorum. Tanımak istediğimi

— 196 —

bile sanmıyorum... ve utanıyorum, hem de nasıl! Şimdi tüm isteğim yokolmak.»

Sesim bıçak gibi kesildi. «Sorumluluklarından o kadar kolay kaçamayacaksın, Melodie. Evlilik yeminiye bağlı kaldığı- 'nı görmek için burada olacağım, ilk önce Bart'ı yaşamından silip atacaksın. Sana her yaklaşmasında hayır diyeceksin. Onunla yine konuşacağım. Evet, onunla konuştum daha önce, ama bu kez daha katı olacağım. Gerekirse, Chris'e gidip onları anlatacağım. Bildiğin gibi, Chris sabırlı ve anlayışlı bir insandır, ama bu yaptıklarınıza göz yummayacaktır.»

«Lütfen,» diye inledi. «Chris'i bir baba gibi seviyorum! Bana saygısının sürmesini istiyorum.»

«O zaman Bart'ı bırak! Bebeğini düşün. Senin için her şeyden önce o gelmeli. Zaten artık cinsel ilişkide bulunmaman gerekir, çünkü tehlikeli olabilir.»

İri gözlerini kapatıp gözyaşlarını içinde tuttu, sonra başını sallayarak Bart'la bir daha yatmayacağına söz verdi. Yemin ederken bile ona inanmadım. Odama gitmeden önce Bart'a uğrayıp onunla da konuştum, ama ona da inanmadım.

Sabah olmuştu ve ben daha gözümü kırpamıştım. Yorgun ve neşesiz halde yataktan kalkıp Jory'nin odasına gittim, kapısını tıkırdattım. İçeri gelmemi söyleyince, sahte bir gülücükle odasına girdim. Morali geçen seneden daha iyiceydi. Sanki tüm gece boyu düşünmesi onu sakinleştirmiş gibiydi.

Terapist olmadığı günlerde, Chris, bakıcı ve ben Jory'nin bacaklarını hareket ettirme ve masaj yapma işini yükleniyorduk. Bu sayede kaslar zayıflayıp kurumuyordu. Bacakları masajlar sayesinde bir parça eski haline gelmişti.

Bunu büyük bir ilerleme olarak görüyordum. Umut... bu ıstırap evinde her birimiz, çok ender gördüğümüz güneş gibi sarıya boyadığımız umuda bağlamıştık kendimizi.

— 197 —

«Bu sabah Melodie'nin buraya geleceğini sanıyordum,» dedi Jory özlemle. «Dün gece uğrayıp bir iyi geceler bile dile-memişti de.»

Günler geçiyordu. Bart gibi, Melodie de sık sık ortadan kayboluyordu. Ona olan inancımı yitirmiş gibiydim. Artık onunla göz göze gelmemeye çalışıyor, yüzüne hemen hiç bakmıyordum. Bart'la konuşmaya çabalamaktan da vazgeçmiş, tüm ilgimi Jory'e vermişim. Birlikte televizyon seyrediyor, oyunlar oynuyorduk. O aptal parça yerleştirme oyununu bile oynadık. Akşam üzeri şarabımızı yudumluyor, saat dokuzda uyuklamaya başlıyorduk ve sürekli bir gün her şey düzelecek diye kendimizi avutup duruyorduk.

Zamanının çoğunu yatakta geçirmesi nedense onu yorgun düşürüyordu. «Tüm bedenimin çalışmamasından,» dedi, başının üzerindeki trapeze kendini çekerken. «En azından kollarımı güçlü tutuyorum... Melodi nerede demiştin?»

Henüz bitirdiğim bebe patiğini şişten çıkardım ve diğerine başladım. Oyun oynamadığımız sıralar, televizyon seyredip örgü örüyordum. Odama çekildiğim zaman da yaşamımızın günlüğünü tutuyordum. Son kitabım diyordum kendi kendime. Bundan sonra yazacak başka neyim olabilirdi ki? Daha başımıza ne gelebilirdi?

«Anne, beni dinlemiyor musun? Melodie'nin nerede ve ne yaptığını bilip bilmediğini sordum sana.»

«Mutfakta,» dedim hemen. «En beğendiğin yemekleri hazırlamakla meşgul.»

Rahatlayarak yüzü aydınlandı. «Karım beni endişelendiriyor, anne. İçeri geliyor, ufak tefek işlerimi görüyor, ama aklı burada değil.» Gözleri gölgelendi. «Ona söylemeye gerek duyduğum her şeyi sana söylüyorum. Benden adım adım uzaklaması beni çok üzüyor. Konuşmak, aslında hâlâ aynı adam olduğumu ona söylemek istiyorum, ama bunu bilmek

— 198 —

isteyeceğini sanmıyorum. Artık başka biri olduğuma kendini inandırmak istiyor gibime geliyor, çünkü o zaman aramızdaki bağları koparıp benden uzaklaşmak onun için çok daha kolay olur. Gelecek hakkında benimle hiç konuşmuyor. Çocuğumuzun adının ne olmasını istediğini bile daha bana söylemedi. Bense, oğlumuz ya da kızımıza iyi bir ad bulabilmek için kitapları karıştırıp duruyorum. Sonra gebelik konusunda kitap okuyorum. Daha önceki ilgisizliğimi kapamak için...»

Konuştukça, karısındaki tüm değişikliklere gebeliğinin neden olduğuna kendini inandırmaya çalıştığı belli oluyordu.

Boğazımı temizledim ve şansımı denemeye karar verdim. «Jory, çoktandır ciddi bir şekilde şunu düşünüyorum. Doktorun bir keresinde, burası yerine hastanede kalmanın daha iyi olacağını söylemişti. Melodie'yle birlikte hastane yakınında ufak bir daire kiralayıp kalabilirsiniz ve Melodie seni her gün rehabilitasyon merkezine götürüp getirebilir. Artık kış geldi sayılır. Virginia'nın bu dağlık bölgesinde kışların nasıl geçtiğini bilemezsin. Dondurucudur. Şiddetli rüzgârlar hiç dinmez, sık sık tipi şeklinde kar yağar. Kasabadan buraya gelen yol sık sık kapanır. Anayollar ve otoyollar açık tutulur, ama ufak özel yollar genellikle kapalıdır. Senin bakıcının ve terapistinin gelemeyeceği günler beni düşündürüyor. Günlük eksersizleri-ni aksatmadan gerekir. Eğer hastanede yakınında oturursan, tüm fiziksel gereksinmelerin karşılanır.»

Bana şaşırmış ve incinmiş olarak baktı. «Beni başından savmak mı istiyorsun, anne?»

«Tabii ki değil. Bu evden hoşlanmadığın da ortada.»

«Benim için Mel'le birlikte bu odada yaptıklarınız hoşuma gidiyor. Beni diğer insanların bakışlarından uzak tutan bir sığınağım oldu sayenizde. Ve şu an buradan ayrılıp bir zamanlar bana hayran olanlarla karşılaşmak istemiyorum. Senden ve babamdan ayrılmak bana çok zor geliyor. Her zamankinden

— 199 —

daha çok birbirimize yaklaştığımızı hissediyorum ve Noel'e de az bir zaman kaldı.»

«Ve eğer yollar bakıcım ve terapist için kapalı olacaksa, seninle babam için de kapalı olacaktır. Bu yüzden kente gelemezsiniz. Beni terketme, anne. Sana ve babama ihtiyacım var. Hatta kardeşime yaklaşma fırsatına ihtiyacım var. Son zamanlarda Bati hakkında olumlu düşünmeye başladım. Ara sıra geliyor, yanıma oturuyor, laflıyoruz. Eskiden, dokuz yaşına gelmeden önceki gibi, yine arkadaş olmaya başlıyoruz.»

Bart'ın ikiyeüzlülüğünden rahatsız olarak irkildim. Bir yandan Jory'e dostça yanaşıyor, öte yandan onun karısını ayartı-yordu.

«Eğer istediğin buysa, Jory, kal. Ama bunu biraz daha düşün. Chris'le ben sizinle birlikte olabilmek için kente taşınabiliriz ve buradaki kadar seni rahat ettirebiliriz.»

«Ama bir kardeş daha veremezsiniz, değil mi? Bart sahip olacağım tek kardeşim. Ben ya da o ölmeden önce, onun bana çok şey ifade ettiğini bilmesini istiyorum. Onu mutlu görmek, benim Mel'le olan evliliğim gibi bir evliliği olsun istiyorum. Bir gün paranın her şeyi, özellikle aşkı satın alamayacağını anlayacak. Mel'le benim aramda olan türden bir aşkı.»

Düşünceli bir şekilde susmuşken, yüzü hafiften kızardı. «En azından şunu eklemem gerekir: Eskiden sahip olduğumuz türden bir evlilikten söz ediyorum. Ne yazık ki artık bizimki bir evlilik sayılmaz. Ama bu Melodie'nin hatası değil.»

Bir hafta sonra, odamda yalnız başıma çalakaiem günlüğümü yazarken, Chris paldır küldür içeri girdi. «Cathy,» dedi heyecanla, paltosunu çıkarıp bir koltuğa fırlatırken, «Sana şahane bir haberim var! Üzerinde çalıştığımız deney vardı ya? Bir çıkış noktası bulduk.» Beni masamın başından çekip şöminemin karşısında bir koltuğa oturttu ve diğer bilimadamlarıyla birlikte başarmaya çalıştıkları şeyi ayrıntılı bir biçimde anlat-

— 200 —

!F

maya koyuldu. «Ama bu, haftada beş gece evde olmayacağım demek. Yollardan kar öğleye kadar temizlenemiyor, bu yüzden laboratuvar çalışmam için çok az zaman kalıyor. Hadi, öyle bakma, haftasonları burada olacağım. Ama istemiyorsan, bunu açıkça söyleyebilirsin. Ön planda sen ve ailem gelirsiniz.»

Yeni proje üzerindeki heyecanı öylesine belirgindi ki, kuruntularıyla onun hevesini kursağında bırakamazdım. Bana, Jory'e ve Bart'a o kadar çok şey vermişti, o kadar az takdir edilmiştik ki... Kollarımı boynuna doladım. O tanıdık, güzel yüzünde gözlerimi gezdirdim. Gözlerinin çevresinde daha önce farketmediğim kırışıklıklar oluşmuştu. Saçlarındaki grilikler daha çoğalmıştı.

«Eğer seni mutsuz edecekse, bu araştırmayı bırakıp tümüyle unutabilirim ve bütün zamanımı aileme ayırabilirim. Ama bana bu fırsatı tanırsan, minnettar olurum. California'da-ki işimi bıraktığımda, artık ilgimi çekecek başka uğraş bulamayacağımı sanıyordum, ama yanılmışım... yine de gerekirse, bundan vazgeçebilirim.»

Tıptan tümüyle kopmak mı? Yaşamının büyük bir bölümünü tıbbıya adamıştı. Yararlı olduğunu hissetmek yaşamına renk katmıştı. Salt kendimi memnun etmek için onu bu kritik yaşta evde tutmakla çokküşüne neden olabiliirdim.

«Cathy,» dedi, yeniden paltosunu giyerken. «İyi misin? Niye öyle bakıyorsun? Böyle üzgün? Her cuma akşamı eve döneceğim ve pazartesi sabahına dek kalacağım. Bunları Jory'e anlat. Yo, hayır, uğrayıp kendim söylerim.»

«İstediğin buysa, o zaman yapman gereken de bu. Ama seni özleyeceğiz. Yanımda sen olmadan nasıl uyuyacağım bilemiyorum. Jory'le konuştum, ama Charlottesville'e taşınmak istemiyor. Sanırım odasına çok ısındı. Nerdeyse gemisi de bitmek üzere. Onu burada sahip olduğu rahatlıktan yoksun bırakmak doğru olmaz. Ve Noel de pek uzak değil.

— 201 —

Cindy, Noel'e dek kalmak üzere Şükran Gününde eve geliyor. Chris, her cuma eve gelmeye çalışacağına söz ver. Jory benimki kadar senin desteğine de muhtaç, çünkü Melodie' den hayır yok.»

Ah, ileri gitmiştim.

Gözleri kısıldı. «Bana söylemediğin neler oluyor bu evde?» Yutkundum, konuşmaya çalıştım, ama olmadı, gözlerimi onun keskin bakışlarından kurtarmaya çalıştımsa da sonunda o mavi gözler beni konuşmak zorunda bıraktı. «Chris, Bart'ın Melodie'ye âşık olduğunu buseydin, bunun korkunç bir şey olduğunu düşünür müydün?»

Dudakları seğirdi. «Ha şu mesele. Melodie buraya geldiğinden beri, Bart'ın ona nasıl yanıp tutuştuğunu biliyorum. Ona nasıl baktığını gördüm. Bir gün ikisini arka salonda bir divanda oturlurken buldum. Bart onun önünü açmış, göğüslerini öpüyordu. Oradan uzaklaştım. Cathy, eğer Melodie de onu arzulamasıydı, yüzüne tokatı patlatır, ona engel olurdu. Aralarındaki ilişkiyi, Jory'nin en muhtaç olduğu sırada karısını elinden almak olarak görebilirsin, ama bence kendisini sevmeyen bir kadına gerek duymayacaktır. Bırak Bart'ın olsun... artık Jory'e ne hayrı olur ki?»

Duyduklarıma inanamıyordum. «Bart'ı savunuyorsun! Yaptığı şey adil bir şey mi sence?»

«Hayır, değil. Ama ne zaman yaşam adil oldu ki? Jory kötürüm kalmayı hak etmiş miydi? Hayır. Adaletin hakça dağıtılmadığını bilecek kadar tıbbın içindeyim, iyiler genellikle kötülerden önce ölür. Büyükbabalar dururken, torunlar ölür ve kim bunlara adil diyebilir? Ama elden de bir şey gelmez. Yaşam bir ödüldür, belki ölüm de başka bir tür ödül. Ben kimim ya da sen kimsin ki, bize söz düşsün? Bart'la Melodie arasında olanları kabullen ve Jory'nin yanında ol. Kendisine yeni bir eş bulana dek onun mutluluğunu sağla.»

Sözleri beni sersemletmişti. «Ya bebek, o ne olacak?»

— 202 —

Sesi katılaştı. «Bebek ayrı konu. Melodie kimi seçerse seçsin, bebek Jory'e ait olacak ve onu hayata bağlayacak... çünkü bir daha baba olmayabilir.»

«Chris, lütfen. Bart'a git ve Melodie'yi bırakmasını söyle. Jory'nin eşini böyle bir anda kaybetmesine dayanamıyorum.»

Başını iki yana sallayarak, Bart'ın kendisini hiçbir zaman dinlemediğini, bu kez de dinlemeyeceğini söyledi. Ve benden habersiz Melodie'yle konuşmuştu bile.

«Sevgilim, gerçekleri gör. Artık Melodie, Jory'i istemiyor. Ama bunu açıktan açığa söyleyemez. Bunun yerine, her sözünün ardında, her özüründe kötürüm bir kocayla evli kalmak istemediğini ima ediyor. Bence onu Jory'le evli kalmaya zorlamak zalimlik olur, hatta uzun dönemde Jory için de zor olacaktır. Çünkü Melodie er ya da geç istediği adam olmadığı için Jory'e eziyet etmeye başlayacaktır. Buna engel olmak istiyorum. Jory'i, Bart'la olan ilişkisinden daha fazla yaralayacak şeyler yapmadan önce Melodie'yi kendi haline bırakmak daha hayırlı.»

«Chris!» diye haykırdım, onun böyle düşünmesini hâlâ hazmedemeyerek, «Jory'e bunu yapmasına izin veremeyiz!»

«Cathy, bu konuda bize söz düşer mi? Bart bizi günahkâr olarak görürken, onu haklı ya da haksız diye yargılayabilir miyiz?»

Sabahleyin Chris cuma akşamı altıda döneceğini söyleyerek ayrıldı. Arabası gözden kaybolana dek yatak odası pencereden onu izledim.

Onsuz günler ne kadar boş, geceler ne kadar soğuktu. Her gece yanım boş olarak yatmaktan ne denli acı çektiğimi göstermemeye çalışarak Jory'le gülüp şakalaşıyordum. Jory yalnız uyuyabildiğine göre, bunu ben de başarabilirdim. Bart ve Melodie yine birlikte oluyolar, ama bunu benden gizlemeye özen gösteriyorlardı. Joel'in Melodie'ye bakışlarından,

— 203 —

onu bir fahişe gibi gördüğünü biliyordum. İşin garibi, Bart da en az Melodie kadar suçluyken, ona hiç böyle bakmıyordu. Joel gibi dindar birisi için bile, erkek için helal olan kadın için haram kuralı geçerliydi.

Kasıma iki hafta kalmıştı ve Şükran Günü için tüm planlarımız hazır. Soğuk hava giderek şiddetini artırmış, fırtına şeklinde esen rüzgâr yolumuzu, kapılarımızın önünü karla kaplayıp geceleyin de buza dönüştürerek, bizleri arabamızdan tekini bile kullanamaz hale getirmişti. Hizmetkârlar teker teker ayrılmış, benim de biraz katkıyla yemek hazırlanması için yalnızca Trevor kalmıştı.

Cindy geldi ve şen kahkahalarıyla evi neşeye boğdu. Bart ve Joel dışında herkesin gönlünü kazanmıştı. Melodie bile biraz neşelenmiş görünüyordu. Ama ortalıkta fazla kalmadan yatağına dönüyor ve ısınmak için gün boyu orada kalıyordu. Elektriğimiz sık sık kesildiğinden, işleyen akaryakıt fırınlarımız çalışmıyordu. Bu yüzden yedek kömür fırınlarına başvurmak zorunda kalmıştık.

Bart'sa kendi çalışma odasındaki şömineye odun taşıyıp dururken, diğerlerimizin de buna ihtiyacı olduğu aklına bile gelmiyordu.

Noel partisi planlarını gizlice konuşmak için Bart'la Joel ortadan kaybolduklarından, Jory'nin odasına odunları ben taşımak zorunda kaldım, içerde Jory'le Cindy oyun oynuyorlardı. Bir battaniyeyle bacaklarını sarmış, omzuna da bir ceket atmış olarak sandalyesinde oturan Jory, benim odunları tutuşturmak için umutsuzca çabalamamı gülümseyerek seyrediyordu. «Baca anahtarını açsana, anne, genellikle işe yarar.»

Nasıl unutmuştum bunu?

Sonunda ateşi yakabildim. Parlak alevler odayı şenlendirdi. Yazın için çok güzel olan bu oda kış için pek kullanışlı sayılmaz. Bart haklı çıkmıştı. Koyu renk dekorasyon Jory'i şimdi daha çok memnun ederdi.

— 204 —

«Anne,» dedi Jory birden keyiflenerek. «Günlerdir kafamda bir şey var. Bana öyle geliyor ki, ben aptalca davranıyorum. Evet, sen haklıydın. Başından beri. Şu andan itibaren zamanımı kendime acıyarak geçirmeyeceğim. Bomboş geçen saatlerimi yaratıcılığa dönüştürecek. Daha önce okumaya zaman bulamadığım yüzlerce kitap var, onları okuyacağım ve babam suluboya resim yapmayı öğretmek isterse, bu kez geri çevirmeyeceğim. Belki başka alanlara kayarım. Beni sürekli özendirdiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Sizin gibi anne babaya sahip olduğum için çok şanslı bir adamım.»

içim gurur ve sevinçle dolarak onu kucakladım ve o eski, hırslı haline yine döndüğü için onu kutladım.

Cindy iki kişilik bir oyun masası hazırlamıştı, ama Jory çok geçmeden gemisinin başına döndü. Noel'den önce onu bitirmeye kararlı görünüyordu.

«Bunu çok özel birine vereceğim, anne. Noel'de bu evden biri ilk el emeği ürünüme sahip olacak.»

«Onu sana satın aldım, Jory, çocuklarına bırakacağın bir andaç olsun diye...» Çocukların dediğimi farkedince yüzüm sarardı.

«Önemli değil, anne, çünkü bu armağanla küçük kardeşimi yeniden kazanacağım. Gemiye çok istiyor, bunu gözlerinden okuyorum. Hem çocuğum için başka bir tane daha yapabilirim. Şu an Bart için bir şey yapmak istiyorum. Hiçbirimizin ona ihtiyacı olmadığını, onu sevmediğini sanıyor. Kendine karşı bu denli güvensiz bir adam görmedim ben... ve bu çok acı.»

BAYRAM SEVİNCİ

Sonunda Şükran Günü geldi çattı ve o sabah Chris de erkenden eve vardı. Jory'nin bakıcısı Şükran Günü yemeğini

— 205 —

bizimle birlikte yedi ve yemek boyunca büyülenmişcesine, sevdalı sevdalı Cindy'e bakıp durdu. Cindy'se gerçek bir hanımefendi gibi davranarak göğsümü gururla kabarttı. Ertesi gün Richard'a alışverişe gitme önerimizi coşkuyla kabul etti. Melodie'ye başını iki yana sallayarak geri çevirdi. «Kusura bakmayın, kendimi pek iyi hissetmiyorum.»

Chris ve Cindy'le birlikte evden ayrılırken, bir iş nedeniyle New York'a giden Bart'ın Melodie'yle birlikte olamayacağını bildiğimden içim rahattı. Jory'nin bakıcısı da biz dönene dek Jory'le kalacağına söz vermişti. Richmond'daki üç günlük tatilimiz bizi kendimize getirmiş, rahatlatmıştı. Cindy'se aklına esen her şeyi alıp durmuştu. «Görüyorsunuz ya,» demişti övünerek. «Bana yolladığınız harçlığın tümünü çarçur etmiyorum. Aileme güzel hediyeler almak için bir kısmını biriktiriyorum... anne, baba, sizler için aldığım hediye bir görseniz. Jory'nin de hediyesini beğeneceğinden kesinlikle eminim. Bart'a gelince, hediyesi ister beğensin, ister beğenmesin, önemli değil.»

«Ya Joel Amcan için bir şey yok mu?» diye sordum merakla.

Gülerek bana sarıldı. «Bekle de gör.»

Saatler sonra Chris arabayı döne döne Foxworth Malikânesine çıkan özel yola soktu. Arabanın bagajını ve arka koltuğunu dolduran tepeleme kutulardan birinde, Noel partisi için aldığım çok pahalı bir elbise vardı. Partinin olacağını, Bart yaşgünü partisinin organizatörleriyle telefonda konuşurken duymuştum. Bu parti için Cindy de iddialı ama kendisine çok iyi giden bir elbise almıştı. «Anne, giysime itiraz etmediğin için teşekkürler,» diye fısıldamıştı yanağıma bir öpücük kondururken.

Yokluğumuzda olağandışı bir şey olmamıştı, yalnızca Jory sonunda maket gemisini bitirmişti. Parıldayan ufak piriç dümeniyle, en ince ayrıntısına kadar düşünülmüş gemi-

— 206 —

nin gözalıcı, azametli bir görünüşü vardı. Yelkenleri görülmeyen, hissedilmeyen bir rüzgârla dolup şişmişti. «Yelkenleri katılaştırmak için şeker kullandım,» diye açıkladı Jory. «Ve işe yaradı. Açıklamada okuduğum gibi, şişe kullanarak yelkenlere şekil verdim ve artık gemimiz pupa yelken seyrediyor.» Chris gemiyi yakından incelerken, Jory yaptığı işten gururlu, gülümsüyordu. Sonra gemiyi, yeni sahibinin eline sapasağlam geçmesi için şekline uygun suni köpük kalıbına yerleştirdik.

Jory'nin güzel gözleri bana çevrildi. «Onca uzun ve sıkıcı saatlerde bana yapacak bir şey sağladığın için sağol, anne. ilk gördüğümde, böylesine karmaşık bir şeyin üstesinden gelemeyeceğimi sanarak bayağı korkmuştum. Ama her seferinde bir adım ilerleyip sonunda bilmece gibi karmaşık açıklamanın altından kalktım.»

«Gerçek yaşamda da başarılar böyle kazanılır, Jory,» dedi Chris. «İlk başta bitiş çizgisini düşünmezsin. Kısa mesafede kendine bir hedef saptarsın, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha... tâ ki, asıl hedefine varana dek. Şunu da söyleyeyim ki, bu gemide büyük bir ustalık göstermişsin. Şimdiye dek gördüklerim kadar profesyonelce yapılmış. Eğer Bart bu çabanı takdir etmezse, beni gerçekten şaşırtır.»

Chris, Jory'e doğru eğildi. «Daha dinç ve sağlıklı görünüyorsun. Ve suluboyayı da bırakayım deme. Zor bir uğraştır, ama yağlıboyadan daha çok ilgini çekeceğini düşündüm. Sanıyorum bir gün usta bir ressam olacaksın.»

Aşağıda Bart bir banka yetkilisine bir iş hakkında talimat veriyordu. Sonra vermeyi tasarladığı Noel partisi için birisiyle görüştü. Bu parti yaşgününde yaşayan trajediyi telafi edecekti. Açık kapı aralığından onu dinlerken, tüm bu verdiği siparişlerin parasının, kendi hesabından değil, Corrine Foxworth Winslow Vakfından karşılanmasının iyi bir şey olduğunu düşünüyordum. Böylece Bart'ın beş yüz bin dolarlık yıllık geliri yalnızca kişisel giderlerine harcanmak için kalmış olacaktı. Daha

— 207 —

önceleri, on bin dolarla sınırlanmış gelirinin üstünde harcama yaptığı her seferinde Chris'le konuşmak zorunda kalması onu deli ediyor, bu da tatsız sahneler yaratıyordu.

Almacı yerine çarpıp gözlerini bana dikti. «Anne, beni hep kapı aralığından dinlemek zorunda mısın? İşim varken benden uzak durmanı sana söylememiş miydin?»

«Seni başka türlü görmeme olanak var mı?»

«Niçin beni görecekmışsin?»

«Niçin bir anne evladını görmek ister?»

Koyu gözlerindeki ifade yumuşadı. «Senin Jory'in var... o her zaman sana yeterli oldu.»

«Hayır, yanlışın var. Eğer sen olmasaydın Jory yeterli olurdu. Ama sen varsın ve yaşamımın önemli bir parçasını oluşturuyorsun.»

Kararsızca bana baktı, sonra kalkıp bir pencerenin önüne gitti ve arkası bana dönük, derinden, boğuk bir sesle konuşmaya başladı. «Malcolm'un günlüğünü elimden düşürmediğim günleri anımsıyor musun? Malcolm annesi hakkında o kadar çok şey yazmıştı ki, sevgiliyle birlikte kaçıp onu sevmediği babasıyla bir başına bırakana dek, annesini ne çok sevdiği yazılarından anlaşılıyordu. Korkarım, Malcolm'un nefretinden

bir parça da bana geçmiş. Ne zaman seni Chris'le birlikte merdivenlerden yukarı çıkarken görsem, sizin yoksun olduğunuz o utanç duygusundan kendimi arındırma gereği duyuyorum. Bu yüzden Melodie konusunda bana ders vermeye kalkma, çünkü bizim ilişkimiz, senin Chris'le olan ilişkinden çok daha az günah.»

Kuşkusuz haklıydı ve bana en çok koyan da buydu.

Ba't gürül gürül şöminenin önüne oturmuş, okuduğu The Wall Street Journal'a kendini vermeye çalışırken, Jory'le ben de üzerini boşalttığımız masada Noel hediyelerini sarıyorduk. Parlak tabaka kâğıtları kesip zarif fiyonklar atarken, birden

— 208 —

Cindy'nin eve geleli beri kendi âleminde, ortalıkta pek görünmez olduğu dikkatimi çekti. Onun yokluğunun getirdiği huzur sayesinde, kendimi Jory'nin işlerine verebilmiş, ama onu da bu ara ihmal etmişim. Hatta Chris'le birlikte Charlottesvile'e gidip eksikliklerini tamamlamak, sonra yine onunla cuma günü eve dönmek istemesini de olağan karşılamışım. . Chris'in dairesi tek yatak odalıydı ve Cindy'i divanda yatırmayı planlamıştı.

«Gerçekten, anne, Noel süprizim sizi çok sevindirecek.» Ancak evden ayrıldıklarından sonra onun yüzündeki o muzip, gizemli ifadenin nedenini merak eder oldum.

Jory'nin hediyelerinin tümüne etiket takma, kocaman saten fiyonklarla bağlama işini bitirdiğimizde, dışarda bir arabanın kapıları çarpıldı, sonra verandadan çıkan ayak sesleri geldi, sonunda Chris'in bize seslendiğini duydum. Oturduğumuz salona girdiklerinde, saat henüz öğleden sonra ikiye. Cindy'nin yanında on sekiz yaşlarında yakışıklı bir delikanlı görünce şaşırdım, çünkü kendinden iki yaş büyük çocukları kendisi için çok genç sayardı. «Ne kadar olgun ve yaşlı olursa, o kadar iyi,» diyerek beni kızdırdı.

«Anne,» dedi Cindy neşe içinde. «İşte sözünü ettiğim sürpriz.»

Zorlukla gülümseyebildim. Cindy «gizli» sürprizinin kimseye danışmadan eve bir konuk getirmek olduğunu bir kez olsun söylememişti. Ayağa kalktım ve Chris beni Cindy'nin Güney Carolina'da tanıştığı gençle, Lance Spalding'le tanıştırdı. Delikanlı benimle, Jory'le, sonra da kendisine dik dik bakan Bart'la tokalaştı.

Chris beni yanağımdan öpüp, Jory'nin omzunu sıkıp bıraktıktan sonra kapıya seğirtti. «Cathy, bu kadar çabuk ayrıldığım için başışla, ama yarın erkenden geleceğim. Cindy konuşunu eve getirmek için yarına dek sabredermedi. Üniversitede yapmam gereken bir, iki acil iş var. Ve alışverişimi de

— 209 —

Çatıdaki Dikenler - F: 14

henüz bitirmedim.» Yüzü birden aydınlandı. «Sevgilim, bayram nedeniyle iki haftalık iznim var. Bu yüzden canını hiç sıkma ve biraz daha sabret.» Lance'e döndü, «iyi tatiller, Lance.»

Cindy kendinden emin, erkek arkadaşını elinden tutup bu durumdan hoşnutsuzluğunu açıkça belli eden Bart'ın yanına getirdi. «Bart, Lance'i eve davet etmeme karşı çıkmayacağını biliyordum. Babası Virginia Kimyevi Maddeler Şirketleri zincirinin başkanıdır.»

Tılsımlı sözcükler. Cindy'nin kurnazlığına hayran kaldım. Bart'ın düşmanca tutumu anında ilgiye dönüştü. Cindy'e delicesine tutulmuş olduğu belli genç adamdan, Bart'ın hemen sağarcasına bilgi toplamaya çalışmasını görmek, ne yazık ki, hiç hoş değildi.

Cindy bedenini sınıksız saran pembe pantolonu ve aynı renkte çizgili beyaz süveteriyle her zamankinden daha da tatlıydı ve nefis hatlarını sergilemeye kararlı görünüyordu.

Neşe içinde gülerek Lance'in koluna girdi ve onu Bart' tan uzaklaştırdı. «Lance, bu evin içini bir gezelim de gör. İki tane gerçek şövalye zırhı var. İçlerine ben bile sığmam, insan şövalyelerin iriyarı adam olduklarını sanır, ama değilmiş işte. Müzik odası buradan daha büyük ve benim odam en şirin olanı. Annemle babamın paylaştıkları daire akıl almaz bir şey. Bart'ın dairesine hiç davet edilmedim, ama orasının da görkemli olduğuna kuşum yok.» Bart'tan yana dönüp ona alaylı bir gülücük yolladı. Bart'ın suratı hepten ekşidi.

«Dairemden uzak durun,» dedi sertçe. «Çalışma odama da yaklaşayım demeyin. Ve Lane, burada olduğun sürece benim çatım altında bulunduğunu unutmayacak ve Cindy'e gereken saygıyı göstereceksin.»

Gencin yüzü kıpkırmızı kesildi. «Kuşkusuz. Anlıyorum.»

— 210 —

Bir saniye sonra iki genç gözden kayboldular, ama Cindy'nin şen şakrak sesiyle malikâneyi övüşünü duyabiliyorduk. Bart, Lance hakkındaki izlenimini dile getirmekte gecikmedi. «Onu beğenmedim. İnsana güven vermeyen biri. Bana ondan daha önce söz etmeliydiniz. Biliyorsunuz, öyle çat kapı gelen konuklardan hiç hoşlanmam.»

«Bart, tümüyle sana katılıyorum. Cindy daha önceden bizi uyarmalıydı ama belki de senin hayır diyeceğinden korktu. Ayrıca bana hoş bir delikanlı gibi geldi. Unutma, Şükran Gününden beri Cindy ne tatlı davranıyor. Seninle hiç zıtlasma-dı. Artık olgunlaşıyor.»

«Umarım tutumunu öyle sürdürür,» diye mırıldandı Bart hafiften gülümseyerek. «Oğlanın ona nasıl baktığını gördün mü? Anlaşılan abayı fena yakmış.»

Rahatlayarak geriye yaslandım ve Bart'a gülümsedim. Jory'se olanlara kayıtsız, Noel ağacının ışık donanımıyla uğraşıyordu, daha sonra ağacın altına hediyelerini yerleştirmeye başladı.

«Foxworth'larm her Noel bir parti verme gelenekleri vardır,» dedi Bart memnun bir ifadeyle. «Ve bu kez de parti olacak. Joel Amca davetiyeleri iki hafta önce bizzat postaladı. Eğer hava bozmazsa en az iki yüz davetli gelir sanıyorum. Tipi de çıksa yarısı buraya gelmeyi başaracaktır. Ne de olsa, onlarla onca iş yaparken beni ekemezler. Bankacılar, avukatlar, borsacılar, doktorlar, işadamları ve beraberlerinde eşleri ya da kız arkadaşları. Ayrıca bölgenin kalburüstü takımı. Birkaç da okul arkadaşım gelecek. Bu yüzden, anne, bir kez de olsa, bu ıssız yerde yapayalnız yaşadığımızdan yakınamayacaksınız.»

Jory yeniden kitabına döndü. Bart'ın söylediklerine kayıtsız kalmaya kararlı görünüyordu. Şöminenin yüzüne vuran ışığında profili kusursuzdu. Saçları alnına dalgalı bir biçimde düşmüş, spor gömleğinin yakasında yukarı kıvrılmıştı. Bart'sa

— 211 —

her an bir iş toplantısına katılacakmış gibi takım elbisesinin altında bir karpuz varmış gibi karnı şişkindi. Gözleri hemen Bart'a kaydı. Bart gözlerini ondan kaçırarak yerinden kalktı ve ardından sıkıcı bir sessizlik bırakarak odadan çıktı gitti.

«Yukarıda Cindy'le karşılaştım,» dedi Melodie, boş boş bakan gözlerini Jory'ninkilerden uzak tutarak. Ateşin karşısına oturup ısıtmak için ellerini ileri uzattı. «Erkek arkadaşı hoş, görgülü birine benziyor. Çok da yakışıklı.» Jory'nin ısrarla kendisine bakmasına karşın, Melodie gözlerini alevlerden ayırmıyordu. «Anlaşılan Cindy ağabeyleri gibi siyah saçlı erkeklerden hoşlanıyor,» diye laf olsun gibilerinden konuşmasını sürdürdü. Jory sonunda patladı. «Mel, bana bir merhaba bile demek yok mu?» diye sordu boğuk bir sesle. «Buradayım. Yaşıyorum. Yaşamak için elimden geleni yapıyorum. Senin kocan olduğumu unutmadığını gösterecek bir şey diyemez ya da yapamaz mısın?»

Melodie başını isteksizce ondan yana çevirdi ve belli belirsiz gülümsedi. Gözlerindeki bir şey, artık bir zamanlar taptığı bu adamı kocası olarak görmediğini söylüyordu. Karşısında yalnızca kendisini huzursuz eden kötürüm bir adam vardı.

«Merhaba, Jory,» dedi, görevini yerine getirircesine.

Niçin yerinden kalkıp onu öpmüyordu? Kocasının gözlerindeki yakarışı niye görmüyordu? Artık onu sevmese bile, yalancıktan da olsa bir çaba göstermiyordu? Jory'nin solgun yüzü giderek kızardı, sonra başını öne eğip özenle paketlediği hediyelere gözlerini dikti.

Tam Melodie'ye ağzını açmak üzereydim ki, Cindy ve Lance gözleri ışıldayarak gezintilerinden geri döndüler. Çok geçmeden de arkalarından Bart odaya girdi, ama Melodie'nin hâlâ içerde olduğunu görünce yeniden dışarı çıktı. Melodie de daha fazla durmayıp odadan ayrıldı. Bart onun gidişini görmüş olmalıydı, çünkü az sonra içeri girip koltuğuna oturdu ve rahatlamış olarak bacak bacak üstüne attı.

— 212 —

«Bu yerin tümüyle size ait olduğunu öğrendim, Bay Fox-worth,» dedi Lance, Bart'a gülümseyerek.

«Ona Bart de,» dedi Cindy.

«Bart...» diye başladı Lance masumca konuşmasını sürdürürken. Bart, Cindy'e öfkeli bir bakış attı. «Cindy senin dairenin ya da çalışma odanı göstermedi, ama umarım bunu bir gün sen yaparsın... ilerde ben de böyle bir yere sahip olmak isterim... ve benim de senin gibi elektronik aletlere aşırı tutkum var.»

Bart elektronik oyuncaklarıyla övünme fırsatı yakalamış olmaktan sevinçli, hemen ayağa kalktı. «Neden olmasın, çalışma odamı ve dairemi sana göstermekten zevk duyarım. Ama Cindy'nin bizimle gelmemesini yeğlerim.»

Muhteşem bir akşam yemeğinden sonra, hemen yatmaya giden Melodie dışında, hep birlikte müzik odasına geçtik. Çok geçmeden Jory de erken kalkması gerektiğini söyleyip yanımızdan ayrıldı. Sonunda konuşacak bir şey kalmadı, biz de kalkıp merdivenlere yöneldik, Lance'e kalacağı güzel banyolu bir oda gösterdim. Doğu kanadında, Bart'ın dairesinden pek uzakta değildi. Cindy'nin odasıysa bizimkine yakındı: Cindy tatlı tatlı gülümseyip Lance'i yanağından öptü. «İyi geceler, tatlı prens,» diye fısıldadı. «Ayrılmak ne acı.»

Bart kollarını Joel gibi kavuşturmuş, çatık kaşlarla onları izliyordu. «Umarım gerçekten ayrıldınız,» dedi önce Lance'e, sonra Cindy'e anlamlı anlamlı bakarak.

Cindy'e odasına kadar eşlik edip ona iyi geceler dedikten sonra, Melodie'nin kapısının önünde kararsız kaldım. İçeri girip yeniden onunla konuşmanın bir yararı olup olamayacağını bilemiyordum. İçimi çekip vazgeçtim, onca deneme boşa çıktıktan sonra bunun da yararı olmazdı. Sonra Jory'nin odasına uğradım.

Jory gözlerini tavana dikmiş, yatıyordu. Koyu mavi gözler benden yana döndü. «Melodie buraya gelip öperek bana

— 213 —

iyi geceler demeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Cindy'le sen buna hep zaman buluyorsunuz, ama kendi karım sanki ben yokmuşum gibi davranıyor. Daha geniş bir yatakta onunla birlikte yatmamam için ortada hiçbir neden yok, ama ondan istesem de buna yanaşmayacaktır. Artık gemim de bitti, şimdi neyle uğraşacağım bilmiyorum. Çocuğumuz için yeni bir gemiye başlamaya şu an hiç istekli değilim. Öylesine içim boş ki... yaşamadan, kendimden ve hepsinden çok karımdan yana öylesine doyumsuzum ki. Karıma dönmeyi arzuluyorum, ama o benden yüz çeviriyor. Anne... sen, babam ve Cindy olmasaydınız, nasıl katlanırdım bilmiyorum.»

Onu kollarıma sarıp küçük bir çocukken olduğu gibi parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Aslında Melodie'nin ona söylemesi gereken her şeyi ben söyledim. Melodie'ye acıyor, bu kadar zayıf olduğu için kızıyor ve böyle bir zamanda Jory'den sevgisini esirgediği için ondan nefret ediyordum.

«İyi geceler, tatlı prensim,» dedim kapıdan. «Umudunu sakın yitirme, çünkü yaşamda mutluluk fırsatları hiç bitmez, Jory. Bu senin için de geçerli.»

Gülümseyip, «iyi geceler,» dedi. Kapısını kapatıp Chris'le paylaştığım dairemizin bulunduğu kuzey kanadına doğru yürüdüm.

Ansızın Joel karşımda belirdi ve yolumda durdu. Üzerinde solmuş, hırpani bir sabahlık vardı. Cansız, ince saçları havaya kalkmış, sabahlığının kordonu aşağılara sarkmış, yeri süpürüyordu.

«Catherine,» dedi sert bir dille. «Şu an o kızın ne halt ettiğini biliyor musun?»

«O kızın mı? Hangi kız?» dedim aynı sertlikle.

«Kimi kastettiğini biliyorsun, senin kızını... şu an eve getirdiği o genci eğlendiriyor.»

«Eğlendiriyor mu? Sen ne demek istiyorsun?»

— 214 —

Gülüştü hınzırcaydı. «Niye ki, bunu en iyi sen bilirsin. Genci yatağına aldı.»

«Sana inanmıyorum.»

«O zaman git, kendin gör,» diye atıldı. Bunu söylemekten zevk aldığı belliydi. «Ne desem inanmazsın zaten. Koridorun basındaydım, kazara o gencin koridordan aşağı yürüdüğü gözüme çalındı ve onu izledim. Daha oğlan Cindy'nin kapısına gelmeden, kapı içerden açıldı ve kızın onu içeri buyur etti.»

«Sana inanmıyorum,» dedim. Bu kez sesim biraz daha zayıf çıkmıştı.

«Niye gidip bakmıyorsun? Doğru söylediğimden korktuğun için mi? Eğer doğruysa, bu seni sandığın gibi düşmanın olmadığına inandırır mı?»

Ne diyeceğimi, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Cindy uslu davranacağına söz vermişti. Suçsuzdu, bundan emindim. Joel yalan söylüyor olmalıydı. Topuklarımın üzerinde geri dönerek Cindy'nin odasına yöneldim. Joel de peşimdeydi.

«Onun hakkında yalan konuşuyorsun, Joel ve bunu sana kanıtlayacağım,» dedim koşarcasına yürürken.

Kapısının önünde durup bir an içeriyi dinledim. Hiç ses yoktu. Kapıyı vurmak için elimi kaldırdım. «Hayır,» diye tısladı Joel. «Gerçeği öğrenmek istiyorsan, onlara fırsat tanıma. Yalnızca kapıyı aç ve içeri gir. Ne varsa kendin gör.»

Joel'in haklı çıkabileceğini aklıma bile getirmemeye çalışarak bir süre kararsız kaldım. Ve onun bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden de hoşlanmıyordum. Ona öfkeyle bir bakıp sonra kapıya bir defa vurdum ve ardından hızla açıp içeri girdim. Pencereden vuran ayışığında oda yarı aydınlıktı.

Cindy'nin bakir yatağında iki çırılçıplak vücut sarmaş dolaş birleşmişti.

Boğazımda düğümlenen bir çığlıkla olduğum yerde don-

— 215 —

muş kalmıştım. Gözlerimin önünde, Lance Spalding on altı yaşındaki kızının üzerinde gidip geliyordu. Cindy'nin elleri adamın kalçasına yapışmış kırmızı tırnakları etine gömülmüştü. Cindy kendinden geçmiş, ihtiras içinde başını bir o yana bir bu yana atarken zevkle inliyordu.

Ne yapmalıydım şimdi? Hiç sesimi çıkarmadan kapıyı kapatıp uzaklaşmalı mıydım? Yoksa öfkeyle saldırıp Lance'i evden atmalı mıydım? Kararsızlık içinde saniyeler geçerken, arkamda hafiften bir ses duydum.

Bir iç çekiş daha. Geri dönünce Bart'ı gördüm. Yuvalarından fırlamış gözleriyle çılgınca sevişmenin sürdüğü yatağa bakıyordu. Cindy'nin ağzından ihtiraslı sözcükler dökülürken, tümüyle kendini kaybetmiş, yaptığı ve kendisine yapılan şeyden başka bir şeyi gözü görmüyordu.

Bart hiç kararsızlık çekmedi.

Doğruca yatağa doğru atılıp Cindy'i belinden kavradığı gibi yüzüstü yere fırlattı. Yeri öpen Cindy bir çığlık attı.

Bart onu duymadı bile.

O sıra, ne olduğunu anlayamamış çıplaklığıyla savunmasız gencin üzerine çullanmıştı. Yumruklarını ardı ardına gencin güzel yüzüne indiriyordu. Yatak kan içinde kalmıştı. Balyoz gibi bir yumrukla Lance'in burnunun kırıldığını duydum. «BENİM ÇATIM ALTINDA OLMAZ!» diye gürledi Bart, gencin yüzünü yumruklamayı sürdürürken. «BENİM ÇATIM ALTINDA GÜNAH İŞLENMEZ!»

Bir dakika öncesi aynı şeyi ben de yapmayı düşünüyordum, ama şimdi genci kurtarmak için ileri atıldım. «Bart, DUR, ÖLDÜRECEKSİN ONU.»

Cindy bir yandan çıplaklığını yerdeki elbiseleriyle örtmeye çalışırken, bir yandan da isterik çığlıklar atıyordu. Joel de odaya girmiş, aşağılayan gözlerle Cindy'e bakarken, bana dönüp oh olsun der gibi hınzırca gülümsedi. Ya, demiştin sana. Anasına bak, kızını al.

«O kadar şımartmanın sonu budur,» dedi Joel vaaz verir-

— 216 —

cesine. «Bu kıızı daha ilk gördüğümde ne mal olduğunu anlamıştım.»

«Seni sersem,» diye bağırdım. «Sen kim oluyorsun da başka birini aşağılıyorsun?»

«Sersem olan sensin, Catherine. Annen gibi, birçok yönden. O da gördüğü her erkeği istedi, hatta öz amcasını bile. Şu yerdeki kız gibi ihtiras içinde kıvranıyordu... bir erkekle yatmak için.»

Bart, Lance'i yataкта bırakıp hiç beklenmedik bir biçimde Joel'in üzerine yürüdü. «Kes! Anneme, annesi gibi olduğunu söylemene hakkın yok. Çünkü değil, değil.»

«Sonunda bana hak vereceksin, Bart,» dedi yumuşak ve dindar bir sesle. «Corrine hakettiğini buldu. Annen de bir gün bulacak. Ve eğer dünyada hâlâ adalet ve hak egemense, şu çıplak, soysuz kızın sonu da hakettiği gibi kızgın alevlerle yanmak olacak.»

«Bir daha böyle konuştuğunu duymayayım,» diye bağırdı Bart. Joel'e o kadar kızmıştı ki, Cindy ve Lance'i unutmuştu. Onlar da üstlerini giymekle meşguldüler. Bart kız kardeşi olduğunu her zaman inkâr ettiği Cindy'i savunur duruma düştüğünü görüp şaşırılmışçasına bir an kararsız kaldı. «Bu benim yaşamım, amca,» dedi sonra kararlı bir sesle. «Ve seninkin-den daha çok benim ailem. Ne hakettikleri beni ilgilendirir, seni değil.» Bart'ın bu çıkışmasıyla sinen Joel daha yaşlanmış olarak ikibüklüm odadan uzaklaştı.

Joel gözden kaybolur kaybolmaz, Bart'ın öfkesi bana çevrildi. «GÖRÜYORSUN, DEĞİL Mİ?» diye kükredi. «Cindy kendisi hakkındaki kuşkularımı doğruladı, iyi değil, anne, İYİ DEĞİL. Bize tatlı, şirin kız rolünü oynarken, öte yandan Lan-ce'le bu evde nasıl gönül eğlendireceğini tasarlıyordu. Onun bu evden çıkıp gitmesini ve bir daha adımını atmamasını istiyorum.»

«Bart, Cindy'i kovamazsın... benim kızım o. Eğer birini

— 217 —

cezalandırmak istiyorsan, Lance'i yolla. Haklısın, Cindy bunu yapmamalıydı ve Lance de konukseverliğimizi kötüye kullanmamalıydı.»

Bart nasılsa yumuşayarak öfkesini biraz dizginleyebildi. «Pekâlâ, neden hâlâ onu sevmekte ısrar ediyorsun bilmiyorum ama sen istediğin sürece Cindy burada kalabilir. Ama bu oğlan bu gece gidecek.» Lance'e dönüp bağırdı. «Hemen pilini pırtını topla... beş dakika sonra seni havaalanına götüreceğim. Eğer Cindy'e bir daha dokunacak olursan, sağlam kalan kemiklerini de kırarım. Haberim olmaz da sanma, Güney Carolina'da da dostlarım var.»

Lance Spalding daha yeni boşalttığı valizini yeniden doldurmak üzere odasına giderken yüzü sapsarıydı ve yanımdan geçerken yüzüme bile bakamadı. «Çok üzgünüm ve öylesine utanıyorum ki, Bayan Shaffield...» dedi boğuk bir sesle. Bart da anında onun arkasına düşmüş, çabuk olması için ikide bir iteleyip duruyordu.

Yatağında irileşmiş, korkulu gözlerle bana bakan Cindy'e döndüm. «Umarım tatmin olmuşsundur, Cindy,» dedim buz gibi bir sesle. «Beni gerçekten düş kırıklığına uğrattın. Senden bunu beklemezdim... bana söz vermiştin. Söz vermenin hiçbir anlamı yok mu?»

«Anne, lütfen,» dedi hiçkırarak. «Onu seviyorum. Onu arzuladım ve yeterince bekledim sandım. Bu ona Noel hedi-yemdi.»

«Yalan söyleme bana, Cynthia. Bu gece onunla ilk kez yatmadın. O kadar aptal değilim. Lance'le daha önceleri de seviştiniz.»

Katıla katıla ağlamaya başladı. «Anne, artık beni sevmeyecek misin? Bana sırt çevirme, yoksa ölürüm. Sizlerden başka anne babam yok... ve yemin ederim bir daha olmayacak. Lütfen bağışla beni, lütfen.»

«Bunu sonra düşünürüz,» dedim yine soğukça ve kapısını kapadım.

— 218 —

Ertesi sabah giyinirken, Cindy gözyaşları içinde odamdan içeri daldı. «Anne, lütfen, Bart'ın evden gitmem için beni de zorlamasına izin verme. Bart çevremdeyken hiçbir Noel'im mutlu geçmedi. Ondandır nefret ediyorum. Ölesiye nefret ediyorum, Lance'in yüzünü mahvetti.»

Haklıydı. Bart'a öfkesini tutmasını öğretmeliydim. Öylesine güzel bir çocuğun yüzünü dağıtıp tanınmaz hale getirmek, üstüne üstlük burnunu kırmak tam bir barbarlıktı.

Ama Lance gideli beri Bart'ın üzerine bir suskunluk çökmüştü. Yüzünde daha önce hiç görmediğim çizgiler belirmişti. Cindy'nin ne yüzüne bakıyor, ne de onunla konuşuyordu. Beni de sanki orada yokmuşum gibi görmezlikten geliyordu. Asık suratla bir köşede oturuyor, arada bir bana, sonra ağlayıp duran Cindy'e bakıyordu. Cindy'ninse daha önceleri yanımda ağladığına hiç tanık olmamıştım.

Ne zaman mutluluğu tatma sırası bize de gelecekti? Yeterince beklememiş miydik?

O sabah geç saatlerde Cindy'le baş başa konuşma olanağı buldum. «Cindy, davranışın beni çok şaşırttı. O çocuğa yaptıklarını onaylamasam bile, Bart öfkelenmekte haklıydı. Onun davranışını anlayabiliyorum, ama seninkini değil. Eğer kapını açıp içeri davet edersen, hangi genç olsa odana girer. Cindy, böyle bir şeyi bir daha yapmayacağına bana söz vermelisin. On sekiz yaşına geldiğinde, kendi kararlarını kendin verirsın... ama o yaşa dek bir daha ne burada, ne başka bir yerde seks oyunlarına kalkışmayacaksın. Anladın mı?»

Mavi gözlerine yaşlar dolmaya başladı. «Anne, on sekizinci yüzyılda yaşamıyorum. Bütün kızlar yapıyor bunu. Çoğundan çok daha sonra başladım ve... sen de erkeklere ilgisiz kalmamışsın, senden duyduğum kadarıyla.»

«Cindy! Nasıl benimle böyle konuşursun? Benim nelere katlanmak zorunda kaldığımı bilmiyorsun... benden esirgenen her şeyle dopdolu mutlu günlerin oldu yalnızca.»

«Mutlu günlerim mi?» diye sordu acı bir sesle. «Bart'ın

bana yaptığı onca adi, alçakça şeyleri unuttun mu? Belki kilit altında tutulmadım, aç bırakılmadım, dövülmedim, ama sorunlarım olmadı sanma. Bart beni dişiliğimden öylesine kuşkulu yaptı ki, tanıştığım her gençle kendimi sına gereği duyuyorum... buna karşı durmak elimde değil.»

Onu kollarımın arasına almak için ileri bir adım attım. «Ağlama, bir tanem. Neler hissettiğini anlıyorum. Ama sen de anne babaların kızları hakkında neler hissettiklerini anlamaya çalışmalısın. Biz senin yalnızca iyiliğini istiyoruz. Acı çekmeye-sin istiyoruz. Bu olay sana bir ders olsun ve daha olgunca düşünebileceğin on sekiz yaşına gelene dek kendini tut. Hatta yapabilirsen, daha da uzun bir süre kendine hâkim ol. Eğer sekse çok erken başlarsan, başına iş açarsın ve istemediğin bir durumla karşı karşıya kalırsın. Örneğin ben bunun acısını çektim. Sahneye çıkmayı çok istediğini biliyorum, o zaman koca ve bebekler olmamalı. Bir anlık kendini kaybetme sonucu çok kız geleceğinden olmuştur. Biriyle ilişkiye girerken çok dikkatli ol. Hemen âşık olma, çünkü o zaman ileride olabilecek olaylara karşı aciz, savunmasız kalırsın. İşin içine seks katmadan platonik ilişkiler kur, Cindy ve başına dert açma.»

Bana sınıksız sarılmış, bakışları yumuşamıştı. Yine anne kız olmuştuk.

Daha sonra Cindy'le birlikte aşağı indik. Bir pencerenin karşısında durup dışarıyı seyrettik. Her taraf karla bembeyaz örtülmüş, sisten ileri görünmüyordu ve biz hepten dış dünyadan soyutlanmış gibiydik. «Artık Charlottesville'den gelen yollar kapanmıştır,» dedim Cindy'ye. «Dahası, Melodie o kadar tuhaf davranıyor ki, bebeğin sağlığından endişe duyuyorum. Jory kimseyle konuşmak istemezmiş gibi odasına kapandı. Bart'sa hepimizin başına buyruk oldu. Ah, keşke Chris burada olsaydı. Onun olmaması beni deli ediyor.»

Cindy'nin bana meraklı gözlerle baktığını farkettim. Gözlerimiz buluşunca yüzü kızardı. Nedenini sordum. «Ben bu kadar sık âşık olup sonra vazgeçerken, siz ikinizin bunca zaman birbirinizde ne bulduğunuzu merak ederim çoğu zaman. Anne, bir adamı kendime nasıl bağlayacağımı bir gün bana anlatmanı isterim. Babamın sana baktığı gibi, ilk önce gözüne baksınlar, yiyecekmiş gibi vücuduma gözlerini dikmesinler, çünkü yüzüm öyle bakılmayacak kadar çirkin bir yüz değil ki... Bakacaklarsa, Jory'nin Melodie'ye baktığı gibi baksınlar...»

Cindy kolunu boynuma dolayıp yüzünü omzuma dayadı. «Üzgünüm, anne, dün gece olanlar için çok üzgünüm. Beni daha fazla azarlamadığın için teşekkür ederim. Söylediklerini düşündüm ve sana hak verdim. Lance bedelini ağır ödedi, bense çok yanlış davrandım.» Gözlerime yalvarırcasına baktı. «Anne, söylediklerim doğruydu. Okuldaki kız arkadaşlarım on bir, on iki, on üç yaşındayken başladılar ve oğlanlar onlardan çok benim peşimde koşmalarına rağmen kendimi tuttum. Kızlara ben de yapıyormuşum gibi gösterdim. Ama bir gün bazı çocukların ne kadar kızla yattıklarını karşılaştırdıkları kulağıma geldi, sonuçta hiçbirinin benimle ilişki kurmadığı ortaya çıkmış. Benim frijit ya da sevice olabileceğimi orada burada konuşmaya başladılar. Bu yüzden Lance'le bu yılbaşında bu işi yapmaya karar verdim. Ona özel hediyem olacaktı.»

Kendi grubunda on altı yaşında bir tek bakire kız olarak kendisinin kaldığını ve bugünün dünyasında bunun bir kız için gerçekten geç bir yaş olduğunu söylerken, tüm bu söyledikleri gerçek mi diye düşünüyordum. «Lütfen utanç duyma, anne, yoksa ben de duyacağım. On iki yaşından beri bunun olmasını istedim, ama senin sözünden çıkmamak için kendimi tuttum. Ama bilmelisin ki, Lance'le ilişkim sıradan değildi. Onu seviyorum. Ve bir süre, seninle Bart odaya girmeden önce... öylesine... güzeldi ki.»

Ya şimdi ne diyebilirdim?

Saat altıya doğru Chris beni telefonla arayarak, bütün gün beni aradığını ama hatların kesik olduğunu söyledi. «Eve kadar bana yol açacak bir kar makinesi kiraladım. Onu izleyerek geleceğim. Orada durum nasıl?»

«İyi, çok iyi,» dedim ve Lance'in babasının merdivenlerden düştüğü, bu yüzden hemen eve uçakla gitmek zorunda kaldığı yalanını uydurdum. Sonra konuyu değiştirip hepimizin Noel'e hazır olduğunu, hediyelerin paketlenildiğini, ama yalnızca Melodie'nin yine odasından dışarı çıkmadığını söyledim.

«Cathy,» dedi Chris sinirli bir sesle. «Arada bir bana dürüst olsan, ne güzel olurdu. Lance evine gitmedi. Tüm uçaklar yerde ve Lance şu anda on metre uzağımda bile değil. Bana geldi ve her şeyi itiraf etti. Kırık burnu ve diğer yaralarının ilk tedavisini yaptım ve Bart'a küfredip durdum. Çocuk mahvolmuş.»

Ertesi gün erken saatlerde radyodan, kasabaya ve en yakın kente giden tüm yolların karla kapandığını duyduk. Yolcuların yola çıkmamaları için uyarılar yapıyordu. «Daha önce hiç böylesine şiddetli bir kış geçirmemiştik,» diyordu spiker metalik sesiyle. «Birçok yönden rekorlar kırılmakta...»

Bizi dış dünyadan soyutlamayı amaçlamışcasına aralıksız yağın karı, Cindy'le birlikte pencere kenarına oturup saatlerce seyrettik. Ara sıra Jory de bize katılıyordu. Beş dakikada bir öksürük nöbetine tutuluyordu ve ben kaygılı gözlerle onu izliyordum.

Sonra tekerlekli sandalyesini odasına doğru çeviriyor ve kendi başına yatağına yatabileceğini söyleyerek gidiyordu. Ona yardımcı olmak istediğim halde, yapabildiği her şeyi kendi başına yapmak istediğini bildiğim için kendimi tutuyordum.

«Bu yerden nefret etmeye başlıyorum,» diye homurdandı Cindy. «Bir de şimdi Jory üşüttü. Burada işlerin böyle olacağını bildiğim için Lance'i beraberimde getirmiştım. Her gece bir

— 222 —

n

parti olacağını ve içkiyle çakır keyif olup o ihtiyar Joel ve Bart'ın gölgesinde yaşamanın tatsızlığından kurtulacağımızı umuyordum. Lance'le hoşça zaman geçireceğimizi sanıyordum. Oysa şimdi senden başka kimsem yok burada, anne. Jory kendi aleminde ve onun sorunlarını anlamayacak kadar genç olduğumu düşünüyor. Melodie bırak benimle, hiç kimseyle konuşmuyor. Bart bir zorba gibi ortalıkta dolanıyor... ve o ihtiyar kanımı donduruyor. Ne bir arkadaşımız var, ne de bizi arayan biri. Ve bu da sözümona Noel. Bart'ın vereceğini söylediği o partiyi bekliyorum. Belki o zaman bir, iki insanla tanışır, ayağımın pasını gideririm.» Birden odada Bart belirip Cine, e bağırırdı. «Seni burada tutan yok. Sen annemin başımıza sardığı bir baş belasım.»

Cindy kıpkırmızı kesildi. «Yine beni yaralamak istiyorsun değil mi, dağdan inme? Ama yemez, artık aldırıyorum.»

«Bir daha bana o lafı etme, piç kurusu.»

«Dağdan inme, ayı, ayı!» diye bağırıp sandalyeler, masalar arasında koşturmaya başladı. Aklınca bu sıkıntıdan patladığı güne biraz heyecan getirmek istiyordu.

«Cindy!» diye bağırardım kızgınlıkla. «Bart'la nasıl böyle konuşabilirsin? Hemen özür dile... şimdi!»

«Hayır, dilemeyeceğim, çünkü özür dileyecek bir şey yok,» diye bağırırdı Bart'tan yana. «Yontulmamış bir ayısın, manyaksın ve beni de kendi gibi üşütük yapmaya çalışıyorsun.»

«Kes sesini!» diye bağırardım, Bart'ın sarardığını görerek.

Bart birden ileri atılıp kızı saçından yakaladı. Cindy kurtulmak için çırpındı, ama Bart onu iyi yakalamıştı. Hemen onların koşup kıza vurmaması için Bart'ın boştaki elini yakaladım, «Eğer benimle bir daha böyle konuşacak olursan, ufaklık, seni pişman ederim. Vücutunla, saçınla, yüzünle pek övünüyorsun, ama bana bir daha kötü laf edersen, aynalara düşman ederim seni.»

— 223 —

Sesinin soğukluğundan ne denli ciddi olduğu belliydi. Cindy'e arka çıktım. «Bart, ciddi olamazsın. Yaşamın boyunca Cindy'e eziyet ettin. Öç almak istediğin için onu suçlayabilir misin?»

«Bana söylediği bunca şeyden sonra onu mu tutuyorsun?»

«Üzgün olduğunu söyle,» dedim Cindy'e yalvarırcasına. Sonra Bart'a döndüm. «Sen de söyle, lütfen.»

Ne kadar perişan olduğumu görünce, Bart'ın gözlerinde bir kararsızlık belirdi, ama Cindy bağırmağa başlayınca anında kayboldu. «Hayır. Üzgün filan değilim. Ondan korkmuyorum. Kendi kendine konuşarak ortalıkta dolanan o bunak kadar hınzırın, yılanın tekisin. Aslanım, yoksa ihtiyarlara karşı bir zaafın mı var? Belki de senin saplantın da bu, ha ağabeyci-ğim.»

«Cindy,» diye fısıldadım kulaklarıma inanamayarak, «Bart'tan özür dile.»

«Hayır, hiçbir zaman, hiçbir zaman... Lance'e yaptıklarından sonra.»

Bart'ın yüzündeki öfke beni ürkütüyordu.

Tam o sırada Joel odada belirdi. Kollarını yine göğsünde kavuşturmuş, Bart'a bakıyordu. «Oğul... bırak. Tanrı görüyor ve duyuyor, zamanı gelince adaletini gösterir. Bu kız ahlaktan nasibini almamış, içgüdüleriyle hareket eden bir çocuktan farksız. Her davranışı düşüncesizce. Senin tırnağın bile olamaz, Bart. Onun seviyesine inme.»

Birden Bart'ın öfkesi yatıştı. Bizden yana hiç bakmadan, Joel'in peşine takılıp odadan çıktı gitti. İhtiyara böylesine sorgusuz sualsiz itaat etmesi içimde yeni korkular yarattı. Joel onun üzerinde nasıl böylesine kontrol sağlamıştı?

Cindy kollarımın arasına düşüp ağlamaya başladı. «Anne, Bart'a, bana ne oluyor böyle? Niye geçinemiyoruz? Neden

— 224 —

Onu kızdırmak için böyle konuşuyorum? Niçin o da benim dikime gidiyor? Bart'ı yaralamak istiyorum. Bana yaptığı her kötülüğün öcünü ondan almak istiyorum.»

Cindy çok yönden bana kendimi anımsatıyordu. Duygusal sorumlulukları kabullenecek yaşa erişmeden önce sevmeye, seilmeye, dopdolu bir yaşam sürmeye öylesine istekliydi

ki...

İçime çekerek onu göğsüme bastırdım. Bir gün tüm bu aile sorunları çözülecekti. Bu inancıma sıkı sıkıya sarılıp Chris'in bir an önce eve gelmesi için dua ettim.

NOEL

Her zaman olduğu gibi, Noel arifesi sıkıntılı gönüllere neşe ve huzuru beraberinde getirdi ve bu günün güzelliğinden Foxworth Malikânesi bile nasibini aldı. Kar yağışı sürüyordu, ama artık tipi halinde yağmıyordu. Her zaman biraraya geldiğimiz salonda, Jory'nin direktiflerine göre, Bart'la Cindy bir köşedeki kocaman Noel ağacımızı süslüyordu. Bir yanda Cindy bir merdivenin tepesine, diğer yanda başka bir merdivene Bart çıkmıştı. Jory'se tekerlekli sandalyesinde kapı süs-leriyle uğraşıyordu. Diğer odalara da dekoratörler

dağılmış, odaları yüzlerce konuk için şölen yerine çevirmeye çalışıyorlardı. Bart müthiş heyecanlı ve hevesliydi. Onu mutlu, gülerken görmek neşeme neşe katıyordu, hele Chris de son anda satın aldığı hediyelerle kolları dolu kapıdan içeri girince, mutluluğuma diyecek kalmadı.

Chris'i kucaklamak için ona koştum ve Bart'ın ağacın arkasında kaldığını bilerek onu büyük bir özlemle öptüm. «Neden bu kadar geciktin?» diye sordum. Gülererek kollarındaki hediyeleri gösterdi.

— 225 — Çatıdaki Dikenler - F: 15

«Gerisi arabada,» dedi mutlu bir şekilde gülümseyerek. «Ne düşündüğünü biliyorum, alışverişi daha önce yapmalıydım, ama hiç zaman bulamadım. Bir de baktım, arife olmuş. Belki iki misli para saymak zorunda kaldım, ama çok sevineceksin... eğer sevinmezsen bile bana belli etme.»

Şöminenin önünde alçak bir tabureye oturmuş olan Melodie'nin perişan bir görünüşü vardı. Ona daha dikkatli baktığımda, bana sancı çekiyor gibi geldi, «iyi misin, Melodie?» diye sordum. Başını sallayarak, «Evet,» dedi. Ve ben de onun sözüne aptalca inandım, ama Chris bununla yetinmeyerek sorular sormaya başladı. Sorularla bunalan Melodie ayağa kalktı ve hiçbir şeyi olmadığını söyledi, sonra yakaran gözlerle Bart'a baktı, ama beriki onu görmüyordu bile. Melodie merdivenlere doğru süklüm püklüm yürürken şekilsiz, soluk renkli elbisesi içinde hazirandan bu yana on yaş ihtiyarlamış gibiydi. Onu gözleriyle izleyen Jory'nin üzerine bir hüznün çökmüştü. Elindeki kordonlar kaymış, sandalyesinin tekerlekleri arasına girmişti, ama Jory bunun farkında bile değildi. Yumruklarını sıkmış, kendisini kötürüm bırakıp karısını elinden alan kaderle kozunu paylaşmak ister gibiydi.

Chris merdivenlere doğru giderken durup Jory'nin sırtına vurdu. «Sağlıklı ve formunda görünüyorsun. Melodie için endişelenme. Hamileliğin son aylarında kadınların ters ve huysuz olmaları doğaldır. O kadar fazladan kiloyu sen de taşısan, sen de öyle olurdu.»

«En azından arada bir benimle konuşabilir,» diye yakındı Jory. «Ya da yüzüme bakabilir. Artık Bart'a bile soğuk davranıyor.»

İrkilerek ona baktım. Bart'la Melodie'nin kısa bir süre önce ilişki kurduklarını bilebilir miydi? Artık buluştukların^san-mıyordum ve Melodie'nin bu denli kötülemesinin gerçek nedeni de bu olabilirdi. Jory'nin gözlerinden aklından geçenleri okumaya çalıştım, ama gözkapaklarını indirmiş, ilgisini yine elindeki süslere vermiş görünüyordu.

— 226 —

Chris'le benim, çok önceden beri, arife gününde en azından bir hediye açma geleneğimiz vardı. Akşam olunca, aşağıdaki salonlardan en iyisinde baş başa oturup şerefe şampanya kadehlerimizi kaldırdık. «Birlikte geçireceğimiz tüm yarınlarımıza,» dedi Chris, gözleri mutluluk ve sevgi dolu. Ben de aynı dileği tekrarladım, sonra Chris bana «özel» hediyesini anlattı. Küçük mücevher kutusunu açınca içinde ince altın zinciriyle, iki kıratlık armut biçiminde elmas bir kolye buldum.

«Sakın mücevher sevmediğini söyleyip itiraz etme, Cathy,» dedi Chris hemen. «Annemiz böyle şeyler takmazdı. Aslında sana onunkiler gibi inci almak isterdim, ama bunu nasıl karşılayacağını bildiğimden, inciden vazgeçtim ve bu elması seçtim. Gözyaşı şeklinde, Cathy... eğer sevgime karşılık vermemiş olsaydın akıtacağım tüm gözyaşlarını için...»

Duygularını dile getiriş biçimi bana dokundu, gözümü yaşla doldurdu ve yüreğim tanımsız duygularla depreşti. Sessizce ben de «özel» hediyesi ona uzattım... serçe parmağına uygun yıldız biçimli safir bir yüzük. Fazla gösterişli, ama yine de çok güzel olduğunu söyleyerek güldü.

Ve çok geçmeden Bail, Melodie ve Jory de bize katıldı. Jory gözlerimizdeki ısıltıyı görerek gülümsedi. Bart'ın suratı asıldı. Melodie'ye kayıtsız bir tavırla bir koltuğa gömülerek içinde kaybolup gitti. Az sonra da Cindy elinde ufak çanı neşeyle sallayıp, içeri koşarak girdi. Üzerinde parlak kırmızı pantolonla süveter vardı. Sonunda Joel içeri süzüldü ve bir köşeye çekilip eleştiren gözlerini bize dikti.

Cindy'nin coşkısına ilk atılan Jory oldu. Şampanya kadehini yukarı kaldırdı. «Getirdiğin tüm neşenle hoşgeldin Noel. Dilerim annem ve babam bu geceki gibi, daima birbirlerine sevgi ve anlayışla bakarlar. Dilerim aynı aşkı karımın gözlerinde de yine görürüm... çok yakında.»

Hepimizin önünde, âdeta meydan okurcasına Melodie'ye

— 227 —

sesleniyordu. Ne yazık ki, böyle bir yüzleşme için zamanlaması yanlıştı. Melodie koltuğunda daha da büzülüp onunla göz göze gelmemekte diretti ve şöminedeki ateşe dikkatle bakmaya başladı. Jory'nin omuzları düştü. Sandalyesini karısını öte yana çevirip kadehini elinden bıraktı ve o da gözlerini ateşe dikti. Sanki karısının orada ne gördüğünü anlamaya çalışıyordu. Uzaktaki loş köşede Joel hınzır hınzır gülümsüyordu.

Cindy'nin ortalığı neşelendirmeye çabalaması boşunaydı. Melodie'nin kara bir bulut gibi yaydığı kasvet Bart'ı da etkilemiş, suratını astırmıştı. Özene bezene süslediğimiz salondaki ailecek bir arada olma girişimimiz tam anlamıyla fiyasko olmuştu. Artık iyiden iyiye vücut hatları bozulmuş Melodie'ye bakmaya bile dayanamayan Bart, odada huzursuzca dolanıp ikide bir «aile» ağacımızın altındaki hediyelere göz atıyordu. Bir ara gözleri kazara Melodie'ninkilerle buluştu ve onun açıkça yakaran bakışlarından sıkılmışçasına hemen başını çevirdi. Birkaç dakika sonra Melodie kendisini iyi hissetmediğini söyleyerek salondan ayrılmak için kalktı.

Chris, «Yapabileceğim bir şey var mı?» derken, onun merdivenleri çıkmasına yardım etmek için hemen ileri atıldı. Melodie düz ayakkabılarıyla hantal hantal yürürken, «İyiyim,» diye söylendi. «Yardıma ihtiyacım yok... hiç kimseninkine...»

«Ve ailecek mutlu bir Noel yaşadık,» dedi Bart, sesine Joel'inkine benzer bir hava vererek.

Melodie salondan ayrılır ayrılmaz, Jory de yorgun düştüğünü ve dinlenmek istediğini söyledi. Bunu doğrularcasına-, arkasından bir öksürük nöbeti tuttu. «Sana gerekli ilaç var bende,» dedi Chris, merdivenlere yönelirken «Hemen yatmaya gitme, Jory. Biraz daha kal. Bu geceyi kutlamamız gerek. Sana ilaç vermeden önce ciğerlerini bir dinleyeyim ki, yanlış bir şey olmasın.»

— 228 —

Bart şömineye dayanmış, Jory ve Chris arasındaki sahneyi biraz da kıskanç gözlerle izliyordu. Chris bana döndü. «Belki de yatmaya gitsek daha iyi olacak, böylelikle sabah erken kalkar kahvaltımızı yayıp hediyelerimizi açarız. Sonra da geceki parti için hazırlanana dek yatıp dinleniriz.»

«Oh, Tanrıya şükür!» diye bağırdı Cindy, kendi etrafında dönerek. «Sonunda insan, bir sürü insan olacak burada... ve en şık elbiseleri içinde... bir an önce yarın gece olsun istiyorum. Nicedir duymadığım kahkahalar, tatlı konuşmalar, şakalaşmalar, öylesine özledim ki bunları. Sürekli ciddi olmaktan, gülmesini bilmeyen asık yüzlere bakmaktan, acıklı konuşmaları dinlemekten bıktım usandım. Umarım yarın gece gelecek kokanalar yanlarında kolejli oğullarını da getirirler... On iki yaşından büyük bir çocuk olsun da, kim olursa olsun.»

Cindy'e paylayan gözlerle bakan yalnızca Bart değildi, ama onun bakışlarımıza aldırdığı yoktu. «Bütün gece dans edeceğim, dans edeceğim,» diye bir şarkı tutturarak, sanki bir kavalyesi varmışcasına, odanın çevresinde döne döne dans etmeye başladı. «Ve sonra yine dans edeceğim.»

Chris'le Jory kızın dansına ve neşeli şarkısına kendilerini kaptırıp keyiflendiler. Chris gülümseyerek ona seslendi. «Yarın gece en azından yirmi genç olur, bu yüzden hevesini o zamana sakla. Şimdi Jory de yorulduğuna göre, yataklarımıza gidelim. Yarın uzun bir gün olacak.»

İyi bir öneriydi.

Birden Cindy bir koltuğa çöktü ve yüzü üzüntülü bir hal aldı. «Keşke Lance kalabilseydi. Herkesten çok onun olmasını isterdi.»

Bart öfkeyle ona baktı. «Bir daha o oğlan bu eve adını atmayacak.» Sonra bana döndü. «Partide Melodie'nin bulunması gerekmez,» dedi kararlı bir sesle. «Böyle hastalıklı, perişan bir görünüşü varken, hiç gerek yok onun olmasına. Yarın sabah da bırakalım odasında kalsın, böylece o somurtkan

— 229 —

yüzüyle hediyelerimizi açarken keyfimizi kaçırmaz. Öğleden sonra kestirmek bence de iyi fikir, akşama zinde oluruz.»

Jory sanki bağımlı olmadığını kanıtlamak istercesine, başı çekip asansöre yalnız başına girdi. Diğerlerimiz gitmek için isteksiz gibiydik. Bart'ın müzik setine koyduğu Noel ilahilerini dinlerken, onun nasıl titiz alışkanlıklar edinmiş olduğunu düşünüyordum.

Oysa çocukluğunda kirlilikten öte pasaklı olmaktan hoşlanırdı. Şimdiyse günde birkaç kez duş yapıyor, özenle giyiniyordu. Tüm evi baştan aşağı gezip kapıların, pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol etmeden yatmıyordu. Gördüğü aksaklıklar yüzünden Trevor'u sayısız kez kovmuş, ama adam kalmayı sürdürmüştü ve Bart da gitmesi için üstelememişti.

Şimdi de kalkmış, divanın yastıklarını, kırıksıklıklarını düzeltiyor, dergileri toplayıp üst üste koyuyordu. Hizmetkârların gözünden kaçan her şeyi şimdi kendisi yapıyordu, ama sabahleyin Trevor'u bir kenara çekip işlerine daha sıkı sarılmalarını, yoksa tazminat bile almadan kovulacaklarını söyleyeceği kesindi. Evde uşak barındıramadığımızı şaşmamak gerekirdi. Yalnızca Trevor, Bart'ın haşinliğini hoş görebiliyordu. Aslında adam Bart'a acıyarak bakıyordu, ama bizimkinin bunu farkettiği yoktu.

Yarın geceki parti için Bart'ın nasıl giderek daha çok heveslendiği gözlerinden okunuyordu. Pencereden dışarı göz attığımda, karın hâlâ yağdığını ve şimdiden yerde yarım metre yüksekliğe eriştiğini gördüm.

«Bart... yollar yarın gece buzlu olacak, belki de kapanacak, bu yüzden davetlilerin çoğu gelmeyebilir.»

«Saçma. Gerekirse onları havadan getiririm. Avluya helikopter inebilir.»

İçimi çektim. O sıra odadan ayrılmak üzere olan Joel'in karanlık bakışları nedense beni tedirgin etti.

— 230 —

«Annen haklı, Bart,» dedi Chris yumuşak bir sesle. «Bu yüzden konukların çoğu gelemese, düş kırıklığına uğramaya-sin. Daha birkaç saat önce, buraya gelirken çok zor anlar geçirdim ve şimdi kar daha da şiddetli yağıyor.»

Sanki Chris bir şey dememiş gibi, Bart onun yüzüne bile bakmadan bana iyi geceler dileyip merdivenlere yöneldi. Az sonra da Chris ve Cindy'le ben de merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım.

Chris, Jory'e uğramak için bizden ayrıldı, ben de Cindy' nin odasına girip onun banyo yapıp çıkmasını bekledim. Kısa bir süre sonra Cindy yaptığı duşla dinçleşmiş olarak banyodan üzerinde kısacık kırmızı bir gecelikle çıktı. «Anne, lütfen yine öğüt vermeye başlama. Artık kaldıramıyorum. Bu eve ilk geldiğimde, masallardaki saraylardan birine geldim sandım, ama şimdi burayı içinde tutsaklarını barındıran kasvetli bir

kale olarak görüyorum. Bu parti biter bitmez, gidiyorum... ve Bart'ın canı cehenneme. Babamı, Jory'i ve seni çok seviyorum. Melodie ise çekilmez biri oldu ve Bart da hiç değişmeyecek. Her zaman benden nefret edecek, bu yüzden artık ona hoş görünmeye bile çalışmayacağım.»

Yatağına girip örtüsünü üzerine çekti ve yüzünü benden öte yana çevirip başını yastığa koydu. «İyi geceler, anne. Lütfen çıkarken ışığı kapa. Yarın gece edepli davranmamı hiç söyleme, çünkü gerçek bir hanımefendi gibi davranacağım. Partinin başlamasından üç saat önce beni uyandırır.»

«Yani Noel sabahını bizimle birlikte geçirmek istemiyor musun?»

«Oh, yo, sabah kalkarım... hediyelerimi açar, sizinkileri açmanızı seyredirim. Sonra yeniden yatıp iyice dinlenirim, böylece de gece partinin gözdesi olurum.»

«Seni seviyorum, Cindy,» dedim. Lambasını kapatıp boynundan öptüm.

Birden benden yana dönüp boynuma atıldı. «Ah, anne, o

— 231 —

kadar iyisin ki. Bundan sonra uslu bir kız olacağıma söz veriyorum. Hiçbir gencin elimi tutmasına bile izin vermeyeceğim. Ama lütfen bırak New York'a gideyim, orada büyük bir otelde en yakın arkadaşım bir yılbaşı balosu veriyor.»

Sessizce başımla onayladım. «Pekâlâ, eğer orada eğlenmek istiyorsan, diyeceğim yok, ama yarın Bart'ı kızdıracak bir şey yapma. Onun sorununu biliyorsun. Çocukken kafasında kök salan o saplantıları yenmek için bugüne dek çok uğraştı. Sen de ona yardımcı ol, Cindy. Ailesinin arkasında olduğuna onun inanmasını sağla.»

«Söz, anne, dediğin gibi davranacağım.»

Cindy'nin odasından çıktıktan sonra Jory'e uğradım. Çok sakindi. «Her şey istediğin gibi olacak, hayatım. Bebek doğduğunda, Melodie yine sana dönecek.»

«Sahi mi?» dedi acı acı gülümseyerek. «Bundan pek emin değilim. Bence bebek olunca Melodie tüm zamanını, ilgisini ona ayıracak. Beni hepten unutacak.»

Yarım saat kadar sonra yatağıma yattım ve Chris kollarıyla beni sardı, ben de tek gerçek aşkıma istekle teslim oldum.

Saatin zili çalmadan, odamıza vuran sabah ışığıyla uyandım. Hemen kalkıp pencereden dışarıya baktım. Kar durmuştu. Tanrıya şükür, Bart sevinecekti. Yatağa dönüp Chris'i öperek uyandırdım. «Mutlu Noel'ler, sevgili Doktor Christopher Sheffield,» diye fısıldadım kulağına.

«Yalnızca sevgilim demeni yeğlerdim,» diye homurdandı, gözlerini açıp uykulu gözlerle etrafına bakınırken. Bugünün mükemmel geçeceğine kesin inanarak onu yataktan çekip kaldırdım ve kısa bir süre sonra ikimiz de giyinmiş olarak kahvaltı odasına inmeye başladık.

iki gündür eve girip çıkanın haddi hesabı yoktu. Yazın yapılanlar tekrarlanıyor, ama bu kez tüm alt kat bir Noel şöleni için hazırlanıyordu.

İşçiler sonunda işlerini bitirip evimizi bir harikalar diyarı-

— 232 —

na benzettiklerinde, belli bir kayıtsızlıkla yapılanlara baktım. Odalar olağanüstü bir şölen yerine dönmüş, her bir yan rengârenk süsler, mumlar, taklar, çelenklerle süslenmişti. Ortadaki Noel ağacıysa, bizim aile ağacımızdan en az dört metre daha yüksekti.

Tüm gördüklerinden sonra Cindy gününü yatakta geçire-meyeceğini anladı. Lance'i, yalnızlığını unutmuş, Noel'in büyüsu onu sarmıştı.

«Şu pastaya bak, anne. Ne kocaman.» Cindy'nin keyfine diyecek yoktu. «Daha önceki o çirkin davranışım için üzgünüm, anne. Bu gece burada yakışıklı, zengin bir sürü genç olacağını düşünüyorum da... ah, evet, bu ev belki acıdan başka şeyler de verebilir.»

«Kuşkusuz,» diyerek Bart, ikimizin arasına girdi. Yapılanları seyrederken gözleri parlıyordu. Heyecanı her halinden belliydi. «Unutma, üzerine doğru dürüst bir elbise giyeceksin ve aşırı hiçbir davranışta bulunmak yok.» Yerinde duramıyor, işçilere emirler yağdırıyor, etrafa gülücükler dağıtıyor, hatta bundan biz bile nasibimizi alıyorduk. Sanki Noel olduğu için hepimiz bağışlanmıştık.

Geldiğinden bu yana çatlak sesiyle İncil'den dizeler mırıldanıp bir gölge gibi Bart'ın peşinden ayrılmayan Joel, bu sabah da o uğursuz ağzını açtı. «Zengin bir adamın Tanrının cennetine girmesinden, bir devenin iğnenin deliğinden geçmesi daha kolaydır...»

«Sen ne geveliyorsun, ihtiyar?» diye bağırды Bart.

Anında Joel'in sulu gözleri öfkeyle parıladı. «Başkalarını etkilemek için binlerce doları sokağa atıyorsun... ve kimse de etkilenmeyecek, çünkü buraya gelenlerin de parası var. Bazıları daha iyi evlerde yaşıyor. Foxworth Malikânesi zamanında en iyisiydi, ama artık o günler geride kaldı.

Bart hırsla ondan yana döndü. «KES SESİNİ! Ne zaman bir şeyle mutlu olsam, onu bozmaya çalışıyorsun. Yaptığım her şey günah. Sen yaşlı bir adamsın ve yapacağını yapmış-

— 233 —

sın, şimdi de benimkini mahvetmeye çalışıyorsun. Gencim ve hayattan zevk alma zamanım. O sofü görüşlerini kendine sakla.»

«Düşüşten önce gurur yitirilir.»

«Yıkımdan önce gurur yitirilir,» diye düzeltti Bart. Büyük amcasına dik dik bakışı, bana ayrı bir zevk veriyordu.

Sonunda Bart, Joel'in kendisi için yıllarca aradığı saygıdeğer baba olamayacağını, ancak tehlike olduğunu görebiliyordu.

«Gurur sersemelerin hiç vazgeçemedikleri bir huydur,» dedi Joel, çevresinde yapılanlara öğrenircesine bakarak. «Boşa harcadığın bunca parayı hayır kurumlarına verseydin, çok daha doğru hareket etmiş olurdun.»

«Çık dışarı. Odana git ve gurur nedir biraz düşün, ondan nasiplen. Çünkü içinde kıskançlıktan başka bir şey yok, amca.»

Joel, salondan ayaklarını sürüyerek çıkarken kendi kendine mırıldanıyordu. «Öğrenecek. Burada hiçbir şey unutulmaz, bağışlanamaz. Benden daha iyi kim bilebilir bunu? Tüm servetlerine karşın, Foxworth'lann günleri hep ıstırap doludur.»

Öne doğru davranıp Bart'ı durdurdum. «Dinleme onu, Bart. Şahane bir parti olacak. Güneş çıktı, karlar erimeye başladı, tüm konukların gelecek. Tanrı seninle, Bart, bu yüzden hiç kaygılanma ve günün tadını çıkar.»

Bana şükran dolu gözlerle baktı. Bir şeyler demek istedi, diyemedi, sonunda bana sarıldı, ama utanmışçasına hemen geri çekildi. İçimi hüznü kapladı, böylesine yakışıklı bir gencin böylesine ziyan olması... Bart'ın da uyum sağlayabileceği bir yer olmalıydı.

Kışın başlamasıyla kapatılan odalar açılmış, mobilyaların üstünden örtüler kaldırılmış ve temizlenip havalandırılmıştı. Böylece ısıdan ya da paradan kısıntı yaptığımızı kimse düşünmeyecekti. Banyo ve makyaj odalarının kusursuz olması için

— 234 —

büyük özen gösterilmişti. Pahalı sabunlar, havlular, konukların gerek duyabileceği her türlü malzeme konmuştu. Özel Noel porselen ve kristal takımlarıyla, parti organizatörünün sağlayamayacağı kadar pahalı mevsimlik dekorasyonlar alınmıştı.

Saat on bire doğru Noel ağacımız etrafında toplandık. Bart sinek kaydı traşı ve dinç haliyle çok formundaydı. Jory de çok iyi görünüyordu. Yalnızca Melodie, hep üzerindeki o bol hamile elbisesiyle dökülüyordu. Her zamanki gibi, gerilimi ortadan kaldırma çabasıyla çocuk İsa heykelciğini muhafazasından kollarımın arasına aldım. «Bart, bunu daha önce hiç görmemiştin. Satın mı aldın? Ne güzel yontu bu böyle?»

«Daha dün geldi ve ancak bugün açabildim,» diye Bart yanıtladı. «Geçen kış İtalya'da almıştım, eve teslimi uzun zaman aldı.»

Onu böylesine keyifli görmek beni de keyiflendiriyordu. «Bu çocuk İsa gerçek bir bebekten farksız ve Meryem de bir şaheser. Joseph'in bakışları ne kadar hoşgörülü, anlayışlı.»

«Öyle de olması gerekirdi, değil mi?» dedi Jory, hediyelerini ağacın altına koyarken. «Ne de olsa, bir bakirenin soyut bir Tanrı tarafından gebe bırakıldığına inanmak için biraz kendini zorlamış olmalı.»

«Akıl yürütmen gerekmez,» dedi Bart, heykelciklere sevgiyle bakarken. «Yazılanlar neyse, mantığa vurmadan kabulleneceksin.»

«O zaman Joel'le niye tartıştın?»

«Jory... üstüme gelme. Joel kendimi bulmama yardım ediyor. Gençken günah içinde yaşamış ve şimdi kefaretiyi iyi şeyler yaparak ödüyor. Bense kefaretiyi peşinen ödemiş ve günah işlemek isteyen genç bir adamım.»

«Büyük amcan kadar seni ikiye bölümlü ve günahkâr yapacak, kentte bir, iki seks âlemi önerebilirim,» dedi Jory, sözünü hiç sakınmadan. «Ondan hoşlanmıyorum. Onu buradan uzaklaş-

— 235 —

tırmakla akıllılık edersin, Bart. Eline birkaç bin dolar ver ve uğurla.»

Onun da istediği buymuşçasına Bart'ın gözlerinde bir kararsızlık belirdi. Öne doğru eğilip gözlerini Jory'e dikti. «Ondan neden hoşlanmıyorsun?»

«Tam olarak bir neden gösteremem, Bart,» dedi Jory. «Ama bu evde öyle dolanışı ve etrafa bakışı var ki, burasının gerçek sahibi gibi kendini görüyor. Birkaç kez de sen farkında değilken sana nasıl baktığını gördüm. O senin dostun filan değil, olsa olsa düşmanın.»

Bart son derece huzursuz bir halde odadan ayrılırken, bize bir laf atmadan edemedi. «Düşmandan başka neyim oldu ki?»

Ve birkaç dakika sonra kolları hediyelerle dolu olarak geri döndü. Satın aldığı hediyelerin tümünü taşımak için çalışma odasına üç kez gidip gelmek zorunda kaldı.

Sonra Chris özenle hediyelerini aile ağacımızın altına yerleştirdi. Hediyeler hemen hemen bütün köşeyi doldurmuş bir metreyi aşkın bir tepecik oluşturmuştu.

Neşe içindeki odamıza Melodie kara bir bulut gibi süzüldü ve doğruca gidip şöminenin karşısına oturdu. Bir ev kedisi gibi koltuğa kıvrılmış otururken, hâlâ alevlerin dansından başka hiçbir şey ilgisini çekmiyor gibiydi.

Kabuğuna çekilmiş, yalnızca fiziksel olarak orada bulunuyordu. Doğuma daha birkaç hafta olmasına karşın, karnı anormal derecede büyümüş, gözlerinin çevresi halkalanmıştı.

Sonra Cindy, Santa Claus'u çalmaya başladığında, hepimiz birbirini seven, mutlu bir ailenin bireyleriymişiz gibi davranmaya çalıştık. Çok önceden öğrendiğim gibi, Noel'in kendine özgü bir tılsımı vardı, küskünlükler unutuluyor, düşmanlar bağışlanıyordu. Aile ağacımızın etrafında toplanmış, hediye paketlerini alıp sallıyor, tatminlerde bulunuyor, sonra gülerek açıyorduk. Çok geçmeden yer parlak kâğıtlar ve kurdelelerle kaplanmıştı.

— 236 —

Sonunda Cindy, Joel için aldığı hediyei ona uzattı. Joel ediyeyi isteksizce aldı. Zaten ona verdiğimiz tüm hediyeleri, uğünün gerçek değerini bilmeyen ve hediyelerin gereksizliği-i anlamayan gafillermişiz gibi lütfen kabul etmişti. Cindy'nin hediye paketinden beyaz bir gecelik ve ponponlu bir takke çıkınca, gözleri yerinden uğradı. Kutuda bir de abanoz ağacından yapılma bir baston vardı. Joel, Cindy'nin bulmak için çok uğraştığı bu hediyeleri kaldırıp yere fırlattı. «Benimle dalga mı geçiyorsun sen kız?»

«Yalnızca uyurken seni sıcak tutacak giysilerin olsun istemiştım, amca,» dedi Cindy masumca. «Ve baston da yürümeni hızlandırır diye düşünmüştüm.»

«Senden uzaklaşmak için mi? Bunu mu demek istiyorsun?» Güçlkle eğilerek yerden bastonu aldı. «Yine de bu işime yarayabilir. Geceleri koridorlar ve bahçelerde yürürken bir saldırıya uğrayacak olursam, iyi bir silah.»

Bir süre hiçbirimiz konuşmadık. Sonra Cindy güldü. «Amca, bunu da düşünmedim değil hani. Bir gün kendini tehlikede hissedeceğini bildim.» Joel odadan ayrıldı.

Tüm hediyeler açıldıktan sonra, Jory endişe içinde yerde biriken çöplüğü ve ardından tüm odayı gözleriyle taradı. «Seni unutmamam, Bart,» dedi. «Cindy'le babam paketlememe yardım ettiler, ama sonra açıp bir, iki yerini düzelttim. Sonra kendim sardım.» Gözleri hâlâ yerdeki kâğıt çöplüğünü araştırıyordu. «Bu sabah erkenden, daha sizler kalkmadan, buraya gelip ağacın altına koydum. Hangi cehenneme gitti bu? Kocaman bir kutuydu. Kırmızı kaplı, gümüş rengi kurdelaalı... hemen hemen en büyük kutuydu.»

Bart bir şey demedi. Düş kırıklığına uğramaya alışmış, Jory'nin hediyesinin yokluğunun bir önemi yokmuş gibi bir hali vardı.

Bir metre boyunda ve bir o kadar yükseklikteki maket

— 237 —

gemiyi tüm donatısıyla yapabilmek için Jory'nin nasıl aylarca emek verdiğini çok iyi biliyordum. Onca uğraşın sonunda, şimdi umutsuzca etrafına bakmıyordu. «Üzerinde Bart'ın adı yazılı etiket olan, kırmızı kâğıtla kaplı büyük kutuyu göreniniz olmadı mı?»

Hemen davranıp kâğıt, kutu, kurdela yığınıni aramaya başladım, az sonra Chris de bana katıldı. Cindy de odayı diğer yanından aramaya başladı. «Aaa,» diye bağırdı, «işte burada, şu divanın arkasında.» Yerinden kaldırıp getirdi, Bart'ın ayakları dibine koydu ve alaylı bir reverans yaptı. «Lordumuza, efendimize,» dedi geri giderek. «Jory onca zaman emek verdikten sonra bunu sana vermekle aptallık ediyor, ama belki bir kez olsun takdir edersin.»

O sıra Joel'in odadan içeri süzülüp Bart'ın tepkisini görmeye çalıştığını farkettim. Yüzünde çok garip bir ifade vardı, çok garip.

Bart bir anda o bilgiç havasını üzerinden atıp gözleri çocuksu bir sevinçle parıldıadı. Hemen Jory'nin özenle sardığı paketin kâğıdını yırttı. Başını kaldırıp Jory'e gülümsedi. Koyu gözleri heyecan içinde ışıldıyordu. «Bire on bahse girerim ki, bu maket gemin, Jory... Aslında sende kalmalıydı... ama teşekkürler, sağol...» Birden susup yutkundu.

Yüzü solmuş, gözlerini kutunun içinden alamıyordu. Başını kaldırdığında, gözlerindeki o neşeden eser kalmamıştı. «Kırılmış,» dedi donuk bir sesle. «Paramparça olmuş. Kutunun içinde, kırılmış çöplerden, birbirine girmiş donanımdan başka bir şey yok.»

Ayağa kalktı ve elindeki kutuyu yere atıp bir tekme savurdu. Sessizce duran Melodie'ye öfkeyle baktı. «Karımla yatmamı bir yolunu bulup bana ödeteceğini tahmin etmeliydim.»

Gök gürültüsünden daha sesli bir sessizlik odada patladı. Melodie olduğu yere boş bir çuval gibi yığılmış, bu evden nasıl nefret ettiğini mırıldanıp duruyordu. Jory'nin gözleri bomboş bakıyordu.

— 238 —

Acaba daha önce karısının kendisine ihanet ettiğinden hiç kuşkullanmış mıydı? Jory benzi sapsarı, sonunda Melodie'ye bakma cesaretini kendinde buldu. «Sana inanmıyorum, Bart. İnsanları en can alıcı yerinden vurmak senin pis bir huyundur.»

«Yalan söylemiyorum,» diye atıldı Bart. Bize verdiği acıya hiç aldırımıyordu. «Sen hastanede alçılar içinde yatarken, burada benimle karın aynı yatağı paylaşıyorduk ve bana bacaklarını açacak kadar istekliydi.»

Chris yerinden fırladı. Yüzü şimdiye dek onda hiç görmediğim bir biçimde öfkeyle karmıştı. «Bart, kardeşine böyle şeyler nasıl dersin? Hemen Jory ve Melodie'den özür dile. Onu yeterince üzmedin mi? Beni duyuyor musun? Dediğin şeyin yalan olduğunu söyle. Adi bir yalan!»

«Yalan değil ama,» dedi Bart. «Söylediğim hiçbir şeye inanmazsanız da, Melodie'nin yatakta çok iyi olduğuna inanın.»

Cindy bir çığlık atıp Melodie'nin kireç gibi yüzünü tokatlamak için ileri atıldı. «Bunu Jory'e nasıl yaparsın?» diye haykırdı. «Seni ne kadar sevdiğini biliyorsun!»

Sonra Bart gülmeye, ardından çılgınca kahkahalar atmaya başladı. Chris'in sesi top gibi patladı. «KES! Neden olduğun duruma bir bak, Bart... bir maket gemiyi yitirmen kardeşinin evliliğini yıkman için iyi bir neden değil. Nerede senin şeref, haysiyetin?»

Anında Bart'ın kahkahaları kesildi, buz gibi gözlerle Chris'i tepeden tırnağa süzdü. «Bana şereften, haysiyetten söz edeyim deme. Seninki neredeydi üvey kızkardeşinle iş pişirirken? Ve hâlâ onunla yatarken nerede? Bu ilişkinizin beni nasıl içten yaraladığını, ikinizi ayrılmış görmekten başka bir şey istemediğimi hâlâ anlamıyor musun? Annemin yaşamını onurlu, temiz olarak bitirmesini istiyorum... ve buna engel sensin. Sen, Christopher.»

— 239 —

Nefret dolu ama vicdan azabından eser olmayan bir yüzle topukları üzerinde geriye döndü ve odadan ayrıldı.

Melodie de aynı şekilde davranmak niyetiyle yerinden kalktı ve başı öne eğik, gitmek üzereyken Cindy bağırdı. «Bart'la yattın mı? Yattın mı? Jory burada üzüntüsünden yıkılmışken, senin ağzını açmaman vicdansızlık.»

Melodie'nin irileşmiş gözleri daha da çukura kaçmış gibiydi. «Niye beni rahat bırakmıyorsunuz?» dedi isyan edercesine. «Sizler gibi değilim ben. Üst üste acılara dayanamam. Jory hastanede ölü gibi yatıyordu ve Bart buradaydı. Birisine muhtaçtım. Bart bana arka çıktı, bana güç verdi. Gözlerimi kapadım ve onu Jory olarak kabul ettim.»

Jory sandalyesinden düşmek üzereyken hemen ileri atılıp titreyen bedenini kollarımın arasına aldım. Chris merdivenlerden yukarı koşarak çıkan Melodie'yi durdurmaya çalıştı. «Dikkat et!» diye bağırdı. «Düşüp çocuğunu kaybedebilirsin.»

«Umurumda değil!» diye çığlık attı Melodie gözden kaybolmadan önce.

Bu ara Jory kendini bir parça toparlayıp gözyaşlarını silmiş, acı acı gülümsüyordu. «Artık biliyorum,» dedi donuk bir sesle. «Çok önceden aralarında bir şey olduğunu sezinledim, ama bunu kendi kuruntum sayarak üzerinde durmak istemedim. Oysa tahmin etmeliydim. Mel yanında bir erkek olmadan yaşayamaz, özellikle yatakta... ve onu suçlayamam, değil mi?»

Jory az sonra yalnız kalmaya gerek duyduğunu söyleyerek ayrıldı.

«O güzelim gemiyi kim parçalamış olabilir?» diye mırıldandım. «Boyası bittikten sonra Cindy onu paketine koymakta Jory'e yardım etmişti. Oradaydım, gördüm. Gemi özel plastik köpük kalıbına dikkatle kondu. Hiç zarar görmemiş olması gerekirdi.»

«Bu evde olup bitenleri açıklamaya olanak var mı?» dedi

— 240 —

Chris acılı, boğuk bir sesle. O ara Bart kapıda belirdi. Bacakları ayrık, yumrukları kalçasının üzerindeydi. Chris ona seslendi. «Olan oldu. Geminin kırılmasında Jory'nin bir suçu bulunmadığından eminim. O amaçla yapmadı bu gemiyi. Çalışma odandaki şöminenin rafına koymak için bu gemiyi yaptığını söyleyip duruyordu.»

«Jory'nin niyetinin bozuk olmadığına ben de katılıyorum,» dedi Bart kayıtsız bir sesle. Kendini toparlamış görünüyordu. «Ama benden nefret eden ve erkek arkadaşına hakettiğini verdiğim için benden öç almak isteyen manevi bir kızkardeşim var. Gelecek kez cezalandıracağım kişi o olacak.»

«Belki de kutuyu Jory düşürdü,» dedi Joel o hisli sesiyle. Işıldayan yaşlı gözlerle baktım ve diyeceğimi onu yalnız yakaladığımda söylemek için kendimi tuttum.

«Hayır,» dedi Bart. «Cindy olmalı, itiraf etmeliyim ki, ağabeyim bana hep iyi davrandı, haketmediğim zamanlar bile.»

Gözlerimi Joel'in tatmin olmuş, yılışık yılışık bakan gözlerinden alamıyordum.

Odalarımıza çekilmeden önce bir ara onu yalnız yakalama fırsatı buldum. İkinci katın arka koridorlarından birindey-dik. «Joel, Jory'nin onca emek vererek yaptığı gemiyi Cindy parçalamış olamaz, ama ailemizin bireyleri arasında uçurumlar açmak senin pek hoşuna gider. Gemiye parçalayıp sonra yeniden saran sensin, Joel.»

Hiç sesini çıkarmadı, yalnızca gözlerindeki nefret daha da büyüdü.

«Niye geri geldin. Joel?» diye bağırdım. «Babandan nefret ettiğini ve manastırında mutlu olduğunu söylüyordun. Niye orada kalmadın? Herhalde o kadar zamanda orada birkaç arkadaşın olmuştur. Burada hiç olmayacağını bilmen gerekirdi. Annem senin bu evden hep nefret ettiğini söylerdi. Şimdiyse burada senin malınmış gibi dolaşıyorsun.»

Hâlâ ağzını açmıyordu.

— 241 —

Çatıdaki Dikenler - F: 16

Odasına kadar peşinden gittim ve ilk kez içeriye girdim. Duvarlar dini resim ve ayetlerle doluydu.

Etrafımda dolanıp arkamda durdu. Hırıltılı, ılık nefesini enseme duydum. Ellerini beni boğmak istercesine kaldırdığını hissedip hemen ona döndüm.

Ne kadar sessiz ve çabuk hareket edebiliyordu. «Babamın annesinin adı Corrine'di,» dedi en tatlı sesiyle. Sanki beni kuşkumdan vazgeçirmek ister gibiydi. «Kız kardeşime de aynı ad verildi. Bu bir tür cezaydı. Babama sürekli annesini anımsatsın ve hiçbir güzel kadına güvenilemeyeceğinin canlı bir kanıtı olsun diye... ne kadar haklıymış babam.»

Sekseninde yaşlı bir adamdı, yine de onu tokatladım. Şiddetli tokatın etkisiyle geriye sendeledi, dengesini kaybedip yere düştü.

«Bu tokatı sana ödeteceğim, Catherine, pişman olacaksın,» dedi öfkeden titreyerek. «Aynı Corrine'nin günahlarının pişmanlığını çektiği gibi. Sen de günahların azabını çekecek kadar uzun yaşayacaksın.»

Odasından kaçtım. Sözlerinin gerçekliği beni dehşete düşürmüştü.

GELENEKSEL FOXWORTH PARTİSİ

Noel gecesi saat dokuz buçukta başlayacak büyük olaya hazırlanmak için zaman kalsın diye akşam yemeğimizi saat beşte erkenden yemeye başladık. Bart mutluluktan uçuyordu. Elini elimin üstüne koyduğunda, içimi şaşkınlıkla karışık bir sevinç dalgası kapladı. Pek ender böyle duygusal davranırdı. «Eğer şu an tüm servetime sahip olamıyorsam, en azından bu evin sahibi olma saygınlığının tadını çıkarayım.»

Gülümsedim ve elimi tutan elinin üstüne diğer elimi koy-

— 242 —

dum. «Evet, anlıyorum ve partinin başarılı geçmesi için biz de ne gerekirse yapacağız.»

Joel yakınımızda bir yere oturmuş, gözlerinde karanlık bakışlar, alaylı alaylı gülümsüyordu. «Tanrı kendilerini aldatan gafillere doğru yolu gösterecek,» diye mırıldandı dişleri arasından. Bart duymazlıktan geldi, ama ben kaygılıydım. Birisi Jory'nin barışma armağanı olarak Bart'a vereceği gemiyi parçalamıştı. Jory'nin aylarca üzerinde çalıştığı bu gemiyi böylesine acımasızca paramparça edecek kişi ancak Joel olabilirdi. ^\caba başka ne hainlikler tasarlıyordu?

Gözlerim Joel'in gözleriyle buluştu. Dindarlık bir yana, gözlerinin ne ifade ettiğini pek çıkaramadım. Önündeki mey-valı keki büyük bir özenle küçücük parçalara ayırıyor, sonra uzun parmaklarıyla tutup ağzına götürüyordu ve bir tavşanın havuç yemesi gibi, yalnızca ön dişleriyle lokmasını çiğniyordu.

«Yatmaya gidiyorum,» dedi Joel. «Bu geceki partiye karşıyım, Bart, bunu herhalde biliyorsun. Doğum günü partinde neler olduğunu anımsa. Senden başka türlü davranmanı beklerdim. Yine söylüyorum, hiçbir yakınlığın olmayan insanları eğlendirmek için bunca para dökmen savurganlıktır, ibadetle geçirilmesi gereken bir günde içki içip dans ederek uygunsuz hareketlerde bulunan kişilerden hiç hazetmem. Bugün Tanrı ve Oğlunun günüdür. Hepimizin gün ışmasından gece yarısına dek dizlerimiz üstünde dua etmemiz, yaşadığımız için Tanrıya şükretmemiz gerekir, aynı bizlerin manastırda yaptığı gibi.»

Hiçbirimiz sesimizi çıkaramadık ve Joel konuşmasını sürdürdü. «Sarhoş kadın ve erkeklerin sonunda yasak ilişkilere girdiklerini biliyorum. Yaş günü partini ve o zaman olanları hâlâ unutmadım. Günah dolu modern yaşamınız, bana gençliğimde dünyanın ne kadar daha temiz ve saf olduğunu ibretle gösteriyor. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil. O zamanlar insanlar evlerinde ne yaparsa yapsınlar, toplum içinde ölçülü ve

— 243 —

edepli davranmasını bilirlerdi. Şimdiyse kimsenin kimseden çekindiği, kimseye aldıracağı yok. Gençliğimde kadınlar ne sutyensiz dolaşır, ne de her isteyene önlerini açardı.»

Çiy mavi gözlerini önce bana, sonra Cindy'e çevirdi. «Bazılarınızın çok iyi bildiği gibi, günah işleyenler bunun cezasını çekerler.» Sonra Jory'e anlamlı anlamlı baktı.

«Seni orospu çocuğu,» diye mırıldandı Cindy, Joel geldiği gibi sessizce odadan ayrılırken.

«Cindy, bir daha ağzından böyle bir şey çıktığını duymayayım,» diye bağırdı Bart. «Benim çatım altında kimse pis laflar edemez.»

«Ya, demek öyle,» diye öfkeyle soludu Cindy. «Daha geçenlerde senin de aynı sözleri Joel'e söylerken yanlış mı duydum acaba? Ve dahası, Bart Foxworth, hak edene lafımı sakınmam, bu çatı altında bile.»

«Çabuk odana çık ve orada kal,» diye bağırdı Bart.

«Herkes eğlence peşinde,» dedi Jory, sandalyesini asansöre doğru çevirirken. «Bana gelince, yeniden Hristiyanlığa dönmek istemiyorsam kahrolayım.»

«Sen hiçbir zaman bir Hristiyan olmadın ki,» dedi Bart. «Buradaki hiç kimse kilisenin semtine bile uğramaz. Ama yakın bir gelecekte buradaki herkes kiliseye gitmeye başlayacak.»

Chris ayağa kalkıp peçetesini masaya koydu ve buyur-gan bir ifadeyle onlara baktı. «Bu çocukça tartışmanızı yeterince dinledim ve sizlerin nasıl bir anda çocuklaşabildiğinize hayret ettim.»

Ama bu kez Jory söz dinleyecek durumda değildi. Sandalyesini hızla geriye çevirdi. Yüzü alışılmadık bir biçimde öfkeliydi. «Baba, kusura bakma, ama diyecek bir, iki lafım var.» Ayağa kalkmış olan Bart'a döndü.

«Şimdi beni dinle, küçük kardeşim. Tanrıya inanırım... ama dine inanmam. Din insan sürülerini yönetmek ve cezalandırmak için kullanılır. Bin-bir türlü yolla kazanca alet edilmiştir ve para hâlâ gerçek Tanrıdır.»

— 244 —

Bart'ın beti benzi atmıştı. «Eğer bu söylediklerine inanıyorsan, o tekerlekli sandalyede oturduğuna şaşmamak gerekir. Joel'in dediği gibi, Tanrı tarafından cezalandırılıyorsun.»

«Joel,» dedi Jory dişleri arasından. «O bunağın ne dediği kimin umurunda? Cezalandırıldım, çünkü sersemim teki kumları ıslattı. Tanrı bunu yapmak için yağmur yağdırmadı. Bir bahçe hortumu Tanrının yerini aldı ve o yüzden bu sandalyeye bağımlı kaldım. En kısa zamanda buradan ayrılacağım, Bart. Benim kardeşim olduğunu artık unutacağım. Sana yardım etmek, seni sevmek için çok çabaladım, ama artık yetti.»

«Yaşa, Jory!» diye haykırdı Cindy, yerinden fırlayıp alkışlarken.

«KES!» diye bağırıldı. Bir kolundan ben, diğerinden Chris tutarak onu Bart'tan uzaklaştırdık. Hâla kendini kurtarmak için çırpınıyordu. «Yaş gününde kulağıma gelenlere göre, yörenin genelevini ziyaret etmeyi hiç aksatmıyormuş-sun, seni gidi ikiyüzlü alçak...»

Tanrıya şükür ki, asansör kapısı Bart bize yetişmeden zamanında kapandı.

«Dilini tutmayı öğrenmelisin,» dedi Jory. «Onu daha da kötüleştirmekten başka bir şey yapmıyorsun, Cindy... ve ona söylediklerime şimdi pişmanım. Yüzünü gördün mü? Dinine gerçekten bağlı. Joel ikiyüzlü olabilir, ama o değil.»

Chris asansörden çıkmadan önce onlara ciddi ciddi baktı. «Jory, Cindy, beni dikkatle dinleyin. Bu gece Bart'ın partisinin başarılı geçmesi için olanca çabayı göstermenizi istiyorum. Bir gecelik olsun düşmanlığınızı unutun. Eskiden sorunlu küçük bir çocuktuk, şimdi daha da fazla sorunlu bir yetişkin oldu. Gerçekten yardıma muhtaç. Psikiyatristlerin değil, onu sevenlerin yardımına muhtaç... her şeye rağmen, onu sevdiğinizi biliyorum. Aynı annesiyle benim onu sevip onunla ilgilen-

— 245 —

diğimiz gibi. Melodie'ye gelince, akşam yemeğinden önce ona uğradım, partiye katılacak kadar kendini iyi hissetmiyor. Onu muayene etmeme de karşı koydu. Kendisini çok iri ve hantal hissettiğini ve konukların onun şiş karnına bakmalarına dayanamayacağını söyledi. Sanırım böylesi en iyi çözüm. Ama siz de ona bir uğrayıp bir, iki moral verici söz söylerseniz, çok iyi olur, çünkü kızcağızın morali çok bozuk...»

Jory Melodie'nin kapalı kapısının önünden hiç durmaksızın geçti. Chris'le birlikte çaresizce içimizi çektik.

Cindy bir görev yerine getirircesine Melodie'nin kilitli kapısının dışından yüreklendirici bir, iki, laf edip yanımıza geldi. «Melodie'nin neşemi bozmasına izin vermeyeceğim. Bence tam bir geri zekâlı gibi davranıyor. Ama ben bu gece tüm kurtlarımı dökeceğim,» dedi Cindy ayrılırken. «Bart ve partisi de, beni eğlendirmesi dışında, hiç ama hiç umurumda değil.»

«Cindy beni düşündürüyor,» dedi Chris, yatağıma yatmış, kestirmeye çalışırken, «Cindy pek namusuna düşkün değil gibi geliyor bana.»

«Chris, nasıl böyle bir şey dersin? Onu Lance'le yakalamamız, her önüne gelenle yatıyor anlamına gelmez. Tanıştığı her gencin gerçek aradığı kişi olup olmadığını anlamak istiyor. Ve birisi onu sevdiğini söylediğinde inanıyor, çünkü inanmak istiyor. Bart'ın, kızın özgüvenini yitirmesine neden olduğunu görmüyor musun? Kendisinin Bart'ın dediği gibi biri olmasından korkuyor. Onun söylediği kadar kötü mü, yoksa bizim olmasını istediğimiz kadar iyi biri mi olduğunu bilemiyor, bu yüzden boşlukta. Cindy artık güzel bir genç kadın... ve Bart onu pislikmiş gibi horluyor.»

Chris için uzun, yorucu bir gün olmuştu. Gözlerini kapatıp yan dönerek beni kolları arasına aldı. «Sonunda Bart doğruyu görecek,» diye mırıldandı. «Gözlerinde ilk kez bir uzlaş-

— 246 —

ma isteği görüyorum. Bir şeye, birisine inanmaya büyük bir özlemi var. Bir gün aradığını bulacak. Bulduğunda da o çirkin kabuğundan sıyrılacak, içindeki mükemmel insan ortaya çıkacak.»

Uykumda, ailemizde uyum, kardeşler arasında sevgi gibi olmayacak şeylerin düşlerini gördüm. Düştü işte, düş...

Aşağı holdeki büyük saatin saat yediyi vurduğunu duydum. Kalkıp hazırlanma zamanı gelmişti. Chris'i sarsarak uyandırdım ve kalkmasını söyledim. Gerindi, esnedi, tembel tembel kalkıp duşa gitti. Bu ara ben de küvette çabuk bir banyo yaptım. Chris traşını olduktan sonra, ısmarlama diktirdiği smokinini giydi. Aynada eleştiren gözlerle kendini inceledi. «Cathy, kilo mu alıyorum?»

«Hayır sevgilim. Bomba gibisin... Cindy'nin deyimiyle.»

«Ne dedin?»

«Her geçen yıl daha yakışıklı oluyorsun.» Arkasından kollarımı beline dolayıp yanağımı sırtına koydum.

«Her geçen yıl seni daha çok seviyorum ve Joel kadar ihtiyarlasan bile, seni bu halinle göreceğim... pırl pırl zırhınla beyaz atına binmek üzeresin ve tuttuğun mızrağın ucunda yeşil bir ejderin kesik başı var.»

Aynadaki görüntüsüne baktım. Gözleri dolmuştu. «Bunca zaman sonra hâlâ unutmamışsın.» diye mırıldandı boğuk bir sesle. «Aradan geçen bunca yıla karşın...»

«Unutmak mümkün mü?»

«Ama çok önceydi.»

«Hâlâ taptaze belleğimde... ve sana olan saygım her zaman için vardı: Onu kazanman gerekmedi.»

Gözlerinden iki damla yaş süzüldü. Onları öperek sildim. «Demek beni bağışlıyorsun, öyle mi, Catherine? Başına bunca dert açtığım için beni bağışladığını söyle, henüz geç kal-

mamışken. Çünkü başka biriyle evlenseydim ve amcası olarak kalsaydım, Bart bambaşka biri olabilirdi.» Yanağını göğsüne dayarken, makyajla ceketini berbat etmemeye dikkat ettim. Kalbi, aşkımız ilk başladığında duyduğum gibi, küt küt atıyordu. «Gözlerimi kapadığım an, benim on iki, senin on dört yaşında olduğun zamana dönebiliyorum. Seni o zamanki halinle görebiliyorum... ama kendimi gözümde canlandıramıyorum. Chris, niye kendimi göremiyorum?»

Çarpık gülüşü acılıydı. «Çünkü tüm anılarını ben çalıp kalbime gömdüm. Hâlâ beni bağısladığını söylemedin ama?»

«Eğer aksi olsaydı, burada olur muydum?»

Bana sarıldı ve kaburgalarımı acıtacak kadar sıkı. Dışar-da kar yine yağmaya başlamıştı, benim içimse sevgiyle sımsı-caktı.

Saat dokuz buçukta hepimiz hazırдық ve Trevor'un kapıyı açacağı an kalkmak üzere oturmuş, tetikte bekliyorduk. Trevor da vakur bir edayla ikide bir bize, bir saatine bakıyordu. Benimle birlikte Bart, Chris ve Jory zarif smokinleri içinde, şahane perdelerle kaplı ön pencerelerin yanındaydık. Salondaki dev Noel ağacı beş kişinin saatlerce çalışması sonucu şimdi binlerce minik ışıklarla ışıltılı ışıltılı yanıyordu.

Orada oturmuş dururken, kendimi orta yaşa gelmiş bir Sinderella gibi hissettim. Sonunda prensimi bulmuş ve evlenmişim, ama hikâyenin «ondan sonra hep mutlu yaşamışlar» cümlesine uymuyordu hayatımız. Bir ara yukarı katta hareket eden bir şey gözüme çarptı. Karşılıklı duran iki şövalye zırhının olduğu yerde bir karaltı vardı. Yukarısının loş olmasına, tam seçemememe karşın, o karaltının kim olduğunu biliyordum. Şu an yatmış ya da bizim günahlarımız için dua ediyor olması gereken Joel'di bu.

«Bart,» diye fısıldadım, koltuğumun yanında duran küçük oğluma. «Bu parti Joel'in eski arkadaşlarıyla yeniden buluşmasını da sağlamayacak mıydı?»

«Evet,» dedi elini omzuma koyarak. «Ama bu yalnızca benim fikrimdi. Partiye katılmak istemeyeceğini bilmiyordum. İşin aslı, eski arkadaşlarından çok azı hayatta. Oysa büyükannemin okul arkadaşları hâlâ ortalıkta dolaşıyor.» Güçlü parmakları omzumu sıkı. «Biliyor musun, çok güzel görünüyorsun... bir melek gibi.»

Bu bir iltifat mıydı, yoksa bir ima mı?

Çarpık bir gülümsemeyle sanki kirlenmişcesine elini hemen üzerimden çekti.

Sinirli sinirli güldüm. «Bir gün Joel kadar yaşlanıp kamburum çıktığında ve ayaklarımı sürüyerek yürüdüğümde artık günah işleyemeyeceğime göre, gençlikte yitirdiğim hale yine başımın üzerine gelir.»

Böyle konuşmam, Bart ve Chris'in kaşlarını çatmalarına neden oldu, ama Joel'in karaltısının kaybolduğunu görünce rahatladım.

Özel üniformalı garsonlar büfe masalarını hazırlarken, Bart yerinde duramıyor, ileri geri dolanıyordu. Siyah smokini ve işlemeli gömleği içinde gerçekten çok yakışıklıydı.

Jory'nin elini tutup sıkı. «Bart kadar yakışıklısın,» diye fısıldadım.

«Anne, ona da kompliman yaptın mı? Ne yakışıklı değil mi? Babası da aynen böyleydi herhalde.»

Utanarak kızardım. «Hayır, ona bir şey demedim, zaten küçük dağları ben yarattım gibilerinden dolanıyor, bir de ben övecek olursam kasıntısından patlayacak.»

«Anne, yanlış düşünüyorsun. Git bana söylediklerini ona da söyle. Benim buna daha çok gerek duyduğumu sanıyorsun, ama değil.»

Ayağa kalktım ve yolu gözleyen Bart'in yanına gittim. «Tek bir far bile göremiyorum,» diye homurdandı. «Artık kar yağmıyor. Yollar da açık. Bizim yola çakıl da serpildi. Nerede kaldılar?»

«Bu gece bir başka yakışıklısın, Bart.»

Benden yana dönüp gözlerini bana dikti. Sonra bakışları Jory'e kaydı. «Jory'den de mi yakışıklı?»

«Onun kadar.»

Yüzünü buruşturup yeniden pencereye döndü. Orada bir şey görerek sözlerimi unuttu. «Hey... bak, işte geliyorlar.»

Uzaktan tepeye doğru tırmanan bir dizi far gördüm. «Herkes hazırlansın,» diye seslendi Bart. Trevor'a kapıları açmaya hazır olması için bir işaret vardı.

Chris tekerlekli sandalyesini beceriyle süren Jory'nin yanı sıra yürürken, ben de Bart'ın koluna girip kapıya doğru ilerledik ve orada konukları karşılamak üzere bir sıra oluşturduk. Trevor hepimize içtenlikle gülümsedi.

«Partilerden çok hoşlanırım, her zaman sevdim ve hep de seveceğim. İnsanı canlandırıyor, gençleştiriyor. Ve bu geceki partinin de çok güzel geçeceğinden hiç kuşum yok.»

Trevor iki, üç kez daha buna benzer laflar etti ama sesi her seferinde biraz daha kuşkulu çıktı, çünkü yukarıya tırmanan farlardan hiçbiri özel yolumuza sapmamıştı. Ne zilimizi çalan, ne de kapı tokmağımızı vuran olmuştu.

Müziyenler iki yandan yukarı çıkan merdivenin tam alt orta yerinde, özel hazırlanmış bir platformda yerlerini almışlar, çalgılarını tekrar tekrar akort ediyorlardı. Yüksek topuklu ayakkabılar ayaklarımı ağrıtmaya

başlamıştı, yeniden bir koltuğa oturup uzun tuvaletimin altında ayakkabılarımı yarı çıkardım. Sonunda Chris'le Bart da yanımdaki koltuklara çıktılar. Hepimiz suskun suskun oturmaya başladık. Jory'se tekerlekli sandalyesinde bir pencereden dışarıya gidip duruyordu.

Cindy'nin yukarıda giyinmiş hazır olarak beklediğini, özellikle geç kalıp tüm konuklar geldikten sonra, bütün gözleri kendi üzerine çevirerek merdivenden aşağı inmek istediğini biliyordum. Herhalde yukarıda sıkıntıdan patlıyor olmalıydı.

— 250 —

«Az sonra gelirler artık...» dedi Jory, saat on buçuğu bulduğunda. «Kardan yollarını şaşırmış olmalılar.»

Bart'ın dudakları kenetlenmiş, ağzını bıçak açmıyordu. Gözlerinde de buz gibi bir ifade vardı. Bense hâlâ hiç kimsenin niye gelmemiş olduğunu düşünmeye bile korkuyordum. Trevor'un yüzü de ona bakmadığımızı sandığı sıralar kaygılı bir hal alıyordu.

Kendimi tatlı bir şeyle oyalamak için gözlerimi büfe masalarına çevirdim. Bir zamanlar gerçek Foxworth Malikânesinde gördüklerimden pek farkı yoktu. Hiç yoktu.

Kırmızı çizgili masa örtüleri, gümüş tabak ve kâseler. İçinden şampanya fışkıran bir çeşme. Kristal, porselen, altın, gümüş tabaklarda nefis kokularıyla binbir çeşit yiyecek. Daha fazla dayanamayıp bir masaya yöneldim. Bart'ın kaşları çatıldı, görünüşlerini bozacağını söyledi. Ona bir nanik yaparak, Chris'e de en sevdiği yiyeceklerden bir tabak hazırladım. Az sonra Jory de bana katıldı.

Kırmızı balmumları eriyerek gittikçe kısalıyorlardı. Erimiş kaşar peynirleri katılaşmaya, yağlar, soslar donmaya başlamıştı. Krep hamuru saçta dökülmek için hâlâ bekliyordu. Şefler sabırsızlıkla birbirlerine bakıp duruyordu. Her şey kötüye gidiyordu, bunları görmemek için başımı çevirdim.

Her salonda yanan şömineler içerde sıcak, tatlı bir hava yaratmıştı. Fazladan getirilen hizmetkârlar, ne yapacaklarını bilemez halde, huzursuzca yerlerinde kımıldanıp duruyor, aralarında fısıldaşıyorlardı.

Cindy askılı kıpkırmızı tuvaletiyle merdivenin başında beli-rip aşağı doğru kayarcasına indi. Tuvaletinin şıklığı benimkini gölgede bırakmıştı. Kısacık eteği ve belden yukarısını sınıksız saran tuvaleti süt beyaz dolgun göğüslerinde tatlı bir hat çiziyordu. Tuvaletin üzerine serpiştirilmiş boncuklu beyaz ipek çiçeklerden birkaçı da geriye taranmış saçına tutturulmuştu.

— 251 —

«Nerede millet?» diye sordu çevreye bakınıp. Coşkusu) giderek sönüyordu. «Müziğin çalmasını bekleyip durdum, sonra bir ara dalmışım, uyandığımda tüm eğlenceyi kaçırdım sandım.»

Sustu, gözlerinden bir düş kırıklığı dalgası geçti. «Sakin kimse gelmiyor demeyin. Bir düş kırıklığına daha dayanamam.» Çaresizce ellerini iki yanına bıraktı.

«Henüz kimse gelmedi, küçük hanım,» dedi Trevor usturuplu bir biçimde. «Yolu şaşırmış olmalılar. Ve belirtmeden edemeyeceğim, anneniz gibi, âdeta bir güzellik timsali olmuştunuz.»

«Teşekkür ederim,» dedi Cindy ve ona yaklaşıp adamın yanağını hafiften öptü. «Sen de çok iyi görünüyorsun.» Bart'ın şaşkın bakışlarını görmezlikten gelip doğrudan piyanonun başına gitti. «İzin verir misiniz?» diye sordu, genç yakışıklı müzisyene. Adam sonunda bir şeyler olacağından mutlu, gülümsedi.

Cindy onun yanına oturup ellerini tuşların üzerine koydu ve başını geriye atıp şarkı söylemeye başladı. «Ah, güzel gece. Ah, yıldızların parıldadığı gece.»

Kendisini her şeyiyle çok iyi tanıdığımızı sandığımız kızdan gözlerimizi alamıyorduk. Söylediği şarkı hiç de kolay bir şarkı değildi, ama Cindy o kadar güzel ve duygusal söylüyordu ki, Bart bile dolanmayı kesmiş, hayranlıkla onu izliyordu.

Gözlerim yaşla doldu. Ah Cindy, böylesine güzel bir sesi nasıl bunca zaman gizleyebildin? Piyano çalışması yeterli sayılırdı, ama o ses, o duygusallık harikuladeydi. Çok geçmeden tüm müzisyenler belki de piyano sesini boğmak için şarkıya katıldılar.

Cindy'nin böylesine güzel şarkı söyleyebilmesini hâlâ aklım almıyordu. Şarkısını bitirdiğinde, hepimiz onu çılgınca alkışladık. Jory bağırıyordu. «Bravo. Harika, Cindy. Seni sin-

— 252 —

si... şan derslerine gidersin de bize hiç söylemezsin, değil mi?»

«Ders filan almıyorum... Yalnızca hissettiğim gibi söyledim.»

Gözlerini yere indirdi, sonra utangaçça Bart'a baktı. Bart'ın bakışlarında yalnızca şaşkınlık değil, aynı zamanda beğeni vardı. İlk kez kızda hayran olunacak bir şey bulmuştu. Cindy'nin mutlu gülümsemesi kederli bir hal aldı, sanki Bart'ın onu başka nedenlerle de sevmesini diler gibiydi.

«Noel şarkılarını ve ilahileri çok seviyorum, beni rahatlatıyorlar. Okuldayken bir keresinde 'Swing Low, Sweet Chariot'u söylemişim ve öğretmenim büyük bir şarkıcı olmak için yeteneğim olduğunu söylemişti. Ama hâlâ en büyük arzum bir aktris olmak.»

Neşesi geri gelmişti. Kimse gelmese de, kendi kendimize doyasıya eğlenmemizi önerdi ve «Joy to the World» ayarında neşeli bir şarkı tutturdurdu, sonra da «Jingle Bells.»

Bu kez Bart duyulanmamıştı.

Yeniden pencere kenarına yürüyüp gözlerini dışarı dikti. «Benim davetimi hafife alamazlar... hele yanıt verdikten sonra,» diye mırıldandı kendi kendine.

En iyi müşterileri olan Bart'ın öfkelerini üzerlerine çekmesine neden olacak böyle bir şeye iş arkadaşlarının nasıl cesaret edebildiklerine aklım ermiyordu. Hem her şey bir yana, böyle bir partide olmayı herkes isterdi. Bart yıllık beş yüz bin dolarlık gelirini, Chris'in çok riskli bulacağı yöntemlerle büyütüyor, mucizeler yaratıyordu. Tüm gelirini ortaya atıyordu... sonradan iyi para getiren hesaplı kumarlar. Belki de annem böyle olsun istemişti. Eğer tüm mirası şimdiden bıraksaydı, Bart kendi servetini yapmak için uğraşmayacaktı. Ve eğer böyle giderse, Bart'la Malcolm'un ona bıraktığından daha fazlasına sahip olacağı benziyordu. Bu şekilde de Bart özdeğerini bulmuş olacaktı.

— 253 —

İyi ama, üzüntü ve sinirden birbirinden güzel bunca yemekten bir lokma yiyemedikten sonra, onca paranın ne değeri vardı? Bir şey yemiyordu, ama içki bardağı da elinden düşmüyordu. Daha şimdiden içi sert içkiyle dolu yarım düzine bardağı devirmişti. Kafese kapatılmış bir aslan gibi durmaksızın ileri geri dolanırken, her geçen saniye öfkesi daha kabarıyordu.

Onun çektiği acıyı duyuyor ve kahroluyordum. Kendimi tutmaya çalışmaya karşın, gözyaşlarını yanaklarımı ıslatmaya başlamıştı.

«Yatmaya gidip onu burada yalnız bırakamayız, Cathy,» diye fısıldadı Chris bana. «Bu ona çok dokundu. Şu ileri geri dolanmasına bak. Her adımda öfkesi daha fazlalaşıyor. Sanırım bunun acısını birilerinden fena çıkaracak.»

Saat on bir buçuk oldu ve geçti.

Bu ana dek gecenin tadını çıkaran yalnızca Cindy'di. Müzisyenler ve hizmetkârlar ona tapmıştı. Büyük bir coşkuyla çalıp söylüyordu. Piyanonun başından ayrıldığı zamanlarda, oradaki herkesle dans ediyordu. Hatta Trevor ve diğer hizmetkârla bile dans etmişti. Diğer kadın hizmetkârları da dans etmeleri için yüreklendirdi ve onlar da katılınca çevresinde bir neşe yumağı oluştu.

«Hadi, yiyelim, içelim, neşelenelim!» diye bağırdı Cindy, Bart'a gülerek. «Boşver, dünyanın sonu değil ya, sevgili ağa-beyciğim. Kimin umurunda? Varsın gelsinler. Bizler sevmeye gerek duymayacak ve de kendimize acıyamayacak kadar çok zenginiz. Bak şuraya, en az yirmi konuğumuz var... gel hadi, yiyip içip dans edelim, kendi kendimize bir parti yapalım.»

Bart dolanmayı kesip ona baktı. Cindy elindeki şampanya bardağını yukarı kaldırdı. «Şerefine sevgili ağabeyciğim. Bana söylediğin tüm çirkin sözlere karşılık, sana sağlık, upuzun yaşam ve sevgi diliyorum.» Sonra gidip şampanya barda-

— 254 —

ğ:nı Bart'ın kocaman bardağına tıklattı, sonra bir yudum aldı ve ona gülümsedi. «Müthişsin, bu gece buraya gelmeyen kızlar yaşamlarının en büyük fırsatını geçiriyorlar haberleri yok. Evet, dünyanın en cazip bekârının şerefine. Sana neşe, mutluluk, aşk dilerim. Başarı dilemiyorum, çünkü ihtiyacın yok.»

Bart gözlerini ondan alamıyordu. «Niye başarıya ihtiyacım yokmuş?» diye sordu alçak bir sesle.

«Çünkü daha fazla ne isteyebilirsin? Milyarların olunca başarı gerekmez ve yakında ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok paran olacak.»

Bart'ın başı öne eğildi. «Kendimi başarılı hissetmiyorum. Hele partime bir kişi bile gelmemi an.» Sesi yitip giderken arkasını döndü.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. «Benimle dans eder misin, Bart?»

«Hayır,» diye tersledi ve yine dışarı bakmak için uzaktaki bir pencereye yöneldi.

Cindy hizmetkâr ve müzisyenlerle birlikte gülüp söylerken, benim içim içimi yiyordu. Bart bu partiden o kadar çok şey bekliyordu ki. Cindy ve çevresindeki hizmetkârlar dışında, hepimiz canımız sıkın olarak ön salona geçtik ve orada oturarak daveti kabul edip gelmeyen konuklarımızı beklemeye başladık. Daveti kabul etmeleri Bart'a oynanan bir oyundu... bu şekilde Foxworth'lar hakkında ne düşündüklerini bize gösteriyorlardı.

Büyükbabadan kalma saat on ikiyi vurmaya başladı. Bart pencerelerin kenarından ayrılıp şöminenin önündeki divana çöktü. «Böyle olacağını tahmin etmeliydim.» Jory'e acı acı baktı. «Belki de yaş günü partime salt senin dansını görmek için geldiler ve şimdi sen dans edemeyince... beni iplemediler. Beni çiğnediler... ama bunu pahalı ödeyecekler.» Sesi Joel'inkinden daha katı, daha soğuktu, ama aynı türden bir fanatiğin öfkesine sahipti. «Bu evin yirmi millik alanı içinde almadık ev bırakmayacağım. Mahvedeceğim onları. Tümünü.»

— 255 —

Arkamda Foxworth Vakfı olduktan sonra milyonlarca dolarlık kredi alabilirim, sonra bankaların tüm hisselerini alıp onları borçlarını ödemeye zorlayacağım. Kasabanın dükkânlarını alıp kapatacağım. Başka avukatlar tutup şimdiki kovacağım ve barodan çıkarılmalarını sağlayacağım. Yeni borsacılar, yeni emlakçılar bulacağım ve gayri menkul değerlerini düşürmeye çalışacağım. Ucuza sattıklarında da alacağım. Sonunda Charlottesville'in bu yakasında hiçbir eski soylu Virginia ailesi kalmayacak. Ve iş arkadaşlarımla borçtan başka bir şeyleri olmayacak.»

«O zaman tatmin olacak mısın?» diye sordu Chris.

«Hayır,» diye kükredi Bart. «Hak yerini bulana dek yetinmeyeceğim. Bu gece olanları hak edecek hiçbir şey yapmadım. Yalnızca atalarımın geleneğini sürdürmek istedim... ve beni ektiler. Ödeyecekler, ödeyecekler ve yine ödeyecekler...»

Aynı ben. Onu karnımda taşıırken ağzımdan çıkan sözlerin aynısı. Titrememe engel olmaya çalıştım. «Çok üzgünüm, Bart. Ama bu girişimin hepten bir kayıp sayılmaz, değil mi? Hepimiz yine bir çatı altındayız, ilk kez birbirlerine bağlı bir aileyiz. Ve Cindy'nin şarkılarıyla neşeli anlar geçirdik.»

Beni dinlemiyordu.

Yenmemiş onca yiyeceğe bakıyordu. Kabarcıkları gitmiş şampanyaya, dilleri çözüp ona istediği bilgileri verecek içkilere, şaraplara bakıyordu. Sonra kimi hâlâ dans eden, kimi sarhoş, ortalıkta sallanan siyah beyaz üniformalı hizmetkârlar gözlerini çevirdi. Isınmış içkilerle dolu tepsilerle hâlâ bekleyen birkaçına öfkeli öfkeli baktı. Bazıları da, artık gidebilirsiniz, demesini bekleyerek ona gözlerini dikmişlerdi. Ortadaki buzdan çoban ve koyunları kompozisyonu erimiş, ortalığı pis su kaplamıştı.

«Fındıkkıran'da dans ederken ne şanslıydın, Jory,» dedi Bart merdivenlere yönelirken. «Çirkin bir fındıkkıranken, yakışıklı bir prens oldun. Her zaman başrol oynadın... ve en

— 256 —

güzel balerine sahip oldun. Cindirella'da, Romeo ve Juli-et'de... Uyuyan Güzel, Giselle, Kuğu Gölü... her seferinde en sonunda. Ve önemli olan son olandır, değil mi?»

Ne zalimlik. Jory'nin gözlerini kırıştırdığını gördüm. Bu kez acısını dışa vurmaya engel olamamıştı.

«Mutlu Noel'ler,» diye bağırdı Bart, merdivenin başında kaybolmadan önce. «Bir daha bugünü kutlamayacağız, bu evi ben yönettiğim sürece. Joel haklıymış. Diğerleri gibi olmamam, onlarla uzlaşmaya çalışmamam için beni uyarmıştı. İnsanlara kendimi sevdirmemin, saygılarını kazanmaya çalışmamın gereksiz olduğunu anlatmıştı. Bundan sonra Malcolm gibi olacağım. Diğerlerinin saygısını onları böcek gibi eze eze kazanacağım. Bu gece beni yalnız bırakanlar gücümü görecekler.»

Gözden yitince, Chris'e döndüm. «Delirmiş.»

«Hayır, sevgilim, deli değil... yalnızca Bart. Çocuksu, alıngan ve çok kötü bir biçimde incinmiş. Çocukken kendini cezalandırmak için kendi kemiklerini kırardı. Şimdiyse başkalarının yaşamlarını kırıp dökecek. Ne acı değil mi, Cathy, hiç yüzü gülmüyor...»

Ayağa kalktım ve yukarıda, gölgeler arasına gizlenmiş sessiz kahkahalarla sarsılan ihtiyar adama gözlerimi diktim.

«Chris, sen git, ben birkaç dakika sonra gelirim.» Chris aklımdan neler geçtiğini öğrenmek isteyince, bakıcıyla evin temizlenmesi işini konuşacağım yalanını uydurdum. Aklımday-sa, çok daha başka bir şey vardı.

Herkes ortalıktan çekilince, doğruca Bart'ın odasına gittim, kapıyı arkamdan ittim ve çekmeceleri karıştırıp haftalar öncesi geri gelen davetiye kartlarını buldum.

Zarfların üzerindeki mürekkep izlerinden çok ellenmiş oldukları belliydi. İki yüz elli davetiyenin tümü de kabul edilmişti. Alt dudağımı ısırdım. Bir tane bile red yoktu. İnsanlar hoşlanmadıkları birisine bile bunu yapmazdı. Eğer gelmek

— 257 —

Çatıdaki Dikenler - F: 17

istemiyorlarsa, ya davetiyeyi çöpe atarlar ya da red kısmını geri postalarlardı.

Dikkatlice kartları yerine koydum, sonra Joel'in odasına yöneldim.

Kapısını hiç vurmaksızın ansızın açtım ve onu yatağının ucunda ya müthiş bir sancıdan ya da sessiz kahkahalardan ikibüklüm olmuş buldum. İnce elleriyle kasıklarını tutuyor, titriyordu.

İsteri krizinin geçmesini sessizce bekledikten sonra ileri çıktım. Beni görünce soluğu kesildi. Dudakları içe gömülmüş, şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Dişleri yatağının başucunda bir bardağın içinde duruyordu.

«Neden buradasın, yeğenim?» diye sordu hırıltılı sesiyle, ince saçları bir şeytanın boynuzlarını andırırcasına havaya kalkmıştı.

«Bir süre önce aşağıdayken yukarı baktım ve seni gülerken gördüm. Niye gülüyordun, Joel? Bart'ın acı çektiğini görmüş olman gerekir.»

«Bilmiyorum,» diye geveledi, sonra dişlerini alıp ağzına taktı, ellerini başına götürüp saçlarını yatırdı. Alnındaki saçlar yine de diken gibi kaldı. Sonunda benimle göz göze geldi. «Kızın o kadar patırdı yaptı ki, uyuyamadım. Ve sizleri Öyle süslü püslü oturmuş, konuklarınızı beklerken görmek komiğime gitti.»

«Bunu komik bulmak biraz zalimce, değil mi, Joel? Bart'ı sevdiğini sanıyordum.»

«O genci seviyorum.»

«Gerçekten mi?» diye sordum sertçe. «Hiç sanmıyorum, yoksa onun için üzülürdün.» Yoksul odasına bir göz attım. «Davetiye kartlarını yollayan sen değil miydin?»

«Hatırlamıyorum,» dedi sakın bir sesle. «Benim gibi yaşlı bir adam için zaman, bu kadar kısalmışken, çok şey ifade etmiyor. Belleğimde yıllar önce olan şeyler, bir ay önce olandan çok daha berrak ve canlı olabiliyor.»

«Benim belleğim seninkinden çok daha iyi çalışır, Joel.»

— 258 —

Odasındaki tek koltuğa oturdum. «Bart'ın önemli bir randevusu vardı ve anımsadığım kadarıyla, davetiyeleri postalamak işini sana devretmişti. Onları postaladın mı, Joel?»

«Tabii postaladım,» diye öfkeyle karşılık verdi.

«Ama az önce hatırlamadığını söylüyordun.»

«O günü hatırlıyorum. Onları teker teker postalamak çok zamanımı almıştı.»

Sürekli gözlerini inceliyordum. «Yalan söylüyorsun, Joel,» dedim, boş atıp dolu tutmaya çalışarak. «O davetiyeleri yollamadın. Buraya getirdin ve teker teker açıp boş yere 'Evet, gelmekten mutluluk duyarız,' diye yazdın, sonra zarfları Bart'a geri postaladın. Davetiyeleri Bart'ın çalışma odasında bulup baktım. Hiç böylesine eciş bücüş yazı görmemiştim. Mavi, yeşil, siyah, kahverengi, kırmızı renkli kalemle yazılmıştı, ama aynı yazıydı, Joel. Değişik kişilerce imzalanmış görünsün diye değişik kalemler kullandın ve hepsini sen imzaladın.»

Joel yavaşça ayağa kalktı ve kollarını yine o görünmez cübbenin kolağızlarına soktu. «Sen aklını kaçırmışsın, kadın,» dedi buz gibi bir sesle. «Eğer dilersen, git oğluna ve bu aptalca kuşkularını ona anlat ve gör bakalım sana inanacak mı?»

Ayağa fırlayıp kapıya yöneldim. «Ben de öyle yapacağım zaten.» Kapıyı hırsla çarpıp uzaklaştım.

Bart çalışma odasında, pijama ve robdöşambrını giymiş, koltuğunda oturuyordu. Sarhoştu ve elindeki davetiye kartlarını yanan ateşe tek tek atıyordu. Son desteyi de alevlere atıp içkisine uzandığını üzüntüyle gördüm.

«Ne istiyorsun?» diye sordu sarhoş ağzıyla. Gözlerini kırmış, şaşkınlıkla bana bakıyordu.

«Bart, sana söyleyeceklerim var, beni dinlemelisin. Joel'in davetiyeleri yolladığını sanmıyorum, bu yüzden konukların gelmedi.»

Kaymış gözlerini odaklaştırmaya, kafasını toparlamaya

— 259 —

çalıştı. «Elbette yolladı. Joel her zaman isteklerimi yerine getirir.» Koltuğuna yaslandı. «Yorgunum. Git. Orada durup acıyan gözlerle bakma bana. Ve kabul ettiler... yanıtlarını az önce yakmadım mı?»

«Bart, dinle beni. Diyeceğimi demeden uyuma. Ne kadar garip imzalanmış olduklarını dikkat etmedin mi? Hepsi ayrı renkte mürekkeplerle? Ya eciş bücüş elyazıları? Joel davetiyeleri postalamadı, odasına götürüp zarfları açtı, boşlukları kendisi doldurdu, zaten pullu oldukları için yalnızca postahane-den iki günde bir buraya yollamak kaldı ona.»

Kapalı gözleri aralandı. «Anne, gidip yatsan iyi olur. Büyük amcam benim şimdiye kadar olan en iyi dostum. Beni üzecek hiçbir şey yapmaz.»

«Bart, lütfen. Joel'e o kadar güvenme...»

«ÇIK DIŞARI!» diye parladı. «Gelmeleri senin yüzünden. Senin ve beraber yattığın o adam yüzünden.»

Sendeleyerek geri döndüm, kendimi yıkılmış hissediyordum ve korkuyordum. Bart'ın dediği de pekâlâ doğru olabilir ve Joel son günlerini bu evde, kendisini seven ve sayan tek kişinin yanında geçirmek isteyen zararsız bir ihtiyar olabildi.

BİZE BAĞIŞLANAN...

Noel gecesi sona ermişti. Derin, düzgün soluklarla uyuyan Chris'in yanına kıvrılmış, yataкта dönüp duruyordum. Bir türlü gözümü uyku tutmuyordu. Arkada, tepemdeki kuğunun açık tek gözü de beni huylandırıyor, ikide bir gözlerimi açıp çevreme bakınmama neden oluyordu. Koridorumuzun ucundaki büyükbabadan kalma saatin üçü vuruşunu dinledim. Birkaç dakika önce yataktan kalkıp Bart'ın kırmızı arabasıyla evden uzaklaşmasını izlemiştim. Kuşkusuz kederini daha faz-

— 260 —

la içkiyle boğmak için bir bara gidiyordu, sonra da bir fahişenin yatağına girecekti. Daha önce de onun içki ve ucuz parfüm saçarak eve gelişine birçok kez tanık olmuşum.

Bart'ın eve geri dönmesini beklerken saatler geçmek bilmiyordu. Aklıma her türlü felaket geliyordu. Böyle bir gecede sarhoş olup ortalıkta serseri mayın gibi dolaşmak arsenikten daha tehlikeliydi.

Böyle yatıp durmanın bir anlamı yoktu. Yataktan kalktım, Chris'in üstünü iyice örttüm, yanağını öpüp bana sarıldığını sansın diye kollarının arasına yastığımı koydum. Öyle de oldu. Bart'ın odasında beklemek üzere odamdan dışarı süzıldüm.

Arabasının yaklaştığını duyduğumda sabahın beşi olmuştu ve buz gibi bir kış sabahıydı. Odasındaki beyaz divanların birinde kırmızı ve siyah yastıkları arkama destek yapmış, sabahlığıma sarılıp sarmalanmışım.

Dalmışım, sonra onun merdivenlerden yukarı çıktığını duydum, düzensiz yalpalayan adımlarla, çocukluğundan olduğu gibi eşyalara toslayarak odadan odaya dolaşmaya başladı. Her zamanki gibi hizmetkarların odaları tertemiz bırakıp bırakmadıklarını kontrol ediyordu. Bunun çok zaman olmasına karşın hiç üşenmiyor, hiçbir gazetenin, derginin görünürde kalmamış olmasına, hiçbir elbisenin yere atılmamış ya da kapı tokmağına, sandalye arkasına asılmamış olmasına özen gösteriyordu.

Birkaç dakika sonra odaya girip ışığı yaktı. Odanın içinde ileri geri bir, iki yalpaladıktan sonra beni farketti. O ara yakıtığım şöminenin oynayan alevleri duvarlara, mobilyalara vurmuş, oralarda kıpır kıpır gölgeler oluşturunuyordu.

«Anne, ne oluyor burada? Buradan uzak durmanı söylememiş miydin sana?» Yine de sarhoş gözlerinden beni gördüğüne memnun olduğunu okuyabiliyordum.

Gözüne bir koltuk kestirip oraya doğru sallana sallana git-

— 261

ti ve düşmeden oturmayı başardı. Gözlerini kapatıp başı öne düştüğünde, yerimden kalkıp boynunu ovmaya başladım. Ellerim acısını dindirmişcesine, yüzünü elleriyle kapatıp bir oh çekti ve geriye yaslanıp baygın baygın bakan gözlerini bana dikti. «İçki bana yaramıyor aslında,» diye mırıldandı, kelimeleri ağzında yuvarlayarak. Bu arada ben de karşısına geçip oturdum. «Hep bana çılgınca şeyler yaptırıyor, sonra da midemi bulandırıyor, çok kötü oluyorum. Derdime dert katmaktan başka bir işe yaramazken hâlâ içki içmeyi sürdürmem çok aptalca bir şey. Anne, neyim var benim? İçki içip dertlerimi bile unutamıyorum. Niye bu denli duyarlıyım? Jory'nin bana vermek için o maket gemiyi yaptığını sana söylerken duymuştum bir gün ve içim içime sığmaz olmuştu. Hiç kimse bana armağan etmek için aylarca bir şeyle uğraşmamıştı... sonra gemi paramparça oldu. Oysa Jory aslına uygun olması için nasıl da çabalamıştı! Ve şimdi onca emek çöplükte duruyor.» O kadar çocuksu, hassas ve erişilmesi o kadar kolaydı ki... Ve deneyecektim. «Hayatım, Jory sana bir tane daha yapmaktan zevk duyar.» Ama Jory'nin böyle bir uğraşa yeniden girmekten zevk duyacağından pek emin değildim.

«Hayır, anne. Artık istemiyorum. Çünkü onun da başına bir şey gelir. Benim kaderim bu. Ne zaman bir şeyi çok arzu-lasam, yaşam zalimce onu benden koparıp alıyor. Gelecekte beni bekleyen ne bir mutluluk, ne bir aşk var. Yürekten istediğim şeylere hiçbir zaman sahip olamayacağım. Gençliğimin düşleri derdim bunlara. Çocukça ve aptalcaydı değil mi? Bana acımana şaşmamak gerek... çok şey istedim. Çok fazla. Hiçbir zaman tatmin olmadım. Sen ve sevdiğin adam istediğim her şeyi verdiniz bana, hatta istemediklerimi bile. Ama mutluluk veremediniz. Bu yüzden artık hiçbir şeye aldırmama-ya karar verdim. Bu Noel partisi konuklar gelse bile bana zevk vermeyecekti. Mutlaka bir şey onları etkilememe engel

— 262 —

olacaktı. Benim için yaptığın diğer partiler gibi, bu da başarısızlıkla sonuçlanacaktı. Yine de eğer bu parti başarılı geçerse bunun bir başlangıç olacağına ve yaşamımın iyiye doğru yöneleceğine kendimi inandırmaya çalışmıştım.»

Küçük oğlum daha önce hiç konuşmadığı bir biçimde bana kendini açıyordu. İçki dilini çözmüştü.

«Aptalım, değil mi?» diye sürdürdü sözlerini. «Cindy bana yabancı, dağın ayısı derken bir yerde haklı. Aynaya baktığımda, karşımda yakışıklı bir adam görüyorum. Çok sevdiğini söylediğin babam gibi. Ama içimi o kadar güzel bulmuyorum, içim çok çirkin, gınahtan da öte. Ve sabahları kalkıp taze dağ havasını içime çektiğimde, kış güneşinde pırıl pırıl parlayan kırağıları seyrettiğimde, benim de bir gün yüzümün güleceğini hissediyorum. Bir gün ben de gerçek kimliğime kavuşacağım diyorum... seveceğim, hoşlanacağım bir benliğe sahip olabileceğim. Bu yüzden bu Noel'in en mutlu geçireceğimiz Noel olması için çalışmaya karar verdim, senin, benim ve Jory'nin. Jory'i sevmediğimi sanıyorsun, ama seviyorum.»

Başını eğip ellerinin arasına aldı ve uzun uzun iç çekti. «İtiraf zamanı, anne. Cindy için içimde en ufak bir sevgi yok. Bana hiçbir şey vermedi, yalnızca benden çaldı... ve bizden birisi bile değil. O kardeşin olacak adama verdiği sevgiden arta kalanın en büyük dilimi hep Jory'nin oldu. hiç kimsenin sevgisinden en büyük pay bana nasip olmadı. Melodie'nin bunu bana verdiğini sandım. Ama şimdi biliyorum ki Jory'nin yerini alabilecek her adam onun kabulüydü. İstekli ve elde edebileceği herhangi bir adam. Bu yüzden şimdi ondan, Cindy kadar nefret ediyorum.»

Ellerini yüzünden indirdiğinde, gözlerinde yanan ateşi gördüm. Kalbimin atışı durmuş gibiydi. Ne isteyecekti? Ayağa kalktım, koltuğunun arkasına geçip kollarımı boynuna dola-

— 263 —

dim ve başını eğip dağılmış saçlarına yasladım. «Bart, bu gece çıktın gittin ve beni yolunu gözleyerek saatlerce uykusuz bıraktın. Sana yardım etmek için ne yapabilirim söyle. Burada hiç kimse sandığın gibi senden nefret etmiyor. Cindy bile. Bazen bizi düş kırıklığına uğratıp kızdırıyorsun, ama bu seni dışlıyoruz anlamına gelmez.»

«Chris gitsin,» dedi donuk bir sesle. Bunun olacağına kendisi de inanmıyor gibiydi. «Bu bana beni sevdiğini gösterecek. Ancak onunla ilişkini kopardığında huzur bulacağım.»

Sırtıma bıçak saplamışlar gibi oldum. «Bensiz yaşayamaz o, ölür, Bart,» diye fısıldadım. «Biliyorum aramızdaki ilişkiyi anlayamazsın ve neden benim ona, onun da bana gerek duyduğunu sana açıklayamam. Ama bil ki, korkunç bir ortamda ikimiz daha çocuk ve yapayalnızken, birbirimize tek dayanak yine kendimiz olduk. Kilit altında tutsak yaşarken kendimize bir düş dünyası kurduk ve bu yaşta bile bu düşle yaşıyoruz. Ayrı yaşamamız olanaksız. Ayrılmamız yalnızca onu değil, beni de mahveder.»

«Ama anne?» diye haykırdı, dönüp başını göğüslerime gömerken. «Ben olacağım!» Başını kaldırıp bana baktı. «Çok geç olmadan ruhunu arındırmanı istiyorum. Chris'le yaptığınız Tanrının ve toplumun kurallarına aykırı. Bırak gitsin, anne. Lütfen gitsin... birisi kötü bir şey yapmadan önce.»

Geri çekildim ve önüme düşen saçımı geriye attım. İsteddiği şey imkânsız olduğu için çaresizdim. «Beni kahredecek bir şey yapar mısın, Bart?»

Çocukken üzerine gidildiği zaman yaptığı gibi dudaklarını ısırды. «Bilmiyorum. Bazen istiyorum. Daha çok o adama kötülük yapmak istiyorum. Bana tatlı tatlı gülümsediğinde, hep öyle kalsın istiyorum. Sonra yatağıma gidip yattığımda, birisi kulağıma senin bir şeytan olduğunu ve ölümü hak ettiğini söylüyor. Ama seni ölmüş, mezarda gözümde canlandırınca,

— 264 —

içim parça parça oluyor, yüreğim kurşun gibi ağırlaşıyor. Öylesine yalnız, çaresiz hissediyorum ki kendimi. Anne, ben deli miyim? Niye bu denli kendime güvenim yok? Senin ne yaptığın niye beni bu denli ilgilendiriyor?

«Bir süre önce Melodie'yle oldu sandım. Gözüme mükemmel gözüküyordu, ama sonra şişmanlamaya, çirkinleşmeye başladı. Sızlanmaya, şikâyet etmeye ve evimi beğenmemeye başladı. Onu en iyi lokantalara, oyunlara, sinemalara götürdüm, aklımdan Jory'i çıkarmaya çalıştım. Ama o hiç durmaksızın baleden ve kendisi için ne anlam taşıdığından söz ediyordu. O an beni hiç sevmediğini, yalnızca Jory'den boşalan yeri doldurmak için beni kullandığını anladım. Şimdi âşık olduğum kadın gibi bile gözüküyor. Benden aşk değil, yalnızca acıma ve anlayış bekliyor. Sevgimi kullandı, bu yüzden artık onu görmeye bile dayanamıyorum.»

İçini çekip gözlerini yere indirdi ve fısıldarcasına konuşmaya başladı. «Ve şu kız, Cindy, ona bakıyorum da gençliğinde sen de öyleydin herhalde, Chris'in sana neden âşık olduğunu az çok anlayabiliyorum. Bu yüzden o kızdan daha çok nefret ediyorum. Biliyorsun, beni tahrik edip duruyor. Onu altına alıp Chris'in sana yaptığı gibi adice bir şey yapmam onun çok hoşuna gider. Yatak odasında üzerinde bikiniden başka bir şey olmadan dolaşıyor. Ve benim yatmaya gitmeden önce onun da odasını kontrol ettiğimi biliyor. Bu gece üzerinde öylesine şeffaf bir gecelik vardı ki, içi olduğu gibi gözüküyordu. Ona bakmamdan hiç rahatsız olmadı. Joel onun küçük bir orospudan başka bir şey olmadığını söylüyor.»

«O zaman onun odasına girme,» dedim kendimi kontrol ederek. «Tanrı biliyor ya, bu evde görmek istemediğin kimseyi, görmek zorunda kalmadan yaşayabilirsin... ve Joel dar kafalı, yobazın teki. Cindy'nin tüm akranları şimdi öyle giyiniyor. Ama haklısın, yine de ortalıkta o şekilde dolaşmamalı.

— 265 —

Sabahleyin bunu onunla konuşurum. Kendini kasten teşhir ettiğinden emin misin?»

«Aynı şeyi sen de yapmış olmalısın,» dedi, bu kez beni suçlayarak. «Onca yıl aynı yerde Chris'le birlikte olmuşsun... sen de vücudunu gösterdin mi... bile bile?»

Ona o zaman neler olduğunu nasıl anlatabilirdim? Anlamazdı. «Hep doğru olanı yapmaya çalıştık, Bart. Çok önceydi ve anımsamak istemiyorum. Unutmak istiyorum. Chris'in kardeşim değil, kocam olduğunu düşünmek istiyorum. Çocuğumuz olmayacak, hiçbir zaman. Bu seni biraz olsun rahatlatmıyor mu?»

Başını iki yana salladı. Gözleri kararmıştı. «Hadi git buradan. Bana bahanelerden başka bir şey demiyorsun ve aranızdaki ilişkiyi ilk öğrendiğimde neler hissettiysem, bana yeniden yaşıatıyorsun. Temiz ve sağlıklı olmak isteyen bir çocuktum, hâlâ da öyleyim. Bu yüzden habire duş yapıp, traş olup üstümü başımı tertemiz tutmaya çalışıyorum, bu yüzden hizmetkârlara her gün her yeri temizlemelerini, ovalamalarını, toz almalarını emrediyorum. Chris ve senin bana bıraktığınız pisliği temizlemeye çalışıyorum... ama olmuyor, olmuyor!»

Uyumak için debelenip duruyordum, ama Chris'in kolları arasında da huzur yoktu. Tam kötü bir rüya görmek üzereydim ki, uzaktan gelen çığlıklarla yerimden sıçradım. Aynı gece ikinci kez yatağıma terkedip çığlıklara doğru koşmaya başladım.

Melodie'yi uzun koridorun döşemesinde yatar buldum. Üzerindeki beyaz gecelikte yol yol kırmızılıklar vardı. İnleyerek yerde sürünmeye çalışıyordu. Uzun saçları birbirine girmiş, yüzü gözü ter içinde kalmıştı. Bu gerçek mi, rüya mı bilemiyorum... ve arkasında bir iz bırakmıştı kan.

Kaymış, yalvaran gözlerle bana baktı. «Cathy, bebeğim geliyor...» Bir çığlık attı, sonra yavaş yavaş yakaran gözleri donuklaştı, sonunda kendini kaybetti.

— 266 —

Hemen koşup Chris'i çılgınca sarsarak uyandırdım. «Me-lodie!» diye haykırdım, Chris kalkıp uykulu gözlerini ovuştururken. «Doğuracak. Az önce kendinden geçti. Koridorda yatıyor kan içinde...»

«Sakin ol,» diye beni yatıştırmaya çalıştı, bir yandan da yataktan kalkıp üzerine bornozunu aldı. «İlk bebeklerin doğumu ağır olur.» Ama gözlerinde yine de kaygılı bir bakış vardı. Doğum belirtisinin ne zaman başlamış olabileceğini hesaplıyor gibiydi. «Çantamda gerekli her şey var,» dedi, temiz çarşaf, havlu ve örtüleri toplarken. Mezuniyetinde verdikleri siyah çantayı, kendisi için kutsalmışçasına hâlâ tutuyordu. «Dediğin gibi kanama varsa, hastaneye götürmeye zaman yok. Şimdi senin yapacağın iş, doğruca mutfağa koşup, filmdeki doktorların gerek duyduğu gibi bana kaynar su getirmen.»

Beni başından savmak istediğini sanıp sabırsızca bağırdım. «Sinemada değiliz, Chris.»

O ara hole çıkmış, yerde yatan Melodie'nin yanına varmıştık. «Biliyorum... eğer çevrede böyle şaşkın şaşkın dolanırsan bana hiçbir yararın olmaz. Şimdi hemen yana kaçıl, Catherine,» diye bağırdı, Melodie'yi kucaklamak için eğildiğinde. Karnının anormal derecede şişkin olmasına karşın, Melodie, Chris'in kollarında tük gibi hafif görünüyordu.

Melodie'nin odasında Chris onu yatağa koyup kalçasının altına yastıklarla destekledi ve benden daha fazla çarşaf, havlu, temiz bez istedi. «Kimilda Catherine, hadi. Çocuğun pozisyonundan başı aşağıda ve gelmek

üzere olduğu anlaşıyor. Koş. Birkaç aleti sterilize etmem gerek. Lanet olsun, bana sancılarının başladığından daha önce hiç söz etmedi ki. Biz hediyelerimizi açarken, oradaydı ve tek laf etmeden öylece oturdu. Niye bu evdeki herkes bir garip bilmem ki? iki çift laf etse ölür müydü?»

Chris söylenip dururken, yanından ayrılıp loş koridorlar-

— 267 —

dan uçarcasına geçip mutfağa en yakın merdivenlerden aşağı indim. Musluktan sıcak su doldurdum, kaynaması için kabı ocağa koydum. Sabırsızlıkla beklerken, Melodie'nin böyle davranmasının nedenini düşünüyordum. Kendini acınasr hallere sokup böylelikle bizi cezalandırmak istemiş olabilirdi. Belki de bebeğin ölmesini istiyordu. Böylece sırtında kötürüm bir kocayla bir çocuk kamburu olmaksızın New York'a geri dönebilirdi.

Bir tencere suyun kaynaması ne kadar da uzun sürermiş. Suyun üzerinde kabarcıklar görmek için gözlerimi dikmiş sabırsızlıkla beklerken, aklımdan binbir türlü kötü düşünce geçiyordu. Acaba Chris ne yapıyordu? Jory'i kaldırıp durumdan onu haberdar etse miydim? Melodie niye böyle davranıyordu? Yoksa Bart'ın bir benzeri miydi... günahları için kendi kendini cezalandırıyor muydu? Sonunda su fokurdamaya başladığında, asırlar geçmiş gibiydi. Üzerinden buharlar savrulan kaba hızla merdivenlerden yukarı tırmandım ve sonu gelmeyen koridorlardan geçip sonunda Melodie'nin yatak odasına vardım.

Chris, Melodie'nin arkasını yastıklarla destekleyip oturur duruma getirmişti. Dizleri bükük, yastıklarla beslenmiş bacakları ayrı duruyordu. Belden aşağısı çıplaktı ve hâlâ kanaması sürüyordu. Onu o halde görmekten bir tuhaf olup gözlerimi yana çevirdim. «Kanamayı durduramıyorum,» dedi Chris kaygılı bir sesle. «Bebek birazını yutar diye korkuyorum.» Bana baktı. «Cathy, şu fazladan duran plastik eldivenleri eline tak da çantamda gördüğün şu kısıkaçı al ve bıraktığım her aleti kaynar suyun içine koy. Sonra istediğim aletleri bana vereceksin.»

Başımı salladım. Aletlerin adını anımsayamayacağım diye ödüm kopuyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki.

«Uyan, Melodie, uyan,» dedi Chris iki, üç kez. «Yardımanın gerek.» Hafifçe yüzünü tokatladı. «Cathy, soğuk suyla bir kez

— 268 —

ıslat, Melodie'nin yüzünü sil. Kendine gelip ıkınarak bebeğin çıkmasına yardımcı olması gerek.»

Melodie başına koyduğum ıslak bezle ayılınca, dehşet içinde çığlıklar atmaya, Chris'i yanından uzaklaştırmaya ve üzerini örtmeye çalıştı. «Benimle boğuşma, Melodie,» dedi Chris babacan bir ses tonuyla. «Bebeğin nerdeyse doğacak. Şimdi senin dişini sıkıp derin soluklar alman gerek. Eğer üstünü örtersen, ne yaptığımı göremem.»

Melodie bir yandan çığlık çığlığa bağırırken, bir yandan da Chris'in dediklerini yapmaya çalışıyordu. Yüzü gözünü, saçları, karnına kadar çekik geceliği terden sırlıslıkla kaplanmıştı. «Ona yardım et, Cathy,» diye Chris bana emretti. Elindeki alet forseps olmalıydı. Bana söylediği yere ellerimi koyup bastırdım.

«Lütfen, hayatım,» diye fısıldadım, çığlık atmaya kestiği bir an. «Yardımcı olman gerek. Şu an bebeğin yaşamak ve dışarı çıkmak için mücadele ediyor.»

Acı ve korkudan gözleri yuvalarından fırlamıştı. «Ölüyorum!» diye haykırdı, sonra gözlerini sımsıkı kapatıp derin bir soluk aldı, ardından bir daha. Ellerimden güç alarak ıkındı.

«Çok iyi, aferin, Melodie,» diyerek Chris onu yüreklendiriyordu. «Bir gayret daha, nerdeyse bebeğin başını göreceğim.» Melodie kan ter içinde, ellerimi koparacakmış gibi sıkarak gözlerini kapatıp bir daha ıkındı.

«Çok iyi... çok iyi. Bebeğin başını görebiliyorum,» dedi Chris bana mutlu, gururlu bir bakış atarak. Tam o sıra Melodie'nin başı yana düştü, gözleri kapandı.

Yine kendinden geçmişti. «Zararı yok,» dedi Chris. «İyi iş becerdi, bundan sonrasını ben hallederim. İşin en kötü kısmı bitti, bırakalım dinlensin. Forseps kullanacağımı sanıyordum, ama artık gerek kalmadı.»

Chris elini becerikli, dikkatli bir biçimde doğum kanalının içine kaydırıp minnacık bebeği dışarı çıkardı, sonra benim ellerime koydu. Ufacık, incecik bebeği korkuyla tutuyordum. Bu Jory'nin oğluydu. Ah, ufacık yumruklarıyla havayı döven,

— 269 —

inanılmaz derecede küçük ayaklarıyla tekmeler atan bu minik güzel yaratık, yüzünü buruşturup tam yaygara koparmaya başlarken, Chris düğümü atıp göbek kordonunu kesti. Elim ayağım buz kesmişti. Oğlum ve eşinin birleşmesinden dünyaya gelen bu harika yavru, torunum daha şimdiden kalbimi kazanmıştı. Jory'nin nasıl sevineceğini düşünerek mutluluk gözyaşları akıtıyordum. Başımı kaldırıp baktığımda, Chris, Melodie'nin üzerine eğilmiş doğum sonrası gerekli işleri yapıyordu.

Yeniden bakışlarımı kollarımın arasındaki, iki kilo bile gelmeyeceğini sandığım minnacık bebeğe çevirdim. Bale dünyasının ihtiras ve güzelliğinden doğma bir bebek... Onu göğsüme bastırdım. Bu Tanrının en görkemli mucizesiydi. Bir ağacın yeşermesinden, bir gülün açmasından çok daha öte... gözyaşlarını yanaklarımdan aşağı süzülüyordu, çünkü Tanrının oğlu gibi, bu yavrucağ da bir Noel günü doğmuştu. Benim torunum. «Chris, ne kadar ufak. Yaşayacak mı?»

«Elbette,» dedi Chris dalgın bir sesle. «Hâlâ Melodie'nin üzerinde uğraşırken, biraz kaygılı görünüyordu, kaşları çatıl-mıştı. «Pasta tartısını kullanıp onu tartsana. Sonra ılık suyla bir banyo yaptır. Rahatlar. Mavi kâsedeki hazırladığım solüsyonla gözlerini pansuman yap, pembe kâsedekiyle de ağzını ve kulaklarını temizle. Buralarda bir yerde çocuk bezleri, kundak filan olmalı. Sıcak tutulması gerek.»

«Melodie'nin valizinde,» diye seslendim banyodan. Bir kolumda minik oğlan, plastik bir leğene su doldurmaya başladım. «Haftalar öncesi çocuk bezleriyle diğer öte beriyi hazır edip valize yerleştirmişti.»

Gurur ve sevinç içindeydim. Jory'e gidip oğlunu göstermek için sabırsızlanıyordum. İçimi çektim. Bu Jory'nin olup olacağı tek çocuğuydu. Yeniden baba olması hemen hemen olanaksızdı. Tanrı ona böyle bir oğul bağışladığı için ne şanslıydı.

Minik güzel bebek... Jory'imi mutlu edecek sevgili tatlı

— 270 —

bebek. Gözlerinin rengini görmek istiyordum, ama sımsıkı kapalı tutuyordu.

Sanki kendim daha önce hiç yeni doğmuş bir bebeğe sahip olamamışcasına telaş içindeydim. Bir bakıma da olmamıştım. Benim iki çocuğum da birer tosuncuktu ve doğumdan hemen sonra hemşireler alıp götürmüştü.

«Onu sıkıca sar,» diye uyardı Chris beni diğer odadan. «Parmağını ağzının içinde gezdir ve kan pıhtısı, salgı varsa iyice temizle. Yeni doğmuş bebekler ağızlarındaki her şeyi yutmaya çalışıp boğazlarını tıkarlar.»

Bebek döllyatağının o alıştığı ılık sıvısından yoksun kalmış olmanın verdiği şaşkınlık ve ürküntüyle çılgık çılgına ağılıyordu, ama onu ılık suya yatırdığımda ağlamayı kesti ve uyuya-cakmış gibi oldu. Yapmam gerekeni yaparken öylesine açması bir hali vardı ki. Uykusunda bile ufacık ellerini annesinin göğüslerini bulmak için yukarı uzatıyordu. Ilık suyu üzerine döktüğümde, minnacık pipisi havaya kalktı. Tam o sırada içerden başka bir bebeğin ağlamasıyla donakaldım.

Çabucak torunumu kalın beyaz bir havluya sarıp yatak odasına koşturdum ve Chris'i ikinci bir bebeğe gözlerini dikmiş bakarken buldum.

Chris yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakarak, «Bir kız,» dedi yavaşça. «Sarı saçlı, mavi gözlü. Melodie'nin doğum uzmanıyla kendim görüşmüştüm ve bana ikinci bir kalp atışlarından hiç söz etmemişti. Bazen biri diğerinin ardında olunca, böyle olabilir... ama tuhaf olan...» Sustu, konuyu değiştirdi. «İkizler genellikle diğer bebeklerden daha ufak olur. Bedenlerin ufak oluşundan ve geridekinin zorlamasından, birincinin doğumu normalden daha çabuk olur... genellikle. Melodie' nin bu kez şansı yaver gitti...»

«Ah,» diye içimi çektim, küçük kızı diğer koluma alırken. Bunların kim oldukları bir anda içime doğdu. Carrie ve Cory yeniden doğmuşlardı.

— 271 —

«Chris, ne güzel, değil mi?» Güldüm, sonra yıllar önce ölen kendi ikiz kardeşlerimi düşünüp kederlendim. Gladsto-ne'da arka avluda koşuşmaları, kâğıttan çiçek ve hayvanlarla süslediğimiz bahçede oynamaları hâlâ gözümün önündeydi. «Aynı ikizler. Kardeşlerimiz.»

Chris gözlerini bana çevirdi. Elindeki plastik eldivenler kan içindeydi. «Hayır, Cathy,» dedi kararlı bir sesle. «Aynı ikizler değiller. Yeniden doğmadılar. Hatırlasana. O zaman ilk önce Carrie doğmuştu, şimdiyse ilk önce oğlan doğdu. Bunlar talihsiz, kötü kaderli değiller. Her şeyin en iyisine sahip olacaklar. Şimdi öyle bakıp duracağına biraz iş yap bakalım. Kızın da bir banyo yapması gerek. Ve oğlan her şeyi batırmadan altına bezini koy.»

Böylesine minimini, kaygan bebekleri tutmak hiç de kolay bir iş değildi. Yine de iyi beceriyor ve mutluluktan uçuyordum. Chris ne derse desin, bu ikizlerin kim olduklarını biliyordum... Cory ve Carrie. Azgözlülük ve bencillikle kendilerinden çalınan mutlu yaşamlarını sürdürmek için geri dönmüşlerdi.

«Siz hiç merak etmeyin, yavrularım,» diye fısıldadım, kırmızı yanaklarını, minnacık ellerini öperek. «Büyükanneniz sizi mutlu yaşatacak. Carrie ve Cory'nin sahip olamadığı ne varsa, sizlerin olması için elimden geleni yapacağım.»

Yatak odasından içeri göz attığımda, Melodie kendine geliyordu.

Chris bana seslenip Melodie'yi süngerle bir yıkamamın iyi olacağını söyledi, sonra gelip ikizleri benden aldı. Onları inceden inceye gözden geçirirken beni de yeni annenin bakımı için içeri yolladı.

Melodie'yi süngerle iyice yıkayıp üzerine yeni bir pembe gecelik geçirdiğimde, uyandı ve boş, ilgisiz gözlerle bana baktı. «Bitti mi?» diye sordu yorgun, cılız bir sesle. Saç fırçasını alıp birbirine girmiş ıslak saçlarını açmaya çalıştım.

«Evet, hayatım, bitti. Doğurdun.»

— 272 —

«Ne peki? Oğlan mı?» Gözleri umutla ışıldadı. Ne zamandır ilk kez gözlerinde bir ışıltı görüyordum.

«Evet, güzelim, bir oğlan... ve bir de kız. Nur topu gibi iki çocuk doğurdun.»

Gözleri irileşerek koyulaştı, yeniden kendini kaybedecek gibi oldu.

Boş boş bana bakarken, hemen ikizleri kaldırıp ona gösterdim. Gözleri inanmazlıkla büyüdü, büyüdü, sonra hafiften gülümsedi. «Oh, çok tatlılar... ama Jory gibi siyah saçlı olacaklarını sanıyordum.»

iki bebeği kollarına yerleştirdim. Onlara gerçek değillermiş gibi bakıyordu, «iki,» diye mırıldandı. «İki...» Gözleri sabit-leşti. «İki... Jory'e iki çocuğumuz olunca başka yapmayız derdim. Bir kızla bir oğlan olmasını isterdim... ama ikiz değil. Şimdi iki taneye hem annelik, hem babalık yapacağım. Haksızlık bu, haksızlık.» Saçını okşadım. «Hayatım, bu Tanrının seninle Jory'e lütfü. Olmasını istediğiniz şekilde çocuklar verdi size. Artık daha fazla yapmanıza gerek kalmadı. Ve bil ki, yalnız değilsin, sana elimizden gelen yardımı yapacağız. Hemşireler, bakıcılar tutarız, en iyilerini. Ne sana, ne de bebeklere hiçbir şeyin eksikliğini duyurmuyacağız.»

Gözleri kapanmadan önce yine umutla aydınlandı. «Yorgunum, Cathy, çok yorgunum. Aynı anda hem kız, hem oğlan çocuğa sahip olmak güzel bir şey. Artık Jory bundan sonra baba olamayacağına göre... umarım bu ona yitirdiklerini biraz unutturur... ve onu mutlu eder.»

Sonra derin bir uykuya daldı. Saçlarını fırçalamam pek bir işe yaramamıştı. O güzelim harika saçlar şimdi cansız ve donuktu. Jory onu görmeden önce saçlarını şampuanlasam iyi olacaktı. Jory onu görmeye geldiğinde, onu evlendiği kız haliyle görmeliydi.

Chris yanıma gelip ikizleri Melodie'nin kollarından aldı.

— 273 — Çatıdaki Dikenler - F: 18

«Git şimdi, Cathy. Çok yorgun düştü, iyice dinlenmesi gerek. Saçını yarın şampuanlarsın.»

Afalladım. «Yoksa sesli mi dedim? Bunu yalnızca aklımdan geçiriyordum.»

Güldü. «Bir şey demedin, onun saçlarını tutuşundan, bakışlarından anladım. Temiz saçlar hakkında ne düşündüğünü bilirim... tüm üzüntülerin, yorgunlukların ilacı.»

Boynuna sarılıp onu öptüm, sonra Melodie'yle bırakıp Jory'nin odasına gittim ve onu sarsarak uyandırdım. Gözlerini ovuşturarak uyandı ve yarı kapalı gözlerle bana baktı. «N'ol-du yine? Bir sorun daha mı?»

«Bu kez sorun filan değil, hayatım.» Doğrulup ona gülümsedim. Bir şey demeden öyle muzipçe gülümsemem onu meraklandırmış, dirsekleri üzerine doğrulmuştu. «Sana gecikmiş bir Noel armağanı getirdim, Jory.» Şaşkın şaşkın başını salladı.

«Anne, sabaha dek bekleyemez miydin?»

«Hayır, bu değil. Baba oldun, Jory.» Gülerek ona sarıldım. «Oh, Jory, Tanrı cömert davrandı. Seninle Melodie'nin kaç çocuğunuz olmasını istediğinizi anımsıyor musun? İlk önce oğlan, sonra bir kız olmasını arzuluyordun, değil mi? Pekâlâ, Tanrı tarafından sana özel bir armağan, ikizin oldu. Bir kız, bir oğlan.»

Gözlerinden yaşlar boşandı. Sonra dudaklarından aklında olan döküldü. «Mel nasıl?»

«Chris onunla, ona bakıyor. Ya işte böyle, dün sabahdan beri Melodie'nin sancıları tutmuş da bize hiç söylememiş.»

«Ama niye?» diye inledi Jory, yüzünü elleriyle kapatıp. «Babam burada hazır beklerken, yardımına koşabilecekken, niye bir şey demedi?»

«Bilmiyorum, oğlum, ama şimdi bunu düşünmenin sırası değil, iyileşecek hiç merak etme. Chris, onun hastaneye gitmesine bile gerek olmadığını söylüyor, ama yine de ikizleri

— 274 —

tüm bir kontrolden geçirmek istiyor. Çok ufaklar ve normal bebeklerden çok daha özenli bakılmaları gerekiyor. Melodie'nin de bir doğum uzmanının kontrolünden geçmesinin fena olmayacağını söyledi. Doğum için bir müdahalede bulundu. Onsuz çok hırpalanmış. Güzelce bir dikiş attı, ama dikişler alınana dek sancı olacaktı. Kuşkusuz, Melodie'yi de bebeklerle birlikte aynı gün geri getirecek.»

«Tanrı iyi, anne,» diye mırıldandı Jory, gözyaşlarını silip gülümsemeye çalışırken. «Onları bir an önce görmek istiyorum. Benim hazırlanıp oraya gitmem çok zaman alır... onları buraya getirir misin?»

İkizleri kucağına alabilmesi için ilk önce oturur duruma gelmesi gerekiyordu. Kapı eşiğinde durup geri baktığımda, böylesine mutlu bir adam görmemiştim.

Yokluğum sırasında Chris iki çekmeceyi boşaltıp içini yumuşak battaniyelerle döşeyerek birer bebek karyolası yapmıştı. Hemen Jory'nin haberi nasıl karşıladığını öğrenmek istedi. Jory'nin mutlu olduğunu duyunca gülümsedi. Dikkatle bebekleri kollarıma koydu. «Yürürken dikkatli ol, sevgilim,» diye fısıldadı beni öperek. Sonra ilk oğluma ilk çocuklarını götürdüm. Narin, kırılıcak armağanlarmış gibi onları kucağına aldı ve yarattığı çocuklara sevgi ve gururla baktı.

«Cory ve Carrie'ye öyle çok benziyorlar ki.» dedim yavaşça. «Minicikler, ama çok güzeller. Adlarını düşünmüş muydun?»

Yüzü kızardı ve hayranlıkla kollarındaki bebekleri seyretmeyi sürdürdü. «Elbette. Adlar hazır. Mel ikiz olabileceklerini hiç söylememişti, ama farketmez. O kadar çok şeyin yerini dolduruyorlar ki.» Gözleri umutla dolu, bana baktı. «Anne, çocuklar olunca Mel değişecek derdin hep. Onu görmek, kollarımın arasına almak için öylesine sabırsızım ki...»

Sustu. Kıpırmızı kesildi. «Artık en azından bir yatakta yatabiliriz.»

«Jory, bir yolunu bulup...»

— 275 —

Beni duymuyormuşcasına konuşmasını sürdürdü. «Yaşamımızı belli bir plan üzerine oturtmuştuk. Ben kırk yaşına gelene dek dans etmeyi sürdürecektik, sonra ikimiz de öğretmenlik ya da koreografi işine girecektik.

Ne var ki, kaza ya da beklenmedik trajedilerin olabileceğini hiç hesaba katmamıştık ve sanırım karım genelde yine de iyi dayandı.»

Böylesine hoşgörülülük... Melodie onun kardeşinin âşığı olmuştu, ama belki de Jory buna inanmak istemiyordu.

Ya da daha mantıklısı, Melodie'nin gereksinimini anlıyor ve yalnızca onu değil, Bart'ı da bağışlıyordu. Jory gönülsüzce ikizleri onun kucağından almama izin verdi.

Melodie'nin odasına geldiğimde, Chris bana planını anlattı. «Melodie'yle ikizleri hastaneye götürüyorum. En kısa zamanda geri dönerim. Melodie'yi bir başka doktorun daha muayene etmesini istiyorum. İkizler de iki buçuk kilo olana dek küvezlerde kalacaklar. Şimdilik yaklaşık bir buçuk kiloyu biraz geçiyorlar... ama sağlıkları yerinde.

«Bu yeni ikizler, Cory ve Carrie'nin kalbindeki yerini ve sevgisini aldılar, değil mi?» Onlara ne zaman baksam, kendi ikizlerimizi görür gibi olduğumu nereden biliyordu?

Özel sabahlar kullandığımız güneşli odamıza girdiğimde, Jory, gözleri ıslıl ıslıl, kahvaltı masasında Bart'ın yanında oturuyordu. Beyaz masa örtüsünün üzerinde kırmızı parlak tabaklar ve ortada da çiçekler dolu büyücek bir vazoda vardı, diğer yanlara da kırmızı beyaz çiçekler serpiştirilmişti.

«Günaydın, anne,» dedi Jory, gözleri benimkilerle bulduğunda. «Bugün çok mutlu bir adamım... hepiniz gelene dek büyük haberi Bart'a söylemedim.»

Jory'nin dudaklarında belli belirsiz gülücükler oynasıyordu. Cindy içeri darmadağın saçlarla uykulu gözlerle sallana saltana girince, Jory kıza bir şey dememem için yakaran göz-

— 276 —

lerie bana baktı, sonra biri oğlan, diğeri kız iki çocuk babası olduğunu ve adlarının Darren ve Deidre olacağını açıkladı. «Bir zamanlar C harfiyle başlayan ikizler vardı, biz de geleneği sürdürüyoruz, yalnız alfabe de bir adım ilerleyerek.»

Bart'ın asık yüzünde hem kıskanç,- hem de küçümser bir ifade vardı. «Zavallı Melodie, boşuna o kadar şişmemiş. Yazık garibana... sanki başında yeterince dert yokmuş gibi.»

Cindy neşeyle bir çığlık attı. «ikiz ha? Deme? Ne güzel. Onları görebilir miyim şimdi? Tutabilir miyim?»

Ama Jory, Bart'ın zalim imasını sindirememişti. «Ayağa kalkamıyorum diye beni nakavt oldu sanma, Bart. Mel'le birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir sorunumuz yok... hele bu evden bir uzaklaşalım.»

Bart yemeğini bitirmeden ayağa kalkıp odayı terkettti. Jory ve Melodie ikizleri de alıp bu evden gidecekler miydi? Yüreğim daraldı. Parmaklarımla sinirli sinirli oynamaya başlamıştım.

Bir el benim elimi kavrayıp sıktı. «Anne, öyle üzüntülü bakma. Seninle babamı hiçbir zaman yaşamımızdan çıkarmayacağız. Nereye giderseniz geliriz... ama Bart tutumunu değiştirmedeği sürece burada kalamayız. Torunlarını görmek istediğin zaman tüm yapacağın şey seslenmek olacak... ya da fısıldamak.»

Saat ona doğru Chris, Melodie'yle birlikte eve döndü ve hemen onu yatağına yatırttı. «Şimdi iyi, Jory. Onu birkaç gün hastanede yatırmak istedim, ama o kadar yaygara kopardı ki, geri getirmek zorunda kaldım. İkizleri çocuk bakım bölümünde, ayrı ayrı küvezlere koyduk.»

Chris eğilip yanağımdan öptü ve gülümsedi. «Görüyorsun ya, Cathy, sana her şey düzelecek demiştim. Ve Jory, seçtiğiniz adları çok beğendim. Gerçekten güzel adlar.»

— 277 —

Az sonra elimde bir tepsi, Melodie'nin odasına çıktım. Yatağından kalkmış, pencereden karı seyrediyordu. Birden konuşmaya başladı.

«Çocukken karı seyretmeyi ne çok severdim,» dedi dalgın dalgın. İkizleri unutmuş gibiydi. «Hep New York'tan uzakta, bembeyaz bir Noel istemiştim. Ve şimdi beyaz bir Noel geçiriyorum, ama değişen bir şey yok. Jory'e bacaklarını geri verecek ne bir tılsım, ne bir büyü var.»

Böyle rüyadaymış gibi tuhaf tuhaf konuşması beni ürküttü. «İki çocukla birden nasıl başa çıkacağım? Nasıl? Ve Jory'nin de yardımdan çok...»

«Biz yardım edeceğiz demedim mi sana?» dedim daha da ürkerek. Melodie ne olursa olsun kendine acımaktan vazgeçmeyecek gibiydi. Sonra anladım, çünkü Bart kapıdaydı.

Bart'ın asık suratı ifadesizdi. «Tebrikler, Melodie,» dedi donuk bir sesle. «Cindy'i ikizleri görmesi için hastaneye götürdüm. Bebekler çok... çok...» Duraksadı, sonra söyledi. «Ufak.»

Gitti.

Melodie onun kaybolduğu yere boş gözlerle bakıyordu.

Daha sonra Chris beni, Jory ve Cindy'i alıp ikizleri yeniden görmek için hastaneye götürdü. Melodie'yi yatağında bitkin, uyur bırakmıştık. Cindy cam kafesleri içindeki minik ikizlere sevgiyle baktı. «Oh, ne şeker şeyler, değil mi? Jory, ne kadar gurur duysan azdır. Onlara çok iyi hala olacağım, bekleyin de görün. Onları kucağıma almak için öyle sabırsızlanıyorum ki.» Jory'nin sandalyesine doğru eğilip ona sarıldı. «Bana her zaman çok iyi ağabeyi oldun... sağol.»

Sonra eve döndük. Melodie cansız bir sesle çocukları sordu, iyi olduklarını duyunca yeniden daldı. Gün bitmişti.

— 278 —

Jory'i kutlamak için ne gelen, ne de telefon eden olmuştu. Yapayalnızdık bu dağın tepesinde...
BULUTLAR DAĞILIRKEN...

Sıkıntılı kış günleri ufak tefek olaylarla akıp gidiyordu. Yılbaşı gecesi Cindy ve Jory'i de alıp bir partiye gittik. Cindy orada yöredeki tüm gençlerle tanışma olanağını sonunda yakalamıştı ve tabii partinin gözdesi oldu. Bart üyesi bulunduğu özel erkek kulübünde daha iyi eğleneceğini düşünerek bize katılmadı.

«Yalnızca erkekler için değil o kulüp,» diye fısıldadı Cindy bilgiç bilgiç. «O biçimlerin de yeri.»

«Bir daha duymayayım böyle bir şey dediğini,» diyerek onu azarladım. «Bart'ın ne yaptığı kendisini ilgilendirir. Ner-den duyarsın bunları?»

Yılbaşı partisine, Bart'ın kendi partisine davet ettiği konuklardan birkaçı da gelmişti. Bart'ın davetiyelerini alıp almadıklarını öğrenmek için usturuplu bir biçimde ağızlarını aradım. Hayır, hiçbir almamıştı, ama bana, Chris'e ve tekerlekli sandalyesindeki Jory'e anlamlı anlamlı, sanki dillerinin altında bir şey varmış gibi baktılar.

«Anne, sana inanmıyorum,» dedi Bart soğuk bir tavırla, olanları ona aktarınca. «Joel'den nefret ediyorsun, onda yalnızca Malcolm'u görüyorsun ve bu yüzden ona olan güvenimi sarsmak istiyorsun. Joel tüm davetiyeleri yolladığına yemin etti ve ona inanıyorum.»

«Ve bana da inanmıyorsun, öyle mi?»

Omuz silktili. «İnsanlara güven olmaz. Belki de yalnızca hoş görünmek için öyle dediler.»

Cindy ocağın ikisinde okulunda olmak için evden ayrıldı.

— 279 —

Yeryüzünün cehennemi olarak adlandırdığı bu evden uzaklaşmak için pek hevesliydi. Bu ilkbahar liseyi bitirecekti, ama Chris'in ikna etmek için onca uğraşmasına karşın, koleje gitmeye hiç mi hiç gönlü yoktu.

«Bir aktrisin de eğitime, kültüre gereksinimi vardır.» Ama işe yaramamıştı bu sözler. Cindy'miz Carrie kadar inatçı, burnunun dikine giden bir kızdı.

Melodie'ye suspus, sünepe, melankolik haliyle iç bayıltır bir hal almıştı. Onun için zevkli, anlamlı bir uğraş olacağını sandığım çocukların bakımından da hiç hoşlanmamıştı. Çok geçmeden bir bakıcı tutmak zorunda kaldık. Melodie'nin Jory'e de pek bir yardımı dokunmuyordu, bu yüzden oğlumun kendi başına yapamadığı işlere ben koşuyordum.

Chris işinde mutlu, tüm hafta boyu evden uzakta oluyor, ancak cumaları saat dörtte eve dönüyordu. Bir zamanlar babam da aynı şekilde cumaları kapıda belirirdi. Zaman kendini yineliyordu. Chris kendi dünyasında işiyle uğraşırken, biz de tepedeki evimizde bir başımıza günlerimizi geçiriyorduk. Chris haftasonlarını bizle geçirmek üzere geldiğinde, dinç, kendinden emin, neşeli oluyordu. Sorunlarımızı dikkate değer değillermiş gibi geçiriyor ya da kulak arkası ediyordu.

Bizlerse Foxworth Malikânesine çakılıp kalmıştık. Jory güzel dairesinin güvencesinde, hiçbir yere gitmek istemiyordu.

Jory'nin otuzuncu yaş günü yaklaşıyor ve ona özel bir şey yapmamız gerekiyordu. Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. Onun New York bale topluluğunun tüm üyelerini yaş günü partisine davet edecektim. Kuşkusuz, ilk önce Bart'ın onayını alman gerekiyordu.

Sandalyesini bilgisayarının başından öfkeyle döndürdü. «Hayır, olmaz. Evimde oyuncu filan görmek istemiyorum. Bir parti daha verip tanımak bile istemediğim insanları eğlendir-

— 280 —

mek için paramı sokağa atmaya hiç niyetim yok. Jory için başka bir şey yap... ama o insanları buraya çağırma.»

«Ama Bart, o topluluğu partilerinde görmekten mutlu olacağını söylemiştin bir keresinde.»

«O eskidendi. Artık değiştim. Ve aslını ararsan, oyuncu takımını da hiç sevmem. Sevmedim ve sevmeyeceğim... Burası Tanrının evi... ve onun buyruğunda oluşumuzun bir işareti olarak baharda burada bir tapınak yüksелеcek.»

«Ne demek bu?»

Yeniden bilgisayarına dönmeden dudakları alayla kıvrıldı. «Görmezlikten gelemeyeceğin kadar yakınımızda ufak bir kilise. Ne iyi olacak değil mi? Her sabah erkenden kalkıp ibadetimizi edebileceğiz. Hep birlikte.»

«Peki, kürsüde kim olacak? Sen mi?»

«Hayır, anne, ben değil. Günahlarımdan daha o kadar arınmadım. Kürsüde amcam olacak. Dürüst ve dini bütün bir kişidir.»

«Chris pazar sabahları geç saate kadar yatmaktan hoşlanır ve ben de,» dedim, bu kez ne düşüneceğine aldırmayacak. «Yatakta kahvaltı etmeyi severiz. Yazın da yatak odamızın balkonunda kahvaltımızı yapıp güne en iyi şekilde başlarız. Jory ve Melodie'ye gelince, bu konuyu onlarla kendin konuşsan iyi edersin.»

«Konuştum bile. Kabul ediyorlar.»

«Bart... Jory'nin yaş günü on dördünde. Yani Valentine Gününde doğmuştu.»

Yeniden gözlerini bana çevirdi. «Ne hikmetse bizim ailede bebekler ya bir bayram ya da kutsal bir günde doğuyor. Joel Amca bunun bir anlamı olduğunu söylüyor... önemli bir anlamı.»

«Hiç kuşku yok öyle.» diye parlardım. «Zaten sevgili Joel nede bir anlam... ve bir günah görmez ki. Tanrıya yalnızca onunmuş gibi sahiplenmekle kalmıyor, onun adına da konu-
— 281 —

yor.» Birden arkamı dönüp Bart'tan hiçbir zaman beş metreden uzakta olmayan Joel'e doğru bağırdım. «Oğlumun kafasını saçma sapan şeylerle doldurmaktan vazgeç, Joel.»

«Kafasını dediğin türden şeylerle doldurmama gerek yok, sevgili yeğenim. Doğmadan önce, sen onun beynini doldurmuşsun zaten. Kinle, düşmanlıkla dünyaya gelmiş ve şimdi selamet meleği onun yardımına koşuyor. Bana yüklenmeden önce, bunu aklından çıkarma.»

Bir sabah yerel gazetenin başlığında iflas etmiş bir ailenin haberi vardı. Annemin de sık sık sözünü ettiği tanınmış bir aileydi. Haberi tümüyle okudum, sonra gazeteyi katlayıp düşündüm. Bu adamın servetini bir anda yitirmesinde Bart'ın parmağı olabilir miydi? Adam davetine gelmeyen konuklardan biriydi.

Bir başka sabah gazete kendisiyle birlikte eşini, iki çocuğunu öldüren babayı yazıyordu. Büyük yatırım yaptığı arpanın fiyatı piyasada birden düşünce, iflas etmişti. O da Bart'ın düşmanlarındandı, yani o uğursuz Noel partisine çağırılmış konuklardandı. Ama Bart'ın bu işlerde parmağı varsa, nasıl oluyor da piyasa fiyatlarını böylesine etkiliyebiliyordu?

«Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum,» diye parladı Bart, onu sorguladığımda. «Bu insanlar açgözlülüklerinden kendi mezarlarını kendileri kazıyorlar. Hem ne sanıyorsun beni, Tanrı mı? Noel gecesi çok şey söylemiş olabilirim, ama sandığın kadar deli değilim. Kendimi tehlikeye atmam, nasıl olsa sersemler sonunda kendi kendilerine çelme takarlar.»

Jory'nin yaş gününü aile arasında bir partiyle kutladık. Cindy iki günlüğüne eve geldi ve Jory'i coşkuyla kutlayıp ona sarıldı. «Senin gibi bir adamla tanışırsam, Jory, adamın yakasını bırakmayacağım. Senin yarın kadar mükemmel bir erkek-
— 282 —

le bile karşılaşmadım. Şimdilik Lance Spalding de barajı aşmış değil.»

«Aşmayacağını nereden biliyorsun?» diye takıldı Jory. Lance'in apar topar ayrılışının ayrıntısını bilmiyordu tabii. Dar-ren'i biberonuyla emziren Melodie'ye sert bir bakış attı. Deid-re de bendeydi. Bebekler geleceğe umutla bakmamız için en büyük dayanağımızdı. Bart bile onların böylesine çabucak serpilip boy atmalarına olan hayranlığını gizleyemiyordu. Pek ender olarak onları kucağına aldığı birkaç saniye süresinde yumuşuyor, gururla bana bakıyordu.

Melodie, Chris'in bir antikacıda bulduğu kocaman beşiğe Darren'i yatırdı. Bir ayağıyla beşiği sallamaya başlayıp Bart'a şerhte bir bakarak gözlerini her zamanki gibi ateşe çevirdi. Çok ender konuşuyor, bebeklere de candan ilgi filan göstermiyordu. Arada bir laf olsun gibilerinden kucağına alırsa alıyordu. Zaten bu evdekilerin hiçbirinin onun ne ilgisini çektiği vardı ne de başka bir şey.

Jory onu memnun edebilmek için her gün postayla hediyeler yağıdırıyordu. Ama Melodie yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle paketleri açıyor, lütfen teşekkür ediyordu. Hatta bazen paketi hiç açmadan bir kenara koyup teşekkür anlamına gelen bir şeyler mırıldanıyordu. Jory'nin gözlerini kırptırıp duygularını belli etmemek için başını öne eğmesi beni deli ediyordu. Jory çaba gösteriyordu... niye Melodie de biraz olsun kendini zorlamıyordu?

Her geçen gün Melodie'nin yalnızca Jory'den değil, çocuklarından da kendini uzaklaştırdığını gözlüyorum. Onunki kararsız bir sevgiydi, kendisini adama diye bir şey yoktu. Gece yarısı çocukların mamalarını vermek için kalkan bendim. Ortalıkta koşuşturup duran, ikizlerin bezlerini değiştiren yine bendim. Mutfaka uçarcasına inip mamalarını hazırlayan, omzuma koyup gazlarını çıkaran da bendim. İri mavi gözlerini bana dikmiş bakarlarken ninniler söyleyip uyutan yine ben-
— 283 —

dim. Sonunda uyuyakaldıklarında o tatlı yüzlerindeki gülümseyiş kaybolmuyordu hâlâ beni dinliyorlarmışcasına. Günden güne Cory ve Carrie'ye benzeyerek büyümeleri içimi mutlulukla dolduruyordu. Toplum dışında yaşıyorsak da, hizmetçilerin beraberlerinde kasabadan taşıdıkları dedikodulardan uzak kalamıyorduk. Mutfakta yemek yaparlarken sık sık onların bir şeyler fısıldaş-tıklarına tanık oluyordum. Arka koridorlarda mahsus oyalanıyorlar, daha biz yukardayken yatakları düzeltmeye geliyorlardı. Amaçları kuşkusuz dedikodu yapmak için yeni malzemeydi.

Üzerinde en çok konuştukları konu, aslında beni de düşündürüyordu. Bart çok az evde duruyordu, ama bundan pek de yakınmıyordum. Çünkü o evde olmadığında, tartışma ortamı da olmuyordu. Joel odasına kapanıyor, dua ediyor ya da öyle görünüyordu.

Bir sabah hizmetçilerin taktığını kullanarak mutfağın oralarda oyalandım, sonunda aşçımızla hizmetçilerin kasabadan getirdikleri dedikodularla kulağım yeterince doldu. Dediklerine göre, Bart'ın zengin sosyete dilberleriyle ilişkisi varmış. Bekârlar kadar evli kadınlarla da ilgileniyormuş. Daha şimdiden bir evliliği yıkmış. Sözünü ettikleri çift, Noel partisine davetliler listesindeydi. Dahası, yine söylediklerine göre, Bart on mil uzaklıktaki bir genelevi sık sık ziyaret etmekten de geri durmuyormuş.

Bu masalların bazılarının doğru olabileceğini gösteren belirtiler de yok değildi. Çoğu kez onun sarhoş, yüzü mutlulukla mayışmış olarak eve döndüğüne tanık oluyordum. O sıralar öyle hoşgörölü ve tatlı oluyordu ki, keşke hep sarhoş olsa diyesim geliyordu. Çünkü ancak o zaman bana gülümsüyor, kolayca gülüyordu.

Bir gün sormadan edemedim. «Evde yokken, onca saat dışarda ne yapıyorsun, Bart?»

Çok içkili zamanlarda kıkırdarak gülerdi ve şimdi yine kıkırdıyordu. «Joel Amca diyor ki, en kötü günahkârlar, en iyi

— 284 —

tövbekarlar olurlar. Ve yine diyor ki, gönöl temizliğini ve iyi ahlakı anlayabilmek için günah çamurunda yuvarlanmak gerekir.»

«Ve sen de tüm o geceler bunu mu yapıyorsun, günah çamurunda mı yuvarlanıyorsun?»

«Evet, sevgili anneciğim... gönöl temizliğinin ne olduğunu biliyorsam kahrolayım.»

Bahar ürkek bir kuş gibi adım adım yaklaşıyordu. Buz gibi esen soğuk kış rüzgârlarının yerini ılık güney esintileri almıştı. Gökyüzü mavileşmiş, içimi sevinç ve umutla dolduruyordu. Sık sık bahçeye çıkıyor, bahçıvanların gözünden kaçan yabancı ot ve yaprakları topluyordum. Nergislerin, lalelerin, ağaçların çiçek açmasını, her yerin hanımelleriyle bezenmesini görmek için sabırsızlanıyordum. Bahar kendisiyle birlikte ikizlerin, hepimizin yaşamını renklendirecekti. Hiçbir zaman yılgınlık ve yalnızlık çekmez gibi görünen ağaçları hayranlıkla seyredecektim. Doğa... ondan öğrenecek ne çok şey vardı.

Jory'i balon tekerlekli sandalyesiyle gidebileceği kadar uzaklara gezintiye çıkardım. «Seni koruluğun içerlerine götürebilmek için daha iyi bir yol bulmamız gerek,» dedim düşünceli düşünceli. «Bakalım şimdi, yere çakıl döşesek, çok iyi olur, ama kışın buz tutarlarsa sandalyenin devrilmesine neden olabilir. Ne kadar nefret etsem de ya beton kaplamak zorunda kalacağız ya da asfalt. Asfalt bence daha iyi, sen ne dersin?»

Budalalığımıza güldü. «Kırmızı tuğla, anne. Tuğlalı patikaların görünümü güzel olur, ayrıca bu sandalye de harika bir şey.» Çevresine mutlulukla göz gezdirdi. «Tek dileğim Mel'in başıma geleni kabullenmesi ve ikizlere daha çok bağlanması.»

Ne diyebilirdim? Bu konuyu sayısız kez Melodie'yle konuşmuştum ve her seferinde daha fazla tepki göstermişti. «Bu benim yaşamım, Cathy,» diye bağırıyordu. «Senin değil... benim.» Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

— 285 —

Jory'nin terapisti ona fazla çaba harcamadan nasıl vücudunu yere eğip doğrulabileceğini öğretmişti. Böylece Jory gül fidanlarını dikmeme yardımcı olabiliyordu. Güçlü elleriyle el küreğini benden çok daha iyi, ustalıkla kullanıyordu.

Bahçıvanlar Jory'e nasıl budama yapılacağını, ne zaman gübre verileceğini, toprağın nasıl havalandırılacağını seve seve öğretiyorlardı. Jory'le benim için bahçeyle uğraşmak bir meşgale değil, delirmemizi önleyen bir yaşam biçimiydi. Serayı genişletmiş, egzotik çiçekler yetiştirerek kendi dünyamızda orasının sessiz heyecanını yaşıyorduk. Ama bu, bir sanat dalıyla uğraşmaya kararlı Jory için yeterli değildi.

«Bu ailede puslu bir gökyüzünü ya da bir goncanın üzerindeki kırağı damlasını gerçekmiş gibi resmedebilen tek kişi babam değil,» dedi gülümseyerek. «Ben de bir sanatçı olarak yetiştiriyorum, anne.»

Melodie'yle birlikte aynı evde, ama onsuz, yaşamını pekâlâ sürdürebiliyordu. Sandalyesine omzundan attırmalı askılar bağlamış, böylece rahatlıkla ikizleri taşıyabiliyordu. Orada uslu uslu oturmaları onu sevince boğuyordu. «Beni seviyorlar, anne. Bunu gözlerinden okuyorum.»

Annelerinden daha çok babalarını tanıyorlardı. Annelerine anlamsız, biraz da ağlamaklı bir şekilde gülümsüyorlardı, belki de onun hep düşünceli, boş bakışları buna neden oluyordu.

Evet, ikizler babalarını yalnızca sevmiyor, ona tam anlamıyla güveniyorlardı. Onları almak için ellerini uzattığında, kaçmıyor, korkmuyorlardı. Tersine, kendilerini hiç düşürmeyeceğini biliyormuşcasına gülüyorlardı.

Melodie'yi odasında somurtmuş otururken buldum, iyiden iyiye cılızlaşmış, o güzelim saçlardan eser kalmamıştı. «Annelik içgüdülerinin gelişmesi zaman alır,» dedim, ona hiç

— 286 —

sormadan karşısına oturarak. «Bana ve bakıcılara çocuklara bakmak için çok zaman tanıyorsun. Onlardan bu kadar uzak durursan, seni anneleri olarak tanımazlar. Odaya girdiğin zaman, onların annelerini görmekle mutlu olarak yüzlerinin aydınlandığını gördüğün an, bil ki, aradığın sevgiyi bulacaksın. Annelik damarların kabarıp yüreğin sevgiyle dolacak. Onların gereksinimlerini karşılamak sana başka bir şeyde bulamayacağın bir sevgi verecek.»

Yüzünde beliren gülümseme buruklaştı. «Ne zaman bana çocuklarımin annesi olma fırsatını vereceksin, Cathy? Gece kalkıyorsun ve bakıyorum, sen -oktan gelmişsin. Sabah erken kalktığımda, onları çoktan yıkamış, giydirmiş oluyorsun. Senin gibi bir büyükanneleri varken, anneye gereksinimleri kalmıyor.»

Bu haksız saldırı karşısında donakaldım, ikizlerin ağlamaya başladığını duyduğumda, çoğu kez yatağımdan kalkmıyor, Melodie'nin gitmesi için içim parçalanarak bekliyordum. Ama ağlamaları kesilmek bilmeyince, mecburen kalkıp gidiyordum. Ne yapmamı bekliyordu, ağlamalarına hepten kulak mı tıkasaydım? Ona yeterince zaman tanıyordum. Onun odası çocukların odasının karşısındaydı, bizimkiyse başka bir kanatta.

Aklımdan geçenleri biliyormuşçasına, sesi zehirli bir yılan tıslamasına dönüştü. «Hep sen haklısmdır, değil mi? Her zaman istediğini elde edersin, değil mi, sevgili kayınvalidece-ğim? Ama elde edemeyeceğin bir şey var, Bart'ın sevgisi ve saygısı. Beni sevdiği sıralar... bir zamanlar gerçekten sevmişti... bana senden nefret ettiğini ve utanç duyduğunu söyledi. Ona açılmıştım, sonra da sana. Ama şimdi niye öyle hissettiğini anlayabiliyorum. Senin gibi bir annesi olduktan sonra, Jory'nin benim gibi bir eşe ihtiyacı yok.»

— 287 —

Ertesi gün perşembeydi. Melodie'nin bir gün önceki sözlerini düşünmekten hasta gibiydim. İçimi çekip yataкта oturdum, sonra ayaklarımı yataktan indirip terliklerimi giydim. Trevor dışında tüm hizmetçiler izinli olduğu için yorucu bir gün olacaktı. Perşembeleri aynı annem gibiydim, kendimi cumaya hazırlıyor ve sevdiğim adam geldiğinde canlanıyordum.

ikizleri yıkayıp altlarını değiştirdikten sonra, onları kollarıma alıp Jory'nin odasına gittiğimde, onu içerde sessizce ağlarken buldum. Elinde gevşekçe tuttuğu uzun bir kâğıt vardı.

«Oku şunu,» dedi ve kâğıdı yanındaki masaya koyup bebekleri almak için ellerini uzattı. İkisini kolları arasına aldığı anda, yüzünü önce oğlanın, sonra da kızın saçları arasına gömdü.

Bej rengi kâğıdı aldım. Üzerinde kötü haberlerle bej rengi kâğıtlar hep Foxworth Malikânesine ait olurdu.

Gerçek aşkım, Jory,

Ben korkağın biriyim. Öyle olduğumu hep biliyordum, yalnızca sen öğrenmeyesin istiyordum. Güçlü olan hep sendin. Seni seviyorum ve kuşkusuz her zaman seveceğim, ama bir daha benimle sevişemeyecek bir adamla ömrümü sürdürmem.

Senin alıştığın o sandalyeye ben dehşet içinde bakıyorum, çünkü onu ve senin sakatlığını kabullenemiyorum. Annenle baban seninle yüzleşmem ve ne hissediyorsam söylemem için beni çok zorladılar, ama bunu yapamam, çünkü yapacak olursam, benim aklıma çecek bir şey yapabilir ya da diyebilirsin. Oysa benim buradan ayrılmam gerek, yoksa deliririm.

Sen de görüyorsun sevgilim, bu lanetli evde olmaktan şimdiden yarı deliye döndüm. Yalnız yatağım da bale-

— 288 —

nin düşleriyle avunuyorum. Çalmasa bile müzik hep kulağımda. Onun gerçekten çaldığı yere gitmek zorundayım ve bu davranışım çirkinse, bencilikse -ki gerçekten öyle- başıyla beni, elinden gelebiliyorsa.

Yeterince büyüyüp anneleri hakkında sorular sormaya başladıklarında, çocuklarıma güzel şeyler söyle. Gerçek olmasa da söyle. Senin kadar onları da yüzüstü bıraktığının farkındayım. Benden nefret etmen için her türlü nedenin var, ama lütfen beni nefretle anma. Beni gençken, yaşamımız kendi kontrolümüzde olduğu zamanki halimle anımsa.

Bu davranışından dolayı ne kendini, ne de bir başkasını suçla. Tüm suç bende. Anlıyorsun, değil mi, gerçekçi biri değilim, hiçbir zaman olamadım, olamam da. Yaşamları yerle bir eden, ardında kırık düşler bırakan acı gerçekler karşısında duramam. Sonra şunu da unutma, senin de katkınla ihtiraslarımızdan yaratılmış bir düşüm.

Elveda, sevgilim, benim ilk ve en büyük, belki de tek gerçek aşkım. Yerimi alabilecek, annen gibi ender kadınlardan birini bul. Gerçekler ne kadar katı ve acı olursa olsun, sana dayanma gücünü veren kişi annen.

Keşke Tanrı bana da seninki gibi bir anne bahşetsey-di.

Mel

Kâğıt elimden kaydı ve döne döne halıya düştü. Jory'nin de, benim de gözlerimiz yerdeki kâğıttaydı... ve işte acı son.

«Bitti, anne,» dedi Jory, sesi başka dünyalardan geliyormuş gibi. «Ben on iki, o on bir yaşındayken başlayan şey bitti. Tüm yaşamımı onun üzerine kurmuştum. İhtiyarlayana dek birlikte olacağız sanmıştım. Elimde olan her şeyi ona verdim, ama bir kez tılsım bozulunca hiçbir şey yetmedi.»

— 289 —

Çatıdaki Dikenler - F: 19

Hâlâ dans edebilseydi bile, Melodie'nin onunla birlikte yaşamını sürdüremeyeceğini ona nasıl söyledim? Onda olan bir şey, Melodie'nin göze almayı aklının ucuna bile getiremeyeceği durumlarla başa çıkmasını sağlıyordu ve onun bu gücü karşısında Melodie eziliyor, özgüvenini hepten yitiriyor-du.

Başımı salladım, yo, hayır, şu an bunu söylemek doğru değildi. «Üzgünüm, Jory, çok üzgünüm.» Belki de onun gitmesi senin için daha hayırlı oldu, demedim.

«Ben de üzgünüm,» diye mırıldandı, bana bakmaksızın. «Bu halimle artık beni hangi kadın ister ki?»

Belki Jory'nin normal bir cinsel ilişkide bulunması olanaksızdı, ama yine de o uzun, yalnız gecelerinde yanında birinin olmasını arzuladığını biliyordum. Sabahları bunu bakışlarından anlıyordum. Geceleri yaşamının en kötü anlarıydı. Benim gibiydi, onu kollarıyla sarıp uyutacak, yüzüne öpücükler kondurarak uyandıracak birine gereksinim duyuyordu.

«Sabaha karşı rüzgârın sesiyle uyandım,» diyerek bana içini dökmeye başladı. «Sanki Mel yanımdaymış gibi geldi bana. Ama kimse yoktu. Neşe içinde cıvıldaşarak yuvalarını yapan kuşları seyrettim, coşkuyla öterek yeni günü selamlıyorlardı... Ve sonra Mel'in bıraktığı kâğıdı gördüm. Okumadan ne yazılı olduğunu biliyordum. Yeniden cıvıldaşan kuşları seyre koyuldum.» Sustu ve başını öne eğip yüzünü gizledi. «Bir kez

çiftleşen kazların bir daha başka bir kazla çiftleşeme-diklerini duymuştum ve Melodie'yi de her zaman, ne olursa olsun, sadık bir kuğu olarak düşüneneğim.»

«Biliyorum, yavrum, biliyorum,» dedim saçlarını okşayarak. «Ama yeniden âşık olabilirsin, olamayacağını sanma... ve yalnız değilsin.»

Başını salladı. «Ne zaman gerek duysam, yanımda olduğun için sağıl. Babama da söyle bunu.»

— 290 —

Kendimin de ağlayacağından korkarak ona sarıldım. «Jory, Melodie gitti, ama bir kızla bir oğlan bıraktı. Bunun için şükretmelisin. Çünkü artık bu yavrular tümüyle senin oldu. Yalnızca seni değil, çocuklarını da terketti. Onu boşayıp tüm gücünü çocuklarını senin gibi cesur ve azimli olarak yetiştirmek için harcayabilirsin. Onsuz başarabilirsin bunu, Jory ve bize gerek duyduğun sürece, bizi yanında bulacaksın.»

Bunları söylerken, Melodie'nin ayrılmayı kolaylaştırmak için çocuklardan onca zaman kasten uzaklaştığını düşünüyordum. Ne kendisinin çocukları, ne de çocukların annelerini sevmesine izin vermemişti. Çocukluk aşkına veda armağanı kendi çocukları olmuştu.

Jory yüzünden gözyaşlarını silip gülümsemeye çalıştı. Gülüşü çok buruktu.

CINDY'NİN YAZI

Birden Bart ani iş gezilerine çıkmaya başladı. Birkaç günlüğüne gidiyor, sonra sanki işlettiği servetini alıp kaçmamızdan korkuyormuş gibi bir, iki günde eve geri dönüyordu. «Her zaman işimin başında bulunmalıyım. Kimseye kendimden çok güvenmem,» diyordu.

Melodie'nin, Jory'nin masasına o dokunaklı mektubu bırakıp Foxworth Malikânesini terkettiği gün Bart evde yoktu. Eve gelip yemek masasında Melodie'nin yerini boş gördüğünde, yüzündeki ifade değişmedi. «Ne, o yine yukarda ağlıyor mu?» diye sordu kayıtsızca, onun yerini işaret ederek.

«Hayır, Bart,» diye yanıtladım. Jory ne Bart'tan yana bakıyor, ne de bir yanıt vermeye niyetli görünüyordu.

«Melodie

— 291 —

mesleğini sürdürmeye karar vererek evden ayrıldı. Jory'e de bir mektup bıraktı.»

Sol kaşı alaycı bir ifadeyle yukarı kalktı, sonra Jory'e bir bakış attı. Ona ne eşinin gidişine üzüldüğünü belirten bir kelime, ne de teselli edici bir söz söyledi.

Daha sonra Jory'le birlikte yukarı çıkıp ikizlerin bezlerini değiştirdiğim sıra, Bart içeri girdi ve yanıma gelip durdu. «O sırada New York'ta olmam büyük şanssızlık. Mektubu okurken Jory'nin yüzünün halini görmek isterdim. Ha, nerede o mektup? Neler yazmış bakalım.»

Dönüp ona baktım. İlk kez Melodie'nin onunla New York'ta buluşmayı düzenlemiş olabileceğinden kuşku duyuyordum. «Hayır, Bart, o mektubu hiçbir zaman okumayacaksın... ve umarım onun bu kararında senin parmağın yoktur.»

Yüzü öfkeyle kızardı. «Ben bir iş gezisine çıktım. Noel' den bu yana da Melodie'yle iki kelime olsun konuşmadım. Ve bana kalırsa, böylesi daha iyi oldu.»

Bir bakıma haklıydı, Melodie'nin o iç karartan haliyle bir köşede oturarak bizim de moralimizi bozmasından kurtulmuştuk. Artık yatmadan önce Jory'e uğrayarak onu yatırmak, penceresini açıp ışığını söndürmek ve suyu olup olmadığına bakmak her geceki işim olmuştu. Karısının öpücüğü yerine de, yanağına bir öpücük konduruyordum.

Artık Melodie olmadığından, onun çocuklarla ne kadar az ilgilendiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Bebeklerin bezlerini değiştirmek ve mamalarını yedirmek için sabahları erken o kadar ender kalkıyormuş ve gün boyu o kadar az altlarını değiştiriyormuş ki...

Bart sanki karşı konulmaz bir güç tarafından çekiliyor-muşçasına sık sık çocukların odasına uğramadan edemiyor, gelip onları seyreliyordu, ikizler gülümsemesini öğrenmişler, kendi bacak ve kollarını keşfetmişlerdi. Üzerlerinde asılı

— 292 —

duran renk renk kuşları tutup ağızlarına götürmek için ufacık kollarıyla uğraşıp duruyorlardı.

«Şirin yaratıklar,» diye mırıldandı Bart. Onlarla ilgilenişi, hatta altlarını pudralamama yardım edişi beni çok sevindirmişti. Ama ne yazık ki, tam ikizler onun gönlünü fethedecekken, Joel içeri girdi ve çatık kaşlarla gözlerini ikizlere dikti. Bart'ın yüzündeki tüm sevecenlik bir anda kayboldu, yerini suç işlemiş gibi bir hal aldı. Joel son bir kez daha sert, uzlaşmaz bakışlarla ikizleri süzdükten sonra, «Aynı önceki küçük şeytanlar gibi,» diye mırıldandı. «Aynı sarı saçlar, mavi gözler... bunlardan da bir hayır gelmez.»

«Ne demek istiyorsun sen?» diye parladım. «Carrie ve Cory kimseye kötülük yapmadı, yalnızca kendilerine yapıldı. Onlara bu eziyeti, kötülüğü yapan da senin öz kız kardeşin, annen baban, Joel. Bunu hiç aklından çıkarma.»

Joel hiç sesini çıkarmadan, Bart'ı da peşine takarak odadan çıktı.

Haziran ortalarında Cindy yazı geçirmek üzere eve geldi. Bu kez odasını derli toplu tutmaya, elbiselerini oraya buraya atmamaya özen gösteriyordu. İkizlerin üstlerini değiştirmeme, mamalarını yedirmeme yardım ediyor, uykuları geldiğinde sallıyordu. Ayaklarını altına almış, üzerinde pijaması, bir kolunda biri diğerinde öbürü, ikizlere biberonlarını emzirirken onu seyretmek hoştu. Kendisi de çocuktan farksızdı.

Bir akşam lüks banyosu ve makyaj odasından dipdiri, egzotik bir çiçek gibi koku saçarak çıkageldi. «Alacakaranlığa bitiyorum,» dedi kendi etrafında dönerek. «Ay yükseldiğinde koruda yürümeye bayılıyorum.»

Hepimiz en çok sevdiğimiz terasta oturmuş, içkilerimizi yudumluyorduk. Bart onun sözlerine kulak kabarttı ve gözlerini ona dikti. «Koruda seni kim bekliyor?»

— 293 —

«Kim değil, ne sevgili ağabeyciğim.» Ondan yana dönüp masum, cezbedici bir biçimde gülümsedi. «Sana iyi davranacağım, Bart, bana karşı ne kadar kötü olsan da. Kaba ve çirkin imalı sözlerle dost edinemeyeceğimi anlamış bulunuyorum.»

Bart kuşkuyla ona baktı. «Yine de koruda biriyle buluştuğun fikrimden caymış değilim.»

«Teşekkürler, ağabeyciğim, beni yalnızca çirkin kuşlarla cezalandırdığın için. Senden daha fazlasını bekledim... ve daha adisini. Güney Carolina'da taptiğim bir çocuk var. Kendisi bir doğa aşığı. Parayla satın alınamayacak şeyleri görmemi sağladı. Şimdi gün batımına, gün doğuşuna hayranım. Tavşanlar koştuğunda, onları izliyorum. Birlikte ender bulunan kelebekleri yakalıyoruz, koleksiyon yapıyor. Kırdan piknik yapıyoruz, gölde yüzüyoruz. Burada bir erkek arkadaşım olmasına izin verilmediği için tek başıma bir tepeye çıkacağım, oradan aşağı ağır ağır ineceğim. Kontrolünü yitirmeden, koşmadan yerçekimine meydan okuyarak inmek çok zevkli.»

«Bu yerçekiminin adı ne acaba? Bill, John, Mark, yoksa Lance mi?»

«Bu kez canımı sıkmana izin vermeyeceğim,» dedi Cindy saldırganca. «Gökyüzünü seyretmeyi, yıldızları saymayı, yıldız takımlarını bulmayı, ayın bir görünüp bir kayboluşunu izlemeyi seviyorum. Bazen aydede bana göz kırptırıyor, ben de ona kırptırıyorum. Dennis nasıl tüm diğer duygulardan kendini soyutlayıp gecenin güzelliğini içinde duyabileceğini bana öğretti. Artık daha önce varolduğunu bile bilmediğim şeylerden zevk alıyorum, çünkü aşığı... delicesine, çılgıncasına, aptalcasına aşığı.»

Bart'ın kara gözlerinden bir kıskançlık dalgası geçti. «Ya Lance Spalding ne oldu? Onda da aynı duyguları besliyordun, öyle değil mi? Yoksa o yakışıklı yüzünü dağıttım diye artık ona bakmaya dayanamıyor musun?»

— 294 —

Cindy'nin yüzü soldu. «Senden çok farklı olarak, Bart Foxworth, Lance'in içi de, dışı da güzel, aynı babam gibi ve onu hâlâ seviyorum.»

Bart'ın kaşları daha da çatıldı. «Senin doğa sevgin nedir bilirim. Sırtüstü yatıp köyden bir gence bacıklarını açmak niyetindesin... ama buna izin vermeyeceğim.»

«Neler oluyor burada?» diyerek Chris kapıda belirdi. Kısa süreliğine ayrıldığı odanın meydan muharebesine dönmesiyle afallamış gibiydi.

Cindy ayağa kalkıp ellerini kalçasına koydu. Olgunlukla davranmayı elden bırakmamaya azimli gibiydi. «Neden hep benim kötü şeyler yapacağımı düşünüyorsun? Yalnızca ayışı-ğında dolaşmak istiyorum ve kasaba da on mil uzakta. Normal bir insan gibi düşünüp hareket edememen ne acı.»

Kızın yanıtı ve kendisine dik dik bakışı Bart'ı hepten öfkeliendirdi. «Sen kız kardeşim filan değilsin, sen kızışmış küçük bir sürtüksün... aynı annen gibi.»

Bu kez Chris dayanamayıp yerinden kalktı ve Bart'a kuvvetli bir tokat attı. Bart sendeledi ve hemen yumruklarını sıkıp yukarı kaldırdı. Her an Chris'e vurabilirdi. Hemen atılıp Chris'in önüne geçtim. «Hayır, sana hep en iyi şekilde bir baba olmak için çalışan adama vuramazsın. Eğer böyle bir şey yaparsan, Bart, beni unut.» Öfkeden yanan gözlerini bana çevirdi.

«Bu küçük sürtüğün ne mal olduğunu neden anlamak istemiyorsunuz? Bana gelince, her yaptığım kabahat olur, ama sevdiklerinizin yaptıklarına gözlerinizi kaparsınız. Bu kız yalnızca bir sürtüğün teki, Tanrının belası bir sürtük.»

Tanrının adını boşuna anmıştı. Joel'i görmek için etrafına bakındı, ama bu kez nedense ihtiyar ortalıkta yoktu. «Bana ne yaptığını görüyorsun bu kızın, değil mi, anne? Benim evimde bile dilediğince oynamaya çalışıyor.»

Chris, Bart'a kınayan gözlerle bakarak yerine oturdu.

— 295 —

Cindy ortalıktan kaybolmuştu. Chris sert bir dille Bart'a söylenmeye başladı. «Cindy'nin seni memnun etmek için elinden geleni yaptığını görmüyor musun? Eve geleli beri hep alttan alıyor, seni kızdırmamaya çalışıyor, ama sen fırsat bırakmıyorsun ki... Bu ıssız koruda dolaşmasının ne sakıncası olabilir? şu andan itibaren ona saygılı davranmanı istiyorum... çünkü böyle davranmayı sürdürürsen, onu düşüncesizce bir şey yapmaya zorlayabilirsin. Bu yazlık Melodie'yi getirmek yeter de artar bile.»

Chris sanki duvara söylüyor, Bart'ın bir kulağından girip diğerinden çıkıyordu. Chris daha acı sözler söyleyerek odadan ayrıldı. Herhalde Cindy'e gidip onu avutmaya çalışacaktı.

Küçük oğlumla yalnız kaldığımda, her zamanki gibi yine ona mantıkla erişmeye çalıştım. «Cindy, şimdi çok duygusal bir yaşta ve her insan gibi takdir edilmek istiyor. Bir sürtük, bir orospu değil o. Yalnızca şirin olmak

ve gençlerin ilgisini çekmek isteyen güzel bir genç kız. Bu herkesle yatıyor demek değil. Onuru, iffeti var. Lance Spalding'le başından geçen olay yüzünden yoldan çıkmış sayılmaz.»

«Anne, o çok önceden yoldan çıktı, yalnızca sen inanmak istemiyorsun. Lance Spalding ilk değildi.»

«Nasıl diyebilirsin bunu?» Adamakıllı kızmıştım artık. «Ne biçim insansın sen? Kendin dilediğinle yatıp dilediğini yaparken, onun bir azize gibi davranmasını istiyorsun. Şimdi doğru yukarı çık ve Cindy'den özür dile.»

«Asla.» Yemeğini bitirmek için oturdu. «Hizmetçiler onun hakkında dedikodu yapıp duruyorlar. İkizlerle o kadar meşgulsün ki, bir şeyden haberin yok. Ama temizlik yaparlarken ne dediklerini ben duyuyorum. Senin Cindy'in değme orospulara taş çıkarırmış. Sorun, senin onu hâlâ bir melek gibi görmen. Öyle sanıyorsun, çünkü öyle görünüyor.»

— 296 —

Üzeri cam kaplı beyaz masaya dirseklerimi dayadım. Kendimi müthiş yorgun hissediyordum. Jory'nin de benden farkı yoktu. Cindy'nin lehine ya da aleyhinde bir şey dememişti, ama Bart'ı dinlemek bile insanı yeterince yoruyordu.

Gözlerim masadaki kırmızı güllere takılı kalmıştı. «Bart, belki de Cindy'nin adının zaten kötüye çıktığını düşünüp bu yüzden aldırımıyor olabileceği hiç aklına geldi mi? Ve sen de kesinlikle özsaygısını kazanması için ona hiç fırsat tanımıyorsun.»

«O kız şehvet düşkünü sürtüğün teki,» dedi Bart kesin kararlı bir biçimde.

Ben de aynı kararlılıkla karşı çıktım. «Hizmetçilerin konuşmalarından duyduklarıma göre, onca aşağıladığın bu tip kadınlardan da pek vazgeçemiyormuşsun.»

Birden yerinden fırlayıp peçetesini masaya fırlattı. «Göstereceğim onlara hakkımda dedikodu yapmak nasıl olmuşt! Hepsini kovacağım!»

«Anne, yatmaya gidiyorum,» dedi Jory. «Bu güzelim akşam yemeği tahmin ettiğim gibi sonuçlandı.»

Bart o akşam, pek ender konuşan Trevor dışında, tüm hizmetçileri evden kovdu. Eğer Trevor, Bart'ın her kovuşunda gitseydi, çoktan aramızdan ayrılmış olurdu. Bart'ın ne zaman ciddi olduğunu çok iyi biliyordu. Hiçbir zaman Bart'a karşı çıkmıyor, dikine gitmiyordu. Belki de bu yüzden Bart, onun sinmiş olduğunu sanıyordu. Ama bence Trevor, Bart'ı çok iyi anladığı ve ona acıdığı için hoşgörülü davranıyordu.

Cindy'nin odasına çıkarken Chris'le karşılaştım. «Morali çok bozuk. Onu yatıştırmaya çalış, Cathy. Buradan ayrılıp bir daha geri dönmeyeceğini söylüyor.»

Cindy yüzünü yatağa gömmüştü. Boğazından küçük hıçkırıklar, iniltiler geliyordu. «Her şeyi mahvediyor,» diye inledi. «Öz annemle babamı hiç tanımadım... ve Bart beni senden ve

— 297 —

babamdan ayırmaya çalışıyor,» dedi hıçkıra hıçkıra. «Şimdi de yazımı mahvetmeye, beni de Melodie gibi buradan uzaklaştırmaya kararlı.»

ince bedenini kollarımla sarıp onu sakinleştirmeye çalışırken, Cindy'i Bart'ın hisminden kurtarmanın en iyi yolunun onu evden uzaklaştırmak olduğunu düşünüyordum. Cindy' nin duygularını incitmeden onu nereye yollayabilirdim? Ben bunları yatağımda düşünüp dururken, Cindy kasabadan bir gençle buluşmak üzere evden kaçıyordu.

Bunu daha sonra öğrenecektim.

Bart'ın tahmin ettiği gibi, Cindy'nin doğa sevgisinin bir adı vardı. Victor Wade. Ve ben yanımda Chris, yatağımda kara kara düşünürken, Cindy'imiz evden gizlice kaçıp Victor Wade'le Charlottesville'e gitmişti.

Cindy, Charlottesville'de çılgınca eğlenerek sandallarının tabanını delene dek doyasıya dans eder. Sonra Victor sözünde durarak onu Foxworth Malikânesine geri götürmek üzere arabasına bindirir. Eve yakın bir yerde arabayı kenara çekip Cindy'i kolları arasına alır.

«Sana fena tutuldum,» diye fısıldar genç adam arzuyla. Kızın yüzünü öpücüklerle boğup dudaklarını boynundan aşağılara, ortaya çıkardığı göğüslere kaydırır. «Harikasın. Daha önce senin gibi bir kızla hiç karşılaşmamıştım...»

Cindy içtiği şarapların etkisiyle kafası bulanık, gencin ustaca aşk oyunlarına direnci giderek azalır ve çok geçmeden ihtiraslı benliği karşılık vermeye başlar. Delikanlı onu soymaya başladığında, istekle ona yardımcı olup üstündekileri çıkarıp atar ve gencin altına düşer... işte Bart tam o sıra çıkagelmmişti.

Öfkeli bir boğa gibi parketmiş arabaya atılmış ve Cindy'le Victor'u tam birleşme anında yakalamıştı.

Arka koltukta ikisini sarmaş dolaş bulunca, kuşklarının

— 298 —

doğru olduğunu görüp daha da öfkelenmişti. Arabanın kapısını birden açıp Victor'u ayak bileklerinden kavrayıp çekmiş ve Cindy'nin üzerinden yüzükoyun yere düşürmüştü.

Ve gencin toparlanmasına meydan vermeden üzerine çullanıp yumruklarını acımasızca indirmeye başlamıştı.

Cindy öfke ve şaşkınlığından çılgık çılgılığa, çıplaklığına boş verip elbisesini Bart'ın yüzüne fırlatmıştı. Elbise bir an için Bart'ın görüşünü engelleince, Victor bundan yararlanıp hemen ayağa kalkmış ve anında Bart'a yumruğunu indirmişti.

Victor'un çıplak vücudu Cindy'e ayışığımda masmavi görünmüş. «Ve Bart öylesine acımasızdı ki, anne. Öylesine vahşi. Bir deliden farksızdı, özellikle Victor çenesine bir yumruk attığında. Ardından Bart'ın kasiğine bir de tekme savurdu, ama yeterince kuvvetli vuramadı. Bart ikibüklüm olup bir inilti kopardı, ama göz açıp kapayana dek yeniden Victor'a saldırdı. Öylesine öfkelenmişti ki, onu öldürecek diye korktum. Kasiğine inen darbenin etkisinden kendini o kadar çabuk toparladı ki, anne... oysa bunun bir erkeği safdışı etmeye yettiğini sanırdım.» Cindy başı kucağımda, katıla katıla ağlıyordu.

«Zebani gibiydi. Victor'a öfkeyle bağılıyor, benim kullanmamı istemediği o çirkin sözleri sıralıyordu. Sonunda Victor yere düştü, ama Bart kendinden geçene dek zavallıya vurdu durdu. Sonra bana döndü. Benim de yüzümü gözümü dağıtacak, burnumu kıracak diye dehşet içindeydim. Her zaman beni tehdit ettiği gibi, yüzümü tanınmaz hale getirecek diye korkuyordum. Bu ara elbisemi üzerime geçirmeyi başarmıştım, ama arkadan fermuarı kapayamamıştım. Beni omuzlarımdan kavrayıp öyle bir sarstı ki, elbisem ayak bileklerime düştü. Çırılçıplak kalmıştım, ama onun gözünün bir şey gördüğü yoktu. Yüzüme iki tokat indirdi. Başım iki yana savruldu, kendimi nerdeyse kaybediyordum ki, beni bir çuval gibi sırtına

— 299 —

vurdu ve Victor'u yerde baygın bırakarak koruluğun içine yürüdü... Feci bir şeydi, anne, öylesine aşağılatıcıydı ki. Bir hayvan gibi sırtlanıp taşınmak. Yol boyu ağladım, Victor'un durumu ciddidir belki diye bir cankurtaran çağırması için yalvardım... ama beni dinlediği yoktu. Beni yere indirmesi için yakardım, ama sesimi kesmemi, yoksa daha kötü bir şey yapacağını söyledi. Sonra beni götürdü...»

Korkudan dili tutulmuşçasına sesi kesildi.

«Nereye götürdü, Cindy?» diye sordum. Onun o anki duygularını çok iyi anlıyor, Bart'a duyduğum öfke gittikçe kabarı-yordu. Aynı zamanda Cindy söz dinlemeyerek kendini bu hallere düşürdüğü için ona için için kızıyordum.

Başını öne eğerek yüzünü saçlarıyla gizleyip cılız bir sesle sözünü bitirdi. «Eve, anne... yalnızca eve.»

Dilinin altında bir şeyler vardı, ama söylemek istemiyordu. Bart'ı ve öfkesini bildiği halde bu şekilde davrandığı için ona ağızma geleni söylemek, dövmek istiyordum, ama daha fazlasına dayanamayacak kadar sarsılmıştı.

Odasından ayrılmak üzere kalktım. «Artık sana ayrıcalık tanımak yok, Cindy. Yukarı bir hizmetçi yollayıp telefonunu aldıracağım ve bundan sonra evden kaçmak için erkek arkadaşlarından yardım istemeyeceksin. Olayı senin ağızından dinledim, sabah da Bart'tan dinlemiştim. Seni ve o genci cezalandırma biçimine kesinlikle katılmıyorum. Çok acımasızca, vahşice davranmış, bu yüzden senden özür diliyorum. Ama senin cinsel ilişki konusunda aşırı serbest olduğun da bir gerçek. Bunu inkâr yoluna da gidemezsin, çünkü Lance buradayken olanları kendi gözlerimle gördüm. Sana öğretmek için onca uğraştığım şeylerden çok azını kapmış olman çok üzücü. Hem genç olup hem de onlardan farklı davranmanın zor olduğuna hak veriyorum, ama yine de bu yakın ilişkileri olgunlukla değerlendirebilecek bir yaşa gelene dek bekleyeceğini

— 300 —

umuyordum. Kendi adıma konuşuyorum, bana tanımadığım bir adamın parmağını dokundurmasına bile izin vermeyem, değil sahip olmasına... ve sen daha o gençle yeni tanışmıştın, Cindy. Belki sana zararı bile dokunabilecek hiç tanımadığın biriydi o.»

Perişan yüzünü bana kaldırdı. «Anne, yardım et.»

«Tüm yaşamın boyunca sana yardım edip durmadım mı? Dinle beni, Cindy, bir kez olsun gerçekten dinle. Sevmenin en güzel yanı, karşıdaki adamı tanımak ve cinsel ilişkiye girmeden önce onun da seni bir insan olarak tanımaya ortam hazırlamakla gerçekleşir... karşına çıkan ilk adamla yatılmaz.»

İsyan edercesine boşandı. «Anne, tüm kitaplar seksi yazıyor. Aşktan söz ettikleri yok. Çoğu psikiyatrist aşk diye bir şey olmadığını söylüyor. Aşkın ne olduğunu hiçbir zaman bana tam olarak açıklayamadın. Gerçekten varolup olmadığını bile bilmiyorum. Ama seksin benim yaşımda biri için ekmek su kadar ihtiyaç olduğuna inanıyorum, aşksa heyecandan başka bir şey değil. Nabız atışların yükseliyor, kalbin daralıyor, soluk alıp vermen hızlanıp derinleşiyor ve sonuçta uyumak istemekten daha kötü bir doğal gereksinim değil. Sen ve senin o çağdışı düşüncelerine karşın, beğendiğim bir erkek benimle yatmak isterse, yatarım. Victor Wade beni arzu-ladı... ve ben de onu arzuladım. Hayır, öyle bakma bana. Beni zorlamadı. Bana tecavüz etmedi... ben izin verdim. Yaptığını yapmasını ben istedim.»

Ayağa kalkıp mavi gözlerini meydan okurcasına bana dikti. «Şimdi de bana, Bart'ın dediği gibi bir günahkâr olduğumu söyle. Bağır, çağır, cehennemlik olduğumu söyle, ama sana inanmayacağım, aynı ona inanmadığım gibi. Çünkü dediğiniz gibiyse, dünya nüfusunun yüzde doksan dokuzu cehennemlik... sen ve kardeşin de dahil.»

Sözleriyle sersemlemiş, derinden yaralanmıştım. Hiçbir şey demeden odasından çıktım.

— 301 —

Güzelim yaz günleri geçip giderken, Cindy bana, Bart'a, hatta Chris'e kızgınlığından kendini odasına kapamıştı. Bart ve Joel orada olur diye yemeğe de inmiyordu. Günde, iki üç kez duş yapmayı bırakmış, saçları cansız, tiftik tiftik olmuştu. Melodie'nin yolunda olduğunu bize kanıtlamak istercesine onun tavırlarını

takınmaya çalışıyordu. Yine de ne kadar kendini bırakırsa bıraksın, pejmürde haliyle bile güzelliğini, gözlerindeki ışıltıyı yitirmemişti.

«Kendine eziyet etmekten başka bir şey yapmıyorsun,» dedim yatak odasına girdiğimde, içeri girdiğimi görür görmez hemen televizyonunu kapamıştı. Odasında zevk alabileceği hiçbir şeyi kalmadığına beni inandırmak istiyordu, oysa telefon dışında, her türlü konfor vardı içerde.

Yatağında oturmuş, küskün gözlerle bana bakıyordu. «İzin ver gideyim, anne. Bart'a söyle bıraksın beni gideyim, bir daha onu hiç rahatsız etmem. Bu eve bir daha hiç gelmem. Hiç.»

«Nereye gidip ne yapacaksın, Cindy?» diye sordum ilgiyle. Bir gece kaçmasından ve bir daha ondan hiç haber alamamamızdan korkuyordum. Onu ancak iki hafta idare edebilecek kadar birikmiş parası olduğunu da biliyordum.

«Yapmam gerekeni yapacağım!» diye haykırdı. Solgun yüzünden gözyaşları süzölmeye başlamıştı. «Seninle babam bana cömertçe para verdiniz, bu yüzden vücudumu satmak zorunda kalmayacağım, eğer aklımdan geçen buysa. İstemediğim sürece. Artık Bart'ın olmamı istemediği kişiliğe bürünmüş olarak görüyorum kendimi ve ona göstereceğim, nasıl olumuş göstereceğim.»

«O halde benim istediğim gibi biri olduğumu hissedene dek, bu odada kal bakalım. Ne zaman ki, bana saygıyla, bağırmadan, ne yapmak istediğini mantıklıca açıklarsın, o zaman bu evden kurtulmana yardımcı olabilirim.»

«Anne,» diye inledi. «Benden nefret etme. Eğer gençler beni seviyorsa, ben de onları seviyorsam, bunda suçum ne?

— 302 —

Bay Doğru için kendimi saklamak isterim, ama o özellikte kimseye daha hiç rastlamadım. Onların isteklerine boyun eğmeyince, beni bırakıp karşı çıkmayan başka kızlara gidiyorlar. Sen nasıl basardın, anne? Onca erkeğin sana bağlanması ve yalnızca seni sevmesi için ne yaptın?»

Onca erkek... Ne yanıt vereceğimi bilemedim.

Diğer anne babaların başı sıkıştıklarında yaptıkları gibi, lafı değiştirdim. «Cindy, baban ve ben seni çok seviyoruz, bunu bilmelisin. Jory de seviyor. Ve onlara yaklaştığında ikizlerin yüzü gülüyor. Akılsızca bir şeye karar vermeden önce gel, baban ve Jory'le birlikte oturalım, diyeceğini de, ne istediğini tam olarak öğrenelim. Ve eğer tutarlıysa, amacına ulaşman için elimizden geleni yaparız.»

«Bart'ı bu işe karıştırmayacaksın, değil mi?»

«Hayır, hayatım. Bart konu sen olunca mantıklı düşünemediğini gösterdi. Ailemize katıldığından beri seninle uğraşıp durdu ve şu an da bunu değiştirmek için elimizden pek bir şey gelmez. Joel'e gelince, onu ben de sevmiyorum ve senin geleceğinle ilgili aile toplantımızda onun yeri yok.»

Birden boynuma sarıldı. «Ah, anne, az önce söylediğim o çirkin sözlerden öylesine pişmanım ki. Ama önceki gün Bart beni o kadar çok utandırdı ki, acısını senden çıkarmak istedim. Anne, beni Bart'ın elinden kurtar, lütfen, bir yolunu bul, n'olursun.»

Hep birlikte oturup enikonu konuştuğuktan sonra, Cindy'i yalnızca Bart'tan değil, kendisinden de kurtaracak bir yol bulduk. Cindy'i daha da sert bir şekilde cezalandırmak isteyen Bart'ı yatıştırmak için odasına gittim.

«Zaten dedikoduyla çalkalanan kasabaya konu olacak yeni şeyler yapıyor,» diyerek beni karşıladı.

«Namuslu, Tanrı korkusu olan bir yaşamımız olsun diye çalışıyorum... Dur, hemen hiç de buna uygun davranmadığımı söyleme. Bir süre

— 303 —

pis yerlerde düşüp kalktığımı itiraf ediyorum, ama bitti artık. Çünkü değiştim ve o tür kadınlardan hoşlanmıyorum. Aşka en yakın duyguyu bana tattıran yalnızca Melodie oldu.»

Yüzümü asmaya çalıştım. Melodie'nin de onu sevmeye başladığını anlar anlamaz, nasıl da kolayca ondan yüz çevirmişti...

Odasını süsleyen tüm o pahalı, değerli eşyalara göz gezdirirken, Bart'ın insanlardan çok eşyaları sevdiği kuşkusu yine içimde uyandı. Mezatlardan satın aldığı antikalara yüz binlerce dolar saymıştı. Mobilyası Beyaz Saray'dakileri gölgede bırakırdı. Şimdiye dek her nasılsa becerdiği gibi, yıllık gelirini her birkaç ayda bir böyle iki misli yapmayı sürdürürse, dünyanın en zengin adamı olması işten bile değildi. Daha mirasına «tam» olarak konmadan, kendi milyarlarnı yapmaya başlayacaktı. Para konusunda zeki, kıvrak ve atılgandı. Bu yeteneğini açgözlü, bencil milyarderlerden biri daha olmak yerine, insanlığa yararlı bir şeyler yapmaya kullanmaması ne talihsizlikti.

«Git artık, anne. Zamanımı boşa geçiriyorsun.» Sandalyesini döndürüp çiçeklerle bezenmiş bahçeye gözlerini dikti. «Cindy'i yolla gitsin... nereye olursa. Benden uzak olsun da.»

«Cindy geçen gece yazın geri kalanını New England'da bir tiyatro okulunda geçirmek istediğini söyledi. Tercih ettiği okulun adını adresini verdi. Chris araştırdı. Güvenilir, iyi bir adı olan bir okul. Üç gün sonra ayrılıyor.»

«Sürtük için iyi kurtuluş,» dedi Bart kayıtsızca.

Ayağa kalktım ve ona acıyarak baktım. «Cindy'i böylesine yermeden önce, Bart, kendini bir düşün. Onun yaptığı seninki'lerden çok daha mı kötüydü?»

Bana yanıt vermek yerine, bilgisayarını kullanmaya başladı.
Kapıyı arkamdan çarparak dışarı çıktım.

— 304 —

Üç gün sonra Cindy'e valizlerini hazırlamasında yardım ediyordum. Alışverişe gitmiş, zaten gereğinden fazla olan elbiselerine yenilerini katmış ve altı çift yeni ayakkabıyla iki mayo daha almıştık. Jory'e bir öpücükle veda etti, sonra ikizleri kucağına aldı. «Sevgili minik bebekler,» diye mırıldandı. «Geri geleceğim. Bart beni görmeden gizlice gelip gideceğim. Jory, buradan ayrılmalısın. Anne, babamla sen de onunla birlikte gidin.» İkizleri istemeye istemeye oyun bahçelerine geri koyup bana sarıldı. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Kızımı kaybediyordum. Bakışlarından, artık aramızda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı belliydi. Yine de gelip bana sarılmıştı. «Babam beni havaalanına götürecektir,» dedi başını omzuma koyarak. «İstersen sen de gel, ama ağlayıp benim için üzülmeceğine söz ver, çünkü bu lanetli evden kurtulduğum için kendimi kuş kadar mutlu ve özgür hissediyorum. Ve bir kez olsun benim sözüme kulak ver... Jory'le kendinizi bu evden kurtarın. Burası uğursuz bir yer ve şu an buradan bir zamanlar sevdiğim kadar nefret ediyorum.»

Cindy'i, Joel ya da Bart'a veda etmeden, havaalanına götürdük.

Benimle konuşmaması, soğuk davranışı her şeyi yeterince açıklıyordu. Chris'e karşı canlandı ve onu öperek veda etti. Çıkış kapısına doğru uzaklaşırken bana elini sallamakla yetindi. «Uçak kalkana kadar burada beklemenize gerek yok. Seve seve uçağa biniyorum.»

«Yazacak mısın?» diye sordu Chris.

«Elbette. Zaman bulabildiğimde.»

«Cindy,» diye seslenmeden edemedim. «En az haftada bir yaz. Bizi merakta bırakma. Eğer bize ihtiyacın olursa, yardıma hazır, buradayız. Eninde sonunda Bart değişecek, aradığını bulacak. Onun değişmesi ve yeniden bir arada olabilmemiz için elimden geleni yapacağım.»

«Ruhunu bulamayacak, anne,» diye seslendi, daha da uzaklaşırken. «Çünkü ruhsuz doğmuş.»

— 305 — Çatıdaki Dikenler - F: 20

Uçağı havalanmadan önce gözyaşlarını dinmiş, tüm benliğimi kararlılık kaplamıştı. Ölmeden önce ailemi kenetlenmiş, bir bütün olarak görmek için ne gerekirse yapacaktım... Bu iş geri kalan tüm ömrümü alsa da.

Chris «ev» denilen yere beni geri götürürken, moralimi düzeltmeye çalışıp durdu. «Hemşire nasıl?»

Kaç gündür tüm ilgimi Cindy'e ayırdığımdan, Chris'in ikizlere ve Jory'e bakması için tuttuğu siyah saçlı, güzel hemşireye hiç dikkat etmemiştim. Birkaç gündür evdeydi, ama onunla doğru dürüst bir çift laf bile konuşmamıştım.

«Ya Jory, Toni hakkında ne düşünüyor?» diye sordu Chris. «İyi bir hemşire bulabilmek için bayağı uğraştım, ama değdi sanıyorum.»

«Başını kaldırıp ona baktığını bile sanmıyorum. Chris. Tüm uğraşı bebekler ve resim yapmak. İkizler emeklemeye başladılar bile. Dün Cory'i, yani Darren demek istedim, yerden bir böcek alıp ağzına götürürken gördüm. Toni hemen engel oldu. Jory kadının yüzüne bile bakmıyor, Chris.»

«Bakar, eninde sonunda. Ve Cathy, ikizleri Cory ve Carrie olarak görmekten vazgeçmelisin. Eğer Jory onlara Cory ya da Carrie dediğini duyarsa, çok kızar. Onlar bizim değil, Jory'nin ikizleri.»

Chris yol boyunca eve gelene dek, hatta arabayı garaja soktuğunda bile bir daha ağzını açmadı.

«Neler oluyor bu körolası evde?» diye sordu Jory, terasa daha adımımı attığımda. Çakılların üzerine serilmiş bir jimnastik minderine oturtulmuş, yanında da ikizler neşeyle oynuyordu. «Cindy'i havaalanına götürmek için ayrılmanızdan az sonra, bir grup inşaat işçisi geldi ve Joel'in hep dua ettiği aşağı kattaki odada dan dun balyozlar indirmeye başladılar. Bart'ı görmedim. Joel'le de konuşmak istemedim. Ve bir şey daha var...»

— 306 —

«Anlıyorum...»

«Seninle babamın tuttuğu o lanet hemşire. Pek alımlı ve işinde de iyi... tabii bulabilirsen. On dakikadır arıyorum, yanıt vermiyor, ikizlerin altı sırlıslıkla oldu, bez getirmedeği için değiştiremiyorum. Onları burada yalnız bırakıp içeri de giremiyorum, askıya da alamıyorum, çünkü artık kendi başlarına hareket etmek istiyorlar. Özellikle Deidre.»

ikizlerin altlarını değiştirip yatırdım, sonra evin yeni üyesini aramaya koyuldum.

Onu yüzme havuzunda bulunca hayretler içinde kaldım. Bart'la birlikteydi ve gülerek birbirlerine su sıçratıyorlardı.

«Merhaba, anne,» diye seslendi Bart. Melodie'ye âşık olduğunu sandığından bu yana ilk kez onu bu derece zinde ve neşeli görüyordum. «Toni teniste müthiş. Burada olması ne şans. Sıkı bir maç yaptık, serinlemek için havuza girelim dedik sonra.»

Bakışlarımdaki anlamı Antonia Winters hemen kaptı ve çabucak havuzdan çıkıp kurulanmaya başladı. Havluyla dalgali siyah saçları kurulayıp üstünü değiştirmek üzere gitti. Geri geldiğinde, kırmızı bikinisini kurulandığı beyaz havlunun içine koymuştu. «Oğlunuz kendisine Bart dememi istedi? Sizce sakıncası yok, değil mi, Bayan Sheffield?»

Jory ve ikizlerin bakımı için yeterince sorumluluk duygusu taşıdığından kuşkulu, gözlerimle onu şöyle bir tarttım. Yüzünü çevreleyen uzun dalgalı siyah saçları çok hoştu. Uzun boyluydu ve Cindy'nin vücut hatlarına sahipti. Bart kız kardeşinde hor gördüğü bu hatları, hemşirede görmekten pek hoşnut gibiydi.

«Toni,» diye başladım, sesime hâkim olmaya çalışarak. «Jory ikizlere bez getirmen için seni arayıp durmuş. Çocuklarla birlikte terastaydı ve senin de orada onlarla birlikte olman

— 307 —

gerekirdi, burada Bart'la değil. Ne Jory'nin, ne de çocukların ihmal edilmeyeceğini umarak seni işe aldık.»

Yüzü kızardı. «Özür dilerim, ama Barı...» Duraksadı, telaşlı bir halde Bart'a baktı.

«Tamam, Toni. Suçu kabul ediyorum,» dedi Bart. «To-ni'ye, Jory'nin iyi olduğunu, ikizlere göz kulak olabileceğini söyledim. Bence Jory bağımsız yaşama konusunda epey yol aldı.»

«Bir daha bu olmasın, Toni,» dedim, Bart'a aldırmadan. Sonra aklıma parlak bir fikir geldi. «Bart, eğer yüzdüğünüz zaman Jory'i de yanınıza katarsanız, ona büyük iyilik etmiş olursunuz. Kollarını çok iyi kullanabiliyor ve kolları da çok güçlü. Ayrıca, Bart, çevrede iki küçük çocuk varken, çevresi parmaklıksız böyle bir havuz tehlikeli. Bu yüzden Toni, Jory' nin de yardımıyla, ikizlere yüzme öğretmeye başlamanı istiyorum... ne olur ne olmaz diye.»

Bart düşünceli düşünceli beni süzerek aklımdan geçenleri okumaya çalıştı. Sonra gözlerini eve doğru giden Anto-nia'ya çevirdi. «Demek burada kalmaya devam edeceksiniz... niye?»

«Kalmamızı istemiyor musun?»

Yüzü aynı babasının çekiciliğine bürünerek aydınlandı. «Elbette istiyorum. Artık yalnız geçen saatlerimi dolduracak Toni de olduktan sonra.»

«Ondan uzak dur, Bart.»

Hızırca gülümseyerek havuzda geri geri kulaç atmaya başladı. Sonra birden öne doğru atılıp hemen ayaklarımın dibine geldi ve ayak bileklerimi sıkıca kavradı. Bir an beni havuza çekip üzerimdeki ipek elbiseyi berbat edeceğinden korktum,

Tehdit edercesine, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. «Ayak bileklerimi bırak. Sabah yüzdüm.»

«Niye arada bir benimle yüzmüyorsun?»

— 308 —

Bakışlarındaki tehdit ansızın kayboldu ve mahzunlaştı. Eğilip sandaletimden çıkmış ayak parmaklarını öptü, sonra konuşmaya başladığında sanki ölmüş babası karşımdaymış gibi oldum. «Sanmıyorum ki, sizin kadar soylu bir kadınla bir daha karşılaşma mutluluğunu tadabileyim...» Başını kaldırıp bana baktı. «Görüyorsun ya, anne, sanatçı kişiliğinden bana da biraz bulaşmış.»

Söz sırası bendeydi. Yüzümde gördüğü bir şeyle duygu-sallaşmış, erişilebilir duruma gelmişti. «Elbette, Bart, ama Cindy gittiği için biraz olsun üzüntü duymuyor musun?»

Koyu gözleri sertleşti. «Hayır, üzgün filan değilim. Tersine memnunum. Onun ne mal olduğunu sana kanıtlamadım mı?»

Gözleri daha da koyulaştı, oradaki öfkeli kararlılık beni ürkütüyordu. Sonra hafiften gelen bir ayak sürüme sesi başını evden yana çevirtti. Ben de o yana bakınca, uzun oval havuzu çevreleyen çim alanda Joel'i gördüm.

Soluk mavi gözleriyle sessizce bizi kınıyordu. Uzun, ince, kemikli parmakları çenesinin altında, cılız sesi kesik kesik bize geldi. «Burada boşuna zaman harcayarak Tanrıyı bekletiyorsun, Bart.»

Bart'ın suçlu suçlu bakarak hemen havuzdan çıkışını üzüntüyle izledim. Havuzdan çıktığında bir an hareketsiz kaldı. Uzun güçlü bacakları, kaslı dümdüz karnı ve geniş omuzla-rıyla bronz bedeni âdeta gençlik ve zindeliğinin simgesi gibiydi. Bir an, avının üstüne atılacak bir aslan gibi, güçlü elleriyle Joel'in boğazına yapışacak sandım. Ama bu yalnızca benim kuruntumdu. Bart, Joel'e bir fiske vurmayı bile aklından geçirmezdi.

Geçen bir bulut güneşi kapadı ve havuzun direklerinden yerde haç şekline benzer bir gölge oluşturdu. Bart'ın gözleri bu şekle kaydı.

«Görüyorsun işte, Bart,» dedi Joel. «Görevini ihmal ettin

— 309 —

ve güneş gitti. Tanrı seni haç işaretiyle uyarıyor. O her şeyi görür. Duyar. Seni bilir. Çünkü seçilmiş birisin.»

Ne için seçilmişti?

Sanki Joel onu ipnotize etmişçesine Bart ihtiyarın peşine takılarak eve girdi. Ben de hemen Chris'in yanına koşturdum. «Ne demek istiyor olabilir, Chris... Bart'a seçilmiş birisin demekle?»

Chris, Jory ve ikizlerin yanından yeni gelmişti. Beni oturtup sakinleştirmeye çalıştı. Ufak balkonumuzda yanıma gelip oturmada önce, bana en çok sevdiğim içkiyi de hazırlayıp getirdi. «Birkaç dakika önce Joel'le biraz konuştum. Öyle görülüyor ki, Joel'in dua ettiği o küçük odayı ufak bir kilise haline getirmeleri için Bart inşaat işçileri getirtmiş.»

«Bir kilise mi?» diye sordum şaşkınlıkla. «Bir kiliseye ne gerek var?»

«Bizim için olduğunu sanmıyorum. Bart'la Joel için. Kasabaya gidip Foxworth'lardan hoşlanmayan yöre sakinleriyle karşılaşmalarına gerek kalmadan ibadet edebilecekleri bir yer olacak. Ve eğer Bart bunun

kendine yararı olacağını düşünüyorsa, Tanrı aşkına, bu konuda ona aşağılayıcı bir söz söyleme. Cathy, Joel'in şeytanın biri olduğunu sanmıyorum. Her şeyden çok kendini azizliğe aday biri yapmaya çalışıyor.»

«Bir aziz mi? Bu, Malcolm'un başına bir hale koymak gibi bir şey.»

Chris sabırsızlaşıyordu. «Bırak Bart istediğini yapsın. Hem artık buradan ayrılma zamanımızın da geldiğine inanıyorum. Bu evde seninle mantıklıca konuşup akli başında bir yanıt almak olanaksız. Uygun bir ev bulur bulmaz, Jory'i, ikizleri ve Toni'yi de alarak Charlottesville'e taşınacağız.»

O sırada Jory'nin odamıza girip konuşmamızı duyduğundan haberim yoktu. Birden konuşmaya başlayınca boş bulunup ürkttüm. «Anne, babam haklı olabilir. Joel belki de görün-

— 310 —

düğü gibi gerçek bir dindar. Bazen ona karşı aşırı kuşkulu davrandığımızı düşünüyorum, ama sonra çoğu kez sen haklı çıkıyorsun. Joel'e sezdirmeden sık sık onu inceliyorum. Çoğu yönden ikinizin de nefret ettiği büyükbabanın bir kopyası olmamaya çalıştığını gözlüyorum.»

«Tüm bunlar saçma sapan şeyler. Elbette Joel babası gibi değil, yoksa ondan bu denli nefret etmezdi.» Chris ondan beklenmedik bir biçimde öfkelenmişti. Yalnızca bana değil, Jory'e de kızmış görünüyordu.

«Ruhların daha sonraki kuşaklarda yeniden doğduğu hakkında tüm bu konuşmalar ipe sapa gelmez şeyler. Zaten yeteri kadar karmakarışık yaşamımızı hepten içinden çıkılmaz duruma sokmanın gereği yok.»

Pazartesi Chris eski işi kadar çok sevdiği işine gitmek üzere yine evden ayrıldı. Arabasının arkasından bakarken, artık rakibimin biyokimya olduğunu düşünüyordum.

Yemek masası Cindy ve Chris olmadan pek boş göründü gözüme. Toni yukarda ikizleri yatırıyordu ve Bart'ın buna canı sıkılmış gibiydi. Jory'e, Toni hakkında bazı şeyler söyledi. Hepsinde de kızın kendisine sırılsıklam âşık olduğu iması yatıyordu. Jory'se bu sözlerden hiç etkilenmemiş gibiydi, kendi düşüncelerine dalıp gitmişti. Yemek boyunca, Toni de aşağı indikten sonra bile ağzından tek kelime çıkmadı.

Bir cuma akşamıyla birlikte Chris de, aynı babamız gibi, işten geri döndü. Anne babamızın bir zamanlar sürdürdüğü yaşamla bizimkinin benzer bir hal alması nedense beni rahatsız etmeye başlamıştı. Cumartesi, günün büyük bölümünü hep birlikte havuzda geçirdik. Toni'yle ben ikizleri yüzdürürken, Chris de Jory'e yardımcı oluyordu, ama ona yardıma gerek yoktu pek. Güçlü kollarıyla havuzu boydan boya yüzerken,, bacakları su altında kaldığından, yüzündeki mutlu ifadeyle eski Jory geri gelmiş gibiydi.

— 311 —

«Hey. Müthiş zevkli. Buradan ayrılmayalım daha. Charlot-tesvill'de böyle havuzu olan ev pek yoktur. Ve ayrıca buradaki geniş koridorlar ve asansör de çok işime yarıyor. Hem Bart'a, hatta Joel'e bile alışmaya başladım.»

«Önümüzdeki haftasonu gelmemem söz konusu.» Chris pazar kahvaltımızda bu beklenmedik haberi verirken benimle göz göze gelmemeye çalıştı. «Chicago'da biyokimyacıların bir toplantısı var, bende orada bulunmak isterim. Bu durumda iki hafta burada olmayacağım, Cathy, benimle gelmek istersen, sevinirim.»

Bart tabağındaki kavunu dilimlerken, kulak kesilmiş, benden gelecek yanıtı bekliyordu. Sanki bundan sonra yaşamı bu yanıtla bağlınıncasına koyu gözleri sabit, sessiz duruyordu. Chris'le gitmek istiyordum. En azından bu evden ve sorunlarından uzaklaşmak ve sevdiğim adamla birlikte olmak istiyordum. Ama yapamazdım, Bart'ı kurtarmak için son bir özveride daha bulunmak zorundaydım. «Seninle gelmeyi çok isterdim, Chris. Ama Jory tuvalet ihtiyacını Toni'ye söylemeye sıkılıyor. Bana ihtiyacı var.»

«Tanrı aşkına, bu yüzden o kızı işe aldık. Bir hemşire o.»

«Chris, benim çatım altında Tanrının adını gereksiz anma.»

Chris, Bart'a ters ters bakıp yerinden doğruldu. «Birden iştahım kaçtı. Kahvaltımı kasabada yaparım, tabii iştahım geri gelirse.»

Bana suçlayan gözlerle baktıktan sonra Jory'nin omzuna hafifçe vurdu ve gitti.

Toni üzerinde beyaz bir önlükle gelip masaya oturdu. Üçümüz havadan sudan konuşurken, gözlerini Bart'tan alamıyordu. Güzel, ışıltılı, gri gözlerinden Bart'a tutulmuş olduğunu anlamak zor değildi. Kendisini mahvedebilecek adama değil,

— 312 —

Jory'e bakması ve görmesi için onu uyarma isteği duydum içimde.

Bart kızın kendisine olan hayranlığının farkında, gülüyor, söylüyor, çocukluğunda yaptığı aptalca yaramazlıkları anlatıyordu. Kızsa giderek etkileniyordu. Öte yandan Jory çevresine karşı ilgisiz, sabah gazetesini okuyor görünüyordu.

İkizlerin ve Jory'nin bakımını hiç aksatmamasına karşın, Toni'nin Bart'a olan tutkunluğunun günden güne arttığını göz-lüyordum. Jory ise yaşama küskün bir şekilde sessiz sedasız oturup Melodie'nin telefonunu ya da mektubunu bekliyordu. Hizmetçilere karşı sertleşen tutumundan ne kadar sabırsızlandığı belli oluyordu.

Ders aldığı resim öğretmeni haftada üç kez geliyor ve ona değişik teknikler öğretiyordu. Sürekli çalışıyor, çalışıyordu... bir zamanlar gecesini gündüzüne katarak kendini baleye adadığı gibi, şimdi de elinden geldiğince iyi bir ressam olabilmek için vargücüyle kendini zorluyordu.

Bale dünyasının dört A'sı bazılarımızda hâlâ yaşıyordu. Atılım, Adama, Arzu, Azim.

«Toni'nin ikizler için uygun bir bakıcı olduğunu düşünüyor musun?» diye sordum Jory'e bir akşam. Toni ikizleri çift kişilik arabalarına bindirmiş, bahçede gezdirmek için az önce yanımızdan ayrılmıştı. İkizler açık havada olmaya bayılıyor, arabayı gördükleri an zevk ve heyecanla çığlığı basıyorlardı. Daha soruma yanıt alamadan, Bart'ın hemşireye doğru koştuğunu gördük. Sonra ikisi birlikte arabayı itmeye başladılar. Sabırsızca Jory'nin yanıtını bekliyordum. Ama bir şey demedi. Yüzünde acı bir ifadeyle Bart'la genç kadını izliyordu. Ne düşündüğünü biliyordum. Bu sandalyede olduğu sürece, hiçbir kadına karşı şansı yoktu. Ne var ki, doktorları birçok kötürüm kişinin evlenip az çok normal yaşam sürdürdüklerini Chris'le bana söylemişlerdi. Ve kötürüm erkeklerin

— 313 —

evlenme yüzdesi, sakat kadınlara oranla çok daha yüksekti. «Kadınlar erkeklerden daha sevecen. Fiziksel olarak normal olmayan bir kadınla evlenecek kadar anlayışlı ve müşfik erkek pek ender çıkıyor.»

«Jory, hâlâ Melodie'yi özlüyor musun?»

Kederli gözlerini yere indirdi. Bir kütüğün üzerine oturmuş konuşan Bart'laToni'yi daha fazla izlemek istemez gibiydi. «Aklıma getirmemeye çalışıyorum. İlerki yıllarım için kaygı duymamamı sağlıyor. Eninde sonunda yapayalnız kalacağım ve o günden korkuyorum. Gücümü aşacak diye korkuyorum.»

«Chris'le ben daima yanında olacağız. Bizi istediğin ve yaşadığımız sürece. Ama ikimizden biri ölmeden önce başka birini bulmuş olacaksın. Bundan eminim.»

«Nasıl emin olabilirsin? Daha kendim bunu istiyor muyum bilmiyorum. Şu an yeni bir eşe sahip olmak bana sıkıntı, üzüntü verir. Baleden boşalan yeri dolduracak başka bir şey arıyorum, ama hâlâ bulamadım. Şu an sahip olduğum en güzel şeyler, çocuklarım ve babamla sensin.»

Kütüğün üzerindeki çifte yeniden baktı. O sıra Bart ikizleri arabalarından indirdi ve yolun kenarındaki çimende onlarla oynamaya başladı. İkizler herkesle dosttu, hatta kendilerinden hep uzak duran Joel'e bile yaklaşmak istiyorlardı. Günden güne gelişip güzelleşen ikizlerin şen kahkahaları bize kadar ulaşıyordu. Bart da mutlu görünüyordu. Onun da Jory kadar birine ihtiyacı vardı. Bir bakıma belki ondan da fazla. Jory bir eşi olsun olmasın, sonunda yaşamını rayına oturtabilecek iradeye sahipti.

ikizlerle oynayan çifti seyredip durduk. Ay yükselmiş, alacakaranlıkta kocaman bir gümüş tepsi gibi parılıyordu. Gölden doğru bir kuşun çığlığa benzer ötüşü geldi. «Ne bu?» diye sordum yerimde dikleşerek.

«Daha önce böyle bir ötüşü duymamıştım.»

— 314 —

«Gerdanlı dalgıç,» dedi Jory gölden yana bakarak. «Bazen rüzgâr onları buraya kadar sürükler. Mel'le birlikte Mount Desert Isle'da yazlık ev kiralar ve bu kuşların seslerini dinlerdik. Bize romantik gelirdi. Öyle düşünmüş olmamız ne garip, aslında ötüşü hiç hoş değil, hatta ürkütücü.»

Çalılığın yan tarafında Joel belirdi. «Bazılarına göre, sahipsiz ruhlar bu kuşların bedenlerine yerleşmiş.»

Dönüp ona sert bir sesle sordum. «Sahipsiz ruh da ne demek, Joel?»

«Mezarlarında huzur bulamayanlar, Catherine. Cennetle cehennem arasında kalıp, dünyada yarım kalmış işlerini bitirmek için geri dönüş zamanını beklerler ve bu yüzden kapana kısılmış gibidirler.»

Sanki soğuk bir rüzgâr esmişcesine ürperdim.

«Onun dediklerine aldırma sen, anne,» dedi Jory sabırsızca. «Cindy yaşındakilerin hiç sıkılmadan söyleyebildikleri o malum sıfatları şimdi sıralamak isterdim.» Sonra yüzü düşünceli bir hal aldı. «New York'dayken sinirlendiğimde, hiç lafımı sakınmazdım. Oysa şimdi istesem bile, bu tür sözcüklerin ağzımdan çıkmasını bir şey önlüyor.»

Açıklaması gerekmezdi. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Katı ve buyurgan bir Tanrının varlığı, bizi çepeçevre kuşatmıştı. Atmosferde, dağ havasının berraklığında, yıldızların yakınlığında, her yerdeydi.

YENİ AŞIKLAR

Kuytu yerlerde buluşuyorlardı. Koridorlarda öpüşüyorlardı. Geniş bahçelerde, çiçekler arasında güneşte, ayışığında dolaşıyor, birlikte yüzüyor, tenis oynuyor, el ele göl kıyısında geziniyorlardı. Havuzun başında piknik, koruda koşu ve yürü-

— 315 —

yüşler yapıp geceleri lokantaya, sinemaya, tiyatroya gidiyorlardı.

Sanki biz de o evde oturmuyormuş gibi gözleri birbirlerinden başkasını görmüyor, bir diğerine hülyalı hülyalı bakıyorlardı. Hemen hemen aynı tondaki saçlarıyla, biçimli vücutları-yla birbirlerine çok yakışan bu yeni çift arasındaki aşkın heyecanı beni de sarmıştı. Hem mutluydum, hem mutsuz. Neşemde bir burukluk vardı. Sevebileceği bir kadın bulan Jory değildi. Bart'ın güvenilir biri olmadığı konusunda Toni'yi uyarmak istiyordum, ama Bart'ın sevgiyle ışıldayan gözlerindeki dürüstlüğü görünce vazgeçiyordum. Hem bu kez ağabeyine ait olan bir şeyi çalmıyordu. Dahası, kimin kimi sevebileceğini söylemek bana düşmezdi. Bu kez karışmamalı, Bart'ın şansını kullanmasına izin vermeliydim. Bu, Melodie'yle olan ilişkisinden farklıydı. Toni, Jory'e ait değildi.

Bart mutluluğunu, kendinden daha emin oluşuyla gösteriyordu. Artık temizlik hastalığından, o acayip alışkanlıklarından vazgeçmiş, rahat, spor giysiler giymeye başlamıştı. Eskiden bin dolarlık takımlar ve onlara yaraşan ipek gömleklerle kravatlar onun için bir statü göstergesiydi, oysa şimdi bunlara aldırımıyordu, çünkü

Toni değerli biri olduğu duygusunu ona veriyordu. Diyebilirdim ki, yaşamı boyunca ilk kez Bart sağlamca basabileceği bir zemin bulmuştu.

Gülümseyerek yanaklarımdan birkaç kez öptü. «Aslında gönlünden neyin geçtiğini çok iyi biliyorum, anne. Ama Toni beni sevdi, bende soylu, güzel olan bir şey gördü. Ve bunun bende ne duygular uyandırdığını düşünebiliyor musun? Melo-die de böyle derdi, ama Jory'e yaptığım kötülüğün farkında olarak kendimi soylu ve mükemmel göremezdim. Bu kez başka. Çok erkek arkadaşı olmasına karşın, Toni daha önce hiç evlenmemiş ve hiç gerçek sevgilisi olmamış. Anne, düşünsene. Onun ilk sevgilisiyim. Onun yıllarca beklediği biri olmak,

— 316 —

kendimi özel biri olarak hissetmemi sağlıyor. Aramızda kendimize ait güzel bir şey var. Senin Jory'de gördüğün şeylerin aynısını o bende buluyor.»

«Bu çok güzel bir şey olmalı, Bart. Her ikiniz adına da sevindim.»

«Gerçekten mi?» Koyu gözleri sözlerimin doğruluğunu öğrenmek istercesine ciddileşti. Daha ağzımı açıp bir yanıt vermeden, Bart'ın çalışma odasının açık kapı aralığından Joel'in sesi geldi.

«Seni serserim. O hemşirenin seni gerçekten istediğini mi sanıyorsun? O kız senin paranın asaletini görüyor. Peşinde olduğu bankadaki hesapların, Bart Foxworth. Evde nasıl gezindiğine hiç dikkat ettin mi? Tepeden bakarak, sanki bu evin hanımıymış gibi ortalıkta dolanıyor. Seni sevmiyor. Tüm kadınlar gibi, onun da peşinde olduğu şeyler para, iktidar, güç ve sonra daha çok para... bunları elde etmek için de seni kullanıyor. Ve seninle evlenmeyi başardığı an, geleceğini garantilemiş olacak, sonradan onu boşasan bile.»

«Kes sesini!» diye bağırdı Bart, burnundan soluyarak. «Onu kıskanıyorsun, çünkü sana ayıracak zamanım kalmadı artık. Bu sahip olduğum en temiz, en saf aşk... ve bunu mahvetmene izin vermeyeceğim.»

Joel başını öne eğip avuçlarını çenesinin altında birleştirerek süklüm püklüm koridorda kayboldu. Kuşkusuz doğruca Bart'ın ufak bir kiliseye çevirttiği o özel odaya dua etmeye gidiyordu. Sözde aile kilisesiydi, ama Bart ve Joel'den başkası uğramıyordu. Bense görme zahmetine bile katlanmamıştım.

Parmak uçlarımda yükselip Bart'ı yanağından öperek ona şans diledim. «Senin adına seviniyorum, Bart. Dürüst olarak itiraf etmeliyim ki, ilk başlarda Toni'nin Jory'e âşık olmasını ve Melodie'nin yerini almasını diliyordum. İkizler daha bebek-

— 317 —

ken yeni bir anneye kavuşsunlar istiyordum. Kendi çocukları gibi onları sevmeye fırsatı doğacaktı ve ikizler de bundan başka anne bilmeyeceklerdi. Ama madem işler bu şekilde gelişti, diyeceğim yok ve sizlerin mutlu olduğunuzu görmek beni de mutlu ediyor.»

Kara gözleri aklımdan geçenleri okumak istercesine sürekli beni inceliyordu. Sormadan edemedim. «Onunla evlenecek misin?»

Ellerini omuzlarıma koydu. «Evet, yakında teklif edeceğim. Hele beni aldatmadığından emin olayım bir. Onu sınamak için geliştirdiğim bir yöntem bile var.»

«Bart, bu hiç hoş değil. Sevdiğin kişiye güvenmek zorundasın.»

«Tanrı dışında, kim olursa olsun birine körü körüne inanmak aptallıktır.»

Chris'in sözünü çok iyi anımsıyordum. Bela aranma, yoksa bulursun. Bunu çok iyi öğrenmiştim. Yaşamın bana sunduğu en güzel şeylerden kuşku duymuş ve sonuçta onları yitirmiştim.

«Anne...» diye söze başladı Bart, şaşırtıcı bir içtenlikle. «Eğer Jory bacaklarından olmasaydı, Melodie hiçbir zaman kendisine dokunmama izin vermezdi. Beni değil, onu seviyordu. Aramızda belli bir benzerlik olduğundan, Melodie beni onun yerine koydu ve bana geldi, çünkü Jory artık onun fiziksel gereksinimlerini karşılayamıyordu. Ne olsa hep Jory'den sonra geldim, bu kez de onun yedeği olmuştum. Ama şimdi Toni için ön planda gelen benim.»

«Evet, bunda haklısın, Bart. Jory burada ve Toni onu görmüyor. Seni, yalnızca seni görüyor.»

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. «Öyle ama Jory'nin tekerlekli sandalyesine tutsak, benimse ayakta olduğuma hiç değinmiyorsun... Ve en çok para bende, Jory'nin varlığı benimkiyle ölçülmez bile. Dahası, iki de çocuğu var. Bu üç dezavantajı yüzünden kazanan ben oldum.»

— 318 —

Bu kez onun kazanması benim de dileğimdi. Toni'yi, Jory'den on misli daha çok istiyordu. Jory sakatken bile güçlüydü, ama Bart, mükemmel derecede sağlıklı olmasına karşın, özgüvenden yoksundu. «Eğer sen kendini sevmezsen, başkasının seni sevmesini nasıl beklersin? Paran olmasa bile, Toni'nin seni seveceğine kendini inandırmak zorundasın.»

«Yakında öğreneceğim,» dedi donuk bir sesle. Bakışlarındaki bir şey bana Joel'inkileri çağırıyordu. «Bitirmem gereken bir işim var, anne. Sonra görüşürüz...» Ve dokuz yaşından bu yana her zamankinden daha sevecenlikle gülümsedi.

Sorunlu, küçük Bart'ım çelişik' anlaşılması zor, şaşırtıcı, didişken bir adam olup çıkmıştı.

Cindy mektubunda, New England'daki tiyatro okulunda yaz günlerinin ne şahane geçtiğini ballandıra ballandıra anlatıyordu. «Gerçek prodüksiyonlarda oynuyoruz, anne. Geçici olarak tiyatro binasına çevrilmiş tahlil ambarlarında sahneye koyuyoruz oyunlarımızı. Tiyatroculuğa her şeyiyle tapıyo-. rum.»

Yaz günleri geçerken sık sık Cindy'i anıyor, onun yokluğunu hissediyordum. Hep birlikte gölde ya da havuzda yüzüp ikizleri doğanın güzellikleriyle tanıştırdık. Dişleri çıkmıştı ve artık istedikleri yere emekleyebiliyorlardı, bu da her yer demekti. Her nesneyi yiyecek olarak gördüklerinden, ufacık ellerinden hiçbir şey güvencede değildi. Sarı saçları lüle lüle olmuş, yanakları pembeleşmiş, masum, iri mavi gözleriyle gördükleri her şeyi âdeta belleklerine işliyorlardı.

Sıcak yaz günlerinin ve tatlı anların unutulup gitmemesi için her birimizin elinde bir makine, özellikle ikizlerimizin resimlerini çekip durduk. Dışarda olmaya bayılıyorlardı. Çiçekleri kokluyor, ağaç kabuklarını elliyor, kuşları, sincapları, tavşanları ve havuzumuzu sık sık ziyaret eden kazları, ördekleri merakla izliyorlardı.

— 319 —

Daha bir şey anlamadan yaz bitmiş, sonbahar gelmişti. Bu yıl Jory mevsimin dağlardaki görkemine tanık olacaktı. Tepeyi saran ağaçlar şimdiden renk cümbüşüne dönüşmeye başlamıştı.

«Bir yıl öncesi sanki cehennemdeydim,» dedi Jory. Ağaçları, tepeleri gözleriyle tarayıp, sonra bakışlarını artık nikâh yüzüğü olmayan sol eline indirdi. «Boşanmayla ilgili son kâğıtlar da geldi ve biliyorsun, hiç bir şey hissetmedim. Ayaklarımdan olduğum an karımı yitirmiştim zaten. Ama ölmedim, yaşıyorum. Anladım ki, yaşam yine de sürüyor ve tekerlekli sandalyede bile güzel olabiliyor.»

Kollarımla onu göğsüme bastırdım. «Çünkü güçlüsün, Jory, azimlisin. Çocukların var, bu yüzden evliliğin hepten boşa gitmiş sayılmaz. Ve hâlâ tanınan birisisin, bunu unutma, eğer istersen bale dersleri vermeye başlayabilirsin.»

«Olmaz, oğlumla kızımı ihmal edemem. Bir anneleri yokken olmaz bu.» Başını arkaya atıp bana gülümsedi. «Sen bir annenin yerini tutamıyorsun demek istemiyorum, ama babamla birlikte kendi hayatınızı yaşamamanızı istiyorum. İki çocuğun yüküyle yaşam biçiminiz altüst olsun istemiyorum.»

Gülerek saçlarını karıştırdım. «Hangi yaşam biçiminden söz ediyorsun, Jory? Chris'le benim için burada, oğullarımız ve torunlarımızla birlikte olmak en büyük mutluluk.»

Parlak sonbahar günleri giderek soğurken, odun ateşinin ekşi kokusunu da beraberinde getirmişti. Jory ve ikizleri alarak sabahları erkenden dışarı gezmeye çıkıyordum. İkizler artık bir yere tutunarak ayaklanmaya başlamışlardı. Deidre altı bezler ve donlarla top gibi, paytak paytak birkaç adım yürümüştü bile. Darren hâlâ istediği yere -ki bu her yerdi-emekleyerek gitmeyi yeğliyordu. Bir keresinde onu dik ön

— 320 —

merdivenlerin başında, geri geri emekleyerek aşağı inerken yakalamıştım. Deidre de hemen arkasındaydı. Bu güzel ekim sabahı, kendi dilinde bir şeyler anlatıp duran Deidre, Jory'nin kucağında, daha uslu olan Darren de benim kolumda, korunun içlerine kadar giden yeni toprak yollarda gezintiye çıktık. Bu yolların yapımı ve ağaç köklerinden temizlenmesi epey pahalıya malolmuştu. Artık Bart kendine ait bir aşkı olduğundan, Jory'e çok daha düşünceli ve saygılı davranıyordu.

«Anne, Bart'la Toni birbirlerine âşık, değil mi?» diye sordu Jory birden.

«Evet,» diye yanıtladım istemeye istemeye.

Ardından söylediği şeyle irkildim. «Ne tuhaf değil mi? Seçimini kendimiz yapmadığımız bir ailede doğuyoruz, sonra da bize verilenleri kabulleniyoruz. Birbirimizi kendimiz istemiyoruz, ama yine de arada kan bağı olmasa yüzüne bile bakmayacağımız kişilere ömür boyu bağımlı kalıyoruz.»

«Jory, Bart'tan gerçekten bu denli nefret etmiyorsun, değil mi?»

«Bart'tan söz etmiyorum ki, anne. Son zamanlarda bana karşı davranışları bayağı iyi- Benim hoşlanmadığım kişi, o amcan olduğunu söyleyen ihtiyar. Gittikçe ondan soğuyorum. İlk ortaya çıktığında, ona acımıştım. Şimdi ona baktığım zaman, o soluk mavi gözlerinin ardında şeytani bir şey görüyorum. Bizi kullandığına inanıyorum, anne. Barınacak bir ev, yiyecek iki lokma bir şey gibi masum nedenler için değil... kafasında başka şeyler var o adamın. Daha bugün arka koridorda Bart'la konuşmalarına kulak misafiri oldum. Anladığım kadarıyla, Bart, Toni'ye geçmişi hakkındaki tüm gerçekleri açıklayacak... psikolojik sorunlarını bir kuruma yatırılırsa tüm mirastan yoksun kalacağı gerçeğini... Böyle davranması için onu Joel zorluyor. Anne, bunları kızı söylememeli. Eğer Toni

— 321 — Çatıdaki Dikenler - F: 21

gerçekten onu seviyorsa, onun sorunlarını da kabullenecektir. Gördüğüm kadarıyla, şimdi Bart gayet normal ve para yapma konusunda da bir uzman.»

Başımı öne eğdim. «Evet, Jory. Bu konuyu bana kendisi de söyledi, ama Toni'nin onun parası peşinde olduğuna inanı-yormuşçasına bu itirafı geciktiriyor.»

Jory başını salladı. Huysuzlanıp kucağından yere inmek isteyen Deidre'yi tutmaya çalışıyordu. Kız kardeşini gören Darren de onu taklit ederek kendini kurtarmak için çabalama-ya başladı.

«Joel kız kardeşinin vasiyetini bozup Bart'ın mirasına sahip çıkacağını ima eder bir söz söyledi mi hiç?»

Jory sinirli bir kahkaha attı. «Anne, o ihtiyarın ağzından iki tarafa çekilebilecek sözlerden başka bir şey çıkmıyor ki. Benden hoşlanmıyor ve elinden geldiğince benden uzak durmaya çalışıyor. Bir balet olduğumu ve bir rezalet olarak gördüğü o giysileri giydiğimi unutmuyor. Seni de beğenmiyor. Bazen gözlerini kısmış, sana bakarken görüyorum onu ve 'anası gibi... daha da beter' diye söylenip duruyor. Bunları söylediğim için

üzgünüm, ama anne, gerçekten kötü kalpli bir ihtiyar. Babama nefretle bakıyor ve geceleri evin içinde turlayıp duruyor. Sakat oluşumdan bu yana kulaklarım çok has-saslaştı. Kapımın dışında, koridordaki döşemenin gıcırdadığını duyuyorum ve bazen kapım hafifçe aralanıyor. Görmesem bile, oradakinin Joel olduğunu biliyorum.»

«iyi ama niye seni gözetlesin?»

«Blimiyorum.»

Bart'ın sinirlendiğinde yaptığı gibi, alt dudağımı ısırdım. «Sözlerin beni ürkütüyor, Jory. Joel'in bize kötülük yapmak istediği benim de aklımdan geçmiyor değil ve nedenlerim de var. Bart'a armağan olarak yaptığın o gemiyi parçalayan Joel'di ve o Noel davetiyelerini de postalamadığına kesinlikle

— 322 —

inanıyorum. Bart'ın düş kırıklığına uğrayıp pişman olmasını istedi. Bu yüzden kartları alıp odasına götürdü ve 'Lütfen cevap veriniz' kısmını sanki kabul edilmişler gibi imzaladı, sonra da Bart'a geri postaladı. Neden kimsenin partiye gelmediğinin tek açıklaması bu.»

«Anne... bunu daha önce niye bana söylemedin?»

Chris'ten gördüğüm tepkinin ardından kuşku larımı bir de ona nasıl açabilirdim? Chris'e bunu anlattığımda tümüyle reddetmişti. Ve bazen kendim bile aşırı hayal kurduğumu ve Joel'i olduğundan çok daha kötü gördüğümü düşünüyordum.»

«Ve dahası, Jory, hizmetçiler aralarında Cindy'yle Victor Wade'in buluşacaklarını konuşurken, bunu duyan ve hemen Bart'a yetiştiren yine Joel olmalı. Yoksa Bart nerden bilebilirdi? Bart hizmetçilerin ne yüzlerine bakar, ne de yanlarına yanaşır... kendine yediremez. Onların konuşmalarını gizlice dinleyen, sonra da Bart'a aktaran Joel'dir.

«Anne... bana öyle geliyor ki, gemi, davetiyehr ve Cindy konusunda çok haklı olabilirsin. Joel'in kafasında bir şeyler var ve korkarım bu iyiliğimize değil.»

Düşüncelere dalmıştım. Jory'nin oğlunu da kucağına koymamı isteyişini ikinci kez tekrarladığında duyabildim. O şekilde daha hızlı ilerleyebilirdik. Uzun yürüyüşte ikizlerden birini taşımak bile zor geldiğinden, seve seve Darren'i babasının kucağına oturttum. Deidre neşeyle bir çılgılık attı ve kardeşine sarıldı. «Anne, eğerToni, Bart'ı yeterince seviyorsa, kalır, geçmiş i ne olursa olsun... ona ne kadar miras kalırsa kalsın.»

«Jory... Bart da bunu kanıtlamaya çalışıyor.»

Gece yarısına doğru, tam uykuya dalacakken biri kapımı tıklattı. Gelen Toni'ydi.

— 323 —

Üzerinde güzel pembe bir gecelik vardı. Siyah saçlarını omuzlarına bırakmıştı. Bana doğru gelirken uzun biçimli bacakları göründü. «Umarım sizi rahatsız etmedim, Bayan Sheffield... kocanızın sizinle olmadığı bir geceyi bekledim.»

«Bana Cathy diyebilirsin,» dedim yatağımda oturup sabahlığıma üzerime alırken. «Zaten uyumuyordum. Uzanmış düşünüyordum. Ve şu an bir kadınla konuşmak hoşuma gider.»

Geniş yatak odamda ileri geri dolanmaya başladı. «Bir kadınla, duygularımı bir erkekten daha iyi anlayabilecek biriyle konuşma gereğini duyuyorum. Bu yüzden buraya geldim.»

«Otur. Dinlemeye hazırım.» Kararsızca koltuklardan birine ilişti ve uzun saçından bir tutamını eline alıp sinirli sinirli oynamaya başladı.

«Altüst olmuş durumdayım, Cathy... Bart bugün bana çok rahatsız edici bazı gerçeklerden söz etti. Senin bizim ilişkimizi, birbirimizi sevdiğimizi bildiğini söyledi. Sanırım bizi birkaç kez birlikte samimi halde görmüş olmalısın. Ve görmezlikten gelip beni utandırmadığın için teşekkür ederim. Çoğu kimsenin geri kafalılık olarak niteleyebileceği bazı fikirlerim vardır.»

Benden anlayış beklercesine sinirli bir biçimde gülümsedi. «Bart'ı gördüğüm an, ona âşık oldum. Koyu gözlerinde mıkna tıs gibi öyle çekici, gizemli, yönlendirici bir şey var ki. Ve bu gece beni çalışma odasına götürüp karşısına oturttu ve kendi hakkında uzun bir hikâye anlatmaya koyuldu. Sanki sevmediği birinden söz ediyor gibiydi. Kendimi her tepkisi gözlenen bir müşteri gibi hissettim. Benden nasıl bir tepki beklediğini bilemiyordum. Sanırım benim sarsılacağımı ya da kendisinden tiksineceğimi bekliyordu ve aynı zamanda gözleriyle yakarıyordu.

— 324 —

«Seni seviyor, Cathy... bir saplantı halinde seviyor,» diyerek bu olmayacak yargısıyla beni şaşırttı. «Sana ne denli hayran olduğunu kendisinin bile bildiğini sanmıyorum. Üvey kardeşinle olan ilişkin yüzünden senden nefret ettiğini sanıyor.» Yüzü kızardı, gözlerini yere indirdi. «Bunu söylediğim için beni bağışla, ama açık konuşmam gerek.»

«Devam et.»

«Bart, bu ilişkin yüzünden senden nefret etmesi gerektiğini düşündüğünden, bu şekilde davranmaya çalışıyor. Ve hâlâ, sendeki ya da ondaki bir şey, sevsin mi yoksa nefret mi etsin, karar vermesini önlüyor. Aslında senin gibi bir kadın istiyor, yalnızca kendisi farkında değil bunun.» Sustu, başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. «Ne düşündüğümü açıkça ona dedim, kendisinin annesi gibi bir kadın aradığını söyledim. Bu onu çok sarstı. Bembeyaz kesildi.»

Tepkimi gözlemek için sustu. «Toni, sanırım yanlış düşünüyorsun. Bart benim gibi bir kadın istemez, tam tersi...»

«Cathy, ben psikoloji okudum. Bart'ın akli dengesine hiçbir zaman tam olarak kavuşamama ve hem aklını, hem de mirası yitirme korkusu içine işlemiş. Öyle ki, ondan nefret etmemi, tüm bağları koparıp kaçmamı ister gibi bir hali var... ve kaçıp gideceğim,» diyerek elleriyle yüzünü kapatıp ağlamaya başladı. «Onu ne kadar sevsem ve onun da beni sevdiğine inansam bile, benim samimiyetime bu kadar az güveni olan bir adamı sevmeyi ve onunla yatmayı sürdüremem. Ve daha kötüsü, kendine de güveni yok.»

Hemen ayağa kalkıp onu yatıştırmak için yanına gittim. «Lütfen gitme, Toni, kal. Bart'a bir şans daha tanı. İyice düşünmesi için ona zaman ver. Bart hep düşünmeden, içgü-düleriyle hareket etmiştir. Üstelik senin onu parası için sevdiğini sürekli kulağına fısıldayan lanet olasıca bir büyük amcası

— 325 —

var. Aklından noksan olan, ona müstakbel eşinde neler araması gerektiğini sürekli aşılamaya çalışan Joel, Bart değil.»

Umutla bana bakarken gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Bart'ın çocukken kapıldığı değersiz olduğu duygusundan ve Joel'in etkisinden kurtarmaya kararlıyım. «Toni, ikizler sana tapıyor. Jory'e yardım etmek ve onu eğlendirmeme yardımcı olmak için kal burada. Hem bedensel yönden aşama göstermesi için profesyonel bir yardımcıya gereksinimi var. Bart'ı bilirsin, sağı solu belli olmayan bir adamdır, bazen mantıksızlasın ama seni seviyor. Kaç kez bana ne çok sevdiğini, hayranlık duyduğunu söyledi. Kendinle ilgili gerçeği söyledi, çünkü senin sevgini sınıyor. Çocukken akli dengesi bozuktu, ama bunun için haklı nedenleri vardı. Ona olan inancın sarsılmasın, kendisinden ve büyük amcasından onu kurtarabilirsin.»

Toni kaldı.

Yaşam her zamanki gibi sürüp gitti.

Deidre daha bir yaşına basmadan, dilediği ya da bizim izin verdiğimiz yerlere yürüyerek gidebiliyordu. Altın sarısı lüle lüle saçlarıyla, bıcır bıcır bir şeyler anlatıp durmasıyla hepimizin neşe kaynağıydı. Anlaşılmaz sözleri giderek basit sözcüklere dönüşüyordu. Bir kez konuşmaya başladığını keşfedince, bir daha da ağzı kapanmadı. Darren yürümekte ağır kaldıysa da, kız kardeşinin gitmeye ürttüğü karanlık yerleri araştırmaktan geri durmuyordu. Azimli bir kâşifti. Her eline geçeni incelemeye çalıştığından, pahalı, antika eşyaları kolunun erişemeyeceği raflara kaldırma gereği doğmuştu.

Cindy'den bir mektup geldi. Bizleri çok özlediğini, eve gelip Şükran Gününden Noel'e kadar kalmak istediğini, ama yılbaşında muhteşem bir partiye davetli olduğundan oraya gitmeyi düşündüğünü yazıyordu.

— 326 —

Mektubu okuması için Jory'e verdim. Gülümseyerek başını kaldırdı. «Bart'tan ve onun Toni'ye olan aşkıdan Cindy'e söz etmiş miydin?»

«Hayır,» dedim. «Çünkü gelip kendisinin görmesini istiyordum. Cindy geçen yaz ayrılmadan birkaç gün önce Toni bizde işe başlamıştı, ama Cindy kendi sorunları yüzünden kimseyle ilgilenecek halde değildi o sıralar.» Sonunda Cindy'i beklediğimiz gün geldi. Buz gibi havada Chris'le ben onu karşılamak üzere havaalanına gittik. Çıkış kapısında görüldüğünde, üzerindeki parlak kırmızı giysisiyle, gelen geçenin başını döndürtecek kadar alımlıydı. «Anne! Baba!» diye neşeyle haykırıp kendini önce benim, sonra da Chris'in kollarına attı. «Sizleri yine görmek ne güzel. Ve beni uyarmadan önce söz veriyorum, Bart'ı kızdıracak ne bir davranışta bulunacağım, ne de bir şey diyeceğim. Bu Noel onun istediği tatlı bir melek olacağım tabii yine de eleştirecek bir şey bulur, ama hiç tınmayacağım.» Sonra birbiri ardına sorular yağdırmaya başladı. Jory nasıldı? Ya ikizler? Melodie'den haber almış mıydık? Yeni hemşire nasıldı? Trevor her zamanki gibi tatlı mıydı?

Nedense Cindy her şeye rağmen yine de gerçek bir aile olduğumuz kanısını bende uyandırdı... ve bu da beni keyiflendirmeye yetti. Eve gelip büyük salondan içeri girdiğimde, Toni'yle Bart'ı ve kucağında ikizlerle Jony'i, Cindy'e hoşgel-din demek için bekler bulduk. Yalnızca Joel gerilerde durarak kıza hoş geldin demeyi istemediğini belli ediyordu. Bart, Cindy'nin elini içtenlikle sıktı ve bu da kuşkusuz beni rahatlatarak sevindirdi. Cindy'nin yüzü gülüyordu. «Bir gün, sevgili ağabeyciğim, beni gördüğüne gerçekten sevineceksin ve o soylu dudaklarınla benim günahkâr yanağımı öpeceksin.»

Bart kızardı ve huzursuzca Toni'ye baktı. «Bir itirafta bulunmalıyım, Toni. Eskiden Cindy'le hiç geçinemezdik.»

— 327 —

«En hafif deyimiyse,» dedi Cindy. «Ama rahatla, Bart. Buraya sorun çıkarmaya gelmedim. Bir erkek arkadaş da getirmedim. Terbiyeli ve uslu olacağım. Buraya geldim, çünkü ailemi seviyorum, onlardan uzak bayram geçirmeye gönlüm elvermiyor.»

Bu yılki bayram günleri bundan daha iyi geçemezdi. Ancak zamanı geri döndürebilsek, Jory yeniden yürüyebilse ve Melodie de ona dönse, bundan daha iyi olabilirdi.

Cindy'le Toni birkaç gün içinde kaynaştılar. Jory bir hizmetçiyle birlikte ikizlerin bakımını üstlenince, Toni de bizimle birlikte alışverişe geldi. Cindy'le aralarındaki dört yaşlık farkın hiç önemi yok gibiydi. Noel arifesinde Charlottesville'e eğlenmeye gidişimizde, Cindy, Toni'ye en güzel giysilerinden birini ödünç verdi. Jory de bize

katılmıştı, ama Cindy geçen yıl tanıştığı doktorun oğullarından biriyle, Bart da Toni'yle dans ederken mahzun gözlerle onları seyretti.

«Anne,» diye kulağıma fısıldadı Cindy, masaya geri döndüğünde. «Bart değişmiş gibi. Şimdi çok daha sıcak, candan davranıyor. Nerdeyse, onun da bir insan olduğunu düşünmeye başlayacağım.»

Gülümseyerek başımı salladım, ama yine de Joel'le Bart'ın o kilise dedikleri küçük odada saatlerce kalmaları beni rahatsız ediyordu. Hem ne gerek vardı oraya? Çevrede onca kilise varken.

Yılbaşını orada kutlamak üzere Bart'la Toni, Cindy'le birlikte New York'a gitmeye karar verdiler. Evde yalnız kalmamızdan yararlanarak biz de Chris'in birkaç meslekdaşını eşleriyle birlikte eve davet ettik. Joel'in bunu daha sonra Bart'a rapor edeceğini biliyordum, ama aldırış etmedim.

O gece çocukların odasından ayrıldığımda, Joel'i karşımda buldum. Gözlerinin içine gülümseyerek baktım. «Öyle görüyor ki, Joel, oğlum Toni'yle evlendikten sonra senden yakasını kurtaracak.»

— 328 —

«Onunla hiçbir zaman evlenemeyecek,» dedi Joel sert, kendinden emin bir sesle. «Âşık olan diğer genç adamlar gibi, gerçeği göremeyen bir budala. Kız onu parası için istiyor, ama yakında bunu anlayacak!»

«Joel,» dedim sakince. «Bart çok yakışıklı genç bir adam ve ihtiraslı. Kazma kürek sallayan bir işçi de olsa kızlar onun peşini bırakmazdı. Kendisinin ne bulunmaz biri olduğunu dünyaya kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçse, hoş, çekici birisi olacak. Onu rahat bırak. Senin istediğin ama ona uymayacak bir kalıba onu sokmaya çalışmaktan vazgeç. Bırak kendi yolunu kendi bulsun... çünkü inanmasan bile, onun için en doğru yol bu.»

Küçümseyerek bana baktı. «Neyin nasibini almamış olduğunu yeterince kanıtlamadın mı? Benim rehberliğim olmaksızın Bart hiçbir zaman kişiliğini bulamaz. Ömrü boyunca arayıp durduğu halde başarısız olmadı mı? Sen ona yardım etmemiş miydin? Şimdi etmiyor musun? Tanrı Bart'a aradığını verecek, Catherine, sen ne kadar günahlarınla onun başına bela olsan da.»

Geriye döndü ve koridorda ayaklarını sürüyerek uzaklaşıp kayboldu.

Bart ve diğerleri New York'tayken, Jory, Foxworth Malikânesini görüntüleyen en çarpıcı suluboya resmini tamamladı. Gül pembesi tuğlaları koyu, ürkütücü bir renge döndürmüş, bakımlı ve tertemiz bahçeleri yabani otlarla kaplanmış olarak resmetmişti. Mezarlığı gerçekte olduğundan daha fazla yaklaştırıp mezartaşlarını sol köşeye almış ve gölgelerini malikânenin üzerine vurdurmuştu. Sonuç Foxworth Malikânesine iki bin yıl^a yaşında, içinde hayaletlerin kol gezdiği bir yer izlenimi verdimişti.

«Şunu kaldır bir tarafa koy, Jory ve daha neşeli bir konu seç,» dedim. İlk kez Jory'nin yaptığı suluboya bir resimden hoşlanmamıştım.

— 329 —

Bart'la Toni, New York'tan eve geldiler ve aralarında bir şeyler geçtiğini hemen anladım. Birbirlerinin yüzüne bile bakmadan sessizce odalarına çekilmişlerdi. Ne olduğunu öğrenmek için biraz deşmeye çalıştığımda, ikisi de konuşmak istemedi. «Beni yalnız bırak,» diye parladı Bart. «Onun da diğer kadınlardan farkı yok.»

«Sana söyleyemem, Cathy,» diye haykırdı Toni. «Beni sevmiyor!»

Ocak bitti, şubat geldi ve Jory'nin otuz birinci yaşgünü kutladık. Kocaman bir pasta yaptırdık, üzerine de kendisinin Valentine armağanı olduğunu simgelemesi için kırmızı bir kap ve beyaz harflerle adını yazdık. Yüksek mama sandalyelerinde babalarının her iki yanında oturan ikizler, onun bir üfleyiş-te mumlarını söndürdüğünü görünce, zevkten deliye döndüler. Daha Jory pastayı kesmeden saldırdılar ve avuç dolusu parçaları koparmaya başladılar. Bir anda o güzelim pasta balçık haline gelmiş, yumurcakların yüzü gözü kremayla sıvanmıştı.

«Eh, ne yapalım, kalanla yetineceğiz,» dedi Jory bir kahkaha atarak. Toni eli yüzü berbat haldeki ikizleri temizlemek için yerinden kalktı. Bart kızın her hareketini kederli, özlem dolu bakışlarla izliyordu.

Günlerdir süren şiddetli tipiler yüzünden evde hapsolmuş gibiydik. Sonunda kar yağışı kesilince. Chris yeniden kanser araştırma grubuna dönebildi. Hep birlikte sürekli çalışıp durmalarına karşın, daha hiçbir somut sonuca ulaşamamışlardı.

Yeniden başlayan tipi Chris'in Charlottesville'de kalmasına neden oldu ve iki hafta geçmek bilmedi. Neyse ki, hatlar açık olduğu sürece, hemen hemen her gün konuşuyorduk. Yine de başka bir telefonda birinin bizi dinlediği duygusuna kapıldığımdan, konuşurken rahat olamıyordum.

— 330 —

Chris gelecek perşembe evde olacağını telefonla müjdeledi. Şömineler yanmış, bifttekler, salatalar hazır olsun istedi. «Ve Noel'de sana aldığım o beyaz geceliğini giy.»

Yukardaki pencerelerden birinden, Chris'in mavi arabasının yolda görüneceği anı sabırsızlık içinde bekledim. Sonunda arabayı görünce, merdivenlerden aşağı uçarcasına indim. Arabasından inmeden önce garajda olmak istiyordum ve oldum. Yıllarca birbirini görmemiş iki sevgili gibi özlemle birbirimize sarılıp öpüştük, ama ancak kendi dairemize girdiğimizde, yeniden kollarımı onun boynuna dolayabildim. «Hâlâ elin yüzün buz gibi. Sana burada olan aptalca şeylerden söz edeyim de kızıp ısın biraz... Dün gece Joel'in yine Bart'a, Toni'nin yalnızca onun parası peşinde olduğunu söylerken duyduğum.»

«Gerçekten öyle mi?» diye sordu Chris, kulağıma öperken.

«Sanmıyorum, Chris, Bart'ı gerçekten sevdiğine inanıyorum, ama sevgisi ne kadar sürer bilemem. Yılbaşında Cindy'le birlikte New York'ta bir gece kulübüne gittiklerinde, Bart yine Cindy'e kötü sözler söyleyip hakaret etmiş. Cindy' nin yazdığına göre, Bart sonra da başka bir adamla dans ettiği için Toni'ye çatmış. Toni onun akıl almaz suçlamalarıyla allak bullak olmuş, bir daha da eski haline dönememiş. Sanırım kız Bart'ın kıskançlığından ürktü.»

Chris'in bir kaşı imalı bir biçimde kalktı, ama Bart'ın benim oğlum olduğu hakkında bir şey demedi. «Ya Jory, o nasıl?»

«Uyum sağlamakta büyük bir aşama içinde, ama yalnız ve melankolik. Melodie'nin mektubunu gözlüyor. Geceleri onun adını sayıklıyor. Bazen dalgınlığına gelip bana Mel diyor. Geçenlerde Variety dergisinde Melodie'yle ilgili bir haber gördüm. Eski bale topluluğuna girmiş ve yeni bir partneri varmış. Bilmesi gerektiğini düşünüp bugün Jory'e haberi

— 331 —

gösterdim. Gözleri donuklaştı elindeki resmi yapmaktan vazgeçti. Yine de daha sora bitirir diye resmi emin bir yere kaldırdım.»

«Evet... her şey düzelecek.» Ve nasıl yaratacağımızı çok iyi bildiğimiz ihtiras dünyasına dalıp sorunları unuttuk.

Önemsiz, ama can sıkıcı ufak tefek olaylarla zaman akıp gidiyordu. Bart'la Toni gün aksatmaksızın birbirlerine giriyorlardı. Başlıca tartışma konuları, Toni'nin çok sevdiği Cindy'e karşı Bart'ın tutumu Bart'ın da kızın ona olan sadakati hakkındaki kuşku idi. «Daha yeni tanıştığın bir adamla dans etmemen gerekirdi,» diye başlayıp sürüp gidiyordu. Ayrıca ikizlerin bakımı konusunda da kavga ediyorlardı. Sonuçta aralarındaki çatlak bir uçuşuma dönüşüyordu.

Bart'la Toni kavgaya başladıklarında hiç karışmamaya özen gösteriyordum. Sorunlarının çözümünü kendileri bulmalıydılar, benim araya girmem daha fazla karışıklık yaratmaktan başka bir işe yaramazdı. Bart yine geceleri çevredeki barları ziyaret etmeye başlamıştı. Eve gelmediği çoğu geceler bir randevuevine gittiğinden ya da kentte bulduğu bir kadınla birlikte olduğundan kuşkulanıyordum. Toni'ye zamanının çoğunu ikizlere şarkı ve yeni sözcükler öğretmekle geçiriyor, bu yüzden de Jory'le daha fazla birlikte oluyordu.

Mart fırtınalı rüzgârları ve şiddetli yağmurlarıyla birlikte geldi, ama baharın belirtilerini de getirmişti. Toni'nin Jory'i bir hasta olarak değil, bir erkek olarak görüp görmediğini anlamak için onu dikkatle gözlüyordum. Jory'nin gözleri kız nereye gitse peşindeydi. Bu ara ben üşütüp yatağa düşünce, Toni onun tüm bakımını üstlendi. Jory'nin sırtını yıkamak ve giderek biçimini yitiren uzun bacaklarına masaj yapmak da buna dahildi. O güçlü bacakların birer değneğe dönüşmelerini görmek beni kahrediyordu. Toni'ye günde birkaç kez

— 332 —

masaj yapmasını önerdim. «Hep bacaklarıyla gurur duyardı, Toni. O kadar güçlü, o kadar güzel görünüşleri vardı ki. Bu yüzden şimdi yürüyüp dans edemese de, hiç olmazsa biçimlerini kaybetmesinler. Böylece o gururundan bir parça olsun kalmış olur.»

«Cathy, Jory'nin bacakları hâlâ güzel. İnce ama düzgün. Mükemmel bir insan, öylesine nazik, anlayışlı ve doğuştan neşeli ki... Biliyorsunuz, buraya geldiğimden bu yana Bart'tan başkasını gözüm görmemişti.»

«Bart'ı güzel biri olarak mı görüyorsun?»

Yüzünün ifadesi değişip sertleşti. «Eskiden öyleydi. Şimdi onu yakışıklı, ama Jory gibi güzel biri olarak görmüyorum. Bir zamanlar benim için kusursuzdu, ama New York'ta olduğumuz sürece, bana ve Cindy'e karşı o denli çirkin ve zalimce davrandı ki, gözümde bambaşka biri oldu. Daha ne olduğunu anlamadan, gece kulübünde elbiseme taktı ve demedik laf bırakmadı. Oysa çok güzel bir elbiseydi. Belki biraz kısıydı, ama tüm kızlar böyle giyiniyor. O yolculuktan eve biraz ondan korkmuş olarak döndüm. Ve her geçen gün korkum daha artıyor. Önemsiz olayları o kadar büyütüyor, öylesine acı sözler söylüyor ki. Onun gözünde herkes kötü. Bu saplan-tılarıyla kendi kendini yiyip bitiriyor ve asıl güzelliğin içten geldiğini düşünemiyor. Daha geçen gece Jory'i cinsel yönden uyandırmaya çalışmakla beni suçladı. Beni gerçekten sevse, böyle bir şey demezdi bana. Cathy, onun hiçbir zaman beni, benim istediğim, gerek duyduğum kadar seveceğini sanmıyorum. Bu sabah uyandığımda içimde büyük bir boşluk hissettim ve Bart'a karşı hiçbir duygu kalmadığını anladım. Eğer onunla evlenirsem nelerle karşılaşacağımı gösterdi ve aramızdaki her şeyi mahvetti.» Kesik kesik konuşmasını sürdürüyordu. «Kusursuz bir kadın imajı yaratmış kafasında ve ben kusursuz değilim. Başlangıçta kusursuz olarak gördüğün bir

— 333 —

kadın bulsa bile, onda nefret edebileceği bir şey bulana dek rahat etmeyecektir. Kısacası Bart'tan umudumu kestim.»

Sormak zor geliyordu, ama bilmek zorundaydım. «Ama... tüm uyuşmazlıklarınıza rağmen, hâlâ onun sevgilisisin, değil mi?»

Öfkeyle başını iki yana salladı. «Hayır! Tabii ki değil. Günden güne değişiyor ve gözümde sevimsizleşiyor. Dinle aklını bozdu, Cathy, söylediğine göre, din onun kurtuluşu olacakmış. Daha fazla dua etmem kiliseye gitmem için her gün beni zorluyor. Böyle sürdürürse, korkarım ondan nefret etmeye başlayacağım ve böyle

olsun hiç istemiyorum. Başlangıçta aramızda çok güzel bir şey vardı. O güzel günleri bir çiçek gibi sayfalar arasına koyup anılarımda yaşatmak istiyorum.»

Gitmek üzere kalktı, gözyaşlarını elinde dertop olmuş mendille silerek gülümsemeye çalıştı. «Eğer işi bırakmamı isterseniz, kabul ederim.»

«Hayır, Toni, kal,» diye yanıtladım hemen. Yine de gideceğinden korkuyor ve bunu istemiyordum. Artık Bart'a karşı en ufak bir sevgisi kalmadığı kesindi ve Jory de Melodie'nin geri döneceğine dair umutlarını tümüyle yitirmişti. Sönen umuduyla birlikte, kardeşinin sevgilisi olarak bildiği kadına gözlerini çevirmişti...

Artık birbirlerine sevgi beslemediklerini Jory'e en kısa zamanda söyleyecektim. Ama... Toni ayrıldığında bile oturup düşünmeden edemedim. Bart'ın aşkını koruyamaması ne acıydı. Yoksa bu aşkı bile bile mi yoketmişti? Kendime Chris'i köle etmekle beni sık sık suçladığı gibi, onun da köle olacağından mı korkuyordu?

Günler geçmek bilmiyordu. Artık Toni'nin gözleri Bart'a özlemle, sevdalı sevdalı bakmıyordu. Ona hayranlık duymaya başlamıştım. Yemek sıralarında Bart'ın onu iğneleyen sözlerine hiç aldırış etmez görünüyordu. Bart şimdi kızı tümüyle kar-

— 334 —

şısına almış, onu ahlakdan yoksun, hafif bir kadın ve kendisini onun kurbanı gibi göstermeye çalışıyordu.

Her akşam yemeğinde Bart'ın rahatça söyleyebildiği onca çirkin sözlerle birbirlerinden bir daha onarılmazcasına kopuyorlardı.

Toni benim yerimi alıp Jory'i eğlendirmek için onunla oyun oynamaya başlamıştı... ama onun gözlerinin ışıldaması ve yeniden kendisini bir erkek olarak hissetmesi için yapacağı o kadar çok başka şey vardı ki.

Yavaş yavaş kahverengi toprak yeşermeye, koruda çiğdemler çıkmaya, nergisler, laleler açmaya başladı. Jory'le birlikte her yere ektiğimiz dağ laleleri tepeyi rengârenk bir ressam paletine çevirmişti. Chris'le birlikte kazların kuzeye gidişlerini, hem düşmanımız, hem dostumuz olan ayı ufak balkonumuzdan sık sık seyreliyorduk.

Yazın gelişiyle yaşamımız daha rahatlamış, renklenmişti. Artık Chris'i haftasonları eve gelmekten alıkoyan kar yoktu. Ve artık dışarı çıkabildiğimiz için evdeki gerginlik de azalmıştı.

Hazıranda ikizler on sekiz aylık olmuş, izin verdiğimiz her yerde özgürce dolaşıp koşabiliyorlardı. Onlara salıncak kurmuştuk ve yükseklere, daha doğrusu kendini tehlikede hissettikleri kadar yukarlara doğru sallanmaktan müthiş zevk alıyorlardı. Daha yeni açmış, en güzel çiçeklerimi yoluyor, koparı-yorlardı, ama ses etmiyordum. Nasıl olsa, evin tüm odalarını her gün süsleyecek kadar bol, binlerce açan çiçek vardı.

Ve şimdi Bart hepimizin, ikizler de dahil, kilisedeki ayinlerine katılması gerektiğini söyleyip duruyordu. Aslında yerlerimizi alıp gözlerimizi kürsünün arkasındaki işlemeli renkli cama dikeyordük, ikizler hep benimle Jory'nin arasındaydı. Joel siyah bir cübbeyle kürsünün arkasında, cehennem ate-

— 335 —

sinden dem vuran vaazlarını veriyordu. Bart benim yanımda oturuyor ve sanki dinlemezsem kemiklerimi kırarmış gibi elimi sımsıkı tutuyordu. Toni'nin yanında da Bart'ın kasten benden ayrı oturttuğu Chris oluyordu. Bu ayinlerin bizi amaçladığını ve günahkâr ruhlarımızı cehennem ateşinden kurtarmak için yapıldığını biliyordum. İkizler kendi yaşlarındaki her çocuk gibi sıkılıp usanıyor, bitmek bilmez ayin boyunca sessizce yerlerinde oturmak hiç hoşlarına gitmiyordu. Yalnızca ilahi okumak için ayağa kalktığımızda, gözlerini büyülenmişcesine bizlere dikeyyorlardı.

«Siz de söylesenize,» diyen Bart onlara eğilerek incecik kollarını sıkıp saçlarını çekiştirdi bir keresinde.

«Ellerini çocuklarımdan üzerinden çek,» diyerek Jory tersledi onu. «İster söyler, ister söylemezler, kendi bilecekleri iş.»

Kardeşler arasında savaş yine başlamıştı.

Sonbahar geldi geçti, kışa girdik. Noel ve yeni yıl yavan bir şekilde başladı. Bu yıl Cindy de eve gelmiyordu. Daha pek yenisi olduğu işine öylesine sarılmıştı ki, bize telefon etmekten ya da kısa mektuplar yazmaktan fazlası elinden gelmiyordu.

Bart ve Toni de artık tümüyle ayrı dünyaların insanları olmuşlardı.

Belki de Jory'nin Toni'ye olan gizli aşkını farkedenden yalnızca ben değildim. Çünkü artık kardeşler arası ilişki hepten bozulmuştu. Jory'i suçlayamazdım. Bart, Melodie'yi ondan koparmış ve şimdi de Toni'yle ilgilendiğini farkederek kıza yine askıntı olmaya başlamıştı. Sırf Jory'ye kaptırmamak için Toni'ye geri dönüyordu...

Tonii'yi sevmek Jory'i yeniden yaşama bağlamıştı. Bu, gözlerindeki ışıltıdan, davranışlarındaki şevkten belli oluyordu. Sabahları erkenden kalkıyor, nicedir bir köşede duran barfıkste çalışıyor ve su yeterince ısınınca, yüzme havuzumuzu

— 336 —

boylamasına üç kez gidip geliyordu ve bunu akşamları da tekrarlıyordu.

Toni, Bart'ın kendisiyle evlenmek isteyebileceği umudunu belki hâlâ taşıyordu, ama bunu kendisine sorduğumda kesinlikle yadıyordu. «Hayır, Cathy, artık onu sevmiyorum. Kim ve ne olduğunu, daha önemlisi, para, daha çok paradan başka yaşamdan ne beklediğini bilmediği için ona acıyorum yalnızca.» Açıklayamadığım bir nedenle, Toni de bizler gibi bu eve tutsak olmuş gibi geliyordu bana.

Pazar günleri kilise törenleri iyiden iyiye sinirime dokunmaya başlamıştı. İhtiyar bir adamın bas bas bağırarak söylediği sözler, yalnızca bir kez gördüğüm başka bir ihtiyarın dehşet verici anılarını aklıma getiriyordu. Şeytan soyu. Şeytanın tohumları. Şeytanın yanlış toprağa ektiği tohumlar. O küçük kilisede yalnızca davranışlar değil, düşünceler bile günahkârlıkla yargılanıyordu... Joel'in gözünde günah olmayan neydi? Hiçbir şey.

«Bir daha o yere gitmeyeceğiz,» dedim Chris'e kesin kararlılıkla. «Bart'ı memnun etmek amacıyla da olsa, aptallık ettik. Joel'in çocukların minicik kafalarına böyle şeyler sokmasından hoşlanmıyorum.» Chris de beni haklı bulunca, o sözde kiliseye gitmemeye karar verdik. Ve ikizlerin de, günahkârların cehennem ateşinde nasıl yanacaklarını Joel'in ağzından köpükler saçarak anlatmasını dinlemelerine izin vermeyecektik. Güneşli bir haziran günü Joel ikizlerin bahçedeki oyun alanlarına geldi. Kum havuzu, salıncaklar, kaydırak ve bir de atlı karınca olan bu yere ikizler tapıyordu. Joel yüzünde tatlı ve aynı zamanda ürkek bir ifadeyle, çocukların arasına oturup onlara iplerle hızar çekme oyununu öğretmeye başladı.

— 337 — Çatıdaki Dikenler - F: 22

İkizler üzerinde tentesi ÖLE..1 kum havuzundaki oyunlarını bırakmış, ilgiyle eski düşman, yeni dostu izliyorlardı.

«İhtiyar amcaların küçük çocuklara göstereceği pek çok oyunları vardır. Biliyor musunuz, ben kağıttan uçaklar, gemiler yapabilirim. Ve gemiler batmadan suda yüzer.»

İkizlerin ona hayran hayran bakmalarından hoşlanmamış-tım. Kaşlarım çatıldı. Bunu herkes yapabilir.

«Enerjini yeni vaazlar yazmak için sakla, Joel,» dedim gözlerimi sulu, sakın gözlerine dikerek. «Eskileri bıktırdı artık. Yeni Ahit'ten niye hiç söz etmiyorsun? Bart'a bunu öğret, isa'yı ve onun deyişlerini anlat. Bağışlanmadan söz et.»

«Eğer Tanrının biricik gerçek oğlunu ihmal ettiysem, beni bağışlasın.»

«Corry, Carrie, gelin,» diye seslendim gitmek üzere ayağa kalkarak. «Gidip bakalım baba ne yapıyor.»

Joel'in öne eğik başı birden yukarı kalktı. Ne dediğimi far-kedip dilimi ısırırken, Joel'in yüzünde gülücükler belirdi. Başını bilgece salladı. «Evet, biliyorum, sence bunlar öbür ikizler... yanlış toprağa ekilmiş şeytanın tohumları.»

«Bunu bana nasıl dersin?» diye öfkeyle bağırdım.

Jory'nin ikizlerini, olur olmaz benim sevgili ikizlerimin adlarıyla çağırmakla, yangına nasıl körükle gittiğimi görememiştik bu zamana dek... daha şimdiden etrafa kıvılcımlar saçan yangını hiç farkedememiştik...

KARANLIK BİR SABAH

Pırıl pırıl bir yaz sabahını yaklaşan kara bulutlarla birlikte bir fırtına tehdit etmeye başladığında, sabah çiçeklerimi kesmek için alelacele bahçeye koşturdum. Dışarda Toni'yle

— 338 —

Jory'i görünce onlardan yana yürüdüm. Toni, Jory'e getirdiği papatyaların saplarını düzelterip vazoya yerleştirirken, Jory de, Toni'ye çok benzeyen siyah saçlı bir kızın çiçek toplayışını görüntüleyen suluboya bir resim üzerinde çalışıyordu. Sık fudalığın arkasında kaldığımdan beni farketmemişlerdi. Garip bir nedenle, içgüdüm sessizce orada durup onları izlemem için beni uyardı.

Jory çiçekler için gülümseyerek Toni'ye teşekkür etti ve fırçasını temiz suda çalkalayıp mavi boyaları karıştırdı, sonra resmin orasına burasına fırçayı dokundurdu. «Gökyüzünün rengini tam olarak bir türlü yakalayamıyorum,» diye mırıldandı kendi kendine konuşurcasına. «Gökyüzü sürekli değişiyor... oh, Turner'ın hocam olması için neler vermezdim...»

Kız Jory'nin dalgali, laciverte çalan siyah saçlarında güneş ışınlarının oynaşmasını seyrediyordu. Traş olmamıştı ve bu ona daha erkeksi bir görünüş veriyordu. Birden başını kaldırıncaya, kızın bakışlarını yakaladı.

«Pejmürde görünüşüm için kusura bakma,» dedi sıkılmışcasına. «Yağmur yağıp günü mahvetmeden bir an önce burada olmak istedim. Dışarı çıkamadığım günden nefret ediyorum.»

Toni hâlâ bir şey demiyordu. Bir görünüp bir kaybolan güneş altında bronz teni gözalcıydı. Jory'nin gözleri kızın duru, taze yüzünde gezinip aşağılara doğru kaydı. «Papatyalar için teşekkürler. Yalnız anlamlarını çıkaramadım.»

Toni çöp kutusuna eğilip, Jory'nin beğenmeyip attığı birkaç taslak çizimi oradan aldı. Çizimlere göz atınca, yüzü pem-beleşti. «Benim resmimi yapıyorsun,» dedi alçak bir sesle.

«At onları,» dedi Jory sertçe. «Yaramaz şeyler. Çiçek, tepe, oldukça iyi manzara resimleri yapabiliyorum, ama sıra portreye gelince, içinden çıkamıyorum. Çok zor. Bir türlü sendeki özü kapamıyorum.»

— 339 —

«Bence bunlar çok güzel,» dedi kız, yeniden elindekilere göz gezdirerek. «Bunları atrnamalısın. Bende kalabilirler mi?»

Kâğıtların buruşukluklarını özenle düzeltmeye çalıştı, sonrada masaya koyup üzerlerine ağır kitaplar yerleştirmeye başladı. «Senin ve ikizlerin bakımı için işe alındım. Ama sen benden hiçbir istekte bulunmuyorsun. Annen sabahları ikizlerle birlikte olup onlarla oynamaktan hoşlanıyor. Bu ara ben de boşta kalıyorum. Bu süre içinde senin için çok şey yapabilirim. Ne yapmamı istersin?»

Jory elinde ucundan boya damlayan fırçasıyla bir süre durdu, sonra sandalyesini kıza doğru çevirdi. Dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. «Önceden olsa, bir şey isterdim. Ama şimdi beni yalnız bırakmanı öneririm. Çünkü üzgünüm ama kötürümlerin heyecan verici oyunlar oynamak ellerinden gelmez.» Kız yılgınlıkla bir şezlonga çöktü. «Bart gibi konuşmaya başladın. 'Git başımdan!' diye bağırıyor. 'Yalnız bırak beni!' diye parlıyor. Senin de bana aynı şekilde davranacağını sanmazdım.»

«Neden? Ne de olsa kardeşiz, üvey kardeş, ikimizin de öfkeli anları vardır... o sıralar bizden uzak durmak en hayırlısıdır.»

«Onun mükemmel bir insan olduğunu sanmıştım,» dedi Toni kederli bir ifadeyle. «Ve artık kendi yargılarıma pek güvenim kalmadı gibi. Bart'ın benimle evlenmek istediğini düşünmüştüm... oysa şimdi bana bağırıp çağırarak gözüme gözükme diyor. Sonra peşimden seslenip onu bağışlamam için yalvarıyor. Bu evden çıkıp gitmek ve bir daha hiç dönmek istiyorum... ama bir şey beni burada tutuyor, bir şey kulağıma daha gitmenin zamanı gelmediğini fısıldıyor...»

«Evet,» dedi Jory. Yeniden dikkatli fırça darbeleriyle res-

— 340 —

mi boyamaya başlamıştı. «Burası Foxworth Malikânesi. Kapıdan içeri bir kez girdin mi, bir daha zor çıkarsın.»

«Karın kaçtı.»

«Evet, kaçtı. Aferin ona.»

«Acı konuşuyorsun.»

«Acı değil, buruk. Aslında yaşamının tadını çıkarmaya çalışıyorum. Cennetle cehennem arası, geceleri koridorlarında geçmişin hayaletlerinin gezindiği günah çıkarma yeri benzeri bir yerde kısıp kalmışım. Onları tutsak eden zincirlerinin seslerini duyuyorum ve bana görünmedikleri için minnettarım. Belki de lastik tekerleklerimin sessiz dönüşü onları ürkütüp benden uzak tutuyor.»

«Böyle hissediyorsan, niye burada kalıyorsun?»

Jory masadan kendini uzaklaştırdı ve gözlerini kıza dikti. «Ne diye burada benimle uğraşıp duruyorsun? Sevgiline gitse-ne. Belli ki sana davranış biçimim hoşuna gidiyor, yoksa çoktan buradan kaçırdın. Gerçekleşmeyen düşler ve umutlarla, anılarla buraya bağlı değilsin. Ne bir Foxworth'sun, ne de bir Sheffield. Bu evde seni bağlayacak zincir yok.»

«Niye Bart'tan nefret ediyorsun?»

«Sen niye etmiyorsun?»

«Bazen ediyorum.»

«Bu bazene inan ve uzaklaş buradan. Bizlerden biri gibi olmadan uzaklaş.»

«Sizler nesiniz?»

Jory sandalyesini çakıltaşlarının ucuna dek sürdü ve gözlerini ilerdeki dağlara dikti. «Bir zamanlar bir dansördüm ve bunun dışında bir şey düşünmezdim. Artık dans edemiyorum, bu yüzden kimsenin gözünde bir değerim kalmadığını kabullenmek zorundayım. Ve artık buradan daha fazla hiçbir yere ait olmadığımı düşündüğüm için bu evde kalıyorum.»

«Nasıl böyle düşünürsün? Annenle baban için önemli

— 341 —

olduğuna inanmıyor musun? Ya kız kardeşin ve hepsinden çok çocukların için senin bir önemin yok mu?»

«Ama bana gerçekten ihtiyaçları olduğunu söyleyemezsin, değil mi? Annemle babam birbirine sahip. Çocuklarım da onlara sahip. Bart sana sahip. Cindy bir mesleğe sahip. Sonuçta ben açıktayım.»

Toni ayağa kalktı ve Jory'nin sandalyesinin arkasına gidip boynuna masaj yapmaya başladı. «Geceleri belin hâlâ sıkıntı veriyor mu?»

«Hayır,» dedi Jory boğuk bir sesle. Ama sıkıntı veriyordu, verdiğini biliyordum. Fundalığın arkasında gülleri kesmeyi sürdürdüm. Benim orada olduğumdan hâlâ habersizdiler.

«Eğer yine ağırırsa, zili çal, gelip masaj yaparım.»

Jory birden sandalyesini tam tur çevirip kıza öfkeyle baktı. Toni zamanında geri sıçramasa, yere düşebilirdi.

«Demek bir kardeş olmazsa, öteki... nasıl olsa benim gibi sakat bir adam cazibene fazla direnemez, değil mi? Çok sağol, ama gerek yok. Annem yapar masajımı.»

Toni sessizce oradan uzaklaşırken arkasına bakmadan edemedi ve bir Fransız kapısını ardından kapatıp gözden kayboldu. Ne yazık ki, Jory'nin o kapıya nasıl baktığını göremi-yordu. Kahvaltı masası için gül kesmeyi bıraktım ve çimenlerin üzerine oturdum. Arka tarafımda, ilerde ikizler «kilise» oyununu oynuyordu.

«Ve Tanrı Havva'ya dedi ki, bu yerden git...» Darren çocuksu sesine ciddiyet vermeye çalışırken bir yandan kıkırdıyordu.

Dönüp onlara baktım.

İkisi de üzerlerindeki mayolarını ve sandaletlerini çıkarmışlardı. Deidre kardeşini pipisinin üstüne bir yaprak koydu, sonra kendi önüne baktı. Kaşları çatıldı. «Darren... günah işlemek nedir?»

— 342 —

«Koşmak gibi bir şey,» dedi kardeşi. «Çıplak ayakla olduğu zaman kötü.»

İkisi de gülüştü, sonra ayağa fırlayıp bana doğru koşmaya başladılar. Kollarımla onları yakalayıp ılık, çıplak vücutlarını göğsüne bastırdım, yüzlerini öpücüğe boğdum. «Kahvaltınızı yaptınız mı?»
«Evet, büyükanne. Toni bize o nefret ettiğimiz üzüksuyu-nu içirdi. Tabağımızdaki her şeyi yedik, yumurtalar dışında. Yumurta sevmiyoruz.»

Aynı Carrie'nin Cory adına konuşması gibi, Deidre de çoğu kez Darren'in yerine konuşuyordu.

«Anne... ne zamandır oradasın?» diye seslendi Jory. Sesi kaygılı, biraz da utanmış gibiydi.

Kollarımda ikizlerle ayağa kalkarak Jory'nin yanına gittim. «Toni'yi havuzda çocuklara yüzme öğretirken gördüm ve onları ben alıp Toni'yi sana gönderdim. Artık su üstünde duruyorlar, kendine güvenleri geldi. Niye sen de gelmedin?»

«Niye kendini orada gizledin?»

«Sadece sabah güllerimi topluyordum, Jory. Her zamanki gibi. Sabah ilk iş bahçeden toplayıp odalara koyduğum çiçekler bu evi şirin gösteren tek şey.» Şakadan kırmızı bir gülü kulağının arkasına koydum. Hemen çiçeği oradan çekip aldı ve papatyaların arasına sokuşturdu.

«Toni'yle konuştuklarımızı duydun, değil mi?»

«Jory, ağustos günlerinde evden dışarı çıktığımda, eylülün yaklaştığını bilerek her anı değerlendirmeye çalışıyorum. Burnuma dolan gül kokuları bana sanki cennetteymiş ya da Paul'un bahçesindeymişim duygusunu veriyor. Biliyor musun, çok güzel bahçeleri vardı. Her cinsten. Bölümlere ayırmıştı, ingiliz bahçesi, Japon, italyan...»

«Bunları daha önce de dinledim,» dedi sabırsızlıkla. «Bizi duyup duymadığını sordum?»

— 343 —

«Evet, işin gerçeği, konuşmanızı duydum ve fırsat bulduğumda, güllerin üzerinden sizi gözetledim.»

Aynı Bart gibi bana kötü kötü bakarken, ikizleri yere koydum ve çıplak popolarına birer şaplak vurup doğru Toni'ye gitmelerini ve onun kendilerini giydirmesini söyledim. Koşarak uzaklaşırlarken çıplak oyuncak bebeklerden farkları yoktu.

Oturdum ve bana suçlayan gözlerle bakan Jory'e gülümsedim. Öfkeli olduğunda Bart'tan farkı kalmıyordu.

«Gerçekten, Jory, sizi dinlemek amacıyla orada değildim.» Sustum ve asık yüzüne baktım. «Toni'yi seviyorsun, değil mi?»

«Onu sevmiyorum. Bart'ın o. Bart'ın artığını toplayacak değilim yine.»

«Yine?»

«Hadi, anne. Benim kadar sen de Mel'in bu evden gitmesinin gerçek nedenini biliyorsun. Bart maket geminin kırıldığı o Noel sabahı bunu yeterince açığa vurdu. Eğer Bart benim yerimi tutmayı sürdürseydi, Mel burada kalırdı. Sanıyorum, Mel benim karşılayamadığım cinsel isteklerini Bart'la tatmin ederken, farkında olmadan ona âşık oluverdi. Geceleri onun ağlamasını duyuyordum. Yatağımdan kalkıp ona gitmek istiyordum, ama hareket edemiyordum ve onun için, kendim için daha çok kahroluyordum. O sıralar cehennemde gibiydim. Şimdi de öyle. Yalnızca farklı bir cehennem.»

«Jory... sana nasıl yardım edebilirim?»

«Anne, bu evin senin gözünde ne olduğunu biliyorum, ama ben giderek burada kendi evimdeymişim gibi rahat etmeye başladım. Koridorlar, antreler geniş, beni kolayca aşağı yukarı götüren bir asansör var. Teraslar, bahçeler, koru, yüzme havuzu, tümüyle yeryüzünde bir cennet... bazı tatsız şeyler dışında. Önceleri burada kalmaya dayanamam sanıyordum, ama şimdi gitmek istemiyorum. Seni daha da endişelendirmek istemem, ama yine de söylemem gerek.»

— 344 —

Bu bazı tatsız şeylerin ne olduklarını öğrenmek için korkuyla bekliyordum.

«Çocukken mucizelere, kör adamın bir gün göreceğine, sakat adamın bir gün yürüyeceğine inanırdım. Bu şekilde düşünmek, çevremdeki çirkinliklerle ve haksızlıklara daha iyimser gözle bakmama neden oluyordu. Ve sanırım bale de benim olgunlaşmamı engelledi. Bale mucizelerle doluydu, bu da yetişkin biri olduktan sonra bile çocuk kalmama yol açtı. Ve böylece eğer yeterince inanırsam, dış dünyada, gerçek dünyada her şeyin uzun dönemde yoluna gireceğine olan güvenimi yitirmedim. Bu, Mel'le benim ortak düşüncemizdi. Baledede insanı bakır tutan bir şey var. Orada kötülüğü, günahı, varolsa bile, ne görüyor, ne duyuyorsun. Ne demek istediğimi biliyorsun, çünkü orası senin de dünyandı.» Sustu ve gözlerini tehdit edici bir hal alan göğe çevirdi.

«O dünyada beni seven bir eşim vardı. Dış dünyada, gerçek dünyada, hemen yerimi alacak bir sevgili buldu. En gerek duyduğum anda Mel'i elimden aldığı için Bart'tan nefret etmişim. Sonra onun benden öç almasına alet olduğu için Mel'den de nefret ettim. Ve Bart hâlâ öç almayı sürdürüyor, anne. Kendimin ve çocuklarımla hayatı açısından bazen endişeye kapılmasam, yine de olanları sana açmazdım, idman yaptığım paraleli biliyorsun. Geçenlerde biri, barın üzerinde ellerimi kaydırdığımda yarılısın diye boruları kazıyıp sivri çentikler açmış. Babam törpüleyip düzeltti ve bunu sana söylememem için benden söz aldı.»

Ürperdim. «Başka şeyler de var, değil mi, Jory? Bakışlarından anlayabiliyorum.»

«Önemli şeyler değil, anne. Yalnızca günümü zehir edecek ufak tefek şeyler. Kahveme, çayıma böcek atılması, şekerliğe tuz, tuzluğa şeker konması gibi aptalca, çocukça şeyler. Yatağımda, sandalyemde raptiyeler, çiviler... oh, bu evde her

— 345—

zaman beni tatsız bir sürpriz bekliyor. Bazen gülesim geliyor, o kadar aptalca ki. Ama hissiz ayağıma geçirdiğim terliğe bir çivi çakılmış olunca, bu gülüp geçilecek bir şey olmaktan çıkıyor. Orada oluşacak bir yara beni zaten kullanamadığım bir bacaktan edebilir. Birden paslanan traş bıçağım gibi, başlarına bir şey gelip gelmediğini anlamak için her eşyayı kullanmadan önce iyice incelemek zorunda kalıyorum.»

Bart ya da Joel'in çevrede olup olmadığını anlamak istercesine etrafına bakındı ve olmadıkları halde, sesini daha da alçaltarak fısıltıya dönüştürdü. «Dün çok sıcaktı, biliyorsun. Serinlemem için odamın üç penceresini açmıştın. Ama sonra rüzgâr yön değiştirip kuzeyden esmeye başlayınca, içerisi buz gibi olmuş, sen de geri gelerek pencereleri kapatıp üzerime bir battaniye daha koymuştun. Sonra uyuyakaldım. Yarım saat kadar sonra, Kuzey Kutbundaymışım gibi ürpererek uyandım. Altı pencere de ardına kadar açıldı. Yağmur içeri girmiş ve yatağım sırlıklam olmuştu. Ama iş bu kadarla da bitmiyordu. Battaniyeler üzerimden alınmıştı. Birisini yardıma çağırmak için zile uzandım, ama yerinde yoktu. Doğrulup sandalyeme uzanmak istedim. O da her zaman olduğu gibi yatağımın başucunda değildi. Bir an paniğe kapıldım. Artık kollarım güçlü olduğundan, yataktan aşağı kendimi kaydırabildim. Sonra normal bir sandalyenin üzerine kendimi çektim. Ellerimin yardımıyla en yakın pencereye sandalyeyi sürdüm, ama kapatmak için zorladığımda kapanmadı. Sonra ikinci pencereyi denedim, o da kapanmıyordu. Pervazlar daha geçenlerde yeni boyandığından sıkışmışlardı. Şiddetli yağmur ve rüzgâr karşısında tam olarak yüklenemediğimden diğerlerini denememin de boşuna olacağını biliyordum. Yine de senin de bazen dediğin gibi katır inadım tuttu ve onları da denedim. Yararı yoktu. Sonra sandalyeden inip sürünerek kapıya gittim. Kilitliydi. Oradan mobilyaların ayaklarından güç alarak gardroba

— 346 —

süründüm. İçine girip üzerime kışlık bir palto geçirdim ve çok geçmeden yorgunluktan orada uyuyakaldım.» Yüzüme ne olmuştu benim? Sanki felç gelmişti. Ne konuşabiliyor, ne dudaklarımı oynatabiliyordum. Jory dikkatle yüzüme baktı.

«Anne, dinliyor musun? Düşünüyor musun?.. Hikâyemi bitirene dek bir şey deme. Söylediğim gibi, gardrobun içinde üzerimdeki sırlıklam uyuyakalmıştım. Uyandığımda yata-ğımdaydım. Yatağım da değiştirilmişti.» Sustu ve dehşetle iri-leşmiş gözlerine baktı.

«Anne... eğer bu evde biri benim zatürreeye yakalanıp ölmemi istediye, o kişi beni yeniden yatağa yatırıp üstümü örter mi? Babam evde değildi ve sen de bunu yapacak güçte değilsin.»

«Ama,» diye fısıldadım. «Bart senden bu denli nefret etmez. Hiç etmez...»

«Belki de beni gardropta bulan Trevor'du, Bart değil. Ama Trevor'un beni kaldıracak kadar güçlü olduğunu sanmıyorum. Yine de sonuçta, burada benden nefret eden biri olduğu kesin. Beni burada görmek istemeyen biri. Çok düşündüm bunu ve beni yeniden yatağa koyanın Bart olduğu kanısına vardım. Hiç aklına geldi mi? Eğer sen, babam, ben ve ikizler olmasak, Bart bizim paramıza da sahip olur.»

«Ama zaten çok zengin. Daha fazlasına ihtiyacı yok ki.» Jory sandalyesini çevirip bulutlarla kapanan güneşe gözlerini dikti. «Bart'tan hiç çekinmemiştim şimdiye dek. Yalnızca ona acıdım ve yardım etmek istedim, ikizleri alıp buradan gitmek istiyorum... ama bu korkaklık olur. Eğer Bart rüzgâr ve yağmurun içeri girmesi için pencereleri açıtsa, sonra fikrini değiştirip beni kurtarmak için geri geldi. Bir de o maket geminin parçalanışı aklıma geliyor. Bart bundan kesinlikle

— 347 —

sorumlu tutulama2. Onca istediği gemiyi kendi elleriyle parçalamış olamaz. Ve sonra Joel'i düşünüyorum. Sen bunu yapanın Joel olduğuna inanıyorsun. Joel bu evde Bart üzerinde en çok etkisi olan kişi. Bilemiyorum, ama birinin Bart'ı eski haline döndürdüğü, bir gerçek. Büyükannesinin ve senin yanarak cezanızı çekmenizi isteyen on yaşındaki çocuk oldu yine.»

«Lütfen, Jory, yaşamımızın o dönemini konuşmayacağımıza söz vermiştik.»

Sonsuzluk kadar uzun süren bir sessizlik oldu. Sonra Jory yeniden konuşmaya başladı. «Dün gece akvaryumumda-ki balıklar öldü. Hava filitreleri kapatılmış. Isı ayarlayın alet kırılmış.» Yeniden sustu ve dikkatle yüzüme baktı. «Bu anlattıklarına inanıyor musun, anne?»

Gözlerimi mavi dumanlı dağlara diktim ve ne diyebileceğimi bulmaya çalıştım.

«Anne, bunu söylemekten nefret ediyorum, ama artık Bart'ı iyileştirmek için uğraşmaktan vazgeçmemiz gerektiğine inanıyorum. Bize karşı gelip giden sevgisine güvenemeyiz. Onun yine profesyonel bir yardıma, bakıma ihtiyacı var. Aslına bakarsan, onun içinde göstermeyi ya da salıvermeyi bilemediği büyük bir sevgi olduğuna her zaman inandım. Ama artık onun kurtarılamaz bir durumda olduğunu düşünüyorum. Onu kendi evinden çıkaramayız... tabii akli dengesinin bozulduğunu resmen bildirip bir kuruma yatırmak için başvurmadığımız sürece. Böyle olsun istemiyorum, senin de istemediğini biliyorum. Ve işin garibi, ben de buradan gitmek istemiyorum. Canımı tehlikeye atma pahasına da olsa. Buraya alıştım, bu evi seviyorum. Ve

riskini göze alıyorum. Hem, bakalım bugün ne olacak, diye merakla beklemek sıkılmamı önlüyor. Anne, artık can sıkıntısından daha kötü bir şey yok benim için.»

— 348 —

Jory'nin söylediklerini duymuyordum artık.

Gözlerim büyüyerek Joel ve Bart'ın ardından Deidre'yle Darren'in o küçük kiliseye bahçe kapısından girdiklerini gördüm. Gözden kayboldular ve kapı kapandı.

Topladığım güllerle dolu sepeti boşverip yerimden fırladım. Toni neredeydi? Niye ikizleri Bart ve Joel'den korumuyordu? Sonra aptalca düşündüğümü anladım. Bu iki masum yavru için Joel ya da Bart'ın bir tehlike olabileceği Toni'nin nereden aklına gelebilirdi ki? Jory'e kaygılanmamasını, bir, iki dakika sonra çocuklarla geri döneceğimi ve öğle yemeğini birlikte yiyeceğimizi söyledim. «Jory, seni birkaç dakika yalnız bırakmamın bir sakıncası yok, değil mi?»

«Elbette, yok, anne. Bu sabah Trevor'la konuştum. Bana bir valkie-talkie verdi. Trevor güvenilir bir insan.»

Kâhyamızın bağlılığına tüm kalbimle inanarak hızla kiliseye yöneldim.

Bir, iki dakika sonra daracık merdivenlerden aşağı inip, Joel'in Bart'a ruhunu günahlardan arındırması için mutlaka gerekli olduğunu söylediği kiliseye gizlice girdim. Eski şatolarla saraylarda bulunan aile kiliselerine benzetilmeye çalışılmış ufak bir salondtu. Bart ilk sırada, bir yanına Darren'i, diğer yanına Deidre'yi almış, dizleri üstündeydi. Joel kürsünün gerisinde, başı öne eğik dua etmeye başladı. Usulca bir kemerin gölgesine gizlendim.

«Burayı seviyoruz,» diye sızlandı Deidre.

«Sessiz olun. Burası Tanrının evi,» diye Bart uyardı.

«Kediciğim miyavlıyor,» dedi Darren cılız bir sesle.

«Bu kadar uzaktan kedinin miyavladığını duyamazsın. Hem o sizin kediniz değil, Trevor'un kedisi. Yalnızca oynamanıza izin veriyor.»

— 349 —

Her ikisi de ağlamamaya çalışarak burunlarını çekmeye başladılar. Yavru kediler, köpekler, kuşlar, küçük olan her şeye taparlardı. «SESSİZ OLUN!» diye kükredi Bart. «Dışarda hiçbir şey duymuyorum. Ama dikkatlice dinlerseniz, Tanrı sizlere seslenerek nasıl baki kalınacağını söyleyecek.»

«Baki kalmak ne demek?»

«Darren, niye soruları hep kız kardeşinin sormasına izin veriyorsun?»

«Soru sormayı seviyor.»

«Niye burası bu kadar karanlık, Bart Amca?»

«Deidre, tüm kadınlar gibi çok konuşuyorsun-.»

Deidre daha yüksek sesle bağırmaya başladı. «Hiç de değil! Büyükannem konuşmamı beğeniyor...»

«Büyükannen benimki dışında herkesin konuşmasını beğenir,» dedi ve susması için Deidre'nin küçük kolunu çim-dikledi.

Joel'in durduğu podyumda düzinelerle mum yanıyordu. Mimarların tavanda yaptığı ışık düzeni sayesinde, Joel'in bulunduğu kürsüde ışıktan bir haç oluşmuştu.

«Hep birlikte ayağa kalkacağız ve bugünkü vaazımıza başlamadan önce ilahimizi söyleyeceğiz,» dedi Joel gür, buyurgan bir sesle.

Bu arada ben de bir sütunun arkasına geçmiş, görünmeden rahatlıkla onları izleyebiliyordum. İki küçük robot gibi kımıldamadan duran ikizlerin, yanlarında biz olmaksızın daha öncede birçok kez buraya getirildikleri ve gözlerinin korkutulmuş, eğitilmiş oldukları anlaşıyordu. Ellerini omuzlarına koymuş Bart'ın her iki yanında itaatkâr, sessizce duruyorlardı. Ve onunla birlikte cılız, uyumsuz sesleriyle kekeleyerek ilahi söylemeye başladılar. Yine de umulmadık derecede iyi bariton sesiyle beni hayrete düşüren Bart'a eşlik edebilmek için büyük çaba harcıyorlardı.

— 350 —

Bizim de ayinlere katıldığımız zaman Bart niye ilahileri böyle okumamıştı? Tanrı vergisi bu sesini bizden gizleyecek kadar mı onu ürkütüyorduk? Cindy'e güzel sesinden dolayı övgüler yağdırdığımız zaman, Bart yalnızca suratını asmış, kendisinin de sesinin güzel olduğunu söylemek için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Ah, Bart'ın bu içinden çıkılmaz kişiliği sonunda beni deli edecekti.

Başka bir ortamda olsa, Bart'ın bu içten, etkileyici sesini dinlemek beni kendimden geçirirdi. Vitraydan sızan güneş ışığıyla yüzüne vuran kırmızı, yeşil, pembe renkler içinde öylesine gizemli, tanrısal bir güzelliği vardı ki...

Tanrıya olan inancı beni duygulandırmıştı. içimde bir ferahlık duyarken gözlerim yaşla doldu.

Oh, Bart, böylesine içten ilahi okurken, böylesine güzel, temiz görünürken, tümünden kötü olamazsın. Seni kurtarmak için çok geç değil. Geç olamaz.

Melodie'nin ona âşık olmasına, Toni'nin onu terkedemeyi-şine şaşmamak gerekirdi.

Gür sesi ikizlerin sesini bastırarak yükselirken, Tanrının sınırsız güçlerine inanma isteğiyle içim dolmuştu. Yere diz çöküp başımı öne eğdim.

«Şükürler olsun, Tanrım,» diye fısıldadım. «Oğlumu kurtardığın için sana şükürler olsun.»

Sonra yine gözlerimi ona çevirdim. Yaptığı her şeye güvenmek, inanmak istiyordum. Ama Bart'ın da bizimle birlikte olduğu bir sırada Chris'in söylediği sözler aklıma geliyordu. «Jory'e dikkat etmeliyiz,» demişti Chris. «Hastalıklara karşı direnci azaldı. Kendini üşütüp ciğerlerinin su toplaması çok tehlikeli olur.» Sanki yere çakılmışcasına hâlâ dizlerimin üzerindeydim. Bart'ın kendisi için doğru olanı bulabilmek için umutsuzca çır-

— 351 —

pınan çok sorunlu bir genç adamdan başka bir şey olduğuna inanamıyordum.

Bart'ın güçlü sesi ilahinin sonuyla birlikte kesildi. Ah, keşke Cindy onu dinleyebilseydi. Ve birlikte, aynı yeteneğe sahip iki kardeş olarak şarkı söyleyebilseydiler... İlahi bitmişti, ama onu alkışlayıp kutlayan kimse yoktu, yalnızca sessizlik içinde kalbimin küt küt atışı vardı.

İkizler masum, iri gözleriyle ona baktılar. «Yine söyle, Bart Amca,» diye yalvardı Deidre. «Bir tane daha söyle...»

Şimdi neden bu kiliseye gönüllü geldiklerini anlıyordum. Amcalarının güzel sesi onları çekiyordu.

Bart yalnız başına yeni bir ilahi okumaya başladı. Anlatılmaz duygular içindeydim. Böyle bir sesle dünyayı etkileyebilirdi, oysa o bu yeteneğini ufak bir odanın içine hapsediyordu.

«Bu kadar yeter, yeğenim,» dedi Joel ikinci ilahi de bittiğinde. «Herkes otursun bugünkü vaazımıza başlayacağız.»

Bart itaatkâr bir şekilde oturdu ve ikizleri de yanına oturttu. Kollarıyla onları öyle koruyucu bir biçimde sarmıştı ki, yine gözlerim yaşla doldu. Jory'nin ikizlerini seviyor muydu? Oysa şimdiye dek geçmişin günahkâr ikizlerine benzedikleri için onlardan hoşlanmıyormuş gibi davranmamış mıydı?

«Başlarımızı eğip dua edelim,» dedi Joel.

Ben de başımı eğmiştim.

«Yüklerinizi İsa'ya açın, sizi sevgiyle doldursun. Tanrıyı sevin. Sizler için ölen oğlunu sevin. Tanrının ve onun acımasızca çarmıha gerilmiş oğlunun gösterdiği doğru yolda yürüyün ve inanın. O zaman sizler daha önce esirgenen iç huzuruna kavuşacaksınız. Günahlarınızı, kılıçlarınızı, kalkanlarınızı, para ve iktidar hırsınızı bırakın. Dünyevi zevklerden ruhunuzu arındırın. Hiçbir zaman açlığı giderilmeyecek dünyevi ihtirasla-

— 352 —

rınıza gem vurun ve inanın, inanın. İsa'yı takip edin. Gösterdiği yolda ilerleyin, onun'dediklerine inanın. O zaman kurtulacaksınız. Şehvet ve iktidar hırsının hüküm sürdüğü bu günahkâr dünyanın aldattıcılığından kurtulacaksınız. Çok geç olmadan ruhunuzu kurtarın!»

Onun ateşli sözlerini dinlemek ürkütücüydü. Niye Bart'ın güzel sesiyle ilahi okuduğunda olduğu gibi onu da dinlerken içim Tanrı sevgisiyle dolmuyordu? Neden gözümün önüne rüzgâr ve yağmurla boğuşan Jory geliyordu? Salt şu anki görünüşüyle düşünsem bile, Joel'e bir an bile inanmakla Jory'e ihanet etmiş olacaktım gibi geliyordu bana.

Vaazı bitmemişti, ama ses tonunun, sanki doğrudan Bart'a söylüyormuş gibi kayıtsızlaşıp sohbet havasına dönüşmesi beni şaşırttı. «Bu büyük dağevinde Tanrı adına yaptırdığımız bu ufak tapınağın köylüler arasındaki yankısı, Foxworth' lara karşı olan öfkelerini giderek dindiriyor, iki yüzyılı aşkın süredir kendilerini yöneten Foxworth'lardan öç almayı konuşmuyorlar artık. Ama yine de bencil atalarımızın geçmişte onlara reva gördükleri muamele yüzünden hâlâ kalplerinin derinliklerinde kinlerini taşıyorlar. Ne üvey amcasıyla evlenen Corri-ne Foxworth'u, ne onun ilk kocasından olan üvey kardeşiyle evlenen anneni unuttular, ne de bu aile içi yakın akraba evliliklerinin ürünleri olan sizleri bağışladılar. Ve bu iki günahkâr şu an bile senin çatın altında günahlarını sürdürüyorlar... Günümüzün ahlâksız, pervasız ve bencil toplumunda kol gezen sayısız uyuşturuculardan birine tutsak olmuşlarcasına, birbirlerinden kopamıyorlar.

«O doktor, annenin üvey kardeşi, meslek yaşamını bilime adayarak insanlığa hizmet etme yolunda bir nebze olsun günahlarının kefareti ödüyor. Bu yüzden annenden çok daha kolay bağışlanabilir. Ama o günahkâr kadın topluma hiçbir şey vermemiştir. Belki de kendisinden daha beter-olacak

— 353 —

Çatıdaki Dikenler - F: 23

bir kız çocuk ve para için hayasızca dans eden bir oğu dışında. Ve oğlu bu günahını fazlasıyla ödedi. Bacaklarını yitirdi, bacaklarını yitirmekle bedenini yitirdi, bedenini yitirmekle eşini yitirdi. Kader kimi cezalandıracağına, kime yardım edeceğine karar vermekte sonsuz erdemlere sahiptir.» Sustu, gözlerini sanki düşüncelerini oğlumun beynine kazımak istercesine Bart'a dikti. «Oğlum, anneni sevdiğini biliyorum ve zaman zaman onu bağışladığın oluyor... yanlış, yanlış. Çünkü Tanrı onu bağışlayacak mı? Hayır, hiç sanmıyorum. Hâlâ kardeşini ayartarak kolları arasına alırken, Tanrı onu nasıl bağışlayabilir?»

Bart'ın yanıt vermesini beklerken soluk gözleri fanatik bir kıvılcımla ışıldadı.

«Acıktım,» diye çağırdı Deidre birden.

«Ben de,» diye cıyıkladı Darren.

«Duracaksınız ve yapmanız gerekeni yapacaksınız, yoksa bunun bedelini ödersiniz,» diye kükredi Joel kürsüden.

İkizler bir anda oldukları yerde büzüşüp korku içinde Joel'e baktılar. Onları bu denli korkutmak için Joel ne yapmıştı? Oh, Tanrım, Joel ya da Bart'ın onları üzmelerine fırsat vermiş miydin yoksa?

Joel onları sınırcasına uzun bir süre gözlerini onlardan ayırmadan konuşmadı. İkizlerin masum beyinlerini böyle sapık düşüncelerle doldurmamasını haykırmamak için kendimi güç tutuyordum. Oysa Bart sanki Joel'in ne dediğini duy-muyormuş gibi dalgın dalgın kürsünün gerisindeki vitraya bakıyordu. İsa'nın dizlerine yaslanmış ona bakan çocuk figürlerinin gözlerindeki hayranlık Bart'ın gözlerinde de vardı. Joel'i dinlemiyor gibiydi. Huzurlu olmanın kendinden geçmişli-ği içindeydi. Aynı duyguyu ben de yaşıyordum.

— 354 —

Bugünün dünyasında İsa'nın sözlerinin hâlâ bir anlamı vardı... ve her nasılsa Bart'ın çelişkilerle dolu beynine onun öğretileri ulaşmış ve orada yer edinmişti.

«Bart, çocuklar uyukluyor,» diye bağırdı Joel öfkeyle. «Görevini aksatıyorsun. Uyandır onları. Hemen!»

«Bu küçük çocuklar için eziyet oluyor, Joel Dayı,» dedi Bart. «Vaazın çok uzun sürüyor ve onları sıkıp huzursuzlaştırıyor. Onlar günahkâr ya da doğuştan kötü değiller. Kutsanmış bir evlilikten olma çocuklar. Önceki ikizler gibi, kardeşlerin birleşmesinden olma, günahkâr çocuklar değiller...»

Ve Bart'ın ikizleri korumak istemesine sıkıca sarılmasını görmek içimi umutla doldurdu. Bart babası kadar soylu ve iyi olduğunu kendine kanıtlamaya çalışıyordu. Olduğum yerde âdeta taş kesilmiştim.

Bart kollarında ikizler ayağa kalkmıştı. «Onları yere bırak,» diye emretti Joel. Vaazı bittiğinden sesi yine eskisi gibi incelik fısıltıya dönüşmüştü. Tüm gücünü harcamış ve bu yüzden etkisini yitiriyor muydu? Öyle olmasını diledim.

«Şimdi, sizler, hâlâ fiziksel ihtiyaçlarını kontrol altında tutmayı öğrenememiş çocuklar, sizlere öğretmeye çalıştığım dersinizi tekrar edin. Söyleyin. Darren, Deidre. Daima aklınızda ve yüreğinizde tutmanız gereken sözleri söyleyin ve Tanrıya duyurun.»

ikizler normal konuşma sırasında birkaç kelimeden fazlasını biraraya getiremez, bazen de yanlış sözcük kullanırlardı... ama bu kez farklıydı. Bir yetişkin kadar ciddi ve düzgün bir biçimde konuştular.

Bart sanki daha önceden sözleri ezberlemelerine yardım etmiş gibi onları dikkatle dinliyordu.

«Bizler günah tohumlarından olma çocuklarız. Şeytanın dölleriyiz. Şeytanın soyundanız. Yakın akrabayla zina yapmaya eğ... eğilimli tüm günah genlerini taşıyoruz.»

Söylediklerinden tek kelime anlamaksızın, ezberlerini tek-

— 355 —

lemeden söyledikleri için mutlulukla birbirlerine gülümsediler. Sonra ikisi birden ciddileşip mavi gözlerini kürsüdeki ihtiyar adama çevirdiler.

«Yarın derslerimize devam ederiz,» diyerek Joel önündeki kocaman siyah incil'i kapadı.

Bart çocukları kucağına alıp yanaklarından öptü ve şimdi kuru, yeni don giyip yemeklerini yiyebileceklerini söyledi. Güzelce uyuduktan sonra yarın yine burada olacaktı.

Tam o sıra yerimde doğruldum ve öne çıktım. «Bart, Jory'nin çocuklarına ne yapmaya çalışıyorsun?»

Beni görünce yüzü sapsarı kesildi. «Anne, pazar günleri dışında, buraya gelmen gerekmez...»

«Niye? Beni buradan uzak tutarak bu çocukları sonradan cezalandırabileceğin sapık insanlar haline getirebileceğini mi umuyorsun? Bu mu amacın?»

«Seni kim saptırdı?» dedi Joel buz gibi bir sesle.

Çılgınca bir öfkeyle ondan yana döndüm. «Senin annenle baban!» diye haykırdım. «Kız kardeşin, Joel, bizi burada, yukarıda kilitleyip yalan vaatleriyle yıllarca tutsak ettiler. Orada tutsak olarak büyürken, birbirimizden başka sevecek kimsemiz yoktu, yapayalnızdık. Bu yüzden suçlayacaksan onları suçla, Chris'le beni değil. Ama önce şu söyleyeceklerimi iyice kafana sok. Chris'i seviyorum ve utanmıyorum. Dünyaya değeri olan hiçbir şey vermediğimi söylüyorsun, ama işte şurada yeğenin duruyor, kollarında da torunlarım, terasta da diğer oğlum. Ve hiçbir günahla doğmadılar. Şeytanın dölleri değil. Ve bir daha bu sözleri bana ait birine söyleme gafletinde bulunma, yoksa bunadığını söyleyip seni bir huzurevine tiktiririm.»

Bart'ın yüzüne renk gelirken Joel'in yüzü sararmıştı. Çaresiz, solgun mavi gözlerini yardım istemesine Bart'a çevirdi. Ama Bart sanki daha önce hiç görmemişcesine bana bakı-

— 356 —

yordu. «Anne,» dedi zayıf bir sesle. Sözlerini sürdürecekti, ama ikizler onun kollarından kurtulup bana koştular.

«Acıktık, büyükanne, acıktık...»

Gözlerim Bart'ın gözleriyle buluştu. «Daha önce böylesine güzel ilahi okuyan birini duymamıştım. Çok güzel sesin var,» dedim, ikizleri ellerinden tutup uzaklaşırken. «Kendi kendine yet, Bart. Joel'e ihtiyacın yok. Yeteneğini buldun, kullan onu.»

Söyleyecek çok şeyi varmış da söyleyemiyormuş gibi kaskatı duruyordu, ama Joel onu kolundan tutup çekerken, ikizler de yemek için ağlamaya başlamıştı.

CINDY'NİN AYRILIŞI

Birkaç gün sonra Jory yataktan kalkamayacak kadar hastalandı. Şiddetli yağmur ve rüzgâr yapacağını yapmıştı. Ateşi giderek yükselirken, yüzü ter içinde, başını bir o yana, bir bu yana çevirerek Melodie'nin adını

sayıklıyordu. Ve her seferinde kendisine yardım için elinden geldiğince çalışan Toni'nin gözlerinin kırışmasına neden oluyordu.

Toni'nin onunla gerçekten ilgilendiğini, onu sevdiğini görüyordum. Bu onun için yaptığı her işten, şefkatli gözlerinden anlaşılıyordu. Hatta benim bakmadığımı sandığı sıralar, dudaklarını Jory'nin yüzüne değdiriyordu.

Jory'nin çıplak göğsünü ıslak bezle silerken, benden yana dönüp cesaret verircesine gülümsedi. «Bu denli kaygılanmana gerek yok, Cathy. Çoğu kişi yüksek ateşin virüsleri yoketmede genellikle yararlı olduğunu bilmez. Ama bir doktor eşi olarak senin bunu bildiğinden eminim. Senin endişen soğuk algınlığının zatürreeye dönüşmesi. Korkma, öyle olmayacak. Bundan eminim.»

— 357 —

«Dileyelim dediğin gibi olsun...»

Yine de endişem sürüyordu. Toni yalnızca bir hemşireydi ve Chris'in tıp bilgisine sahip değildi. Chris'i her saat başı telefonla arıyor, üniversitenin kocaman laboratuvarında onu bulmaya çalışıyordum. Niye Chris benim acil mesajlarıma hâlâ yanıt vermiyordu? Chris zamanında yetişemeyecek diye kaygılanmaktan öte öfkelenmeye başlamıştım. Kendisine gerek duyulduğunda her zaman burada olacağına söz vermemiş miydi?

Joel vaazını vereli iki gün olmuştu ve Chris hâlâ evi aramamıştı.

Bunaltıcı nemli hava ve aralıklı fırtınalı yağmurlar kendimi daha da kötü hissetmemden başka bir işe yaramıyordu. Gök gürüldüyor, şimşekler çakıp gökyüzünü anlık ısıtırlara boğuyordu. Ayaklarımın dibinde oynayan ikizler kilisedeki dersleri için zamanın geldiğini aralarında fısıldamaya başladılar. «Lütfen, büyükanne, Joel Dayı gelmemiz gerektiğini söylüyor.»

«Deidre, Darren. Beni dinlemenizi istiyorum. Joel Dayıyla Bart Amcanızın size söylediklerini unutun. Biliyorsunuz babanız hasta ve en son isteyeceği şey sizlerin o kilise denen...» Takılıp sustum. Joel'in hakkında daha sonra karşılığını vermeyeceği ne diyebilirdim? Doğru inandığı şeyi öğretiyordu. Ama o deyimler... Şeytanın döller... Şeytanın soyları.

Birden ikisi de sanki tek kişymişlercesine aynı anda, aynı şekilde bağııştılar. «Baba ölecek mi?»

«Hayır, elbette ölmeyecek. Hem sizler ölüm hakkında ne biliyorsunuz?» Büyükbabalarının çok iyi bir doktor olduğunu ve çok yakında eve geleceğini söyleyerek sözlerimi sürdürdüm.

Bir şey anlamadan yüzüme bakıyorlardı. Anlamalarını bilmedikleri sözcükleri ezberden kapıp sonra bunu kullandıkları

— 358 —

sık sık oluyordu. Ölüm... bunun ne olduğunu nerden bilebilirlerdi ki?

Toni yüzünde garip bir ifadeyle bana baktı. «Biliyor musun, ikizlerin üstünü değiştirirken, yıkarken durmamacası-na konuşuyorlar. Gerçekten çok zeki çocuklar. Sanırım sürekli yetişkinlerin arasında olmaları, kendi akranlarıyla oynamalarından çok daha fazla şey öğretiyor onlara. Konuştukları şeylerin çoğu yaşlarına uygun, çocukça şeyler. Ama birden bu saçma sapan sözlerin arasından ciddi, büyük laflar çıkıyor. Gözleri büyüyor, fısıldayarak konuşmaya başlıyorlar. Sonra sanki birini, bir şeyi görmeyi bekliyorlarmışçasına ürkek ürkek etraflarına bakıyorlar. Ve fısıltıyla Tanrı ve onun laneti üzerine birbirlerini uyarıyorlar. Bu durum beni tedirgin ediyor.»

«Toni, beni iyi dinle. Sakın ikizleri gözünden uzakta tutma. Benimle, kocamla ya da Jory'le birlikte bulunduklarından iyice emin olmadan onları bütün gün hiç yalnız bırakma. Jory'le ilgileneneğin zaman beni çağır, ben çocuklara bakarım. En önemlisi, sakın onları Joel'le yalnız başlarına bırakma.» Ve ne kadar söylemekten nefret etsem de, buna Bart'ın adını da ekledim.

Yine yüzüme kaygıyla baktı. «Cathy, sanıyorum Bart'ın beni ahlaksız biri olarak görmesine neden yalnızca New York'ta olanlar değil. Geri döndüğümüzde, Joel'in ona söylediklerinin de etkisi olmalı. Sevdiğini sandığın bir adamın böylesine çirkin, ağır suçlamalarla sana saldırması insanı çok sarsıyor.»

Yeniden Jory'nin göğsünü ıslak bezle silmeye başladı. «Hiçbir zaman Jory'nin ağzından böyle laflar duymadım. Bazen öfkeli, kızgın bakıyor, ama o zaman bile onurumu kıracak laflar etmeyecek kadar düşünceli. Onun kadar anlayışlı, sevecen bir adam tanımadım.»

«Onu sevdiğini mi söylüyorsun?» diye sordum. Sevdiğine

— 359 —

inanmak istiyordum, ama bir yandan da Bart'la olan ilişkisinin düş kırıklığıyla sona ermesinden dolayı Jory'i onun yerine koymasından korkuyordum.

Yüzü kızardı, başını öne eğdi. «Yaklaşık iki yıldır bu evdeyim. Çok şey gördüm, duydum burada. Bart'la olan beraberliğimde cinsel yönden tatmin oldum, ama duygusal, güzel yanı yoktu, yalnızca heyecan vericiydi. Ancak şimdi, beni anlamaya ve gerek duyduğum şeyleri bana vermeye çalışan bir adamın değerini içimde duymaya başlıyorum. Sözleri hiçbir zaman beni aşağılamıyor. Dudakları çirkin sözler söylemek için aralanmıyor. Bart'a olan aşkım büyük bir yangındı ve tanıştığımız ilk gün alev almıştı, ama ayaklarım kaygan bir zemindeydi. Ne istediğini, neye gerek duyduğunu hiçbir zaman bilemedim, senin gibi birini arzuladığını farketmem dışında...»

«Bunu söyleyip durmaktan vazgeçsen sevinirim, Toni,» dedim tedirgin olarak. Bart o kadar özgüvenden yoksundu ki, sırf terkedilenin kendisi olmaması için Melodie'nin ona karşı tavır almasına fırsat vermeden onu başından savmıştı. Daha sonra da Toni ondan nefret edip terketmeden önce Bart nefretini küsmüştü.

Toni bir daha Bart'ın benim gibi birini istediğini söylemeyeceğine söz vererek Jory'e temiz bir pijama üstü giydirmeme yardım etmeye başladı. Birlikte uğraşırken, yerde ikizler, aynı Cory ve Carrie gibi oyuncak arabalarını sürdürüyorlardı.

«İkisinin de üzülmelerine neden olmamak için hangi kardeşi sevdiğinden iyice emin ol. Kocam ve Jory'le yeniden konuşacağım. Jory iyileşir iyileşmez, bu evi terketmemiz için ne gerekirse yapacağım. Eğer seçimin buysa, bizimle birlikte gelebilirsin.»

O ara Jory yatakta yan dönerken sıkıntı içinde sayıkladı. «Mel... bu bizim replik mi?» dedi gibi geldi bana.

«Jory, ben Toni'yim. Senin bakıcın,» dedi Toni yavaşça. Saçını boncuk boncuk terlemiş kaşından okşarcasına geriye

— 360 —

*>

attı. «Çok üşütmüşsün... ama yakında bir şeyciğin kalmayacak.»

Jory sarsıla sarsıla öksürüp balgam çıkardı. Toni onun başını tutup kâğıt mendille ağzını sildi. Jory'i rahat ettirmek için yaptığı her hareketteki sevecenlik beni derinden etkiliyordu.

Jory kendine gelip Toni'nin ellerini tutarak onun gözlerine baktığında, orada fazla olduğumu hissederek kapıya doğru geriledim. Jory sessizce, gözleriyle ona bir şeyler demek ister gibiydi. Usulca Daren ve Deidre'nin ellerini tuttum. «Hadi çıkalım buradan,» diye fısıldadım. Yan gözle baktığımda, Toni'nin titrediğini farkettim.

Kapı aralığından Toni'nin, Jory'nin elini dudaklarına götürüp parmaklarını tek tek öptüğünü hayretle gördüm. «Hazır bana karşı koyamazken bundan yararlanayım,» diye fısıldadı. «Ne aptalmışım. Sen hep buradaydın ve ben seni hiç görmedim. Arada Bart varken göremedim.»

Kızın içten ve sevgi dolu sözleri karşısında, Jory uygulanmış, gözleri sulanmıştı. «Tekerlekli sandalyede oturan birini farketmemek zor olmasa gerek ve belki yalnızca bu bile seni kör etmeye yetti. Ama ben buradaydım, bekleyerek, umarak...»

«Oh, Jory, Bart'ın cazibesine kapıldığım için benden yüz çevirme. Onun beni arzuladığını anlayınca, öylesine şaşırmış, heyecanlanmışım ki, aklım başımdan gitmişti sanki. Sanıyorum her kadın, hayır ne demek bilmeyen ve pes ettirene dek peşini bırakmayan bir erkekten gizliden gizliye hoşlanır. Budalaca davrandığım ve böylesine kolay elde edildiğim için beni başışla, Jory.»

«Tamam, tamam,» diye fısıldadı Jory, sonra gözlerini kapadı. «Yeter ki, bana duyduğun şey acıma olmasın...»

«Sen Bart'ın olmasını istediğim kişisin,» diye inledi Toni, dudaklarını onunkine yaklaştırdı.

Bu kez kapıyı kapadım.

— 361 —

Daireme geri döndüğümde, telefonun başına oturup Chris'in benim acil mesajlarıma yanıt vermesini beklemeye başladım. İkizleri bizim yatağıma yatırmıştım. Benim de gözlerim kapanmaya başladığı sırada telefon çaldı. Almacı kaptım. Genizden bir ses Bayan Sheffield'i aradığını söyledi. Kendimi tanıttım.

«Seni ve çocuklarını burada istemiyoruz,» dedi ürkütücü, derinden gelen ses. «Orada, yukarda neler olup bittiğini biliyoruz. O küçük kiliseyle bizi kandıramazsınız. Tanrının ahlak kurallarını hiçe sayarken, o kilise arkasına gizlendiğiniz bir paravan yalnızca. Defolun... yoksa Tanrının buyruğunu kendi ellerimizle yerine getirir, topunuzu dağımızdan atarız.»

Şaşkın, ne yanıt vereceğimi bilemez halde donmuş kalmışken, adam telefonu kapadı. Uzun bir süre elimde almaç öylece oturdum. Güneş bulutların arasından sıyrılıp yüzümü ısıttı... ve ancak o zaman almacı yerine koyabildim. Çevreme bakındım. Dairemi kendi zevkime göre yeniden döşemiştim, artık bana annemi ve onun ikinci kocasını anımsatmıyordu. Yalnızca anımsamak istediğim kişilerin resimleri vardı. Karşımdaki resimlere tek tek bakarak anılara dalıp gitmişken, birden çalan telefon zilin acı sesiyle yerimde sıçradım. «Lastiğim patladı,» dedi Chris. «Başka bir laboratuvara gitmiştim, orada birkaç saat kaldım ve geri geldiğimde senin notlarınla karşılaştım. Jory'nin durumu kötüleşmedi, değil mi?»

«Hayır. Sevgilim, kötüleşmedi.»

«Cathy, ne oldu?»

«Buraya gelince anlatırım.»

Chris bir saat kadar sonra eve vardı. Bana alelacele sarılıp sonra Jory'nin yanına koştu. «Nasılmış bakalım benim oğlum?» dedi ve hemen yatağın kenarına oturup onun nabzını dinlemeye başladı. «Annen senin odanın tüm pencerelerini birinin açtığını ve yağmurla sıırıslıkam olduğunu söyledi.»

— 362 —

«Ah!» diye çığlık attı Toni. «Böylesine korkunç bir şeyi kim yapmış olabilir? Çok üzgünüm, Bay Sheffield. Aslında çağırmasa da, Jory'i, yani Bay Marquet'i geceleri sık sık yokladım.»

Jory mutlu bir biçimde gülümsedi. «Artık bana Bay Mar-quet demen gerekmez, Toni.» Sesi cılız ve boğuktu. «Ve bu olay senin burada bulunmadığın bir gün oldu.»

«Kız arkadaşımı buluşmak için kente gittiğim gün olmalı.»

«Sadece soğuk algınlığı,» dedi Chris, Jory'yi yeniden muayene ederken. «Ciğerlerin su toplamamış ve grip belirtisi yok. Şimdi yapacağın tek şey ilacını içip hapını yutmak ve Melodie'yi düşünerek canını sıkmamak.»

Daha sonra oturma odamızda, Chris kendi koltuğuna oturup anlattıklarını dinledi. «Sesi tanıdın mı?»

«Chris, şimdiye dek köylülerden hiçbirini doğru dürüst görmedim bile. Onlardan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.»

«Bir köylü olduğunu nereden biliyorsun?»

Bu daha önce hiç aklıma gelmemişti. Yalnızca böyle bir sonuç çıkarmıştım doğal olarak. Her neyse, Jory yeterince iyileşir iyileşmez, bu evden uzaklaşmaya kesin kararlıyım.

«Eğer istediğin buysa,» dedi Chris, biraz üzüntülü. «Dediğin gibi yaparız. Ama burayı sevdiğimi itiraf etmeliyim. Açık alanlarını, bahçelerini, hizmetimize koşan hizmetkârlarını arayacağım. Ama çok uzağa taşınmayalım. Üniversitedeki işimi bırakmak istemiyorum.»

«Chris, merak etme. Bunu senden esirgeyecek değilim. Buradan ayrılınca, Charlottesville'e gideriz. Dilerim orada kimse benim senin kız kardeşin olduğumu bilmiyordur.»

— 363 —

«Cathy, benim tatlı karıcığım, bilseler bile buna aldıracaklarını hiç sanmıyorum. Hem eşimden çok kızıma benziyor-sun.»

Bu tatlı sözleri söylerken gözlerindeki içtenlik gerçek duygularını dile getirdiğini söylüyordu. Bana baktığında kör olduğunu biliyordum. Görmek istediğini, genç kızlık halimi görüyordu.

Benim kuşkulu bakışlarımı görünce, bir kahkaha attı. «Meraklanma, şu anki halini de seviyorum.»

Cindy yine o baş döndürücü ziyaretlerinden birini yaptı ve son kez birlikte olmamızdan bu yana yaptıklarını soluk almaksızın en ince ayrıntısına dek anlattı. On dokuz yaşında bir kızın başından bunca şey geçmiş olması akıl almaz bir şeydi.

Büyük salondan içeri girmesiyle birlikte uçarcasına merdivenleri çıkıp Jory'nin kollarına atılması göz açıp kapayana dek oldu. Jory'nin üzerine öylesine abandı ki, nerdeyse onu sandalyesiyle birlikte devirecekti.

«Artık bir tüyden daha ağırsın,» dedi Jory gülerek. Kızı öptü, sonra baştan aşağı süzdü ve yeniden güldü.

«Vay vay. Bu ne kıyafet böyle?»

«Bart diye birinin gözlerini yerinden fırlatacak bir kıyafet. Bunu sırf onunla Joel Dayıyı deli etmek için seçtim.»

Jory ciddileşti. «Cindy, senin yerinde olsam, Bart'la bu kadar uğraşmazdım. Artık küçük bir çocuk değil.»

Bu ara Toni içeri girmiş, Jory'nin ateşini ölçmek için sabırla bekliyordu.

«Oh,» dedi Cindy, Toni'yi görünce şaşırarak. «Bart, New York'ta o çirkin sahneyi yaratıp gerçek kimliğini gösterdikten sonra buradan gidersin sanıyordum.» Sonra Toni'nin gözlerindeki ifadeyi farkedince, önce Jory'e, sonra yine Toni'ye baktı

— 364 —

ve bir kahkaha attı. «Dur, hele. Bak şimdi oldu. Sonunda doğruyu görmüşsünüz. Gözlerinizden belli. Toni, Jory, siz âşıksınız. Yaşasın,» Toni'ye sarılıp öptü, sonra Jory'e sevgiyle baktı. «Mel'le New York'ta karşılaştım. İkizlerin ne tatlı olduklarını duyunca, çok ağladı... ama boşanma işleminizin bitiminin ertesi günü bir başka dansörle evlendi. Seni andırıyor, Jory, ama ne yakışıklılıkta, ne dansa senin küçük parmağın bile olamaz.»

Artık Melodie'yi rafa kaldırmışçasına, Jory hiç etkilenmek-sizin gülümsemesini sürdürdü. «Eh, bu demektir ki, nafaka ödemekten kurtuluyoruz. En azından bana bildirebilirdi.»

Cindy yeniden Toni'ye döndü. «Bart ne yapıyor?»

«Ben mi ne yapıyorum?» diye bariton bir ses yükseldi kapı ağzından. Geriye döndüğümüzde Bart'ın küstah bakışlarıyla karşılaştık.

«Ne yapalım,» diye iç çekti alaycı bir tavırla. «Yaşıyoruz işte. Arada bir küçük Marilyn Monroe'muz teşrif edip çarpıcı varlığıyla içimizi titretiyor.»

«Seni yine görmenin bana verdiği duyguyu böyle tanımlamayacağım,» dedi Cindy gözleri parıldayarak. «İçim titremedi, ürperdi.»

Bart'ın gözleri kızın üzerinde gezindi. Daracık pantolon ve diz boyu çizme altın sarısı renkteydi ve beyaz sarı yatay çizgili dar süveter, Cindy hareket ettikçe oynayan göğüslerini belirgin bir biçimde ortaya koyuyordu.

«Ne zaman gidiyorsun?» diye sordu Bart. Bu ara gözleri Jory'nin yatağına oturmuş, onun elini tutan Toni'ye kaydı. Divanda yanımda oturan Chris, kendisi olmadığı sıra gelen mektuplara göz atıyordu.

«Sevgili kardeşim, ne dersen de, aldırmiyorum. Buraya ailemi görmeye geldim. Çok kalacak değilim. Bu evin zincirleri beni tutamaz.» Güldü ve gözlerinin içine bakarak Bart'a yak-

— 365 —

laştı. «Beni sevmen ya da beğenmen gerekmez. Ve ağzını bana hakaret etmek için her açtığında, yalnızca gülüp geçeceğim. Şimdi beni seven öyle birisi var ki, onun yanında çöplükten çıkarılmış gibi durursun.»

«Cindy,» dedi Chris sert bir dille. Açılmamış mektupları bir kenara koydu. «Burada olduğun sürece giyimine dikkat edeceksin ve onun da sana davranacağı gibi, Bart'a saygılı davranacaksın. Ortada bir neden yokken böyle çocukça dalaşmalarınızdan bıktım artık.»

Cindy'nin Chris'e kırılgan gözlerle bakışı, beni özür dilerce-sine konuşmaya zorladı. «Hayatım, burası Bart'ın evi. Ve seni daha usturuplu elbiselerle görmek beni de sevindirir.»

Mavi gözleri çocuklaştı. «İkiniz de onun tarafını tutuyorsunuz... hepimizi mutsuz eden bir mikroptan başka bir şey olmadığını bildiğiniz halde.»

Toni huzursuzca otururken, Jory'nin ona eğilip bir şeyler fısıldamasıyla gülümsedi. «Olağan şey bu,» dediği kulağıma geldi. «Bart'la Cindy birbirlerine işkence etmekten zevk alırlar, o kadar.»

Jory'nin, Toni'nin omuzuna kolunu atması, Bart'ın dikkatini Cindy'nin üzerinden onlara çekti. Kaşları çatıldı. Toni'ye gözlerini dikti. «Gel benimle. Kilisenin yeni eklemelerini sana göstermek istiyorum.»

«Bir kilise mi? Nerden çıktı bu?» diye sordu Cindy. Ufak odanın kiliseye dönüştürülmesinden daha haberi yoktu.

«Cindy, Bart bu eve küçük bir kilise eklenmesini istedi.»

«İyi de, anne, bu evin kendisi zaten kilise.»

Bart hiçbir şey demedi.

Toni ikizlere banyo yaptıracaklarını söyleyerek onunla gitmeye yanaşmadı. Bart'ın gözlerinde bir öfke pırıltısı yandı söndü, sonra mahzunlaştı. Ayağa kalkıp yanına gittim ve elini tuttum. «Hayatım, kilisede yaptırdığın eklemeleri ben görmek isterim.»

— 366 —

«Başka zaman,» dedi.

Akşam yemeğinde Cindy sürekli Bart'ı iğnelerken bazen öyle esprili şeyler anlatıyordu ki, eğer Bart şakadan anlayan biri olsa, hepimiz bunlara gülecektik. Ama şaka kaldırmazdı. Kendisi hakkında yapılan esprilere gülmeyi bilmez, hemen bunları ciddiye alırdı. «İşte böyle, Bart,» dedi Cindy, zafer edasıyla gülümseyerek. «Ben çocukluk kusurlarımdan kurtulabili-yorum, fiziksel olanlardan bile. Ama sen beynini kemiren hiçbir şeyi içinden atamıyorsun. Nerde bir pislik, çürümüş bir şey varsa hemen onu beynine işlemeye hazır bir nakışçı gibisin.»

Bart hâlâ bir şey demiyordu.

«Cindy,» dedi Chris. «Bart'tan özür dile.»

«Hayır.»

«O zaman masayı terket ve nasıl konuşulacağını öğrenene dek kendi odanda yemeğini ye.»

Kızın gözleri bu kez Chris'e doğru öfkeyle parıldadı. «PEKÂLÂ! Odama gideceğim... ama yarın da bu evden ayrılacağım ve bir daha dönmeyeceğim. Hiçbir zaman!»

Sonunda Bart'ın dili çözöldü. «Bu yıllardır duyduğum en güzel haber.»

Cindy daha kapıya ulaşmadan çıkırıkları yükselmeye başladı. Bu kez onun peşinden gitmedim. Sanki bir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım. Geçmişte hep Cindy'i kayırmış, Bart'ı karşıma almıştım.

«Her zaman olduğu gibi, niye Cindy'nin peşinden gitmiyorsun, anne?» diye sordu Bart, beni yoklarcasına.

«Yemeğimi henüz bitirmedim, Bart ve Cindy başkalarının düşüncelerine saygı göstermeyi öğrenmeli.»

Ertesi sabah erkenden Cindy kapıyı vurmada odamızdan içeri daldı. Chris hâlâ traş olurken ben de banyodan çık-

— 367 —

mış havluya sarılıydım. «Anne, baba, ben gidiyorum,» dedi kararlı. «Buradan hoşlanmıyorum. Niye geldim onu bile bilmiyorum. Artık her konuda Bart'ın tarafında olacağınız da anlaşıldığına göre benim burada yerim yok. Nisanda yirmi yaşında olacağım, bu da aileye bağımlı olmaya gerek duyulmayacak bir yaş.»

Gözleri sulanmış, sesi titriyordu. «Bana bunca zaman gerçek anne babadan farksız bir şekilde davrandığınız için teşekkür etmek istiyorum. Sizleri, Jory'i ve ikizleri özleyeceğim. Ama buraya her gelişimde düş kırıklığıyla ayrılıyorum. Eğer Bart'tan uzak yaşamaya karar verirsiniz, o zaman beni yine görebilirsiniz... belki.»

«Oh, Cindy!» diye haykırarak onu kucaklamak için atıldım. «Gitme.»

«Hayır, anne,» dedi kararından caymayarak. «New York'a gerf dönüyorum. Arkadaşlarım benim için bir parti verecekler. New York'ta her şey daha güzel.»

Ama gözyaşlarını artık tutamıyordu. Chris yüzündeki köpüğü sildi ve gelip Cindy'i omuzlarından tuttu.

«Duyularını anlıyorum, Cindy. Bart çekilmez biri olabilir, ama dün gece çok ileri gittin. Bir bakıma yaptığın kara mizahtı, ama Bart bundan anlamaz. Kime şaka yapıp kime yapılmayacağını bilmen gerekir. Bart'tan daha olgusun, Cindy. Ve bu kadar çabuk ayrılmak istiyorsan, sana karşı duracak değiliz. Ama gitmeden önce, Jory'le ikizleri ve Toni'yi alarak Charlottesville'le'e taşınmayı planladığımızı bilmeni isterim. Büyük bir ev tutacağız ve yine geldiğinde dağın başında yalnız olmayacaksın ve Bart senden uzakta, burada olacak.»

Hiçkırarak Chris'e sınıksız sarıldı. «Kusura bakma, baba. Biliyorum ona çirkin davrandım, ama o bana hep o şekilde davranıyor ve eğer ona hiç karşılık vermezsem, kendimi paspas gibi görecektim.»

«Umarım onu bir gün başka bir gözle görürsün,» dedi

— 368 —

Chris, kızın başını kaldırıp öperken. «Şimdi anneni öp, git Jory, Toni ve ikizlerle vedalaş... ama bir daha geri gelmemek üzere değil. Bu bizi çok üzer. Sen bizim neşe kaynağımızsın ve hiçbir şey bunu bozmamalı.» Cindy'nin daha yeni boşalttığı valizlerine eşyalarını yeniden koymasına yardım ettim. Hâlâ kararsız, üstelersem kalacaktı gibiydi. Ne yazık ki, kapıyı açık bırakmıştık ve Joel kapı eşiğinden bizi izliyordu.

Joel soluk gözlerini Cindy'e dikti. «Gözlerin niye kızardı, küçük kız?»

«Küçük kız falan değilim ben!» diye Cindy haykırdı ve öfkeli gözlerini ihtiyar adama dikti. «Onunla birliksin, değil mi? Ve onu körükleyen de sensin. Valizlerimi toplamamı zevkle seyretmek için buraya geldin, değil mi? Zevkten dört köşesin, değil mi? Ama ben gitmeden, sen buradan defol, ihtiyar bunak. Annemler yaşına saygı göstermediğim için bana kızsalar da umurumda değil.» Ona doğru meydan okurcasına yürüdü. «Senden nefret ediyorum, ihtiyar. Kardeşimin normal birisi olmasını engellediğin için senden nefret ediyorum.»

Bu ara pencere kenarında oturan Chris öfkelenip ayağa kalktı. «Cindy, niye? Bir şey demeden gidebilirdin.» O sıra Joel gözden kaybolmuştu. «Cindy,» dedi Chris ona yaklaşıp saçını okşarken. «Joel kansere yakalanmış, ölmek üzere olan zavallı bir ihtiyar. Çok ömrü kalmadı.»

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu Cindy. «Geldiğinden daha sağlıklı görünüyor.»

«Durumunu kabullenmiş görünüyor. Doktora gitmek istemiyor ve benim de muayene etmeme izin vermiyor. Kaderine razı olduğunu söylüyor. Ve ona inanıyorum.»

«Ve şimdi de benim ondan özür dilememi bekliyorsun... hayır, dilemeyeceğim. Çünkü ne dediysem doğru. New York'ta olduğumuz sıra, ilk başta Bart, Toni'yle birlikte olmak-

— 369

Çatıdaki Dikenler - F: 24

tan çok mutlu görünüyordu ve çok güzel eğleniyorduk, ama partide bir ara Bart, Joel'e benzeyen bir ihtiyarı görünce, birden değişti. Sanki ona büyü yapılmışçasına bambaşka biri oldu çıktı ve adileşti, çirkin sözler söylemeye başladı. İlk önce benim elbiseme kusur buldu, sonra daha birkaç dakika öncesi övgüler yağdırdığı Toni'nin elbisesine bu kez demedik laf bırakmadı. Bu yüzden, baba, Bart'ın çirkin davranışlarında Joel'in etkisi olmadığını söyleme bana.»

Ben de Cindy'i destekledim. «Bak, Chris, Cindy de benim gibi düşünüyor. Joel beynini yıkamasa, Bart düzelir. Chris, Joel'i buradan uzaklaştır, çok geç olmadan.»

«Evet, baba, o ihtiyarın buradan gitmesini sağla. Bart'ı ondan kurtar.»

«Peki, Bart'a ne diyeyim?» diye sordu Chris, bizlere bakarak. «Joel'in ne ve kim olduğunu görmesi gereken kişinin Bart olduğunu anlayamıyor musunuz? Joel'in kendisini kötü etkilediğini biz söyleyemeyiz. Bunu kendisi bulmalı.»

Daha sonra Cindy'i Richmond'a götürüp New York'a uğurladık. Daha sonraki haftalarda Hollywood'a uçup sinema dünyasına adımını atacaktı. «Bir daha Foxworth Malikânesine adımımı atmayacağım, anne,» diye yineledi. «Seni seviyorum, söylediklerim için bana kızgın olsa da babamı seviyorum. Jory'e kendisini ve ikizlerini sevdiğimi söyleyin. Ama o eve girdiğim an, kafam nefret ve kötü düşüncelerle doluyor. Siz de uzaklasın oradan, anne, baba, çok geç olmadan.»

Ancak başımı sallayabildim.

«Anne, Bart'ın Victor Wade'i döverek hastanelik ettiği geceyi anımsıyor musun? Beni sırtında çırılçıplak eve taşımıştı ve... beni Joel'in odasına götürdü. Onun karşısında tuttu ve Joel bana tükürdü, küfretti, lanetler okudu. O sıra bunu size

— 370 —

söyleyememiştik. İki bir olduklarında beni korkutuyorlar. Bart yalnız olsa düzelir. Ama orada Joel onun beynini yıkayıp durdukça sonunda tehlikeli olabilir.»

Az sonra uçağa binmişti ve biz yerde onun yine bizden uzaklaşmasını izliyorduk.

Uçağı sabah kalkmıştı, eve gelmemiz geceyi buldu.

Bu böyle daha fazla süremezdi. Jory'i, ikizleri ve Chris'le kendimi kurtarmak için buradan uzaklaşmak zorundaydık. Bart'ı bir daha görmemek pahasına da olsa.

GÖKYÜZÜNDEKİ BAHÇE

Zavallı Cindy, acaba Hollywood'un koşullarına ayak uydurabilecek miydi? Sıkıntıyla göğüs geçirdim ve sonra ikizleri aramaya çıktım. Daha eylül başı olmasına karşın, hava giderek serinliyordu, ikizler kum havuzlarında sessizce oturuyorlardı. Ne kovalarına kum dolduruyor, ne de kumdan kale yapıyor, ciddi bir yüzle put gibi duruyorlardı. «Rüzgârın sesini dinliyoruz,» dedi Deidre.

«Rüzgârı, sevmiyoruz,» diye ekledi Darren.

Daha onlara bir şey diyemeden, Chris'in bizden yana geldiğini gördüm. «Cindy az önce Hollywood'dan aradı,» dedim yanımıza gelince. «Daha şimdiden bir sürü arkadaş edinmiş. Ne derece doğru bilmiyorum. Ama yeterince parası var. Oradaki arkadaşlarımdan birisini arayıp kıza göz kulak olmasını istedim.»

«Böylesi daha iyi oldu,» dedi Chris sıkıntılı bir tavırla. «Burası Cindy'e yaramıyor. Bart'la geçinemiyordu ve şimdi de Joel'le boğuştu. Aslında Joel'in Bart'tan daha kötü olduğunu düşünüyor.»

— 371 —

«Ve haklı, Chris! Hâlâ buna inanmıyor musun?»

Tam onu ikna ettiğimi sandığım sırada sabrı taşı. «Joel, Malcolm'un oğlu olduğu için önyargılısınız, hepsi bu. Cindy' nin ona söylediği sözlerle bir an size hak vermişim, ama aslında Joel, Bart'ı baskı altında tutmuyor. Duyduklarıma göre, Bart gençliğinin tadını çıkarıyor, yalnızca sen biliyorsun bunu. Ve zaten Joel'in pek ömrü kalmadı. Kilosunu korusa bile, kanser onu için için yiyor. Bir, iki aya kalmaz ölür.»

Bu beni hiç üzmemişti. Hatta ne suçluluk, ne de utanç duydum. Bence Joel hakkettiğini buluyordu. «Kansere yakalandığını nereden biliyorsun?»

«Kendisi söyledi. Bu yüzden geri gelmiş. Kendi evinde ölmek ve aile mezarlığına gömülmek istiyor.»

«Chris, Cindy'nin dediği gibi, geldiğinden daha sağlıklı görünüyor.»

«Çünkü burada iyi beslendi, iyi bakım gördü. Manastırda yoksulluk içinde yaşıyordu. İkimizin ona bakış açıları farklı. Bana güveniyor ve açılıyor, Catherine. Seni kazanmak için ne çok çabaladığını söylüyor. Gözleri yaşla doluyor. 'Ve o güzel kardeşime o kadar çok benziyordu ki,' deyip duruyor.»

O kilisede tanık olduğum şeylerden sonra bu sinsi ihtiyara bir an olsun inanamazdım. Ama Chris'e bu kilise olayını anlattığımda bile, ikizlere neler ezberletildiğini söyleyene dek bunu o kadar korkunç bulmadı.

«Gerçekten duydun mu bunları? İkizler Şeytanın döllerini olduklarını söylediler mi gerçekten?» Gözlerindeki inanmazlık belirgindi.

«bu kafanda bazı çağrışımlar yaratmıyor mu? Cory ve Carrie'nin yatakları önünde diz çöküp Şeytanın tohumları olarak doğdukları için Tanrıya bağışlaması için yakarışları gözünün önüne gelmiyor mu? Ve bunun ne demek olduğunu bilmeden? Körpe beyinlere böyle fikirlerin aşılmasının onlara ne kadar zarar verdiğini bizden daha iyi kim bilebilir? Chris,

— 372 —

buradan hemen uzaklaşmalıyız. Joel'in ölmesini beklemeden, elimizden geldiğince çabuk!»

Korktuğum gibi, Jory'i düşünmemiz gerektiğini söyledi. «Onu rahat ettirmek zorundayız. Özel bölümler, özel aletler gerekli ve bir de asansör. Ayrıca bir durum daha var... Jory, Toni'yle evlenebilir. Bana Toni'yi mutlu etme şansı olup olmadığını sordu. Elbette, dedim. Günden güne aralarında büyüyen aşkı görebiliyorum. Kızın onun tekerlekli sandalyesini, sakatlığını görmezcesine davranışı hoşuma gidiyor. Ve Cathy, Toni'yle Bart arasında olan aşk değildi. Gelip geçici bir heves ya da başka bir şey, ne dersen de, ama aşk değildi. Bizimki gibi bitmeyen türden bir sevgi değildi.»

«Hayır, değildi,» dedim.

İki gün sonra, Chris, Charlottesville'den telefon edip bir ev bulduğunu söyledi.

«Kaç odası var?»

«On bir. Foxworth Malikânesinden sonra gözümüze küçük gelecek. Ama odalar geniş, havadar ve sıcak. Dört banyosu, beş yatak odası, bir makyaj odası ve bir de konuk odası var. İkinci kattaki büyük salonu Jory için bir stüdyo haline getirebiliriz. Fazla gelen bir yatak odası da bana çalışma odası olur. Bu evi çok beğeneceksin.»

Bundan kuşkuluydum. Evi çok çabuk bulmuştu. Ama telefonda o kadar keyifliydi ki, beni de umutlandırıyordu. «Gerçekten güzel bir ev, Cath. Hep istediğin gibi, ne çok büyük, ne çok küçük. Herkesin özel bir yeri olacak. Ve etrafı geniş bir bahçeyle çevrili.»

Ev döşeliydi.

Özel eşyalarımızı toparlar toparlamaz, Foxworth Malikânesini terk edebiliriz.

Chris cuma akşamı eve döndü, «işte böyle, sevgilim. Birkaç gün daha dışını sık. Kontratı imzalamadan önce, Charlot-

— 373 —

tesville'ye gidip evi bir daha gözden geçireyim. Eve taşınmadan önce, kalabileceğimiz güzel bir kiralık daire buldum. Hem laboratuvar da bitirmem gereken bir, iki işim var, ondan sonra birkaç gün izin alırım, yerleşiriz. Telefonda da söylediğim gibi, evin iki haftalık işi var. Asansör, meyilli yollar ve diğer tadilat işleri bitince, ev hazır olacak.»

Büyük bir hoşgörülle Bart'ı yeren tek bir söz söylememişti. Yıllar yılı Bart'la birlikte yaşamak onun için her an patlayabilir bir bombayla koyun koyuna olmaktan farksız olmuştu. Ah, Bart yüzünden ne çok acı çekmişti. Yine de ona böylesine saygısız ve nankör bir evlat verdiğimi yüzüme vurmamıştı.

Christopher sabah erkenden ayrıldı ve beni sıkıntılı bir günle daha baş başa bıraktı. Giderek ona daha çok bağımlı oluyordum. Oysa bir zamanlar kendi kendime yetmemle, hep başkalarının bana ihtiyaç duymasıyla ovunurdum. Gençliğimde yaşama ne bencil bir gözle bakmıştım. Her zaman kendi ihtiyaçlarıma öncelik vermişim. Şimdiyse başkalarının ön planda geliyordu.

Huzursuzca evde dolanıp duruyordum. Bart eve geldiğinde, ona ağzıma geleni söylemek istedim, ama susmayı yeğledim. Tam bir işadamı görüntüsünde koltuğuna oturmuş, hesap yapıyor, pazarlık ediyor ve salt bilgisayarına danışıp telefonla görüşmekle milyonlarına milyonlar katıyordu. Yüzünde ne suçluluk, ne de utanç belirtisi vardı. Başını kaldırıp bana gülümsedi.

«Joel bana Cindy'nin gittiğini haber verdiğinde, öylesine keyiflendim ki, hâlâ neşem sürüyor.» Ama koyu gözlerinin ardındaki o tuhaflık neydi? Niye her an ağlıyacakmış gibi bana bakıyordu? «Bart, eğer bana açılmak istediğin bir şey varsa...»

«Yok öyle bir şey, anne.» . Sesi yumuşaktı. Fazla yumuşak. Yakında gidecek ve bir daha dönmeyecek biriyle konuşuyor gibiydi.

— 374 —

«Belki hâlâ kafana girmede, Bart, ama bil ki, o denli nefret ettiğin adam, benim üvey kardeşim ve senin amcan olan kişi sana en iyi şekilde babalık etmek için elinden geleni yaptı.»

Başını iki yana salladı. «Yapabileceği en iyi şey seninle olan ilişkisini kesmekti ve bunu yapmadı. Eğer amcam olarak kalsaydı, onu sevebilirdim. Beni boşuna kandırmaya çalışıyorsun. Çocuklar sandığınız gibi geçmişte olan şeyleri unutmazlar ve onları akıllarının bir köşesinde tutarlar. Sonunda bunların ne olduklarını anlayacak yaşa geldiklerinde değerlendirirler. Benim belleğimde yer eden anılardan çıkardığım sonuca göre, siz ikiniz birbirinize kopmaz bağlarla bağlanmışsınız ve sizi ancak ölüm ayırır.»

Kalp atışlarım hızlandı. Foxworth Malikânesinin çatısında, yıldızların altında, Chris'le ben sonsuza dek birlikte olacağımıza yemin etmiştik. Kendi çukurumuzu kendimiz kazmamız ne saflık, ne çocukluktu.

Gözlerim yine yaşla dolmuştu. «Bart... onsuz nasıl yaşayabilirim?»

«Ah, anne, yaşayabilirsin. Yaşayabileceğini biliyorsun. Bırak gitsin, anne. Hep istediğim, gerek duyduğum gibi namuslu, Tanrı korkusu olan anne ol.»

«Ve eğer Chris'i bırakmazsam... o zaman ne olacak, Bart?»

Başı öne eğildi. «O zaman Tanrı yardımcın olsun, anne. Ben olamam. Tanrı benim de yardımcım olsun. Çünkü böyle sürdüğü sürece, benim de kendi ruhumu düşünmem gerekecek.»

Odasından çıktım.

Tüm gece boyu rüyamda yangın ve daha bir sürü korkunç kâbuslar içinde boğuştum durdum. Uyandığımda yalnız yangını anımsayabiliyordum, ama daha korkunç olan bir şey vardı. O neydi? Neydi? Nedensiz yorgunluğumu yenemeyip

— 375 —

yeniden uykuya daldığımda, yine bir kâbus görmeye başladım. Jory'nin ikizleri Cory ve Carrie olmuşlar, ölüme doğru sürükleniyorlardı. Kendimi ikinci kez uykudan uyandırmak için zorladım. Sonra başım çatlayacakmış gibi ağrıyarak yataktan kalktım.

Yarı sarhoş, sersem gibi bir kafayla günlük işleri yapmaya başladım. İkizler ayaklarımın dibinde dolanıyor, hiç durma-macasına soru yağdırıp duruyorlardı. Özellikle Deidre. Neden, niçin, kimin sorularıyla bana o kadar çok Carrie'yi anımsatıyordu ki. Bu ara Darren da dolaplara giriyor, çekmeceleri açıyor, içindekileri karıştırıyor, zarfları yırtıyordu. «Cory, bırak onları! Büyükbabanın onlar. Carrie, sen de bir beş dakikacık olsun susar mısın, lütfen?» Tabii bu kez de Cory ve Car-rie'nin kim olduklarını, niye kendilerine böyle komik adlar söylediğini sormaya başladılar.

Sonunda Toni imdadıma yetişti. «Kusura bakma. Cathy, ama Jory bahçedeki güller ölmeden önce kendisine modellik etmemi istedi.»

Güller ölmeden önce? Toni'nin yüzüne baktım, sonra başımı iki yana salladım. Sıradan sözcüklerden bambaşka anlamlar çıkarmak için kendimi fazla zorluyordum.

Öğleden sonra saat ikiye doğru, yatağımda uzanmış dinlenirken telefon çaldı. Arayan Chris'ti. «Sevgilim, endişelenmeden edemiyorum. Sanırım senin korkuların bana da geçti. Bir saat sonra oradayım. Biraz daha sabret. Sen iyi misin?»

«Niye iyi olmayayım ki?»

«Hiç, öylesine sordum. İçime bir kurt düştü de. Seni seviyorum.»

«Ben de seni seviyorum.»

İkizler huysuzlaşmış, ne kum havuzunda oynuyor, ne de önerdiğim başka oyunlarla ilgileniyorlardı.

— 376 —

«Dee-dee ip atlamasını sevmiyor,» dedi Deidre. Kendi adını doğru telaffuz etmemekte inat ediyordu. Ona doğrusunu öğretmeye çalıştıkça, hepten yanılsız söylüyordu. Carrie'nin inatçılığına sahipti. Ve tabii Darren de kız kardeşini taklit etmekte gecikmiyordu.

İkizleri öğle uykusu için yataklarına yatırdım, ama şiddetle karşı koydular ve Toni gelip onlara söz verdiği masalı okuyana dek sızlanmayı kesmediler. Oysa aynı masalı ben üç kez okumuşum! Sonunda uyuyakaldılar. Aynı Cory ve Carrie gibi yüzleri birbirine dönük uyurlarken, öylesine tatlıydılar ki.

Jory'e uğradıktan sonra, kendi odama gittim. Jory cinsel kasları geliştirmekle ilgili bir kitap okuyordu. Ben de ne zamandır elime almadığım yazılarımın eksiklerini tamamladım. Yazmaktan sıkılıp evin derin sessizliği de sinirlerimi bozmaya başlayınca, ikizleri uyandırmak için odalarına gittim.

Yataklarında değildiler!

Jory'le Toni terastaydılar, yan yana cimnastik minderine uzanmış, ihtirasla uzun uzun öpüşüyorlardı. Yanlarına çekine çekine gittim. «Rahatsız ettiğim için bağışlayın,» dedim, onların tatlı anlarını bozmuş olmaktan sıkılmış ve utanmış olarak. «İkizler nerede?»

«Seninle olduklarını sanıyorduk,» dedi Jory, sonra bana bir göz kırpıp yeniden başını Toni'ye çevirdi. «Sen git bul onları, anne... gördüğün gibi, şimdi dersim var benim.»

Kiliseye gitmek için en kısa yoldan koşturdum. Sonunda soluk soluğa kilisenin kapısına vardım. Elimden geldiği kadar sessizce kiliseden içeri süzıldüm. Son gelişimden bu yana içeriye bir de org monte edilmişti. Joel orgun başına oturmuş, ustaca çalışıyla bir zamanlar gerçekten yetenekli bir müzisyen olduğunu kanıtlıyordu. Bart ilahi söylemek için ayağa kalktı, ikizleri ön sırada oturmuş, amcalarına hayran hayran bakarken görünce rahatladım.

— 377 —

Bart'ın yükselen güzel sesi benim de korkularımı dindirmiş, içimi ferahlatmıştı.

İlahi bitti. İkizler kurulu birer robot gibi dizlerinin üzerine çöktüler ve küçük yumruklarını çenelerinin altına koydular. Melekleri andırıyorlardı... ya da boyunları vurulacak kurbanları.

Niye böyle düşünüyordum? Burası kutsal bir yerdi.

«Ve ölümün gölgelediği vadide yürürken, içimde kötülük korkusu olmayacak,» dedi Bart dizlerinin üstünde.

«Tekrarlayın, Darren, Deidre.»

«Ve ölümün gölgelediği vadide yürürken, içimde kötülük korkusu olmayacak,» dedi Deidre tiz sesiyle, Darren'e de yol gösterirken.

«Çünkü sen benimlesin...» dedi Bart.

«Çünkü sen benimlesin...»

«Senin ışığın benim gücüm ve rehberim olacak.»

Öne doğru ilerledim. «Bart, sen ne yaptığını sanıyorsun? Bugün pazar değil ve kimse de ölmedi.»

Öne eğik başı yukarı kalktı. Koyu gözleri hüznü bir şekilde bana baktı. «Git, anne, lütfen.»

Çocukların yanına hızla yürüdüm, onlar da hemen kucağıma atıldı. «Buradan nefret ediyoruz.»

Joel ayağa kalkmıştı. Vitraydan üzerine vuran ışıktaki uzun ve ince görünüyordu. Hiçbir şey demedi, yalnızca tepeden, delici gözlerle beni süzdü.

«Odana geri dön, anne, lütfen, lütfen.»

«Bu çocuklara Tanrı korkusu aşılarmaya hakkın yok. Eğer öğreteceksen, Bart, Tanrının sevgisini öğret onlara, lanetini değil.»

«Onların Tanrıdan korktukları yok, anne. Sen kendi korkundan söz ediyorsun.»

İkizleri benimle birlikte çekerek, kapıya doğru gerilemeye başladım. «Bir gün sevginin ne demek olduğunu anlayacak-

— 378 —

sın, Bart. Sırf sen istedin diye, gerek duydun diye, ayağına gelmeyeceğini öğreneceksin. Onu ancak hakettiğinde senin olur. En beklemediğin bir anda kapından içeri girer ve eğer onu hoş tutarsan, kalır. Onu bulmak için planlar yapman gerekmez ya da zorlamakla olmaz. Tek yolu onu hakketmen-dir, yoksa uzun süre seninle birlikte kalacak kimsen olmayacaktır.»

Koyu gözleri berraklaştı. Dimdik durduğu yerden ilerledi ve üç basamak indi.

«Biz gidiyoruz, Bart. Sevinebilirsin. Bir daha hiçbirimiz başını ağrıtmayacak. Jory ve Toni de bizimle gelecek. Her şey bu koscocaman evin her odası sana kalacak. Ve eğer istersen, otuz beş yaşına gelene dek, Chris de vasilığı Joel'e devredecek.»

Bir an Bart'ın gözlerinde bir korku ışığı çakarken, Joel'in sulu gözleri zafer sevinciyle ışıldadı.

«Chris vasilığı avukatıma devretsin,» dedi Bart hemen.

«Peki, istediğin buysa.» Yüzü allak bullak olmuş Joel'e gülümsedim, ama o düş kırıklığıyla Bart'a bakıyordu. Kuşkularımı doğrulamıştı... kendisinin olabilecek şeyi Bart elinden aldığı için öfke içindeydi.

«Sabah gideceğiz, hepimiz,» dedim boşuk bir sesle.

«Peki, anne. Şansınız ve yolunuz açık olsun.»

Benden bir metre kadar yukarda duran oğluma baktım. Bu son sözlerini daha önce nerede duymuştum? Evet, evet, yıllar önce. Biz daha çocukken, bizi buraya getiren gece treninin uzun boylu kondüktörünün sözleriydi bunlar. Trenin basamaklarında durmuş, arkamızdan seslenmişti ve sonra tren acı acı düdüğünü öttürerek bizi uğurlamıştı.

Bart'ın düşünceli yüzüne bakarken, veda konuşmamı yapma gereğini duydum. Yarın ayrılırken, gözyaşları içinde çok şeyi söylemeyi unutabilirdim.

Ama Bart önce davrandı. «Hep anneler kaçıp çocuklarını acı içinde mi bırakırlar? Niye beni terk ediyorsun?»

— 379 —

Boğuk, ıstıraplı sesi beni sarstı, yine de söylemem gerekeni söyleyecektim. «Çünkü yıllar önce sen beni terkettin,» diye başladım. «Seni seviyorum, Bart. Her zaman sevdim, ama sen inanmak istemedin. Chris seni seviyor, ama onun sevgisini geri çeviriyorsun. Eğer gerçek babam yaşasaydı, bana daha iyi baba olurdu, diyorsun her gün kendine... ama gerçekten öyle mi olurdu emin değilsin, bilmiyorsun. Karısına, yani anneme sadık kalmadı... ve ilk sevgilisi de ben değildim. Bir zamanlar çok sevdiğim bir adamın ardından saygısızca konuşmak istemiyorum, ama o Chris gibi biri değildi. Yaşasaydı, kendisini tümüyle sana adamazdı.»

Pencereden vuran ışıktaki, yüzünün kıpkırmızı kesildiğini gördüm. Bir darbe daha yemişti. Yumrukları sıkıldı.

«Bir kelime daha söyleyeyim deme!» diye bağırdı. «O her zaman özlemini duyduğum ve hâlâ istediğim tek

gerçek babamdı. Chris bana utançtan, sıkıntıdan başka bir şey vermedi. Çık git buradan. Buradan ayrıldığında da çok sevineceğim. Pisliğinde beraberinde götür ve benim yaşadığımı unut.»

Saatler geçti ve Chris hâlâ gelmedi. Üniversite laboratu-varını aradım. Sekreteri üç saat önce ayrıldığını söyledi. «Şimdiye dek orada olması gerekirdi, Bayan Sheffield.»

Birden babam aklıma geldi ve yüreğim hopladı. Yolda bir kaza. Saatin tik takları beynimde yankılanıyordu. Soru sorup durmalarından kurtulmak için ikizlere ninni söyleyip uyutmam gerekti.

«Anne, dolanıp durmaktan vazgeç,» dedi Jory. «Sinirlerimi hepten ayağa kaldırıyorsun. Hem buradan ayrılmak için böylesine telaş niye? Lütfen, söyle, bir şey söyle.»

O sıra Joel'le Bart içeri girdi.

«Akşam yemeğine inmedin, anne. Sana bir tepsi hazırlamalarını söyleyeceğim.» Gözlerini Toni'ye çevirdi. «Sen burada kalabilirsin.»

— 380 —

«Hayır, teşekkürler, Bart. Jory bana evlenme teklifinde bulundu.» Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. «Senin hiçbir zaman sevmeyeceğin kadar çok beni seviyor.»

Bart ihanete uğramış gözlerle kardeşine baktı. «Sen evle-nemezsin. Bu halinle nasıl kocalık edersin?»

«Tam benim istediğim gibi!» diye haykırdı Toni. Jory'nin sandalyesinin yanına gidip elini onun omzuna koydu.

«Eğer istediğin paraysa, benim sahip olduğumun yüzde biri onda yok.»

«Hiç olmazsa da umurumda değil,» diye yanıtladı kız, onun gözlerine dik dik bakarak. «Daha önce hiç kimseyi sevmediğim kadar çok onu seviyorum.»

«Ona acıyorsun,» dedi Bart, gerçeği dile getiriyormuşca-sına.

Jory gözlerini kırıştırdı, ama bir şey demedi. Toni'nin Bart'la hesaplaşmak istediğini biliyor gibiydi.

«Bir zamanlar ona acımıştım,» dedi Toni dürüstçe. «Böylesine yetenekli, böylesine güzel bir adamın sakat kalışının çok yazık olduğunu düşünmüştüm. Ama aslında, hepimizin sakat bir yönü vardır. Yalnızca Jory'ninki açıkta, görülebiliyor. Senin sakatlığın içte, Bart... hastasın. Ve öylesine hastasın ki, artık yalnızca acıyorum sana.»

Bart'ın yüzü renkten renge giriyordu. Joel sanki gözleriyle onu teskin etmeye çalışıyormuş gibiydi.

Bart ansızın bana döndü. «Niye hepiniz bu odada toplandınız? Niye yatmıyorsunuz? Geç oldu.»

«Chris'in eve gelmesini bekliyoruz.»

«Yolda bir kaza olmuş,» dedi Joel. «Radyodan duydum. Bir ölü varmış.» Bu haberi vermekten zevk almış gibiydi.

Beynimden aşağı kaynar su döküldü... bir Foxworth daha mı bir kazaya kurban gitmişti?

Hayır, olamaz, Chris olamaz, Christopher bebeğim olamaz. Hayır daha değil, değil.

— 381 —

Uzaktan mutfak kapısının açılıp kapandığını duydum. Umutla garajdan yana döndüm. Ne o parlak mavi gözler, ne beni sarmaya hazır ileri uzanmış kollar, ne de o tatlı gülümseme... kimse gelmedi.

Sonsuzluk kadar uzun dakikalar geçerken yüreğim göğsümü delecekmiş gibi atıyordu. Artık eve gelmiş olması gerekirdi. Çoktan gelmiş olmalıydı.

Joel söylediğinden daha fazla biliyormuşcasına, dudaklarını çarpıtarak bana bakıyordu. Beni sıkıca sarması için Jory'nin sandalyesinin yanında diz çöktüm. «Korkuyorum, Jory,» dedim. «Şimdiye dek çoktan evde olması gerekirdi. Yolların buz tuttuğu günlerde bile üç saatten fazla geç kalmazdı.»

Sanki herkesin dili tutulmuştu. Ne Jory, ne Toni, ne Bart, hatta Joel ağzını açmıyordu. Sessizlik ve gerilim içinde beklerken, aklım geçmişe kaydı ve babamın otuz altıncı yaş günü partisini, iki polisin kapıyı çalıp onun öldüğünü söyledikleri anı yeniden yaşamaya başladım.

Tepesinde bir kırmızı çakar döne döne, beyaz bir araba bizim yolda görününce, boğazımda bir çığlık düğümlendi.

Zaman geriye dönmüştü.

HAYIR! HAYIR! HAYIR! Beynimin içinde sessiz çığlıklar yükselirken, gelen polisler kazada yaralanan ve yol kenarında yatan yaralılara yardım etmek için doktorun arabasından fırladığını ve karşıdan karşıya geçerken kendisine vurup kaçan bir arabayla yaşamını yitirdiğini anlatıyorlardı.

Aynı Gladstone'da babamın eşyalarının masaya bırakılması gibi, polisler Chris'in eşyalarını dikkatle, saygıyla masaya koyarak aynı sahneyi tekrarladılar. Chris'in sürekli ceplerinde taşıdığı eşyalarına baktım. Yo, hayır bunlar gerçek değildi, bir kâbustu sadece... cüzdanındaki resmim, kol saati, armağan ettiğim safir yüzük, hayır, gerçek değildi bunlar. Olamaz, benim Chris'im değil, hayır.

— 382 —

Çevremdeki görüntüler bulanıklaştı, her tarafa kasvetli bir karanlık çöktü. Polisler titreşiyordu. Jory ve Bart çok uzaktaymış gibiydiler. Toni beni ayaklarımın üzerine doğrultmak için eğildiğinde, kocaman bir hayal gibi önümü kararttı. «Cathy, çok üzgünüm... öylesine üzgünüm ki...»

Başka şeyler de diyordu, ama onun kollarından kurtulup koştum, koştum. Gerçekten kaçmak için umutsuzca koşan ayaklarım sonunda beni kiliseye getirdi. Mihrabın önünde diz çöktüm ve daha önce hiç etmediğim bir biçimde, tüm kalbimle dua etmeye, yalvarmaya başladım.

«Lütfen, Tanrım, bunu bana yapma! Chris'e yapma! Ondan daha iyi bir insan yok yeryüzünde... bunu sen de biliyorsun...» Ve sonra umutlarım kırılmış olarak ağlamaya başladım, çünkü babam da çok mükemmel bir adamdı, ama farket-memişti. Kader sevilmeyenleri, kötüler, istenmeyenleri ya da gerek duyulmayanları seçmiyordu. Kader zalim elini rastgele, umursamazca daldırıyor ve acımasızca kavrayarak çekip alıyordu. Christopher'ımı Foxworth aile mezarlığından ayrı bir yere, Paul, annem, Bart'ın babası ve Julian'ın yattığı mezarlığa gömdüler. Carrie'nin ufak kabri onunkinden pek uzakta değildi. Babamın da buraya getirilmesi için emir vermişti. O soğuk, katı Gladstone toprağında yalnız başına yatıyordu. Böylece o da bizimle olacaktı. Bunun onun ruhunu sevindireceğini biliyordum. Dresden Bebeklerinden geriye bir tek ben kalmıştım. Yalnızca ben... ve onlardan ayrı olmak istemiyordum. Güneş sıcak ve parlaktı. Balığa, yüzmeye ya da tenis oynamaya gidilecek bir gün. Oysa Christopher'ımı toprağın altına koyuyorlardı.

-383 —

Mavi gözleri sonsuza dek kapanmış haliyle onu görmemeye çalışıyordum. Gözleri dolu dolu son konuşmayı yapan Bart'a bakışlarımı çevirdim. Sesi çok, çok uzaktan geliyormuş gibiydi. Chris sağken söylemesi gereken tüm o tatlı, sevgi dolu sözler ağzından dökülüyordu.

«İncil der ki,» dedi Bart istediğinden çok inandırıcı ve etkileyici olarak kullanabildiği sesiyle. «Hiçbir zaman bağışlanmayı dilemek için geç kalınmış sayılmaz. Bunun doğru olması için dua ediyorum. Çünkü şu önümde yatan adamdan ona lâayık bir oğul olamadığım için beni bağışlamasını diliyorum. Hiçbir zaman baba olarak kabul etmediğim ve bu mutluluğu ondan esirgediğim bu adam sayısız kez hayatımı kurtarmıştır. Ve ben şimdi, ziyan olmuş bir çocukluk ve gençlik dönemimle onu da daha mutlu bir yaşamdan yoksun bıraktığım için utanç ve suçlulukla yüreğim dağlanmış olarak burada durmaktayım.»

Başını öne eğdi ve saçına ve yanaklarından süzülen damlalara vuran güneş parıltılar oluşturdu. «Seni seviyorum, Christopher Sheffield Foxworth. Umarım beni duyuyorsundur ve dilerim seni anlayamadığım ve gerçekten kim olduğunu bilemediğim için beni bağışlarsın.» Gözlerinden yaşlar sicim gibi iniyordu. Sesi boğuklaşmıştı. Herkes ağlıyordu.

Yalnızca benim gözlerim kuruydu. Yüreğim gibi.

«Doktor Christopher Sheffield, Foxworth soyadını yadsıdı,» diyerek Bart sözlerini sürdürdü. «Öyle yapması gerektiğini şimdi biliyorum. Yaşamının son anına dek kendini insanlığın hizmetine adarken, bana baba olma hakkını ona vermedim. Utançla, pişmanlıkla ve vicdan azabıyla başımı öne eğiyor ve...»

içten, acı dolu sözlerini sürdürürken, gözlerimi uzaklara çevirdim, kulaklarımı tıkadım ve yasımla baş başa kaldım.

— 384 —

«Güzel bir törendi, değil mi, anne?» diye sordu Jory, sonraki kara günlerden birinde, «Göz yaşlarımı tutamadım. Bart onca kalabalığın önünde kendini aşağıladı, anne. Daha önce onurunu böylesine ayaklar altına aldığına hiç tanık olmamıştım. Böyle davranabildiği için ona saygı duyman gerekir, anne.»

Koyu mavi gözleri bana yakarırcasına bakıyordu.

«Anne, sen de ağlamalısın. Öyle oturup boş boş bakman doğru değil. İki hafta oldu. Yalnız değilsin. Biz varız. Joel manastırına geri döndü. Bıraktığı mektupta, orada ölmek istediğini ve Foxworth toprağına gömülmek istemediğini yazıyordu. Ben buradayım, anne, Toni var, Bart var, Cindy ve torunları var. Hepimiz seni seviyoruz ve sana ihtiyacımız var. ikizler niye artık onlarla oynamadığını sorup duruyorlar. İçine kapanma, anne. Sen her felakete göğüs gerdin. Bu kez de dayan. Bize dön... ama en çok Bart'ın iyiliği için dön. Eğer yasını kendini öldürene dek sürdürürsen, onu mahvedersin.»

Bart'ın hatırasına, Foxworth Malikânesinde kaldım. Artık fazlalık olduğum bir dünyaya kendimi uydurmaya çalışıyordum.

Yapayalnız dokuz ay geçti. Mavi göğse her baktığımda, Chris'in gözlerini görüyordum. Altın sarısı her şeyde onun saçlarını buluyordum. Sokaklarda durup Chris'in gençliğini andıran gençleri seyreliyordum. Ne zaman uzun boylu, yapılı ve griye kaçan sarı saçlı bir adamı arkadan görsem, sanki geri dönerse yine Chris'in bana gülümseyen gözlerini göre-cekmişim gibi, peşinden özlemle bakıyordum. Bazen geri dönenle~oluyordu, ama başımı çevirmek zorunda kalıyordum, çünkü o olmuyordu, hiçbir zaman.

O benimle ve benden uzak, korularda, tepelerde yalnız başıma dolaşıp duruyordum.

— 385 — Çatıdaki Dikenler - F: 25

Ve bu uzun yürüyüşlerim sırasında, yaşamlarımızın belli bir yol izlediğini anlamaya başladım. Olan hiçbir şey rastlantısal değildi.

Bart beni içime kapanıklığımdan kurtarabilmek için her yolu denedi. Çabalarını görüp gülümsemek, gülmek için kendimi zorluyordum, çünkü bunun Bart için önemini biliyordum.

Ama artık, Bart kendini bulduğuna göre, ben kimdim ve neydim? Foxworth Malikânesinin zarif salonlarında yalnız başıma otururken, artık yolun sonuna yaklaştığımı hissediyordum.

Üzüntüler, endişeler, felaketler ve çalkantılarla dolu yaşamımızdan bir sonuç çıkarmıştım. Bart'ın psikiyatristleri, onun gençken kendine en çok uyan rolü bulmak için çabaladığını niye anlayamamışlardı? Tüm o acılı çocukluk döneminde, gençliğinde, kusurlarını acımasızca deşip temizlemeye, çirkinlikten arınmaya çalışırken, iynin sonunda kötüyü yeneceğine olan inancına sıkı sıkıya sarılmıştı. Ve onun gözünde kötü olan Chris'le bendim.

Sonunda Bart olması gereken yeri bulmuştu. Pazarları ve bazen de hafta içinde yalnızca televizyon düğmesine basmakla, küçük oğlumun etkileyici sesiyle ilahi söyleyip vaaz verişini izleyebiliyordum. Dinleyen herkesin içine işleyen sözleri bağış sandıklarına milyonlar akıtıyor ve bu paralar tarikatının genişlemesinde kullanılıyordu.

Ve bir pazar sabahı ekranda podyumdaki Bart'ın yanına Cindy çıktı. Yan yana, kol kola durdular ve Bart gururla gülümseyerek konuştu. «Kız kardeşimle ben bu ilahiyi annemize ithaf ediyoruz. Anne, eğer bizi izliyorsan, bu ilahinin yalnız bizler değil, senin için de ne çok anlama geldiğini bileceksin.»

Birlikte, ağabey ve kız kardeş olarak, en sevdiğim ilahiyi okudular... Onca bağınaz, dar kafalı ve zalim kişi arasında

— 386 —

yerim olmadığını düşünerek çok önceleri dine karşı bağlılığımı yitirmiştim... Yine de gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı... ağlıyordum, Chris'in ölümünden bu yana ilk kez dipsiz gözyaşı pınarlarımı kuruturcasına ağlıyordum.

Bart, Malcolm'un son kokuşmuş genlerini de kazımış ve yalnızca iyiyi bırakmıştı. Onu yaratabilmek için o küflü tavana-rasında kâğıt çiçekler açmıştı.

Onu yaratabilmek için evler yanıp kül olmuş, annem babam ölmüştü... insanlığa doğru yolu gösterecek bir lider yaratmak uğruna.

Bart'ın programı bittiğinde, televizyonu kapadım. Zaten yalnızca onu seyretmek için açıyordum. Çok uzak olmayan bir yerde, benim Christopher'ımın anısına bir bina inşa edilmeye başlanmıştı.

CHRISTOPHER SHEFFIELD KANSER ARAŞTIRMA MERKEZİ, olacaktı adı.

South Carolina, Greenglen'a'da, Bart genç avukatlara yardım amacıyla bir de vakıf kurmuştu. Adı BARTHOLOMEW WINSLOW HUKUK VAKFI'ydı.

Bart'ın kendisine baba olabilmek için yıllar yılı didinen adamı yadsıyarak ona yaptığı kötölüğü telafi etmeye çalıştığını biliyordum ve Chris'in de bundan çok çok mutlu olacağını söyleyerek onu sürekli teşvik ediyordum. Toni, Jory'le evlenmişti. İkizler ona tapıyordu. Cindy bir film için kontrat imzalamıştı ve geleceği çok parlak görünüyordu, ilk önce annemin ikizlerine, sonra kocamla çocuklarıma ve torunlarıma sürekli kendimden verip ömrümü tükettikten sonra, şimdi ihtiyaç duyulmadan ortada kalmak çok garipti. Fazlaydım artık.

«Anne!» dedi Jory bir gün. «Toni hamile! Bunun benim

— 387 —

için ne demek olduğunu bilemezsin. Eğer oğlumuz olursa, adı Christopher olacak. Kız olursa, Catherine. Sakın itiraz edeyim deme, kafamıza koyduk.»

Christopher ya da Jory gibi bir oğulları olması için onlara dua ettim. Toni haklıydı, Bart bana benzeyen, ama bendeki zayıflıklar olmayan, yalnızca güçlü yanlarıma sahip bir kadın arıyordu. Ve ben, yaşayan bir model olarak kaldığım sürece, hiçbir zaman bulamayacaktı.

«Ve anne,» diye sözlerini sürdürmüştü Jory. «Suluboya dalında ilk ödölümü kazandım... Böylece kendime başarılı olabileceğim yeni bir alan bulmuş durumdayım.»

«Babanın tahmin ettiği gibi,» diye yanıtladım

Tüm bunlar aklımdan bir film şeridi gibi geçerek Jory, Bart ve Cindy adına mutlu olurken, beni yukarıya en yukarıya götürecek ikili merdivenlere yöneldim.

Dün gece dağlardan esen rüzgâr artık gitme zamanımın geldiğini söylüyordu ve bu sabah kalktığımda, ne yapacağımı biliyordum.

Soğuk, loş odaya girdiğimde, içeride hiçbir eşya yoktu, yalnızca aslı kadar güzel olmayan bir oyuncak bebekevi vardı. Uzun, dar dolap kapısını açtım ve dik ve dar merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım.

Tavanarasına çıkıyordum.

Christopher'ımı yine bulacağım yere...

SON SÖZ

Onu yukarıda, pencere eşiğinde oturur halde bulan Tre-

vor oldu. O pencere, malikânedeki tutsak günlerinden söz ederken sık sık söylediği dershaneye ait olmalıydı. Annem orada, güzel saçları, omuzlarına dökülmüş olarak öyle duruyormuş. Gözleri açık ve göğze doğru cam gibi bakıyormuş.

Trevor üzüntü içerisinde mırıldanırcasına ayrıntıları anlatırken, Toni'nin de duyması için onu yanıma çağırdım. Ne yazık ki, Bart yine uzak bir geziye çıkmıştı. Eğer onun kendisine gerek duyduğunu tahmin edebilseydi, anında eve geri dönerdi.

Trevor sözlerini sürdürdü. «Son günlerde pek iyi görünmüyordu. Çok düşünceliydi, sanki yaşamına bir anlam vermek istiyor gibiydi. Gözlerindeki o acılı özlemi görmek içimi sızlatıyordu. Onu bulmak için evi ararken sonunda tavanarasına çıkan o dik, dar merdivenlere yöneldim. Yukarı çıktığımda hayretle, onun tavanarasını kâğıt çiçeklerle süslemiş olduğunu gördüm...

Hıçkırıklarımı tutamayınca Trevor sustu. Kendisine hâlâ gerek duyduğumuzu yeterince ona anlatamadığım için azap çekiyordum. Trevor tuhaf bir tonla yeniden konuşmaya başladı. «Size garip olan bir şey söyleyeceğim. O pencere eşiğinde otururken öyle genç, öyle narin görünüyordu ki... ve yüzü mutluluk ve sevinçle aydınlanmıştı.»

Trevor başka şeyler de söyledi. Sanki yakında öleceğini biliyormuşçasına, duvarlara kâğıt çiçeklerle, birlikte garip görünüşlü portakal rengi bir salyangoz ve mor bir' solucan resmi yapıştırmıştı. Ve avucunda sıkıca tuttuğu bir kâğıt vardı.

Gökyüzünde beni bekleyen bir bahçe var. Chris'le benim yıllar önce sert zeminli çatıya uzanıp güneş ve yıldızlara bakarak yarattığımız bir bahçe.

Yukarda o, ve mor otların bittiği o yerden rüzgârla bana fısıldıyor... Hepsi orada, beni bekliyorlar.

Bu yüzden beni bağışlayın, burada kalamayacak kadar tükendim. Yeterince uzun yaşadım ve diyebilirim ki, üzüntülü günler kadar mutlu günlerim de oldu. Başkaları böyle düşünmese de.

Her birinizi aynı ölçüde seviyorum. Darren ve Deid-re'yi çok seviyorum. Onlara yaşamları boyu mutluluk diliyorum ve senin doğacak çocuğuna da, Jory.

Dollangenger öyküsü bitti.

Son bölümü özel kasamda bulacaksınız. Nasıl isterseniz öyle yapın.

Bunun böyle olması gerekiyordu. Oradan başka gide-. cek yerim yok. Hiç kimsenin bana Chris'ten fazla ihtiyacı yok.

Ama lütfen en önemli amacıma ulaşamadığımı söylemeyin. Belki en iyi balerin olamadım. Mükemmel bir eş ya da anne de olamadım, ama sonunda bir kişiyi ikna edebildim ve gerçek babaya sahip olduğunu gösterdim.

Ve çok geç değildi, Bart.

Hiçbir zaman geç değildir.

Cathy ve Chris tutsak oldukları geçmişin pençesinden kurtulamıyorlardı.

Cathy ve Chris geçmişin trajedi-lerini ve günahlarını peşlerinden sürükleyerek sonunda uzun süre saklı tutuldukları Foxworth Hall'e dönerler. Büyük uğraşlara rağmen bir kara bulut gibi üstlerine çöken geçmişlerinden bir türlü kopamazlar.

Zalim anneleri tarafından günlük yaşamdan koparılıp bir odaya kilitlenen dört masum çocuğun dehşet dolu öyküsü Çatı adlı romanla başlayıp Çatıdaki Rüzgâr ve Gazap Tohumları ile devam etti. V.C. Andreivşşimdilyonlarca okuyucuyu büyüleyen bu tüyler ürpertici öyküyü Çatıdaki Dikenlerle sona erdiriyor.